

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

JOANNIS GEORGII
GRÆVII
LECTIONES
HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII
Introductio in Doctrinam
OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

GEORGII PASORIS.

AMSTELÆDAMI:
Apud G. GALLEY, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCC.

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

1941-1942

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentiae documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testamentum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligitantum, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris, quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingratus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile iudicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem discretissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

DEDICATIO.

lam mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes
fuero, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
CICCCI.

CAN-

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornanda me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosus & delicatis lectoribus nimius hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidam & chartaceorum, sed qui tamen summo opere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & *Æons* desiderabantur. Alteri subiectus erat Tzetæ commentarius & intersita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quædam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragædiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuus fere no-

L E C T O R I

tas eruditissimi *Francisci Guieti*, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit *Emericus Bigotius*, decus illud suae Galliae, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Has *Guieti* curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit *Bigotius*) si maturius vidissem, correctior hac editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars *Hesiodi* operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe quae in *Egyae* scripseram & in *Aspidem* omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspiceretur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hac iis accesserit, cum *Guieti* liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quae pene confectam editionem diu retardarunt. Ista praefixeram editioni primae, quae apud *Danielem Elzevirium* prodit anno *CIO IOC LXVI*, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Graecis, quam in Latina versione, secuti sunt *Huguetani*. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in *Egyois*, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione *Veneta* *Francisci Trincavelli*, quae prodit anno *MD XXXVII*. cujus marginibus nonnullas annotationes Graecas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in *Lectiōibus* meis non contemnenda. Vale.

JOHANNIS GEORGII GRÆVII LECTIONES HESIODÆ.

CAPUT I.

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐνέπετε ὑμνεύ-
σαι. Δεῦτε δὴ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata.
Plato emendatus. Ἀΐξιν. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupi-
ter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus
emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχειν. ἔρως ἀγαθὴ est φιλία.
Moschopulus correctus. Ἀγροῆς ἐπαπνύς. Ὠρή. Vetus He-
siodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud
Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

IN ἔργοις καὶ ἡμέραις.

v. 1. Μῦσαι Πιερίῳ αἰδοῦσι κλείουσιν

Δεῦτε δὴ ἐνέπτε σφέτερον] Non veteres solum Interpre-
tes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλεί-
ουσαι exponunt ὑμνεύσαι, δοξάζουσαι. Scholia inedita libri Vossiani. αἰ-
δοῦσι κλείουσαι, αἰδοῦσι καὶ τελοῦσθαι δοξάζουσαι. & sequenti versu: δεῦτε,
ἔλθετε. Eustathius quoque ad Ὀδυσ. ε. Hesiodum Musas ex Pieria ar-
cessere scribit. Κλέων pro κλειῶς nemo Veterum dixit. Inde liquet
hos versus sic rectè exponi: *Musa ex Pieria carminibus gloriam con-
ciliare solita Adeste, quaeso, dicite patri vestro hymnum.* Cum Moscho-
pulo ad κλείουσαι intelligendum existimamus εἰς αὐτὴν ἰδέσθαι. Nam ut il-
le ait: Ἐκ τοῦ Μουσίων κλέειν ἔρχεται. *A Musis venit gloria.* ἐνέπτε
ὑμνεύσαι, est ὑμνεῖται. ut inferius v. 33. Ἀλλὰ τι ποῦμα Ἀρπύριον ἐφό-
ρει pro ἡρπύρις, & v. 41. κρύψαντες ἔχουσιν βίον, pro ἔκρυψαν. Apud
Hom. βῆ δ' ἰὼν pro ἔβη, ὤχετο φύγων pro ἔφυγε, & sexcenta talia. So-
lere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ
iis erant sacrata, vocare; Musas ex Parnasso, Pieria, Helicône, Pin-
do; Apollinem ex Delo. Lycia, Xantho. quis tam hospes est in il-

Tom. II.

A

lerum

lorum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locuples testis est Aristides hymno in Jovem: Εἶν δὲ Μῦσαι Διὸς παῖδες, ἃ ᾧ ἔγωγε ὅτ' ἄν ποτε αἶν τις ὑμῶς ἀμύσσειν χαλάσειν ἢ ναῦ. εἰδ' ὑμεῖς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσάγῃ τλὴν θείαν ῥόδῳ ἀδῶτε ὑμνῶσαι τ' ὑπέρπορ' τι καὶ τ' ἔλαιν πατρίῳ, εἴτε Πιερίᾳ φίλον ὑμῶν ἐοδαῖσθαι, εἴτε οὐ Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύει. *Agite ergo Musa, Jovis filia, (nec enim vos umquam alias quam nunc invocare praestiterit) sive in Olympo cum duce Apolline divinum canitis canticum, vestram simul & universorum patrem celebrantes, sive Pierium vos delectat domicilium, sive in Bæotio Helicone choreas ducitis.* In versu secundo δὲ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trincavelli, Florentina Juntæ, aliisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut miser H. Stephanum solius Eustachii auctoritate compulsus reposuisse dicitur, quod deinceps plerasque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, *Δῦρος δὲ, φίρος δὲ, ἱθὺ δὲ, age, sis, quæso.* Hom. *ἄχον δὲ ἱστῶ Διωμαδίῳ.* Socrates in Phædro apud Platonem: *ἄρχη δὲ ἡ Μῦσαι,* quo expressit hoc nostri Poëtæ: *δῦπαι δὲ ἡ Μῦσαι.* Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: *ἄρχη δὲ, ἡ Μῦσαι, εἴ τι δὲ ὠδῆς εἶδος λήγαι, εἴτε ἀλ' ἡ μουσικὴν τὸ λεγόμενον πάντῃ ἔχει ἱππονομίαν, ἐνθαῖσται ἢ μύθῳ, ὅτι μὲ ἀναγκάζει ὁ θελπίων ὑπὸν λήγειν.* Quid hic τὸ λεγόμενον, scribendum puto τὸ λεγόμενον, & vertendum: *Agite igitur, ὦ Musa, dulces sive propter cantus genus, sive propter Musica genus suave, hoc nomen consecuta es, mihi adstitis in hoc sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.*

v. 3. *Ὅν τι ἀλ' ἀρετῆς*] Hæc duos versus aliter distinximus, & exposuimus quàm vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferius rationes in notis ad v. 430. Θεογονίας. *Ὅν τι ἀλ' ἀρετῆς* est, ut apud Demosthenem *ἀλ' ἀρετῆς θεῶν*, Deorum beneficio & munere. Sic & Johann. VI. 51. *καθὼς ἀπέσειλέ με ὁ Πατήρ, καὶ ἐγὼ ζῶ ἀλ' ἀρετῆς τῆς πατρός.* Sic ego vivo, beneficio patris.

v. 5. *ῥῆτα μὲν ᾧ βεβαίη, ῥῆτα δὲ βεβαίοντα χαλάρη.*] Uterque Codex MS utroque loco legit *ῥῆτα*, quam veram lectionem esse Tzetzes ostendit: *Τὸ ῥῆτα συνίζησις ἐστὶ τὸ ῥῆ μνηστικὸς συνάφης, καὶ τὸ ἄλφα εἰς μέλαν μετατρέψαι.* Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus Iliad. p.

ῥῆτα μὲν ᾧ φεύγονται ὑπὸ τῶν Τρώων ὀρμητογυδοῖ.
Quæ loca male Guilielmus Canterus, decus nostræ Trajecti, sollicitavit. Hesiodus:

Εἴκερ πολλῶν, δέριον δὲ καμμένη εἰς ἀπατήσιν.
Ubi rursus male mutat in *ἱαρε*. Hom. II. π.

Αἶψα ζῶνι πέμψης Σαρπηδόνα ὑπὸ δρυὶν δει.
Idem Iliad. v.

Ἰσσι τεύεσθαι πολέμου τέλει, οὐ μὲν μάλα ῥῆτα.

v. 6. *Ἀδελφοὶ αἰεζέ.*] Obscurum arguet. hoc est, evehit, ornat, Cal-
lim.

lim. hymno in Jovem v. 95 : Οὐκ ἀρετῇς ἀπὲρ ἄλκιον ἐπίσταται μὲνδρην
αἰετῶν. Sive virtute divitiæ non possunt homines ornare. Homero est πῦρ
ἐφίδαν. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui
hoc verbum in versione. Sucton. Claud. In semet augendo parvus at-
que civilis nomine Imperatoris abstinuit, nimios honores recusavit. C. Ne-
pos Rhocione : Namque auctus ornatuque à Demosthene eum quem te-
nebat gradum adscenderat.

v. 7. Ἀγέλαος κρείφει] Versiones vulgatæ : *superbum contrahit*.
Alii : *desiccet*. Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κρείφει hinc esse ἀ-
λῆ πειρῶν καὶ πεπνυμέν. Vertimus cum Horatio, *attenuat*, qui hunc lo-
cum expressit, ut pridem Muretus observavit:

Valet ima summis

Mutare, & insignem attenuat Deus. inferius v. 579 :

Ἄρῃ ἐν ἀρότρῳ ὅτε τ' ἡλίος ῥέει κρείφει.

*Tempore messis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vi-
res exhaurit, atterit.*

v. 9. Δίκη δ' ἰδμεν δάμναται] *Iuste rege judicia*. Sic benè prisci
omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jo-
vem. Δίκη est ἐν δίκῃ, sive σὺν δίκῃ, ut Moischopolus. δίκη ἰδυίαν δά-
μναται est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur,
& iustæ ferantur sententiæ. δάμναται est regere, gubernare. Hesych.
ἰδύνει, δάμνει, ἰδύνει, δάμνει, δάμνει, κούρει. Jupiter enim Justitiæ
Præses & vindex habebatur. Plutarchus : ὡς ἐν γένεσι ἀπαίδωνται. Ὁ
μὲν Ζεὺς ἐν ἑχέ τῷ Δίκῃ πύραρον, ἀλλ' αὐτὸς Δίκη καὶ Θέμις ἐστὶν, καὶ νό-
μων ὁ πρεσβυτάτος καὶ πλοσιτάτος. Jovi Justitia non adsidet, sed ipse est
Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima. Callimachus
hymno in Jovem : v. 81.

Δάμναται δὲ πύραρον φυλασσάμεν. ἔξω δ' αὐτὸς

Ἄρῃ ἐν ἀρότρῳ ἐπὶ δίκῃ. οἷα δίκῃ

Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἷ τ' ἑμπάτιν ἰδύνει.

*Constituisti qui urbes custodiant : túque ipse præsidens in accibus, In-
spector tam eorum qui legibus populum sub iniuriis, quàm eorum qui ali-
ter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt,
teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsi-
dem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu
dixit ἀρετῇ δάμναται δίκῃς vers. 85, de rege:*

Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι ἀρετῇ δάμναται

Ἰθείησι δίκῃσι.

*Omnes ipsum respiciunt reddentem jus rectis judiciis. V. 886. Ingenio-
sè quidem vir summus pro Πέρῃ legit Πέρῃ. Sed quomodo ἰδύναι
π commodè possit tribui Πέρῃ non video : quin tota oratio videtur
huic emendationi & sententiæ ἑ πέρῃ adversari. Hæc enim Poëtæ
mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, uti-
que ego Πέρῃ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid
sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cùm nunc illum*

exponderem, vidi eundum esse in sententiam magni viri Danielis Heinſii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda esse ad Jovem, perperamque vulgò hos versus legi & distingui. Sententiam autem esse, Vide & attende Persa, & sine ambitione judica: ego verò, ô Persa, tibi vera præcipiam. Itaque sic cum Heinſio interpungo. κλύθι ἰδὼν αἶψαν π. δὴ καὶ ἵθις θέρμεις Τύρη, ἐγὼ δὲ καὶ Πέρσῃ ἐπὶ τοῦ μὲν μνηστοίμελιν. In meo sanè MS. legitur Πέρσῃ, non Πέρσῃ. Ceterum non Pausanias tantum, quod Scaliger observavit, sed etiam Aristarchus hos priores decem versus obelis suis jugulavit, & Praxiphanes discipulus Theophrasti, notante Tzetze, in pervetusto libro illos se non reperisse testatus est. Praxiphanes autem iste videtur esse ille, qui à Diogene Laërtio in vita Platonis, narratur Platonis & Isocratis sermonem de Poëtis prodidisse memoriz. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non observant docti Interpretes, quod ex hoc Tzetzis annotatione discimus.

v. 11. Τὴν μὲν καὶ ἐπαύσατο νόστον] Uterque MS. Vossianus & editio Basileensis Iſingrini: ἐπαύσατο. Quod quis non probet præ duro illo diplasiismo?

v. 13. Διὰ δὲ ἀνδρα θυμὸν ἔχοντες] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diversa autem animum distrahunt*. quo nihil à Poëtæ sensu & Græcis verbis potest fingi alienius. ἀνδρα θυμὸν ἔχον Homero est δὴ καὶ θυμὸν ἔχον, dissentire, discrepare. ll. v, v. 31:

Βάν δ' ἵμῳαι πόλεμόνδε θεοὶ δὴ καὶ θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii discrepantem animum habentes.

hoc est, à se invicem dissencientes, aliis stantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò versiones ineptè: *divisum animum habentes*, pro quo alii dicunt ἀνδρα θυμὸν ἔχον. Quid verò miri Poëtam ἔειπαι tribuere animum, quum inter Deas referantur & hic & in Theogonia?

v. 15. Ἀλλ' ἔσ' ἀνάγκη.

Ἀθυσάτων βελήσιν ἔειπεν πρῶσι βαρύνει] Hæc cum Tzetze non sic accipienda sunt, quasi Deus sit malorum auctor. Sed hæc est Hesiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus sunt obnoxii, aliàsque causas nobis sæpè parum exploratas, corrumpere consilia, sanam eripere mentem, & contendendi ac ligitandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. Οἶδνασ. ψ.

Μᾶτα φίλη, μαργυλὴ σε θεοὶ θέσαν, οἳ π. διώσαν]

Ἀφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονά μ' ἔπεισεν, καὶ μὲν ἔπεισεν,

καὶ π. χαλιφρονέοντα σαρφρονέοντα ἐπέστω.

Nutrix dilecta, insanam te Dii fecerunt, qui possunt insipientem reddere, qui vel prudentissimus fuerit, & delirum prudentia compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅταν γὰρ ὁρῇ δαιμόνιον βλάπτει πᾶν,

Τύττω

LECTIONES HESIODÆ.

Τὴν τὴν πρῶτον ἐξαφαινομένην φρονίαν,
Τὴν γὰρ τὴν ἰδὼν οἷς δὲ τὴν χεῖρα τρέπῃ
Γνώμῳ, ὡς εἴη μὴδὲν αἰ κεραυνῷ.

Quando ira deorum aliquem ladit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat qua peccat. P. Syrus Mimus: *Fortuna quem vult perdere stultum facit.*

v. 17. Νύξ ἐστὶν ἡ μήτηρ πάντων τῶν κακῶν. Nox habetur mater omnium rerum trifium & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, *proijci in exteriores tenebras*, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam *indutus luce, habitare in luce inaccessa*, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

v. 19. Εἰς τὴν γῆν ἐστὶν ἡ φιλία. Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclare monuit Daniel Heinsius ὁ πᾶν, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimum debet. Nihil certius hæc ad Ἔαν pertinere bonam, quam Philosophi φιλίαν dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νεῖκον & Φιλίαν.

Τέσσαρες δὲ πάντων ῥιζὴν ἔχουσιν αἰεὶ.
Ζεὺς δὲ γῆς, Ἡρῆ τε φρεσὶν, ἡ δὲ Ἀΐδου δαίμων.
Νῆπις δὲ ἡ θαλάσσης, τῆς γὰρ κούρην ἔχουσιν βρόντοι.
Νεῖκον τὸ ἐλόρδιον διχαίει τὰ πάντα ἀπὸ τῆς γῆς.
Καὶ Φιλίη μὲν τοῖσιν, ὡς μὴδὲν πὶ τῶν κακῶν π.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nestis qua lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio perniciofa qua absque iis par est ubique, Et amicitia cum his qua aquè longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: *Ἐξ πνευμάτων τῶν τε ἄντων δυνάμεις τέσσαρες μὲν αἱ ὕλη, γλῶ, ὕδωρ, αἶψα, πῦρ. δύο δὲ τῶν δυνάμεων φιλία καὶ νεῖκος. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam. Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὰν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copia & συνίπτις, quæ ita constituenda. Θῆκε δὲ μὲν πολλὰν ἀμείνω, scilicet ἔαν Κρογίδης ἐν γαίῃς ῥιζῶσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Εἰ δὲ ἀπὸ πρῶτον repetendum.*

v. 20. Εἰς ἔτερον γαίῃς τίς πὶ ἰδὼν ἔργον χαρίζων Πλῆστον, δὲ ἀντιδὲ ἀργύρου ἢ δὲ φουρτύνει. Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si δὲ hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro εἰς, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: δὲ, εἰς, πῶς. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferius:

Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, τίχῃ σε ζῆλον ἀργῆς
Πασιδῶντα.

Quid si labores max te amulabitur otiosus discentem.

Tzetzes videtur legisse αἰ. Porro in MS. legitur ἀργήδω. quam lectionem tuetur Tzetzes, qui propter liquidam μ τὸ εἶς produci contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, ideòque τὸ μ geminandum.

v. 23. Εἰς ἀφρονι ἀνέδιδται] MS. I. Voss. τίς ἀφρονι ἀνέδιδται. Sic etiam Moschopulus: Αἴφρονι δὲ λῶν τ' ἄφρονι τ' εἰσάγει ἀδελφίζοντι πλεονάζον. τὸ αὐτὸ καὶ βιβλ., ἀφ' ἧς βιβλ. καὶ δηλώνει. λέγεται δὲ ὁ ἀφρονι ἀφρονι καὶ, καὶ τὸ ἀφρονι ἀφρονι. Sic legendus hic locus. Vulgò malè & sine sensu λῶν τ' ἄφρονι τ' εἰσάγει. Eadem ratione peccarunt in ἀφρονι apud eundem Moschopulum v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Ἀφρονι ἐπαυκὸν ἵσταν] Græci Scholiastæ omnes rectè ἀφρονι explicant ῥημίζων καὶ φημῶν ἔργον φιλοσοφῶν κακῶν ἐν ἀφρονι. Latinos verò quis ferat, qui fori auscultatorem transtulerunt? Quis Latine sciens intelligat quid sibi velit fori auscultator? Verte: concionum auditor. Ἀφρονι ἐπαυκοὶ sunt homines subrostranei, ἀφρονι. Aristophani ἀφρονι περιεμύχων, circumforanei, concionales, qui, ut Livius ait, concionibus hærent adfixi & in foro vivunt; sive ut Cic. 1. de Orat. c. ult. qui in subselliis habitant, quamvis ibi loquatur de causidicis. Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 20: Qui jurabat cavillator quidam & canalicola, & nimis ridicularius fuit. Vid. Festum: Dicuntur & homines ordinarii, Festus: Ordinarium hominem Oppius ait dici solitum scurræ, & improbum, qui assidue in litibus moraretur, ob eamque causam in ordine staret aduentium prætorem. At Ælius Stilo qui minimè ordine viveret. Ἀφρονι ἐπαυκὸν εἶναι Plauto est foro operam dare. Terent. lites sequi. Posses tamen etiam exponere ἀφρονι ἐπαυκός, fori auditor, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintiliani esse nullus dubito. Rationes aliàs dabo. Is cap. 34. adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat fori auditores: Atque bercule, sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, oratorum discipulus, fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & assuesfactus alienis experimentis, &c. Sed hic in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὄρη γὰρ τ' ὀλίγη πίλεται] Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ὀρίων ψιλῶς, & interpretantur φρονιδα, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis: ὀρη νεκίων τ' ἀφρονιων τε, ἢ φρονις δικαστηρίων, δημογεωρίων. Verba verò hæc ὀρη ὀλίγη πίλεται νεκίων τ' ἀφρονιων τε sunt ὀλιγορεῖ νεκία καὶ ἀφρονις, vel ὀλιγορεῖν καὶ νεκία τ' ἀφρονις τε, non curare debet forenses curas. Inferius v. 208. Τῇ δὲ εἰς, ἢ σ' αἶν ἐγὼ περὶ ἄγω. Hac is, qua te duco. hoc est, ire debet. Hom. Iliad. χ, v. 62. Αὐτὸν μὲν μὲν τοῖσι διδύγμασι εἰσὶν ἐλθῆς; Ἢ δὲ θάω μετὰ σ' αὐτῆς; Illic maneo cum his expectans donec

donec venias? An te sequor rursus? Μένω, θίω, est μένω, θίω δὲ. Luc. VIII, 19. Σὺ εἰ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδοκῶμεν. *Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus? vide & Matth. XXVI, 8. Πέλεται* pro πέλονται δὲ. Sic sæpè præsens accipitur. Eurip. Hec. 163.

Ποίαν ἢ ταύτην, ἢ κείνην στήν; Quamnam, hancne an illam eo? pro στήν δὲ. Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros. Matth. III: Πᾶν ὃν δένδρον μὴ ποιεῖ καρπὸν καλὸν ἐκκρίζεται καὶ εἰς πῦρ βάλεται. *Omnis arbor non ferens fructum bonum excinditur & in ignem conjicitur.* Hoc est, excindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. Ὀρεῖται βίαι ὠρεῖται καρποί. ὠρεῖται ὕδωρ, ὠρεῖται. Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. Ἐργάζεσθαι. ἔργον. Dimidium plus toto. πηδάλιον. Scitum in Pandectæ illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. Τροχόροι μέλεδῶνες. Interpretum varii lapsus.

V. 31. Ω ^τποι μὴ βίαι ἔνδοι ἐπισταίδες κατέκονται
 Ὀρεῖται βίαι ὠρεῖται Latini interpretantur, *victus tempestivus*. Græci verò magistri, *ex singulis anni partibus collectus*. Quod quidem ferri posset. Nam ὠρεῖται καρποί sunt omnes fructus à terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Carystius in vita Menedemi. Τρόχημα μὲν θέρμει. ἢ κείμει συνεχῶς ποτὶ δὲ καὶ τὸ ὠρεῖται εἰσφέρειτό τι, ἔμει θέρμει ἢ ποτὶ. ἔμει ἔμει ὠρεῖται, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα ὠρεῖται ἔμει. Pro bellariis dabantur lupinum & sæpius faba: Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni ediderat, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervitia, hyeme carica. Malè Interpres Dipnosophista reddit: *ex fructibus horariis*. vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis ὠρεῖται καρπὸς dici de talibus τραγήμασι, non de frumento, de quo hic tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. ὠρεῖται τραγήματι. Persuissimum itaque habeo ὠρεῖται βίαι esse fructus æstivos, qui ἐν ὥρῃ, ἢ ἡμέρῃ ἐν ὥρῃ ἔργον, æstate, diebus canicularibus tempore messis colliguntur. ὠρεῖται enim & ὠρεῖται κατ' ἐξοχὴν significat

cat æstatem, & quidem adultam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc ὥρεϊον est æstivus. ὥρεϊον ὕδωρ apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, κατὰ τὴν καίρῳ ὁκίμῳ ὁ ὀνομαζέμενος ὥρεϊον ἵτης. tempore illo quod vocant ὥρεϊον ἵτης, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè ὥρεϊον μέλα vertit mel æstivum, ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferiùs v. 305:

Ὡς καὶ τοὶ ὥρεϊοι βίοντι πλῆθυσιν καλλιῶν.

Ut victu æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & priscarum editionum fidem recentiores scribant Τῷ καὶ καίρῳ ἀμύμον, sed video hoc ab H. Stephano profectum qui καὶ putat sejungendum & pro ἀν poni. Sed rectiùs MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt καίρῳ ἀμύμον, cujus libertatis poëticae exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum κακὸν βίον pro καὶ βίον, λαλῶν βίον pro λαλῶν βίον. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. Δίλω διχάσαι] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrium, διχάσαι. Stephan. διχάσαι. Sed rectiùs vulgatæ, metro poscente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ἡν αὖ κακῶς διχάσαι, δὲ θύοις μετέπιπτε διχάσαι.

Scaliger in libro suo notavit, ἐβίλους hic positum esse pro ἡβίλων. Verè.

v. 40. Ὅσω πλείον ἡμῖν πάντες] Quàm variaz sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis. uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu diffluas, aut turpiter prodigas. Eiusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento.* Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omisissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet, Divitiæ grandes homini sunt vivere parcè.* Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vectigal, tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines. *ὡς ἀπολείπει αὐτοῖς εἶναι πῆς τροφῆς, ἀπὸ τοῦ πλεονεκτηµένου, καὶ λιπὴν ὕδωρ πίνεσθαι. ἐπιτρέπει γὰρ καὶ σώματι ὑγιεῖν. καὶ ψυχῇ οὐκ ἐπιτρέπει ἀδελφικῆς, ut homines victui tenui assuescerent, ut cum cibis minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessurum, teste Diog. Laërtio in Pythag.*

v. 43. Πνιδίως γάρ κεν ἐπ' ἡμέρῃ ἐργάζομαι] Verte: Facile enim uno die tantum quasi visses. Vulgò: tantum operatus esses. Sed ἐργάζομαι hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedento

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργασίᾳ δὲ τῷ βίῳ ἐκ τῆς δικαίας καὶ ταύτης χρεῖν. victum querere jussu suis manibus. Εργασία βίῳ est victum parare, querere unde utamur, vitam querere, ut Ennius loquitur. Nautisque mari querentibus vitam. Vita Latinis æquè ut Græcis βίῳ, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργασία eandem vim quoque apud Platonem tenet: Καὶ πᾶσι ἐπιτήδεια ταύτῃ ἐργασασθῆναι καὶ τῷ οἴκῳ ἡρέψασθαι. Et alimenta ipsam quaesituram, et familiam sustentaturam. Herod. I, 34. ἐργασασθῆναι δὲ χεῖραται μεζάλα, θαλάσσης ἐπὶ τῷ ἐς Κόρινθον ἀπικισθαι. Cum magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum. Joh. VI, 27. ἐργάζεσθαι μὴ τῷ βρωτῷ τῷ ἀπολαύσειν, hoc est, nolite cōsequi victum qui perit. Obscurè vulgatus. Operamini non cibis, qui perit. Nec melius Beza, Operamini non cibo qui perit. Hinc & ἐργασία simpliciter est questum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in orat. contra Apaturium: ναυπηγῶς ἐργάζεσθαι est questum facere pecunia in fœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, questus. Sophocles:

Ἀλλ' ἐδὴν ἔργον ταῦτε ἡρηϊόσαι μοι τῶν.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: ἐδὴν ἔργον, ἐδὴν ἔφαθον. Quia verò nullus questus est uberior, quàm qui ex usuris & fœnore capitur, ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐξοχὴν dicitur de fœnore: ἐργάζεσθαι χρηματίζει est exercere pecuniam, fœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. ἐργάζετο ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε πελάνταις. questum fecit illis scilicet quinque talentis. Est Hebraïcum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἔν πνι, pro quo Græci ἐργάζεσθαι πνι. Vide Beza.

v. 45. Αἰψά καὶ πηδαλίον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδαλίον hic interpretari temonem, stivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδαλίον αὐχένιον. sed, etsi aliæ deessent rationes, non finit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδαλίου δὲ ὀπίρῃς ὑπὲρ καπνῶ περιμάσσεσθαι.

Clavum arsitum sibi factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa facis explorez robora fumus.

Aristophanes in Ὀρίστ:

Πρῶτα μὲν ὄρεας φαίνονται ἡμῖν ἡρόν, χαμῶν, ὁπίρῃς.

Σπείρειν μὲν, ὅταν γένηται πρῶτον ἐς τὸν Λιβύην μετὰ χειρῖ,

Καὶ πηδαλίον τότε ναυκλήρῳ φράζει περιμάσσειν καθεύδειν.

Primum quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumnæ,

Seminare

Seminare quidem quando grus crocicans in Libyam decedit.

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes *πιδάλιον* temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cum maximè, respicere facillè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τὸ πρὸς τὸ Ἡσιόδιον, αὐτῶς πιδάλιον μὲν ὑπὲρ κρητὺς κρητὺς, καὶ πιδάλιον δὲ ὑπὲρ κρητὺς κρητὺς κρητὺς κρητὺς. Duae vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conferendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso effemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causâ committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinsius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus scdum hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum *ὑπὲρ κρητὺς πιδάλιον*, de iis qui artem desinunt, nec ampliùs exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *ἄλλοι δὲ οὐκ ἔκρητὺς καὶ παρεμμίασι ὑπὲρ κρητὺς τὸ πιδάλιον ἐπὶ τῷ βραχύντων, καὶ κρητὺς κρητὺς πιδάλιον, ὅποῖον π καὶ τὸ ἐπὶ πιδάλιον πιδάλιον ἢ κρητὺς ἀγερμύδασι. Unde liquet παρεμμία ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam. Hæc de πιδάλιον disputatio in mentem mihi revocat Scutum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII Π. Tit. IX, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro *ἀκρὸς τῷ πιδάλιον*, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hic esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt *οἶαξ*, *φθεῖρ*, *πλερύγιον*, *αὐχὴν*. *Οἶαξ* est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paullò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur *ἀμφίπρυμνοι* tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scapha custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata fatorum exequi, omnesque reliquias navis expugnat. Non arbor erat relicta, non gubernacula, non funis, aut remus.* Apud Heliodorum**

Iliodorum V. Æthiopic. Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellunt, ἡ πηδάλιον θάπρον ἀποβαλόντες, altero clavo amisso. Lucas Act. xxvii. in Pauli nave dixit in numero multitudinis πᾶς ζώντης ἡ πηδάλιον, vincula clavorum. Sed omnium clarissimè genuinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimum res litteraria debet, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσά ἐστιν ὁ κόσμος, ἐν ᾗ ἡ ἐκκλησία, αἱ ναὺς αὐτῆς πλάγι χαμῶνται μὲν αἱ δὲ σὺν ἀποπνύται. ἔχῃ τῷ μισθῷ ἑαυτῆς τὸ ἔμπροσθεν Κυβερνήτιω Χερσίν. Φέρει δὲ αὐτὴν μίσθον καὶ τὸ πρῶτα πρὸς τὸ κατὰ τὸ θαλάσσιον, αἱ τὸ πρῶτον τῷ Κυβερνήτῳ ἑαυτῆς βασιλεύουσι. Ἐπὶ τῷ αὐτῆς μὲν πρῶτον ἡ αἰνέσις, πρῶτον δὲ ἡ δόξα τὸ δὲ κύκλον, μισσημύρια. οἵαυτις δὲ δύο αἱ δύο ἀφ' ἑαυτῶν. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi in signis cœlestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcurso.

v. 48. Περιμνηθεὺς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλόμητης, quomodo legendum censet Moschopulus: sicut περιλόμητης, δολόμητης, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λῆξιν esset πηξ. Sic noster in Theog. ἀπολόμητης Περιμνηθεὺς. Apud Hom. παλόμητης, εὐμήτης. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX. 8, & Proclus frequenter, tuetur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad Ὀδυσ. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in πηξ esse à μῆδω, hanc verò à μῆτις, ἢ βυλή.

v. 51. Διὸς παῖς μνηστήριος] Imperitè μνηστήριος & μνηστήριος vertunt consulti, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μέγας βυλεύων ut rectè circumscribit Theocritus norante Eustath, ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In præcedente versu πᾶς ἡ ἀπὸ τοῦ verde: filius Japeti. Gloss. Vetus: Πᾶς ὁ υἱός, Filius. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut Veneris puer apud Ovidium Cupido, Latona puer Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. εὖς autem reddidi egregius. Moschopulus exponit καλός. Et Hesych. εὖς, ἀγαθός, καλός, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. εὖς, μέγας. Sane apud Hom. conjungitur εὖς πὶ μέγας π. Sic in Ἀπιδὶ v. 25. εὖς πᾶς Ἀλκαίῳ. egregius filius Alcai. ubi Interpretes: præstans puer.

v. 55. Pro χαίρει prior liber Vossianus χαίρει.

v. 63. Ἀθανάταις πὶ θεαῖς εἰς ὅππῃ ἴσκειν] MS. I. editio Ingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθενικῆς pro παρθενικαῖς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri exponunt optimè *παρθένε*. Vossianæ addunt subintelligendum *ποιῶν*. Pertinet *παρθενικῆς αἰδῶ* ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illamque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. *Γυμνῶντες μελεδῶντες*] Veteres quidem magistri in explicando *γυμνῶν* mirè ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt *πῶς μέλη χρυσεύουσιν*, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. *Κρεῖν* est *χρυσῆν*, *καλλωπίζον*. Hesych. *κρεῖν*, *χρυσῆν*, *καθαίρειν*. Unde & *παικῶν*, qui templum ornat & tuetur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur *παικῶν Ἀρτίμιδος*, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi *παικῶν Καισάρων* appellantur, quia templa in honorem illorum excitabant, quibus ornandis & colendis operam suam doverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, *παικῶν*, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Dææ honorem in sua habebant urbe. *Γυμνῶντες μελεδῶντες* sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est*?

CAPUT III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. *Ἀμφιγυῖαι. Φωνή*. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. *Θαλίαις περπεδοι*. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. *Μῆλα*, Poma omnes arbutei fructus. *Μῆλα* pro opibus. *Ἐπὶ βυσσὶ κτείνεσθ*. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpius reprehensi. *Ἡ ἔρχετο ἑσπέρην*.

v. 69. *Ως ἴφαρ, οἳ δὲ ἐπίθοντο*] Vitia hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, *ὡς ἴφαρ, οἳ δὲ ἐπίθοντο*. Nec aliter MSS. Sequente veriu *Ἀμφιγυῖαι* est *ἐπὶ γῆα βεβλαμμένον*. *γῆα* *κρητὶ ἐχέλει* dicuntur manus & pedes. Homer.

Ἐνάσσει

Γυῶσιν μὲν σφῶνι ὑφ' ἀγέμεσσιν ἄκραις ἵππους.

Frangam quidam pedes celerium equorum ante currus.

Γυῶσιν enim, ut bene Porphyry. ad Homerum observat, est *συναλαλαῖς ποιήσιν*. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est *ἐπιδιδῆναι* singulis Diis & Heroibus assignare, iisque uti loco ipsorum propriorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcanus: ut *ὀνειρόζαυτος* Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos *δοτε κόνις*. v. 77. *σῆθεσφι* MS. I. pro *σῆθεσσι*.

v. 71. *Παρθένον αἰδέειν ἱελέον*] Hoc est, *ἱελεσι χεῖμας*, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuam. Plin. *figere ex argilla similitudinos*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacem emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. *Εἴ δ' ἄγε φωνὴν ἦκε θεῶν κῆρυξ*] Querunt Græci Magistri quomodo hîc Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque *φωνὴν* v. 61. interpretantur *ἔργον φωνῆς*. sed licet hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse *αἰνυλίας λόγους*. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid querimus? *φωνή* hîc est *ὄνομα*, ut apud Hom. II. γ.

Πειρίπλοος δ' Ἐλένην ἐκαλέσαστο φωνῇ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi *φωνῇ* perperam *περίπλοον* docent, & exponunt voce. Gregor. *Μήτι ἡμεῖς ὀδυρόμεθα τὸ ὑψηλοτέρως φωνῆς*. Ne nos increpetis ob verbum insolentius. *ἐνέηκε φωνὴν* est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: *ὀνόμαυν δὲ πένθε γυναῖκα Πανδύρην*, appellavit autem mulierem hanc Pandoram.

v. 86. *Μήποτε δῶρον δέξαμαι*] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens *Διὸς δῶρον* esse fortunæ munera: *Ὁ Ἡσίοδος τὴν Περσέβειαν ποιεῖν τῇ Ἐπιμηθεῖ προειρηλατῆμενον*.

μήποτε δῶρον

Δέξαμαι παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπω, ἐπὶ τῇ τὴ τύχης διανομῇ τῷ Διὸς ἐνόμισεν κέχρηται. τὰ γὰρ τοῦτο τὸ ἀγαθὸν Διὸς δῶρον κέκληται, πλοῦτος, καὶ γαίμους, καὶ ὄρορας, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐν- τὸς, ὡς ἡ κτίσις αἰονήτις ἐπὶ τοῖς χρόνοις καλῶς μὴ διανομήσεται. διὸ καὶ τὴ Ἐπιμηθεῖα φασὶν ὅτι καὶ αἰονήτων, οἷσται δὲ φυλάττειν καὶ διδόναι τὰς εὐτυχίας.

χίας. ὡς βλαβησώμενοι καὶ ἀποφραγεύμενοι ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάλιν ὅτι λέγει·

Ἰαχέποτ' ἐλομέμεν πνίκεν θυμὸν φθόρον αἰδοῖ

Τίτλαθ' οἰκίζεον, μεγαύρων δῶκεν αἰὲν ἰάπων.

Διέδοταν νῦν τ' τυχερὸν οἶσεν, ὡς εὖκ' εἶεν ἐγκαλεῖν τοῖς ἀπὸ πλὴν τύχης προορῆμας, ἀλλὰ τί μετ' ἄρχειας, καὶ βαθυμίας, καὶ μεγαλείας, καὶ παλυνθείας δαπνείαν, αἰχρὸν καὶ ὑπνείδιστον ἔσται. Hesiodus ubi Prometheum inducit fratri Epimetheo suadentem ne à Jove ulla dona accipiat, sed ea alia dimittat, Jovis nomen de potentia fortuna usurpavit. Bonis enim fortuna tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugibus, imperiis, & omnibus in universo bonis externis, quorum possessio inutilis est rectè ubi iis nescienti. Itaque etiam Epimetheum hominem vitiosum & fatuum cavere sibi jubet & motuore à rebus secundis, damno nimirum ei & exitio futuris. Iterum ubi ait, Nunquam pauperiem perniciosam animiūque excruciantem exprobra homini, quia deorum munus est. Deorum munus vocat id quod fortuna obigit, innuens non esse eos culpandos, qui fortuna injuria pauperes sunt, cum ignavia potius, socordia, mollitie & luxu conjunctas divitias in turpibus & vituperatione dignis habendas. Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in fine. v. 87. pro περὶ ζῆλος MS. II, περὶ ζῆλος.

v. 96. Εἰ ἀρρήκισι δόμοισι] Queruntur veteres Critici, valdè ἀνεγλόως dolium appellari hic δόμοι. Inde & Seleucus pro δόμοις scribebat πῆγμοι, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emendandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandrinum, qui Romæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam, arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ facilius rejici possunt quàm probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμοι enim quodvis receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinās, in quibus vestes recondabantur, κεδρίνας δόμους vocat. Alcest. v. 158.

Εἰ δ' ἐλῶσι κεδρίων δόμων

Εἰ δ' ἔσται, κέσμεν τ' ἐν πρῶτῳ ὑποπόριον.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) vestem sumens & mundum decentem, paravit. Sic & Philoni vestes dicuntur αἰκίαι φορηταί, portatiles domus, quia homines tegunt ad instar domorum, ut eruditè notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Ob-servat. III, 18.

v. 99. Αἰχόχῃ βαλῆσιν] Hunc versum inducendum esse rectè Aristarchus & D. Heinsius censuerunt.

v. 102. Νῦν δ' ἀνθρώπου ἐφ' ἡμέρῃ ἢ ἐπὶ νυκτὶ] MS. I. ἐφ' ἡμέρῃ. lege ἐφ' ἡμέρῃ. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea ex Plutarcho cognovi, in cujus consolatione ad Apollonium sic legitur.

v. 105. Οὕτως ἔπ' ἐπὶ Διὶς ἰὸν ἐξαλείνομαι] MS. I. ἔπ' ἐπὶ. Sic & Tzetzes.

Tzetzes. π. nonnunquam æquè περίληξις ac π. Δὲ νῦν ἐστὶ Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Quæ facta manent, quævis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: εἰ δὲ θείας.

v. 113. Νόσφον ἄτερ τι πόνων] In utroque MS. abest π. Et sanè abesse debet. Tzetzes. πόνοι δὲ τὸ πο χροὴ ἐστὶ συλλαβή. ὑπὸ γὰρ τῷ ἀμειψόμενος ἐκπύεται. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόσφον ἄτερ πόνων. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores insinuat. Inferius v. 674. Μὴ μῦθεν εἶναι δὲ γίαν καὶ ἐπύλαιον ἄμβροτον. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μὴδὲ μῦθεν. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζώοντες pro ἰζών. Quod auribus meis magis arridet.

v. 115. Τέροντ' ἐν θαλίῃσιν] Suaviter tempus transigebant in conviviiis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat injussa tellus. pro quo statim:

οἱ δὲ θείημενοι
Ἦσαν ἴστα ἡμέτερον σὺν ἰσθλοῖσιν πύλαισιν.
ipsisque ultrò

Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis bonis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium quarebant, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θαλίαι. de αἰγυιασίᾳ & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille versus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desideratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodorus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι μακάρων Διόσσι.
Abundantes pomis, cari beatis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituatur. Ceterum hunc versum malè intellexit & interpretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφνειὸς μῆλοισιν vertit: felices gregibus. μῆλα hîc non sunt greges. Nam quamvis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus vetustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Saturno dicuntur egisse. Hi enim iis solum se tuebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliosque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Et homines & pecua quum semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Cittius, sive contra horum principium extitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagiritæ) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descendisse ad hanc aetatem ut scribit Dicaarchus: & summum gradum fuisse naturalem, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultrò ferret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, è feris atque agrestibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum,*

μοῖρα.

mora, pomâque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eandem utilitatem, cum qua possent sylvestria deprehenderent, concluderent & mansuescacerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τῶ πᾶσι debentur, *collegerant, & mansuescacerent*, quæ reposuit pro *colligerent, & mansuescerent.* Τὸ δὲ cum intellectu revocandum ad superiora; quasi scripsisset: *pastoriam*: cum, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomâque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansueta redderent. Hic videtur supervacuum vel quod prius posuerat *ἐξ ἄγρῃς & ἀγροστίβους*, vel quod post dixit, *ex animalibus sylvestria.* At hæc est illius repetitio propter ὑπερβαλόν, sensui magis quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira. 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbuti fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ τριήμευ, mala dicuntur. Vid. leg. CV. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. profitetur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerantur. Hesych. Μῆλα παντὶς δένδρου καρπὸς, ἐξαιρίτως δὲ τῆς μηλιάς, καὶ πάντα τὰ δένδρα. In hoc ipso verbo offenderunt inferiùs Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ἦλισε μάχωνδρος μῆλαν ἄνκ' Οἰδιπόδου.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves, sed propter opes, regnum, facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήσις, ἀρεσκία, βασιλεία. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiarum in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: *In quibus (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) non sine causa putant oves assumptas, & propter utilitatem, & propter placiditatem.* Non longè post: *De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poetæ, qui alios vocant πολυένας, alios πολυμήλεις, alios πολυβύτας, & quæ sequuntur.* Sic apud Hesiodum inferiùs πολύμηλος est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακάρων θεοὶ, idem est quod εὐδαίμονες. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Δύλῳ Ἐπίκτῳ ἡρόμεν, καὶ σῶμ' αἰνάνη

καὶ πνίλῳ ἴσῳ, καὶ φίλῳ ἀθανάτοις.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate lrus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. Solus es quem Dii diligunt. Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βυσὶν κλείνομαι ἢ θνήσκω esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quam illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibique occisos. Alioquin *ἐνὶ ἰδίοις* eandem haberet vim. Iliad. v. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quodd aliquando cum eo esset congressus *ἐπὶ βυσσὶν*, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille ineundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus *ἀπὸ λαοφύγε γυναι*,

Ὅτι βυσσὶν ἐπὶ λυθεὶν ἡμαρτήρησιν.

quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & Æneæ Achil-
les ei postea exprobrat :

Ἦδη μὲν σέ γε (Φησὶ) καὶ ἄλλο τι δουρὶ φέροντα

Ἦ ἢ μείμνη ἔτι πῆρ σὲ βοῶν ἄπο μῶνον ἰόντα

Σεῦκα κατ' ἰδπίων ὄρειν τεχέισσι πῦδ' ἰόντα

Καταπαλόμενος; τίτι δ' οὐκ ἐπεκαταπαλίζεις φεύγον.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boves solum existentem repuli ab Idæis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convertebaris fugiens. Vides nullam hîc reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. *Τοὶ μὲν δαίμονες*] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt :

Τοὶ μὲν δαίμονες ἐσθλοὶ ἐπιχρόνιοι τελέουσιν

Ἀγροί, ἀλεξίκακοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum vi-
rorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. *Οἱ γὰρ φυλάσσετε τι δίκας*] MS. I. *φυλάσσετε*. Sic hic ver-
sus legitur inferiùs, 254, & 233.

Τέλειαν δὲ γυναικας ἰσχυρὰ τέκνα.

Hom. Il. α. *Στήθεσσι λαοίοισι δάσδ' ἔχοντες μετρημένους*. Infinita hujus para-
goges exempla ex Græcis Poëtis facile colligas.

v. 125. *Ἦ ἔργα ἰσχυρὰ*] Retinenda est antiquior versio: *ἀέρε ἰσχυρὰ*. Virgil. *obscurto aëre septi*, hoc est, oculis subducti sunt ut à ne-
mine possint videri. Versu sequente, *ἔργα βασιλῆας* non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmoni-
bus dicit, illos quidem his esse interiores, nec regia majestate illu-
stres, *ἀλλ' ἔμπης πᾶσι καὶ τοῖσι ἐπιδόω*. Verùm etiam hi honore sunt con-
spicui. Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia *βασιλικὸν τὸ πνεῦμα*.

CAPUT IV.

Φυή. νήμα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argentæ ætatis. Μέτρον ἥβης, γυλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Ejusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Ἀΐνῳ ἀπὸ δ' ἄλλοι. Secundus. Καλέεσθ. Ἀπλήσοι. Εὐρώεις δ' ὀμῶς αἰδέεσθαι. Κρυερὸν. Γενεὰ. varii Interpretum errores ostensi.

V. 129. **Ο** ὅτι φυλήν ἐσθλὴν γίγνεται ἔτι νῆμα.] Verte: Neque corporis habitu simile, neque ingenio. Φυή hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νῆμα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νῆμα φάσμα. Homero φρένις Iliad. α.

ἔπειτα ἔστιν ἐν χερσίν

Ὅδ' ὁμοῦ, ἔστι φυλήν, ἔτι δ' ὁ φρένις, ἔτι π' ἔργον.

Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritia.

V. 130. Ἀλλ' ἵκετον ῥᾷ παῖς] In I. MS. ῥᾷ desideratur. Viri doctissimi ἵκετον hic accipiunt pro αἰμ' ἥβης, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & ἀσφῶς apud matres fuerint educati, ut hanc longam ἐν γυναικωνίπῳ ἀσφῶς habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëtæ menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc χρυσὴν pfiore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latent, & in sinu matrum adolescant, & corroborentur; qua muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere μάλα νηπίους valdè rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persiæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

V. 131. ἥβης μέτρον ἵκετον] Interpp. Pubertatis terminum attigisset. Hesych. quidem μέτρον dicit esse πῆχος sed Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quàm ipsa ἥβη. Sic inferius μέτρα γυλάσσης est γυλάσσαι. Hom. μέτρα κελύβης, κελύβη. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σοφίης est σοφία, ut ibi legendum inferius ostendimus.

V. 134. Ἀλλ' ἴσμεν Ἀφροδίται.] MS. I. ἀφροδίται.

V. 135. Ὡς αἰπὸν δ' ἀπιδάσθαι] Hi sunt mollis altius maternæ educationis fructus. Nihil magis facit iracundos, inquit Seneca, quàm educatio mollis & blanda; ideo unicis, quò plus indulgetur, pupillisquæ quò plus licet corruptior animus est.

V. 141. Τοὶ μὲν ὑπὸ χθονίαι] MS. I. Τοὶ μὲν τοὶ χθονίαι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ὑπὸ χθονίαι, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verùm si argenteæ ætatis homines postquam mortem obierunt sunt ὑπὸ χθονίαι δύνεσσι, quinam sunt πρῶτοι ὑπὸ χθονίαι, quod Tzetzes meritò urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus δυνεσσι δαίμονας hic conjungendum, non δυνεσσι ὑπὸ χθονίαι. ex illa enim lectione hanc absurditatem nasci, quòd tum δύνεσσι etiam cum θνητοῖς sit conjungendum: hinc verò confici primos etiam fuisse θνητοὺς contra doctrinam Platoniceam. Sit contra doctrinam Platoniceam, non tamen est contra Hesiodi, qui δαίμονας quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ο' Ἡσίοδος οὐκ ἔστιν ἀφροδίταις ποτὶ χθονίαν γένεσθαι τοῖς δαίμονας ποτὶς πλάσσει· λέγει γὰρ οὐκ ἔστι Ναιδὸς ἀφροδίταις καὶ τὸ χθονίαν αἰνέσσει.

Ἐνία τοι καὶ χθονίαις λαίβεσθαι χθονίαν

Ἀνδρῶν ἡβόντων· ἔλαφον δὲ πτεροπόδαον·

Τετὶς δ' ἑλάφῃς ὁ κρέσσει γρηγόρα· αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ

Ἐνία τὴν κρέσσει· δέκα δ' ὑπὸ χθονίαις τὴν φοβίαν

Νύμφῃ ἐυπλόκῃ, καὶ Διὸς αἰχμήνῃ.

Hesiodus certis temporum conversionibus mortem daemones appetere confet, & tempus etiam sub involucre proponit, hac sub Naidis persona loquens: Novem hominum vegetorum atates garrula cornix vivit, cervus autem quatuor cornicum, tres autem cervi corvus. Sed phoenix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Jovis filia decem phœnicum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque θνητοὺς annon ista verba ostendunt? v. 116.

Θνήσκον δ' αἰς ὑπὸν δεινυμένῃ. Moriebantur verò tamquam somno obnati. & v. 121.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὸτο γῆν κατὰ γαῖαν κάλυψεν.

Verùm postquam & hoc genus terra texit, hoc est πτεροπόδαος, αἰπὸν δ' αἰπιδάσθαι, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito epim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνίπειν. Τοὶ μὲν μάλιστα θνητοὶ καλέσονται δύνεσσι ὑπὸ χθονίαι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet δαίμονες: hoc est secundi gradus, inferiores illis δαίμονibus, qui ex aurei sæculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἴσμεν πρὸς καὶ τοῖσιν ἰσμεν. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Daemones esse diversorum graduum nemo dubitat. Eicὶ γὰρ αἰς οὐ ἀνθρώποις, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονας θνητοῖς ἀφροδίταις. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter daemones diversi vir-

tantum gradus. Δαίμονες δυνάμεις sunt inferioris loci & ordinis δαίμονες, ut δυνάμεις αἰθέρων, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium, dissertat. xxvi. Θείας μὲν οὐκ αὐτῆς κατὰ χάριν ἰδρυμένης, εἰς αἰῶνα ἔχουσιν καὶ τὴν ἐν αἰῶνι τῆς αἰῶνος. Εἰς δὲ αὐτῆς φύσεως αἰθέρων δυνάμεις, ἐν μεταβολῇ γὰρ καὶ ἀεὶ μεταβάλλονται, οὗ μὲν αἰθέρων, αἰθέρων δὲ ἰχθυόων, &c. Deus quidem eodem in loco manens, caelum regit, omniaque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo inferiores, hominibus vero potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. Unicuique nostrum pedagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ais de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: Enim vero servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quadam honesta esse dicunt. Et tota secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopium flammæ & iræ minûs addidit. Senec. ep. 92. Excedat ex hoc animalium pulcerrimo, ac Diis secundo, musis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numerum secunda nota, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos δυνάμεις αἰθέρων, αἰθέρων, αἰθέρων, postponere. Lucian. Εἴ μοι δυνάμεις αἰθέρων Εὐρυπύλου, si Hermioni me postponis. Καλίσσωντῃ vero hic est εἰς. Superius v. 122. dixit δαίμονες εἰς ἐπιχθόνους, hic dicit eodem sensu καλίσσωντῃ ἐπιχθόνους. In sacris litteris καλίσσωντῃ καὶ Θεῷ, hoc est, ἱεραταῖ. Apud nostrum inferius v. 1715.

Μὴδὲ καλίσσωντῃ, μὴδ' αἰθέρων καλίσσωντῃ.

Nec verò multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἦγάγετ' εἰς μέγα δῶμα φίλον καλίσσωντῃ ἀγορῇ.

Duxit in amplam domum suam ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τῶν ἑξῆς Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Foedus.

v. 149. Ἀπλάσι] Latinis sunt inconditi, qui moribus sunt incuti. Tzetzes ἀγροί. Cic. vassi & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. πῶς αἰθέρων μέλας. Versus sequens in primo sic se habet: Ἐδὲ τῶν χαίλας πύλας, χαίλας δὲ τῶν αἰθέρων. Vers. verò 151. idem liber μέλας pro μέλας.

v. 153. Βῆσαν εἰς ἐνὸς δῶμα πρὸς αἰθέρων] Εὐρύς δῶμα multis antiquis & recentioribus est παλαιός, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX, 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilis Plutonia substituunt domus exilis Plutonia. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui do-

cuit

uit sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. *εὐράνῃ* hic est squalidus ab *εὐρά* situs, squalor. ut Virgilius *loca senta situ* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *εὐράνῃ*, *σκοτεινῇ*. Suidas: *εὐράνῃ*, *σκοτεινῇ*, *ζοφώδῃ*. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Αἰδῶλεν Ἀΐδαν*, Homerus & noster in Theogon. *ζοφὸν ἡρώεντα*, Æschylus Prometh. 432. *Καλαὸς Αἰδὸς μοῖρας*. Latini sæpè *caca tartara*. Inferiūs in Theogonia v. 729.

*Εἶδη Διοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζοφῷ ἡρώεντι
Κακρόφρονι, βελῆσι Διὸς πεφληγμένῳ,
Χαίρῃ ἐν Ἀΐδαντι.
Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Abconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.*

fic & v. 739. *Κρυεὸς* verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. *ἄρῃ κρυεὸς*, grave damnum, & 636. *πύλμους κρυέος*, horrendum bellum. In *Ἀΐδι* *κρυέος* *Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *νυκτὶς ἐρημῆς αἰεὶα δαῖα*, noctis obscura domus horrenda. Hesych. *Κρυεόν*, *φεικτόν*, *μισήτόν*, *αἰαδὲς*, *φοβερόν*, *ἐλπίστον*, *αἰεττόν*, *δινόν*, *χαλεπόν*, *πειροτόν*, *κρυόν*, *δύχαρος*.

v. 156. *Ἀντίρ ἐπὶ καὶ τῷτο γένει*] Quæ viri docti de *Ἀλφειῶν* hic subtiliter disputant inter *λέξεις* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiæ enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανῆ*, quod iis, quibus *λέξω* assignasse dicitur. *Ἀντίρ ἐπὶ καὶ τῷτο γένει* κατὰ γὰρ καλὴν καλῶς.

v. 162. *Προτέρη γένει*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obviū in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γενεά* Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

*Ταί εἰ ἤδη δύο μὲρ γένει μισγέται ἀνθρώπων
Εὐφροιάδ'*

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter ævo functus*. Ante Olympiades Græci per *γενεάς* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γενεάν* definit *τὴν ἑπταετηρίαν καὶ ἡμερῶν πελίκων*. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἐπὶ τελευτῆσθαι ποιεῖν τὴν γενεάν*, subjicit, *ἐν ᾗ χρόνος ἡμερῶνται παρέχεται ἑξ αὐτῆς ἡμερημῶν ὁ γενεήσκει*. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γενεάς*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γενεάν*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locata. Hesiodus his restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγγυεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπις. Hefychius correctus. Ὅπιν ἔχειν. Οὐπις. Εἰδεῖν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpiùs castigata.

v. 169. **T** Ηλῆ ἀπ' ἀπηνέτων τίττι Κρόνῳ ἱμερόσιλδῳ] Hunc versum ex MSro II. hic repositui, quem olim quobque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilius sit alterum illum quem cum hoc prisce Critici ἀέλιαν etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censors, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, nùmerosius, sive sententiam, pulchrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt, Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἦσι πρὸς ἱερῇ εἰδῶ· τοῦζάνου γυναικὸς
 Ἀγχεῖ· αὐτῇ δὲ μετ' ἡρώουσι νῆαται
 Ἐν μακάρων γήσιον, ἵνα Κρόνῳ ἱμερόσιλδῳ.

*Quibus (sc. Deabus) sacra hac statua pulcra femina
 Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat
 In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.*

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Salmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Παρ' Ὀκείαν βαθυδίνῳ] Græci Magistri Ὀκείαν hic locant & exponunt ἐν τῇ αἰε. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

*Nos manet oceanus circumvagus: arva beata
 Petamus; arva, divites & Insulas.*

v. 173. Τελὲς ἔϊπες] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: Τελὲς ἔπες. Sic inferiùs Τελὲς ἔδωκε παρῆχον. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μήποτε ἔπειτ' ἀφελαι] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodi voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ αἰετὶς ζωῆν quàm quinta ætas ingruerit, ἢ ἔπειτ' ἀφελαι, quum meliora scilicet tempora reflorescent. Persuasum enim habebant Poëtæ & pterique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, πάλιστ' ἀφελαι futura, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgiliū,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὐ τ' ἀν' γυναικῶν πολυακρότατοι πλέθον] Insulsè Interpretes Latini: *Postquam facti circa tempora carni fuerint. An ginecæ πολυακρότατοι πλέθον est fieri canum? quid absurdius fingi potest? γυναικῶν sunt πλεθόνες.* Sic autem verte: *Quum vix nati canescant,* hoc est, senescant, quum vix postquàm lucem adspexerunt senio conficiantur. Hinc paullò post αἰψα γηραιότητι τῆς αἰῆς appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines sunt obnoxii, quòd celeriter tacitis consenscant annis. Hoc est de quo toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: Μὴ καυχῶ τίχα γάρ σε περιέχεται, αἷς ἄνερ, ἔσθ'· *Noli superbi- re, celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia.* Sed hæc Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατρὶς παίδισσι ὁμιλεῖ] Non hæc referenda sunt ad ἰδίαν ὁμιλίαν, ut non nemo facit, sed ad γυναικας. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint ὑπὸ πῦρι, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquirat in annos.

Glossæ MS. Vossii: ὁμιλεῖ, ὁμογενεύω. Græci magistri, ὁμιλεῖ, ὁμογενεύω, σύμφωνοι. Alia ratio est inferiùs, v. 235.

Τίκτυσιν δὲ γυναῖκες ἰσχυρῶς τέκνα γυνυσιν.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Hic utique loquitur de ἰδίᾳ ὁμιλίᾳ. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumētō maternæ pudicitiz. Horat. IV, 6.

*Nullis polluitur casta domus stupris,
Mos & lex maculatum edomuit nefas,*

Laudantur simili prole puerpera:

Culparam poena premit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'πμύσσει] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt*. Α'πμύσσει autem est ἀπμῶν φιλέει. Sic & versu sequente μέμψον] est μέμψομαι φιλέει, & verè. 189. ἔπειθ' ὁ ἱπὺς πάλιν ἐξαλαπάξει, est ἐξαλαπάξειν εἶναι solet expugnare. vers. 225. αἱ τὶ μοι ἐξαλάσσει, qui ipsam expellere solent, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα τι ποιεῖ

Γίγται, αὐτ' αὖ δὴ κέρδους νέον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατᾶν φιλάει. & mox v. 327.

Ἴσον δ' ὅς θ' ἰκέτω ὅς τι ξένοι κερδοῖν ἔρξῃ.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅπ' χύσεται ἀνδρὶ χίρῃ, quando irasci solet viro inferiori, & sic sœpè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλος δ' ἔχ' ἄλγ' ἑτὸν κλαύσεται;

Pamphilus nomine propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III, 27. καὶ τίπτε τὸ οἶκόν αὐτοῦ διαρπύσῃ. & tunc domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐὰν μὴ περ μοίη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλήμα, καὶ ἐξηραίνῃ. Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tamquam palmes arefcere. Interpretes ibi hæsitant. vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἵθυσεν. Marc. XIV. 12. μαχεῖσθαι solent. & XV. 6. ἀπύλουν, dimittere solebat, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντες δύο ἀμφὶ κτερόεντος ἐλάφοιο

Ἀλλήλους κατάνοι, ἱπὶ σφίσις ἐρωήσωσι.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi mutuo irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲρ καταβήσεται, ἡ δὲ ὑπερβήσεται.

Hæc quidem intrabit, illa verò foras egreditur. h. e. intrare solet. In ἱερῷ v. 523.

Νυχὶς καταβήσεται ἰνδιδέν οἶκον.

Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' ἄρα ὁμοῦς καὶ ἀπιστία ὅλως αὖ ἀνδρα.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ρ' εἴα δ' ἀφείλῃται φανερῶν ἰδίαν σέ γε θυμῷ.

Facile verò auferre solet apparentem volens saltē animo. Interpretes Latini: *abstulit*. Et v. 284. Ζεὺς δὲ πῖτον ἱπμύσσει. Jupiter tum Irim mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀκροτάτῃ Εὐλικῶν χορεύς ἐκποιήσας Κελύς.

Summo in Helicone choreas ducere solent pulcras.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. ὅτι τὸ Πάχα ἔθνος, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπίλος solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parces amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi καλυμμένη. Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Τοῖσιν δ' ἄγερόθεν μίγ' ἐπύξατο πῆμα Κρονίων.

Illis autem coelitus magnum impetare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Αἴψα πὶ καὶ μέγα νόστος ἐπισυμβῶνς κατέπαυσε.

Statim etiam magnam contentionem scite dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ θεῶν ὅτιν εἰδότες] Imperitè Interpretes: Neque Deorum oculum veriti. Verte: neque Deorum iram veriri. Inferius v. 252. θεῶν ὅτιν σὺν ἀλέγοις, Deorum animadversionem non curantes. Ubi iterum Interpretes sine sensu: Nullam Deorum reverentiam curantes. Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγορῇ σκολιὰς κείνοισι θεμιστας,

Ἐκ δὲ δίκῃ ἰλάσσοι, θεῶν ὅτιν σὺν ἀλέγοις.

Hic Interpretes: Deorum rationem nullam habentes, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ὅτιν ἔχοντες. Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes. At O'dor. φ. v. 29.

Σχέτλιοι εἰδὲ θεῶν ὅτιν ἡδέσσι' εἰδὲ τροπέζῳ.

Interpretes rursus inscitè vertunt: Deorum providentiam reveritus. In omnibus his locis ὅτιν est ira, poena, vindicta, animadversio. Hesych. ὀπίδα, ἐπιστροφὴ, ἐντροπή. Item: ὅτιν, ἀφιστροφή, φωνή. Corruptissimè. lege: ἐπιστροφή, πεινή. Noster in Theogonia, 222. de Parcis:

Οὐδὲποτε λήγουσι θεῶν δυνεῖο χόλοιο,

Πρὶν γ' ἀπὸ τῆς δύνῃσι κακῶς ὅτιν, ὅς τις ἀμάρτυ.

Non ante depouunt Dea gravem iram,

Quàm ab illo poenas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὅτιν, & Ionicè Οὐπίς dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἡτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἰλάσις Ῥαμνυσίας Οὐπίς.

Qua facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem ἀπὸ τ' ὅτιν accepit, non tamen hoc nomine, quòd ὅτιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quòd animad-

vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemefios partes esse nemo ignorat. Εἰδότες apud Hesiodum sunt Φοβέμενοι. Hesych. εἰδῶν, ἰφοβέτω. v. 190. pro ἐξαλαπάτῃ MS. II. ἐξαλαπάτῃ. Malè.

v. 199. Αἰνέων μὲν φύλον ἔστι] Φύλον ἐνικῶς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendii dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum φύλ' ἔττω. ἔττω fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim ἀλλοτρίους non ἀλλοτρίους. Αἰνέων φύλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: familia Deorum. sic superius φύλ' ἀνθρώπων sunt homines, φύλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονία ἢ λέληκας] MS. I. λέληκας. probat Tzetzes.

210. Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλει] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γυνῶναι, sententiæ. Et mihi videtur absurdum. Εἰς πύδα enim à λογαπνοῖς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratius de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare traiectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

Δεῖπνον δ' αὖτ' ἐθέλει ποιήσασθαι, ἢ μοιθήσων.
 Ὡς ἴφρων ἀνυπότης ἱρᾶς πενυσίπτερος ὄρνις.
 Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλει πρὸς κρείσσονας ἀντιφροδίζων,
 Νίκης πεσέσθαι, πρὸς τ' ἀχίσι ἀλγὰς παχί.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus Ὡς Πέρση, σὺ δ' αὖτ' ἀνυπότης malè præcedat ἐπὶ πύδα. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

Ὡς ἴφρων ἀνυπότης ἱρᾶς πενυσίπτερος ὄρνις,
 Ὡς Πέρση, σὺ δ' αὖτ' ἀνυπότης μοι δ' ὕβριν ἀφίλλαι.
 Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, συνάπτειν damnat, non verborum, quasi aliquid σάλευον, aut σάλευσθαι hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè coherere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CAPUT VI.

Εὖθλος. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖαν νέμειν. Εἰσελάσσει. Εἰσα θυλῆς. Hesiodus quater emendatus. Ἀπαυρεῖν. Εἰπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, κατηγόρου φίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρὸς. Οὐνοτάζειν δίκην. Πεπηγνός. Hesiodi non intellecto loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλάπτειν δίκην. Versus Hesiodi supposititius indicatus.

V. 214. **Τ**ρεις γὰρ τι κακὴ δειλὸς βροτῶ. εἰδὲ μὲν εὖθλος Εὐκλῆς φερέ-
μεν δυνάτα] Εὖθλος, ut rectè vidit Plutarchus hoc loco est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει πρῶτος, potens, nobilis, dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7. Ipse in senatum cadibunt, in omnes superbia, qua crudelitate gravior est bonis, grassatus, Plaut. Curc. IV, 1, 14. In foro infimo boni homines atque divites ambulant. Cic. IX. ad Att. 12. Aediles ludos parant? viri boni usuras perscribunt. Apud quem infinita sunt ferè exempla. Δειλός contra est tenuis, inops, Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλός, ἀλγυνοί, ἐσθλαστέρη. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente fabula quoque intelligitur. In versu antecedente αἴνε δίκης est obtempera justitiæ, sequere justum. Inferius v. 273. ἐπαυρεῖν δίκης.

V. 219. Αὐτίκα δ' ἔπειτα] Hunc Versum optimè ὁ πρῶτος interpreta-
tur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se iudices obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut largitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente ἐλατρεύειν est ἀγρυμνέειν βιαιῶς, σιωπῇ βίαι, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ pertrahitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. inquit.

V. 222. Ἡθὺς λαῶν] Stultissimè Interpretes: mores populi. Ἡθὺς hic sunt ἀγορεύσεις, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos habent magistratus. v. 525.

Εἰν τ' ἀπύρρον οἶκον καὶ ἐν ᾧ ἦθὺς λυγρὰ λείπει.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

V. 224. Καὶ οὖν ἰθεῖαν ἵναμιεν] Ridiculè Interpretes: neque rectè distribuant. Ἰθεῖαν νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκαια νέμειν, jus reddere, in sequente versu, δίκας δίδναν ἰθείας. rectam ferre sententiam. Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰδὲ

Εἰδὲ αἶψ' ἐγὼν αὐτὶς διχάζω, καὶ μὴ οὕτως φησὶ

Ἀλλοι ἐπιπλήξουσιν Δαναῶν ἰδοῖα δ' ἴσται.

Age ipse judicabo & me nullum ruo

Reprobenfurum Græcorum. rectum eris judicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰδοῖα subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰδοῖα ἐκαστῶς καὶ πρὸς τὸ εἶρηται. Εἰληπταὶ δ' ἀπὸ κρινῶ τὸ δίκη ὅμοιος ἐκ τῆς διχάζουσα ῥήματι. οἱ δὲ σφαιρίων τὸ τοιαύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσίοδε τὸ ἰδοῖαν ἐνταίρειν, ἄτοι τὴν ἐθνηπείτην δίκην. In hoc verū legitur in utroque MSto οἱ περὶ ἐξαλάσσει pro ἐξαλαύσει. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίη ἐν ἀγορῇ ὑπολαίε κέρουσι δῆμιους.

Ἐκ δὲ δίκην ἐλαύσει, θεῶν ὅππῃ ὅσα ἀλίζονται.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμνηλότι ἔρῃα νύμονται] Hic verò mirificè Interpretes: In conviviiis autem partis opibus fruuntur. Unde hanc versionem exsculperint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à vīris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίης μεμνηλὸς esse per idiotismum Poëtis familiarem θάλασσαν, legendumque θαλίη μεμνηλότης ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμνηλότι ἔρῃα intelligi ipsa convivia, sicut ἔρῃα Ἀφροδίτης sunt στυγαίαι. ἔρῃα Ἀρηῶν bella: seu opera pertinentia ad convivia, quæ grata sunt convivis. θαλίης μεμνηλότι ἔρῃα νύμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέρποντ' ἐν θαλίης, convivia celebrant. Νέμεσος θαλίης ut apud Pindarum νύμονται αἰῶνα. Δάκρυς νύμονται αἰῶνα. hoc est, ἀλγυνοί, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δ' ἐθελήμασι Ἡσυχίᾳ ἔρῃα νύμονται εὐνὴν ἰαδλοῖσιν πολίσσιν. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, sive vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: Ipsique ultra Quietis partis fruebantur. Nimirum, qui justitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλάης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. Ἠσυχίησι.

v. 233. Ἀπρη μὲρ τι φέρει βαλάντις, μέισον δὲ μαλίστας] MS. I. ἄπρη, μέισον. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄπρη, ἐν μέισον. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro μέισοντα MS. I. νύσσοντα.

v. 240. Πολλὰ καὶ καὶ ἐνυμπύου πάλλας καὶ αἰνὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. αἰνήσει.

αἰήματα. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiastes Pindari ad Pythionic. 111. Eustathius ad Iliad. α. cuius verba sunt : ἵνα λέγῃ σεμνῶς καὶ εὐφρόνως, πάντες ἐπαύρων βασιλῆος τῆτος κακῆ, κατὰ τὸ,

Πολλὰ καὶ ἐξόμματα πόλις κακῆ αἰδρὸς αἰήματα.

Ἔνθα ὅρα τὸ ἀπαυρῶν ταῦτόν ἐστι τῆς Ὀμηρικῆς ἐπαυρῶν, διὸ καλῶς ἐ αὐτῶν ἐρμηνεύει. Apud Hesiodum, inquit, ἀπαυρῶν eandem vim habet quam apud Homerum ἐπαυρῶν. Ecquis dubitet Hesiodum scripsisse αἰήματα, quod postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt? Ἐπαυρῶν enim pro ἀπολαύσειν pœnas dare, damno affici frequenter apud Homerum aliósque legerant, sed ἀπαυρῶν in hac significatione non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφαίρεσι & apud Homerum & apud nostrum sæpius legitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo fundatam tot antiquorum Scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Ceterum verba illa Homeri, ad quæ Eustathii scholion laudavimus, Iliad. α, ἵνα πάντες ἐπαύρων βασιλῆος, Latini Interpretes transtulerunt: ut omnes fruantur rege. poterantne insulsius? ἐπαύρων βασιλῆος est plectantur propter regem, luant regis stultitiam. Nec melius, Iliad. ζ.

Τῆτος δ' οὐτ' ὅρ' τοῦ φρίνης ἱμῶνδε ἔδ' ὅρ' ἐπίσταν

Ἔσσονται τῷ κῆν μιν ἐπαυρήσονται ἔσω.

Huic enim neque animus constans est, neque in posterum

Erit; idcirco ipsum pœnas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. α.

Οὐ μὲν οἶδ' εἰ αὖτε κακοῖσι φῆς ἀλογαῖναι

Πρώτη ἐπαύρηται.

Nescio an non insidiarum infeliciam

Prima pœnas luas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferius apud Hesiodum v. 419. Πλεῖον δὲ νυκτὸς ἐπαυρῶν, hoc est, *magis autem nocte laborat*, subintelligitur hic καμῶν. πλεῖον καμῶν ἐπαυρῶν majores capit labores. Illi ineptè: *magis autem nocte fruatur*. Ἀπαυρῶν, & ἐπαυρῶν βασιλῆος, αἰδρὸς, κακοῖσι φῆς sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur κακῶν & οἶα, aut ἔνθα. ut integra sint ἐπαυρῶν κακῶν ἔνθα βασιλῆος, οἶα κακοῖσι φῆς. sanè κακῶν additur Ὀδυσ. σ.

Μᾶλλον π κακῶν μὲν μῶλλον ἐπαύρηται.

Ne majus malum capias. Sic & ἐπαυρῶν ἀγαθὸν apud Andocidem. Similiter inferius Theog. v. 882. κρείντα π μῶν sc. ἔνθα. *certare de honoribus*. Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quàm qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Καταφρονέσθαι καὶ αὐτὸν τίλῃ δίκῃ] Est, *Considerato & ipse hanc pœnam*, quæ injustis magistratibus & iniquis infligitur hominibus. Respicit enim ad illam δίκῃ, de qua paucis abhinc versibus egerat:

Τοῖς δὲ δίκῃς Κροῖδης πεμφέμεται εὐρύσσει Ζεύς.

sanè quàm inficere Latini Interpretes hic : *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σκληρῶς ὀνομάζων] ὀνομάζων Eustathius exponit μεμφομένη. Hesych. ἐκφραυλίζων, ὑβρίζων. Proclus παρεχάρεται, ut apud Cic. *adulterare pecuniā jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullo ante παρεκλίνειν δίκας Cic. est *inflectere jus gratiā.*

v. 257. Κυδῖν τ' αἰδῖν] MS. II. κυδῖν, & Proclus : ἀπὸ τ' κυδῖν, inquit, γίνεται κυδῖος, καὶ κυδῖν, αἷς ἀπὸ τ' ἰχθῖος ἰχθυός. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : κυδῖν, ἰνδῖος, σερμῖν, πριμία, ἰνπῖος. Hom. Διὸς κυδῖν παρῶντος. Κυδῖος nihili vox est. Restitui hanc vocem κυδῖος interius Heliodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. ε. v. 184, & O'd. λ. v. 579.

v. 260. Ἀπεθαλάσας βασιλείων] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Isingrini : βασιλείων probante Tzetzze, qui ait καὶ αὖν coalescere in unam longam.

v. 265. Pro αἰ αὐτῶ MS. I. αἰ αὐτῶ.

v. 267. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὄφθαλμοι] Hunc cum sequentibus sex versibus expungit Plutarchus. vidē Proclum.

v. 273. Δία περικέλευον] MS. I. Δία μεμάντα. Glossa MS. βαλὸν κινῶν.

v. 277. Οἰστοῖς πιπνοῖς] Uterque Codex Vossianus : πιπνοῖς. Sic etiam Möschopoliani codices : πιπνός, inquit, πιπνικῶς, κρινῶς δὲ πῖπνός καὶ πιπνιόν. Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque πιπνοῖς.

v. 280. Εἰ γάρ τις κ' ἰδέλῃ τὴ δίκαν ἀγρεύειν Γινώσκων] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. δίκαν non sunt justa, quod omnes existimant, sed ἀληθῆ vera ut ex ἀντιθέσει patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Inferius 768. ἀλθέια pro justitia:

Εὗτ' αὖν ἀληθείῳ λαοὶ κρινόντες ἄγων.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. κρίνειν ἀλθέϊαν est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris μεμμανῶς τ' αἰδικίαι, & μεμμανῶς αἰδικῶς, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caduæ, quæ opponuntur μεμμανῶ ἀληθείᾳ, opibus veris, divinis scilicet. Sanè αἰδικία in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos veritas pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardiniano, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, qua mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.* Alia quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica

una eadēque voce justitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dicu.

v. 283. Εἰ δὲ δίκῃ βλάψας] Βλάπτειν δίκῃ est hic justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundum illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάπτειν apud Homer. Οἶκος. N.

Αὐτὸς ἰὼν ἀπὸ νῆος ὑπὸ ζυγαί, μή τι στείρειν
βλάπτει ἐλαυνόντων, ὅππῃ ἀπερχοίαντ' ἱερτμοῖς.
*Ipse iwis per navem sub transiris ne aliquem sociorum
Impediret propellentiū navem, quia properabant, remia.*

Utrouque Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque hujus significationis τὸ βλάπτειν occurrunt exempla.

v. 288. Οὐ λίσσῃ μὲν ὁδῷ] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀπομνηστέω. legunt λίσσῃ, optimè.

v. 291. Εἰς ἀκρον ἵκηται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meurfio, qui ἵκηται legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἱλθῇ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in *παραχρησίστῃ* versus Hesiodi vocat πάνδημα ἱπη celebres & omnibus notos. Hunc locum pulcrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

*Ardua saxoso perducit semita clivo,
Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est.
Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.*

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Οὐδ' αὐτὰς πάντας νοήσῃ] Hæc inepta lectio omnes fœdavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in λόγῳ πρὸς τὴν Πρωτοκλήν, Plutarchus aliique, qui & hic pro αὐτὰς legunt αὐτῆς, & v. 296. ὅς δ' ἐκ καὶ μὴτ' αὐτῆς νοήσῃ. Et Zeno in sua imitatione:

Καὶ μὲν πάντας αὐτῆς ὅς ἐκ εἰπὼν πῆν),
Εὐδὸς δ' αὖ καὶ καὶ αὐτῆς ὅς αὐτῆς πάντας νοήσῃ.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, nã ille miser iratis Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles faciliè non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Φροσάμεν καὶ κ' ἵππῃ] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, hujus meminit, ut & alii

alii prisca Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sæpè ego audiui militem primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui bene momenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius bene inuensis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subiectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. *Εν θυμῷ βαίκεται. Αἰέειν. Μέτερος ἔργα.* Hesiodo & Theocrito lux. *Μετέρος λέγειν. Μέτερος.* Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. *Μέτερος σφίης.* Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. *Ο' πάζειν, καταπάζειν.* Tzetzes emendatus. *Καὶ. Εὐνή. Α'λιτύνειν. Γήργος ἑδός.*

v. 295. **M** *H' ἄλλος αἰέειν ἐν θυμῷ βαίκεται]* Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. *Αἰέειν ἐν θυμῷ βαίκεται]* est *αἰέειν ἐν θυμῷ βαίκεται]*. neque alii parere in animum inducat. *Εν θυμῷ βαίκεται]* est in animum inducere, ut *βεβλήμεθα οἱς νῦν* apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cum ab alio audiverit animadvertit & in memoria versat. Sed *αἰέειν* hic esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui *alii parere sciat* exposuit, facile erat animadvertere. In eundem impeggerunt lapidem Interpretes inferiùs v. 709.

Εἰ δὲ καὶ ἄρχῃ
 Ἡ π' ἔπειτα εἰπὼν ἀποθύμιον, ἢ καὶ ἔργας.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

v. 300. *Ἐστὶ φανὸς Δημότης*] Græci magistri nescio quas comminiscuntur ineptias cur Ceres *Ἐστὶ φανὸς* dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obsecrum esse, Cereri dedicari coronas spiceas, & illis semper ornatam eam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovid.

*Festa pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velata corpora veste
Primitias frugum dant spicea farta suarum.*

Idem in Amor.

Flava Ceres tenues spicis redimita capillos.

Tibullus:

*Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona
Spicea, qua templi pendeat ante fores.*

Horat. carm. sæculari:

*Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicea donet Cerecem corona.*

v. 304. *Ἦκαλ' ὀργυλὸν*] Malui, similis cupiditate, quàm cum Inīterpretibus studio. Tzetzes *ὀργυλὸν* exponit. Hesych. *Ὀργυλὸν, βελὸν, ἰπποβελὸν. Κόρυς* est vocula *κοιῆς*, de cujus expositione varia vide Proclum. Hesych. *Κόρυς, ὄργυς, ἀκοντὶς*. Eadem Phavorinus, & addit: *κόρυς καὶ ὁ κλέπτης καὶ ὁ κρύπτης*.

v. 306. *Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἴσω μίτρεα κοσμεῖν*] Verte: Tibi verd cura sit opera decentia curare. *ἔργα μίτρεα* sunt, ut benè Scholiastes Vossianus, *ἔργα πείποντα*, sive, ut Tzetzes, *μὴ ἀπειρή*. Monet fratrem ne otii ac ignaviae blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potius in talibus occupetur operibus quæ se virósque bonos decent. Hæc sunt *μίτρεα ἔργα* quæ opponit *ἔργα ἀειράν*. *Μίτρεα* esse *μίσγας*, *ἔξοχα* in animum equidem ego inducere non possum, quum potius veteribus Criticis sit *μικρὰ*. Hesych. *μίτρεα, μικρὰ. μεταποικίης μικρὰ πύχυν*. Apud Platonem verd *μετρίως λέγειν* est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

nisi quod in secundo vitiosè ἄλβον. Οἷον etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Αἰεὶ τῷ tritissima Poëtis Græcis enallage pro αἰεὶς & utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδέην κατωπιάζην] MS. I. Voss. αἰδῶς δὲ τ' ἀναιδέην κατωπιάζην. alii libri αἰδῶς δὲ γ' ἀναιδέην κατωπιάζην, quod probat vir doctus & exponit: *pudor impudentiam sequatur, id est, posthabetur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum impudentia vicerit*. Οἷον & κατωπιάζην est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ὀπίσσω, teste Eustath. est ὀπίσσω. Hesych. ὀπίσσω, διερχόμενος. ὀπίσσω, ἀνέλασθαι, δούλῳ.

v. 326. Πῆμα τί μιν μαυροῦσι θοῖ] MS. II. Πῆμα δὲ μιν ἀμαυροῦσι. Præclus etiam videtur ἀμαυροῦσι legisse.

v. 328. Κατὰ ἱεῖς] MS. II. ἱεῖς cum editione Isingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἱεῖς legitur. ἀμείβω est ἀμείβω, & κατὰ μετὰσιν ἱεῖς, ut benè veteres magistri. Tzetzes hic foedè corruptus est. ἴσον, inquit, τῷ ἱππάρχῳ δρᾶ, ὅς τις εἰς ἐκτείνοντι καὶ εἰς φίλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὸν [αἰς ἱεῖς] καὶ ποιῶσι βλαβερὰ π. Heinsius legit pro αἰς ἱεῖς, λέγει καὶ ποιῶσι. Scaliger uncis inclusit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὸν ἱεῖς, καὶ ποιῶσι βλαβερὰ π. Exponit quid sit ἱεῖς. καὶ est ἡγυῖν. hoc est, exponendi vim habet. ut paulò post: πῶ καὶ πῶς. πῶ, hoc est, πῶς. Aristoph. Pluto: Κατὰς ἱππάρχῳ καὶ πῶς λέω. Malè egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ milites apud priscos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυψιδίης ἀνῆς] Est, *furtivi concubitus*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εἰνὴ enim est συνουσία. Hom. Iliad. Ω.

Τέκνον ἰμὲν, τίς μίχρας ὀδυρομένη καὶ αἰχλῶν
Σὺν ἰδὲ καὶ κρυψιδίῳ, μεμνημένη καὶ πῶς οἴτι
Οὐτ' εἰνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εἰνῶν cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset huius erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Qui asseverat εἰνῶν esse μίχρην præfatus propterea nonnullos hos versus ἀβυστῶν, quia αἱ ἀβυστῶν τ' εἰς ἀβυστῶν πάντες κρυπτοὶ εἰν ἱππάρχῳ τῇ γυναικί, sed & quæ statim sequuntur εἰνῶν Homero esse συνουσίαν ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί εἶναι εὖ φιλεῖν μίχρῳ. Bonum verò est cum muliere consuescere. Phavorinus: Εἰνῶν εἰ μόνον τὴν κατὰ δὲ ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν, αἰς εὖ τῷ διωτέρῳ τῇ γυναικίαν παρὰ τῷ ἱππάρχῳ. Hinc & εἰνῶν est μίχρῳ γυναικί. Iliad. β. Θὰ βροτῶν εἰνῶνται. Οἷον. s. παρ' ἀνδρῶν εἰνῶνται est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis κατὰ eadem

ratione est *συνουσία*, cum cap. XIII. vetat *ἀφ' ὧν οὐ φαίνεται ἡ ἀληθεία*.

v. 330. *Ἀλυσταίνονται*] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, *ἀλυσταίνονται*. vide Erymologicum Magnum. v. 331. *γῆρας* ἔστι ipsa senectus. Nec aliter Latine debet exprimi. Tales periphrases innumerae apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleraque abhorrent ab usu & consuetudine Latine linguae, in quam illas verbum de verbo exprimendo transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦϑ, θύειν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ tellus producit, non animalia. *Κλῆρος* ager. *Χερῆμι* εἰς χῶλον. *Χῶρος*. *Χωρίτης*. Tzetzes & Proclus correcti. *Μετρεῖσθαι*. *Καί*. Hesiodus ter emendatus. *Ἀρχεῖσθαι* *πίθαι*. *βλαβερόν*. Obnoxius. *Θυμὸς ἐν φρεσὶ*. Multæ Interpretum hallucinationes.

v. 338. *Ποιδῆσαι θύουσι πελάσσεισθαι*] MS. II. editio Stephani, Ifingrini, aliaque meliores: *θύουσι*. Itaque ut versus constet, legendum *ποιδῆσαι θύουσι*. Proclus etiam sic legisse videtur: *Καὶ ἀγῶνις, καὶ κρηταῖς, καὶ θύουσι καὶ ποιδῆσαι ἐλάσσεισθαι*. Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis placa*. Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: *ἐπὶ δὲ ἀγλαὰ μνηστῆρα κείνῃ*. *nitida femora adole*. Sic interpretare. *ἀγλαὰ* sunt nitentia adipe, qua cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hîc rursus hostias inculcet. *Θῦϑ* Græcis est *θυμίασμα*, odoramentum, odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant *θύειν*, hoc est, odoramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII. de Magis:

*Ἄγε δῶκε κρημίζουσι,
Σμύρνης εὐαγίσματα,
Χρυσὸν τ' ἀναθήματα,
Λιβάνη τε θύει κελιά.*

Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurique donaria, Thurisque odores suaves. *Θύειν* enim est *θυμιάειν* suffire, ut tradit Porphy. II. de abstinentia animalium. Postea ad alia quoque quæ Diis offerebantur munera translaturum, & tandem ad victimarum mactationem. Porphy. II. de abstinentia animalium: *Δένδρα μὲν γὰρ διὰ τὸ ζῶον ἀνέδωκεν ἡ γῆ, τὰ δὲ θύουσι καὶ πολλὰ ἀνέδωκεν τὸ ἐπὶ τῇ γῇ ζῶον, ὡς ἀνθρώποι φύλα*

καὶ ῥίζας καὶ τὰς ἄλλας τὴ φύσεως αὐτῶν βλαστὰς, κατέβαιον πύτη τὰς φασγανόρους ὑρανίους θεοὺς τῇ θυσίᾳ δεξιόμυροι, καὶ ἄλφει πύρρος ἀπαθανατίζοντες αὐτοῖς τὰς πηγὰς. τῷτοις ἦ καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττομεν ἐν τοῖς ἱεροῖς, ὃν μέλιστα αὐτοῖς ὁμοιωτάτην. ἐν δὲ τῇ θυμιάσεως τὴ ἀπὸ γῆς, θυμιατήρα τὸ ἐκαάλουν, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίας, ἃ δὴ ἡμεῖς ὡς πλεονέστερον πληρωμένηαν ἐμφαίνοντα ἐκ ὁρῶν ἐξαχούμεν πλεονέστερον ἄλφει τὴ ζώων δοκῶσαν διασπείσαν καλεῖντες θυσίαν. Terra prius arbores quam animalia protulit: ante arbores vero gramen quotannis nascens, cujus folia & radices, totaque illius natura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos visos caelestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His etenim ignem perpetuum, cum sit iis simillimus, in templis asseruimus. At ex eorum quae terra nascuntur sufficientis in sacris adhibitis, acerram θυμιατήρα appellarunt, & sacra facere θύειν, & sacrificia θυσίας, quae omnia nos non recte interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepfit, essent indicia, ideoque eum, qui ex animalium mactatione videtur esse, cultum θυσίαν vocamus. Idem inferius eodem libro: Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων πύρρῳ θύειν κατὰ τὰ πατέρων, ταῦτις κατὰ τὸ ἰδοῦν τὴ πατέρων, ἅπασαν ἀγρίαν ἵοικαν εἰς τὸ παλαιὸν ἰδοῦν. Τὸ δὲ παλαιὸν ἄλφει ποτῖναι καὶ τὴ καρπῶν ἐκ. ὡς ἀπιδεικνύμεν. Ὅθεν καὶ θυσίαν καὶ θυλάϊ, καὶ θυμιάαν ἐκαλεῖτο, καὶ αὐτὸ τὸ θύειν & θυμιάειν εἶχετο, καὶ & νῦν παρ' ἡμῶν λεγόμεν ἐπιδύειν. ὃ ἦ καὶ νῦν θύειν λέγουμεν ἔρδιν ἔλεγον. Ἐρδὸν Ἀπόλλωνι πελήϊσας ἐκατόμβας πύρρον ἢ αἰγῶν. Quia etiam Apollo cum praecipit sacra facere secundum patris, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos reducere videtur. Vetis autem sacrificandi mos erat per placentas & fructus, uti demonstravimus. Unde sacrificia θυσίαν, & θυλάϊ, & θυμιάαν dicebantur, & ipse actus sacrificandi τὸ θύειν, idem valuit, quod suffire vel adolere, quod nunc vocatur ἐπιδύειν. Quod enim nos θύειν dicimus, illi ἔρδιν dicebant. Θύειν igitur est suffire. hinc θυῖν est odoramentum, unde Latinum thus, ut à πῦρ pus, ut ostendit vir maximus ad Solinum. Quia praecipue in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde nobis etiam thus wyroock dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germania festi dies quibus natalis Christi celebratur, wynnacht, hoc est, sacra nox ab illa nocte, quam praecipue colunt, quia in illa Christus natus esse creditur. Galenus θύη optimè exponit θυμιάμεναι, αἰρώμεναι. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαῖται. Eustathius πύρρῳ. Postea enim ad omnia quae Diis offerebantur translatus, ut & θύειν. Sed hic in propria notione capiendum.

v. 341. Ὅφρ' ἄλλων ἀνὴρ κληρῶν] Interpretes: ut aliorum eras sortem. Malè. Vertendum: ut aliorum eras agrum. Κληρῶς est fundus, ager, possessio, quia agri sunt praecipua facultatum & honorum, quae possident homines, pars. Κληρῶς omnia bona significat. Hesych. κληρῶς, ἔσθια. Proprie tamen bona quae hereditate venerunt, ut Latinis fors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet patrem in cuius patrimonium successionem speret. Consortes ὁμόκληροι, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quacumque ratione parta, & κατ' ἐξοχὴν agri, possessiones dicuntur κλήρος. Theocritus Ἡρακλίου.

Ὅτι περὶ κλήρου ἄπειρος καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν Τυδεὺς
Ναῖ.

*Quam optatum agrum & viniferum latum solum Tydeus
Teneret.*

Herodot. Melpom. φθείραν τ' Συρίων τὰς κλήρους. *Syrorum agros vastans.*
Hinc & κληροῦχος apud eundem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

v. 342. Τὸν φιλέοντ' ἱππὶ δαίτῃ καλεῖν] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam XlV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: εἰ γὰρ τῆς διομήδους μέγιστον χαρίζομαι προσήκει, προσήκει καὶ τῇ ἄλλῃ μὴ τῆς βελτίστου, ἀλλὰ τῆς ἀπρεπτότατης ὑποκρίν. μέγιστον γὰρ ἀπαλαγγομένη κακῶν, πλείονα χάριν αὐτοῖς ἰσχύεται. Καὶ μὴ δὲ καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις δαπάναις ἡ τῆς φίλης αἰῶνος προσκαλεῖν, ἀλλὰ τῆς προσαιτιῶν καὶ τῆς διουμένης πλεονεξίας. Ἐκείνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσασιν, καὶ ἀγαπηθήσονται, καὶ ἐπὶ ταῖς δούραις ἔξουσιν, καὶ μέγιστον ἰσχύουσιν, καὶ ὅταν ἐλαχίστον χάριν ἰσχύουσιν, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτῶν τοῖς εὐχόμενοις. Si egenis gratificandum est maxime, conveniunt omnino non meliores juvare homines, sed pauperiores. Maximis enim liberati gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumptibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudunt, gratias agent, vota pro te fundent.

v. 344. Εἰ γὰρ τις καὶ γῆν' ἰσχύεται ἄλλο ἥσονται.] Si enim tibi negotium aliud rusticum incidit. Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: Si res aliqua fortuita eveniat. Γῆν' ἰσχύεται, est res, quæ ad agrestes, & ruricolos pertinet, opus & negotium rusticum. γῆς enim & γῶς est vicus, pagus, ager. Hesych. γῶς, ἀγρός. γωεύς est rusticus. Idem: γωεύς, ἀγρώτης, ἀγροῦχος, γωεὺς in agro spatiosi. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. γωεὺς villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris γῶς est ager. Luc. XXI, 21. ὃ ἐν ταῖς γῶς μὴ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτήν, qui in agris sunt non ingrediantur in eam, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὃ ἐν ἀγρῷ. Sic olim χωρὶκόποι, erant, rustres Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἰσχύεται, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἰσχύεται. ἰσχύεται verò idem est quod ἰσχύεται, nempe quod in eadem κώμη geritur. Posses quidem etiam exponere ἰσχύεται οἰκίαν, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἰσχύεται οἰκίαν. Sed altera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ γωεύς dantur.

v. 346. Πῶς καὶ γῆν' ἰσχύεται] Ad quod confirmandum Proclus & Tzetzes afferunt Λιπὼν καὶ Λιπὼν, Καρχηδόνιος καὶ Βυζαντινός, qui propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & dampnis perferint. Sed quid audio? Num Carthaginenses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum *Χαλκεδωνίῃς*. Chalcædon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: *Δικτυοὶ τὴν Πλάτωνα*. *Θεμιστοκλῆς γὰρ φησὶν ὅτι Πλάτωνα παραμένοντα τὸν ἀγρὸν λέγειν, ὅτι ἀγρὸν ἔχοντα.* Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur *Κάπωνα*. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pænè mendas eluimus.

v. 348. *Οὐδ' αὖ βῆ*] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, quæ sanxerant, ut si quis aliquid emitteret, furto à vicinis damnum resciretur: *Ἰδοὺ δὲ αὐτοῖς εἰς τὰ κλοπιμαία συμβαλλομένη τὰς γένητας, διὰ τὴν ἐλπίδα δαπάναν τῶν πάντων ὅς ἐργάζεσθαι ἐπύρρον.* *καὶ Ἡσίοδος ἐν τούτῳ δοκεῖ λέγειν ὅτι αὐτὸν βῆς δαπανοῦν εἰ μὴ γένηται καὶ οὗτος εἴη.* Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad rescaciendum quæ furto ablata fuerant. Quæ propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petitum, quod apud Hesiodum est: *Bos non facile peribit, nisi vicinum malum habueris.* Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. *Εὐ μὲρ μετρίῳ*] Glossæ MS. Vossii: *καλῶς δανείζεισθαι*. Hesyh. *μετρίῳ, δανείζει. μετρίῳσθαι, δανείζεισθαι.* *Μετρίῳσθαι* est sub usura mutuum petere sive mensura, sive pondere, sive numero constat. Cic. I. de Off. *utendum accipere vertit: Quia si ea quæ utenda acceperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam bene scio provocati facere debemus?* Malè ergo Interpretes: *Recta mensura mutuum accipe*; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferius v. 396.

*Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὸν ἔλθῃς, ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδώσω
Οὐδ' ἐπιμετρέσω.*

*Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo,
Nec amplius mutuum dabo.*

Glossæ Vossianæ MS. *ἐπιμετρέσω, δανείσω*. Proclus: *ὑπέχω*. bene. Notant enim veteres Grammatici *χρῆσθαι ἐπὶ φίλων* dici, *δανείσθαι ἐπ' ἀμοιβῶν*. Suidas: *Δανείσθαι ἐπὶ τῷ τυχερίῳ*. Antiquissimis certè Scripturis *δανείζεν*, non est foenori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. *Τὰς ἀμοιβὰς ἀμοιβῶν*] An hoc est quod Interpretes volunt, *juvantem te juva*? Quanto rectius Græci magistri *invisente n invise*? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiae & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. *τοὺς ἀγροὺς*.

v. 357. *Καὶ μὲν δὲν*] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt *ἐμὴν δίδω*. Καὶ, quod Interpolatores fugit,
 est καὶ, καὶ τοῖς, καὶ οἷς, ut statim: καὶ τὸ σμικρὸν ἰόν. *et si sit exiguum*
 Aristoph. Plut. *Εἰν δὲ σύζυγον λάβω πῶς καὶ εὐκλειαν, ἢ ἰσχυρὸν τῶτον*
θῶν ἐγὼ ποιήσω τήμωρον. Si socium cepero aliquem et si imbecillum, po-
 tentem tamen hodie faciam. Pro quo Scriptores orationis solutæ ma-
 lunt dicere καὶ τοι, καὶ τοιγα. V. 358. αὐτὸς est ἰδιόλω libens, uti in
 alijs locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. Ε'πὶ σμικροῦν κτηνῶν MS. σμικροῦ. quod verum est.
Tzetzes versu ab hoc secundo : ὁ δ' ἐπ' ἰὺν φέρεται v. 382. ἔργον τ'
ἐπ' ἔργον ἐργάσασθαι. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres
Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. *Ανίεσ' κήδ'.*] Est hominem sollicitum habet, non ludit. Hom. κήδ' δὲ θυμῶν. *Animum sollicitat.* Sequentē versu, βλαβερῶν est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. *noxium*. Sic etiam Latinis *obnoxius* simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. *Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii.* Lib. IV, 4. *Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret.* Phædrus: *servitus obnoxia, quia, quæ volebat, non audebat dicere.* Senec. ep. 61. corpus humanum vocat *obnoxium domicilium animi.*

v. 368. Ἀρχοῦν δὲ πῖθις καὶ λήγοντες κορίστωας] Stultè Latini Interpretes: Incipiente verò dolio & desinente saturato te. Quid incipere & definire dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: *Quum relinitur dolium, & ferè est epitum, saturare.* Ἀρχοῦν πῖθις est ἀνοίξαν πῖθον. Theocrito Ἀνοίγον, Terentio relinere dolium. Longè ineptius inferius cò ἡμῶς v. 51. ὁρίσω ἀρχοῦν πῖθις vertunt: *optimam implendis doliis, quum sit, optimam aperiendis doliis.* Vers. sequ. διὰ ὅτε uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterùm de sententia hujus versùs, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ἰδεόque tum parcius illo utendum esse, ut diutius optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. Μισθὸς δ' αἰδοῖ] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelémque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo paciscaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ prædantur.

v. 376. Μυροβλῆς δὲ πάλιν σάζει] MS. I. σῆ, cum glossa. *μυροβλῆς*.
Pulcrè D. Heinſius obſervavit hos verſus eſſe tranſpoſitos, & eleganter

tes illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen su-
stinui mutare.

v. 381. Εἰ φρεσὶν ἦσαν] MS. I. σοῖσιν. II. σῆσι leg. φρεσὶ σῆσιν. ὅ-
μοι ἐὰ φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec potis
est dulces Musarum exponere fœtus Mens animi.*

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis
emendatus. Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα ἀγ-
πευμαίρεσθ. Proclus emendatus. Οἱ αὖ Τιμόθεον. Χρή-
ματα. Χρησέμεα. Nicolai Damasceni locus vindicatus.
Æliani Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Qua-
rere. Ἔργον. Opus. Ὁ ξύς ἡέλιος. Sol acutus. Sol acris.
Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιῶν ὀξεία. Ζῶς
pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

Bιβλίον β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices ma-
nu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignora-
runt. In primo Vossiano hic omnia perpetuâ & continuâ serie sine
ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli com-
mentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gu-
dius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 382.
& sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò
præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt,
ut istam distinctionem χθὺς καὶ πτερόων natam ferendam existimemus in-
gratiis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos
libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii procemio in Vir-
gilio Georgica. *Hesiodus fuit de Ascre civitate; qui scripsit ad fratrem
Persen, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies.*
*Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus
sint colendi.*

v. 383. Πλημύδων Ἀτλαγμήων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum
ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque
hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numera-
bant. Vide Eratosthenis *χρονικαὶ συναγωγὴ*, quos primus ad Aratum edi-
dit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum
fata sinerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu
quam variz fuerint Veterum sententiæ, vide Petavii disputationem
in *variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9.* quæ Uranologio adjecit.

v. 389.

v. 389. Εἴ γ' ἔτι ναιετάει] MS. I. & II. ναιετάει nisi quod in secundo addatur εν. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ναιετάει ναιέει. Est hæc Dorum dialectus. Vide supra ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus interit δὲ : Ναιέει γυμνὸν δὲ ἀνέστη γυμνὸν δὲ βαπτῖν.

v. 392. Γυμνὸν δ' αἰμῶν] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: αἰμῶν. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Αἰμῶν, συναρῶν, ἢ διελέων. Illud enim αἰμῶν quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ αἰμῶν à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud αἰμῶν non agnoscit. In quo & paulò ante legitur, γυμνὸν δ' αἰμῶν] αἰς αὖ ὄρεα. Non ut vulgò αἰμῶν, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in αἰμῶν non productè poni sibi persuaferant. Cur verò nudis arandum, ferendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & eum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, sero nudus*, docet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno caelo, ut vestimentis non egeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque facisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Πυθῶν δὲ τὴν αὐτοεργίαν καὶ διακρίναι αὐτοῦ παρὰ τὴν αἰσταν, καὶ γυμνάσιον ἐξηγεῖται ὅτι αὐτὸν μὲν εἰς ἀγροὺς βαδίζει καὶ περὶ τῶν τοῖς δειπνοῖς, ἐπαινεῖται δὲ εἰς τὸ χωρίον, αὐτὸν μὲν ἢ χαμῶν, ἐκχυμῶν λαβὼν, δῖνος δὲ γυμνὸς ἐξαυτῶν μὲν τὴν αἰσταν, ἰδίῃ τὴν αὐτὸν ἀγρον ὁρᾷ καὶ γυμνῶν, καὶ πίνῃ τὴν αὐτὸν οἶνον. Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturque cum narrent illi manè eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitum exomide, æstate operari cum servis nudum, eadem mensa, eodemque vesci pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quintio Cincinnato: *Quintius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumtis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messorum.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantum erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuele, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

οἱ δὲ θεοὶ
Ἦρκεον χθονὶ δῖαν ἐπιστάδην δὲ χερσὶν ἐσέλατ'.
agricola autem

Proscindebant terram bonam, ornatque tunicas succinxerant.
Ergò non nudi arabant.

v. 397. Θεοὶ διατεκμήροντο] Per Deos Græci hîc intelligunt alii stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus, labores hominibus imposuerunt.

Ἐφ' ᾧ μὲν ὕδης, ἐπὶ δὲ πάντες βροτοί.

Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc autem à Diis, qui, secundum Epicharmum, τὰ πάντα πωλεῖσιν ἡμῖν πάντα πώραται, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: Ἐν ἰδρῶτι ἔσθωσιν σὺ φάγῃς τὸ ἄρτον σου. Ἔργα ἀγροτεκμαίρεας, est labores imponere. ἀγροτεκμαίρειν, τεκμαίρειν non solum est σημαίνει, sed & κατασκευάζειν. Etymologici Magni auctor: τεκμαίρειν σημαίνει τὸ κατασκευάζειν, καὶ τὸ σημαίνειν. Superius v. 228.

αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται Εὐρύστω Ζεὺς.
Ipsis

Molestum b. illum immitit omnia videns Jupiter.
Rectè Glossæ MS. hoc loco διατεκμήροντο, κατατεκμήροντο.

v. 402. Χρῆμα μὲν δὲ πρῶτον] Terent. Adelph. Numquam rem facies, abi, nescis inescare homines.

v. 405. Οἶκον μὲν πρῶτον γυναικὶ π.] Non hîc ab Hesiodo intelligi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancillam, quæ domum custodiat, verius sequens arguit, qui hanc γυναικὸς κατεπλὺν δὲ γαμετλὺν emptam non nuptam appellat, quod olim monuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in Oeconomicis & Politicis γυναικὸς sumit pro uxore, non verò κατεπλὺν, ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum principem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius eum hunc versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpè solent Philosophi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, disertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus sequentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suffragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse filium. Quamvis & hîc Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & auctoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro οἱ δὲ Τίμαιον legend. οἱ δὲ Τιμόθιον. de quo Diog. Laërt. in vitâ Aristot. οἱ δὲ Τιμόθιον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timotheus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatas memoriz prodidit. οἱ περὶ τῷ Τιμόθῳ, elegantissimo idiotismo est ipse Timotheus. ut apud Polyb. οἱ περὶ Ἀννα καὶ τῷ Βάρκα est Anno & Barcas. οἱ ἀμφὶ τῷ Κρίτῳ καὶ Σιμμίῳ apud Aelian. Crito & Simmias. & mille talia.

407. Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἀνθρώπου ποιήματα] Homeri, & Hesiodi tempestate χρήματα notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tum adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat οἰκίαν οὐδὲν, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia. nimirum ὅτι τὰ χρήματα. Propter eandem causam ab Alcæo in Passiphæ χρήματα οὐδὲν dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Helle illa tantum vasa, quibus utebantur περὶ διαίαν καὶ θυρίαν, dixerit χρήματα, rectè tamen etiam omnia τὰ κατ' οἴκῳ χρήματα appellari χρήματα docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historiz universalis, quod Stobæus nobis servavit; Ἀείονοι τῷ ἐμφύλῳ ἔδῃ δακτύλους. τὰ δὲ κρημνα τῷ χρηματίῳ ἐν χερσὶν ἰαντῶν φυλάττοι. Arioni nullum animal maculant. Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucribus custodiunt. Sic rectissimè hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè se omnia habent. χρήματα sunt vasa domestica, utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ κατέπλυνε καὶ τῷ σιμῶν καὶ τῷ χρηματίῳ ἐπιπλοὺν χρηματίους ὑκτῶν, καὶ τῷ βασιλικῷ δὲ κατεπλοῦν ἐξελείφθη. Multa autem corpora & utensilia noctu ingruens torrens hausit, & magna pars regia suppellectilis ablata. Eadem autem ratione ut χρήματα sic & χρήματα omnem notant suppellectilem, κατ' ἔχον tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequenter accipiuntur. Aelian. Ποικιλ. ἱστ. lib. 1. cap. 20. Διόνυσος ἐξ ἀπάντων τῶν ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐρύλασε τὰ χρήματα. Ubi Gesnerus vertit: Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Paullò post: Τὰ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ τῷ Λευκοθέας ἀπάντων ἐρύλασε χρήματα. Ubi rursus Interpres: Universas Apollinis & Leucothææ pecunias nefario scelere abripuit. Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9. Ἀειπίλης ἀπαρδυσάμενος τὰ ἐν τῷ πατρὶος χρήματα ἀρῶν ἐν τῷ σιμῶν. Aristoteles abligavit omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsum venerant, in militiam profectus est. Vertendum erat, consumis omnibus facultatibus. Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de nummis solum cogitasse, cum ita verteret, satis constat. Sic & χρήματα qualvis facultates notant apud Marc. X. 23.

v. 408. Οἱ δὲ ἀνθρώποι οὐδὲ πᾶσι] MS. I. Voss. οἱ δὲ ἀνθρώποι, οὐδὲ πᾶσι

τῶ. quod glossæ MS. explicant : περίσκη ἢ γαργικὴ ὀργάνη. Videntur sanè veteres dixisse πῆλιν & πῆλιν. Hesych. πῆλιν, περίσκη. Apud eundem tamen legitur etiam τήτη, λῆπειν, ἰνδεια, σῆπειν. Τητώμην, σῆπειν. Τητώμην, σῆπειν. Auctor Etymologici magni: τῆτῃ Ἡσιόδῳ. σημαίνει τὸ ζητῆς. ἐκ τῆ πῆλιν ἢ σημαίνει τὸ ζητῆς γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πῆλιν, πῆλιν, καὶ κατ' ἑκπῆσιν τῆτῃ, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. φρενῶν τητώμην, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: πῆλιν πῆλιν οἴκῃς τῆ ἰμῶν τητώμην. Naviго ad meam patriam meis rebus privatus. Sicut autem τῆτῃ proprie est quæro, deinde careo, destitutor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Senec. ep. 91. Lugdunum quod ostendebatur in Gallia quaritur. Petron. de Eunuchis: querit se natura nec invenit, hoc est, desiderat suum opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem fecerat. Stat. Theb. II. Jam trepidi se se quarunt numerantque. Cic. act. II. in Verr. cap. 10. Nego esse quicquam à testibus dictum, quod aut vestrum cuiuspiam esset obscurum, aut cuiusquam oratoris eloquentiam quæreret. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Dicere quod quærat eloquentiam est infantem esse, indisertum. Nam quæ quærentur non adsunt. Hinc & Plauto in quaestione esse, quaestioni esse, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Calina. Hinc & illæ venustæ locutiones Siciliam in Sicilia, apud Cic. in epulis epulas apud Ovid. Samnium in Samnio apud Flor. pontum in ponto quærere apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. Μινύθῃ δὲ τοι ἔργον] Hoc est, ne cùm tempus effluerit, non possis opus, quod tum faciendum erat, facere. Ἐργον κατ' ἐξοχὴν hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Florus I, 9. Medium erat fortè tempus sementis, cùm patricium virum innixum aratro suo licetor in ipso opere deprehenderet. Apud Terent. Cic. opus facere, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἄτησι.

v. 414. Ἡμῶ, δὴ λήγῃ μὲν οὐδέ τι ἡλίαισιν] Οὐδέ τι ἡλίαισιν non est celer ut Græci volunt magistri, sed θερμός, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic. 7.

ἔχῃ τί μιν ὀ-
ξείαν ὁ γένεσθαι αὐτῶν Πατὴρ
Πῦρ πύοντιν ὄρεος ἵππων.

Habétque ipsam (Rhodion) fervidorum genitivus radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

ἢ δὲ οἱ ἄκρη
Ἀστὴρ βίβληται δεινὴ γῆ, ὅς περ μέλινται
Ὀξία σιελίς, καὶ μιν καλῶσ' αἰθρηπῶν
Σείων.

Vertit Avienus:

Æstuat in mente, multus rubor imbuít ora.

Stridit

*Stridit anhelanti face pestifer aëra motu,
Terret & immodicis terras coquit ignibus astri.*

Norum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus tepeant hyems? ubi gratior aura
Lenas & rabiem canis & momenta leonis,
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *acrem*.

*Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.*

Lucret. VI.

*Hunc homines fontem nimis admirantur & acris
Sole putant subter terras fervere raptim.*

Florus II. 6. *Observato loci gemit, quod & sol ibi acerrimus, & plurimus pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

sic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio *acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic *ὄξυς αἶμα*, sic contrà apud Pindarum *χρὸν ὄξεια*, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. *ὄξυς ἰόν*, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis *ὄξεια*.

v. 415. *Καύμενός ἐδαλίμα*] Est *ἰδρωπικὸν*, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidis*. Hesych. *ἰδαλίμα καύμα τὸ ἰδρωπικόν*.

v. 415. *Μετὰ πέντε ὁμβρέσας Ζῆνός ἐραδινός*] MS. I. *ὁμβρέσας*. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hic nugantur, cùm Jupiter hic sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferiùs 488.

Τῦν Ζῆς ὅσι τεῖτε ἥματι, μὴδ' ἀπολύγει.

Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat.

v. 564. *Εὐτ' ἂν δ' ἐξήματα μὲν σφοπὴς ἡελίοιο*

Χείμαρ' ἀπὸ λίσσῃ Ζῆς ἥματι.

Cum autem sexaginta post conversionem solis

Hibernos perfecerit Jupiter dies.

Theocritus: *Ἢ Ζῆς ἀλσος μὴ πέλ' αἰθερῶ, ἀλσος δ' ἔλ' ἔλ'.*

Jupiter alibi est serenus, alibi pluvius.

Horat.

Horat. *Nivâsque deducunt Jovem.* Sed hæc quis ignorat?

v. 416. *Μᾶμ' δὲ τρέπτει βεβήπ' ἄρ' αἰ* Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cum vertunt *μᾶμ' αἰ*, *mutatur*. Vertendum: *movetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnno, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materię cœdendæ.

C A P U T X.

Σείριος pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. *Ἀθλιωαίης δμῶος. Ἐργάνη. Θέοδ' ἄροτρον. Αὐτό-
γυον ἄροτρον. Buris. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἰσο-
βοδός.* Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emen-
datus & mox Hesiodus. *Ἐλικες βόες. Ἀργατὸς. Ζὸς
Χρόνι.* Pluto & Proserpina Dii agricolarum. Pluto
divitiarum dator. Hesiodo rursus medela.

v. 417.

Ἡ γὰρ τίτι Σείριος ἀστήρ] Sirius hic non est canicu'æ sy-
dus, sed sol, ut non solum antiqui Interpretes He-
siodi, sed & Suidas interpretatur: *Σείρ, σείρης ὁ ἥλιος,*

αἰ δὲ καὶ σείριος. Noster inferius vers. 587.

Ἐπὶ καφαλίῳ καὶ γένει Σείριος ἀστὴρ.

Quoniam caput & genua sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅστις δὲ σφί' ἐπὶ ρινοῖς σκεπύσῃ

Σείριος ἀζαλέοιο καλαυῇ πύθειτο αἶψα.

*Ossa autem ipsis pelle circum putrefacta sole sub torrido in nigra putre-
scent terra.* Archilochus:

Πολλὰς γὰρ αὐτῶν Σείριος κατανεῖ

ὄξος ἐμαίμην. Multos illorum sol piccabat acutum splendens. Sic hunc
locum capiendum esse docet Hesych. *Σείριος καυὸς δινύω. Σεφοκλῆς τ'
ἀστὴρ καυός. ὁ δὲ Ἀρχιλόχ' τ' ἥλιον, Ἰόνος δὲ πύθειτο αἶψα.* Idem.
Σείριος ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τ' καυὸς ἀστήρ. Lycophron in Alexandra de cor-
po e Ajacis in littus e mari ejecto: *Ἐκβεβροσμένον νίκων ἀπὸς Σείριος
κατανεῖ.* Cadaver expulsam siccabit solis radius, quod & observavit
Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadver-
sionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur ὁ τυχόντις.

Jam rapidus torrens sitientes Sirius Indos Ardebat cœlo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici *Σείριος* ex Ibyco mo-
do docuit Hesychius. Inde & Latinorum *sydus* à *σείρ* esse ingeniosè
super ostendit *χρειαίσι* Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum.

v. 419.

v. 419. Πλεῖον δὲ τι νυκτὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἐπαυλεῖ. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἐπαυρεῖν νυκτὸς πλεῖον exponunt πλεῖον ἀπὸ λαμβάνειν καὶ ἀπὸ λαύειν τὴν νυκτὸς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Hos sequuntur Latini. Alii πλεῖον ποιῆσαι καὶ φέρειν ἀποκρίπτει τὴν γῆν maiores capere labores sub terra in oppositò mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdium, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprà notavi ad vers. 240.

v. 422. Μεινυμένη δὲ ὤλεον ἔρχει] MS. I. ὤλεον ἔρχεται. Vers. seq. MS. II. Ὁ λῆρος μὴ τελεπιδῶν ὑπὸ πτεν. Idem v. 425. ἀπὸ καὶ σφύρον καὶ πείρμιον.

v. 430. Ἀθῆναις δῆμιος] Quæ hæc est vesania Ἀθῆναις habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθῆναις dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse prælidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistræ, indeque dici Ἐργάνη, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catè contortos possiet orbes.*

Ejus simulacrum erat apud Thespenses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Bœoticis & Aristid. hymnū in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Ὁρᾶτε ὅσα ἐργαῖα τὴν Ἐργάνην Ἀθῆναις δῶκεν. Videte quot opificis Minervæ in nos derivata sūt munera. Ἀθῆναις δῆμιος est τέκτων, faber qui aratra faciebat. Sequentē versu τελεπιδῶν ἀποκρίπτειν est ἀποκρίπτειν ut suprà vers. 1. ἀνέπτει κλείουσι, pro κλείει. In MS. I. Voss. est ἀποκρίπτειν. v. 422. Διὸς ἄρστος non est disponere aratra, sed ποιῆσαι, κατασκευάζειν, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinētæ quàm solutæ orationis πῆγῃ pro ποιῶ usurpatur. inferiùs v. 518. τετραλὸν δὲ γέροντα πῆγῃ. incurvum vetè senem facit. & v. 556. χρωπεῖ τι μυδαλέον Δίῃ. Corpus madidum faciat. Equidem Latina hac Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόγων καὶ πηκτὸν exponant v. 432.

Δοῖα δὲ Διὸς ἄρστος παρσηάμεθ' κατ' οἶκον

Αὐτόγων καὶ πηκτὸν. vertunt:

Bina verò disposito aratra domi laborans

Dentatum & compactum.

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πηκτὸν habet dentale? Hunc errorem facilè potuissent declinare, si Veterum consuluissent expositiones, quæ docent αὐτόγων ἄρστος esse quod habet burim suoapte ingenio curvam, illamque non clavis affixam temoni

moni & dentali, sed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de bur-
ri Virgil. I. Georg.

Continuò in sylvis magnà vi flexa domatur

In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.

hòc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò
seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic cur-
vus adolescat in burim, ut naturaliter curvus & aptus sit ad burim. Bu-
ris verò sive *burra*, Græcis γόνις, est propriè infima pars temonis. malè
vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cùm dentale aptetur buræ;
Hesych. Γόνις τὸ κατώτερον μέρος τῆς ἰσοθείας ἐν τῷ ὄρει. αὐτίγων δὲ τὸ
καὶ συνιδεῖν, αἰὶν ἐξ ἑνὸς ξύλου. Γόνις est infima pars temonis in aratro. Αὐ-
τίγων est non compositum, sed ex uno ligno. Inde & Proclus ad h. l.
λέγεται δὲ γόνις ὅτι αἰὶν πᾶσι πλὴν γλῶσσιν. Αὐτίγων ὀππῶνται ἀργεῖον πηκ-
τόν, quod non ex uno ligno, sed variis est confectum & compactum.
Eratosthenes in Architectonico utrumque describit apud Scholiastam
Apollonii Rhodii: Δύο ὄρεται εἰσὶν εἶδη· τὸ μὲν πηκτόν, τὸ δὲ αὐτίγων·
πηκτόν μὲν τὸ ὅτι συμβολῆς ἔχει τὸ ἔλμα. ἔστι δὲ ἔλμα, ἐν ᾧ ὁ ὕμνος ἐντίθε-
ται. τὸ δὲ ξύλον τὸ δὲ ἔλμα ἔλμα τῶν ἐπὶ τῆς βίας, γόνις καλεῖται. τὸ
δὲ δὲ γόνις ἔστι ἰσοθείας. ἔστι δὲ ζυγὺ τὸ ἐπὶ τῆς αὐχίνας τῆς βοῶν ἐπιπλάτμενα ἔ-
στι ζυγίας, οἱ δὲ μίσσαβα λέγουσι. Τοῖσιν μὲν τὸ πηκτόν. αὐτίγων δὲ
ἐστὶν ἑνὸς τὸ ἔλμα ὅτι ἔστι ἐν συμβολῆς. Sunt duo aratorum genera:
quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile qui-
dem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui
vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vo-
catur buris, quod verò à burra temo. Illa verò pars jugi, quæ cervici-
bus boum imponitur alii vocant ζυγίας, alii μίσσαβα. Tale quidem est
compactile aratrum. Non compositum verò est, cuius dentale non com-
mittitur; nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est
unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde apparet quam egre-
gios Interpretes egerint in versibus paulò præcedentibus exponen-
dis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Ἔστ' αὖν Ἀττικῆς δμῶδες ἐν ἔλματι πήξας

Γόμφοισιν πελάσας ὥρεσθ' ἄρ' ἰσοθεί.

Nempe cum Atticæ Cereris famulus temoni inficiens Clavis adjunctum sti-
va aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo
antè dictum. Num ἔλμα est temo, ἰσοθείς stiva? Perverterunt om-
nia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἐχέλα· ἰσοθείς prima illa
temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἐλμα est den-
tale. Eratosthenes: Ἐλμα ἐν ᾧ ὕμνος ἐντίθεται. Ἐλμα est cui vo-
mer inducitur. Proclus: Ὑμνος ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ὄρει καὶ ἐν
τῷ γλῶσσιν. τῷ δὲ τῷ ἔλματι ὥρεσθ' ἄρ' ἰσοθείας εἰς αὐτὸ
τὸ κῆλον ἐν. Ὑμνος est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò
adaptatur ἔλματι superius injectum ubi cavum est. Ἐλμα Latinis di-

citur dentale. Servius : *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : *Rutrum ut rutum è ruendo: aratrum quod eruit terram. Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordetur terra.* Alii tamen in medio aratro ἔλυμα locant, & sic appellant commissuram, qua γῆς & ἰσθμοῦς conjungitur. Tzetzes: Ἐλυμα τὸ μέσον τῷ δρόμῳ, ὅπου ὁ γῆρας & ἰσθμοῦς συνελθοῖ τὸ γῆρας καὶ τὸ ῥυμόν. Ἐλυμα est medium aratri, ubi clavis impactus committit burim & temonem. Proclus paullo antè: Ἐλυμα μέσον τῷ δρόμῳ ἐν τῷ μέσῳ ὅν, ἐνθα συμβαλέσεται ὁ γῆρας τῷ ἰσθμῷ. Ἐλυμα δὲ παρὰ τὸ ἐλύειν ὃ ἐστὶν καλύπτειν. Ἐλυμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem ἔλυμα ab ἐλύειν, quod est, tegere. Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè δρόμῳ καὶ πικρῶν docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus: Ἐντ' αὖν Ἀθήνας δρωὸς &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐν ἔλυματι impingeretur & ἰσθμοῦς & γῆρας, quæ partes per ἔλυμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit: burim inventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ὃ ὁ ῥυμός ἐστὶν ἐλυμα. τὸ δὲ δρόμῳ σιδήρειν ὄντι. ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ. ὃ δὲ ὁ ῥυμός ἔσται ἐν τῷ δρόμῳ. τὸ μὲν ἐπικαμπὴς αὐτῷ, ὃ ὑποπίπτει, τὸ ἔλυμα γεγραμμένον, γῆρας. τὸ δὲ μὲν τὸ γῆρας ἰσθμοῦς. Cui temo adaptatur ἔλυμα, dentale. terram verò arans ferrum ὄντι, vomer. cujus sapientia pars ἰσθμοῦς. Temò verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γῆρας, hoc est buris vocatur. quod verò post burim, ἰσθμοῦς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur: ὃ ὁ γῆρας ἐστὶν ἐλυμα. quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectioe alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλυμα, πέτραι γῆρας] MS. uterque: πέτραι π γῆρας.

v. 450. Χείμαλ' ὄντι Δεικνύει ὄμβρεσιν] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ὄμβρεσιν, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλικας βόας] Hesych. ἔλικας, ἐλικοειδῆς, ἐπικαμπῆ πὲρ κέρας ἔχοντες. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent: quibus contrarii patuli, qui cornua diversa habent: Levi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè Levi apud hunc omissem. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

ὀρροῦνται καμυρί, λαυὶ ἑρὸ λικινίς. Festus : *Camura* ἔστι *camuri* boves à curvatione, ἔστι *Græco* καμυρί. Boves nimirum camuri à curvatione cornuum camurâ sic dicuntur.

v. 454. Α' πᾶν ἡμέραν] MS. I. ἀπὸ ἡμέρας. MS. II. ἀπὸ ἡμέρας. quasi ab ἀπὸ ἡμέρας. Sed ἀπὸ ἡμέρας videtur quoque Proclus agnoscere : Τὸ δ' αὐτῆς ἀπὸ ἡμέρας. ἀλλὰ τὸ ἀπὸ ἡμέρας καὶ μὴ δύναι ἀπὸ ἡμέρας. Sed vulgata præstat.

v. 458. Εὐτ' αὖ δὲ ἄρ' ἔσται ἄρ' ἔσται] MS. uterque, & Proclus : εὐτ' αὖ δὲ. quos sequor. Ἄρ' ἔσται hic est tempus arandi, non ipsa aratio. ut messis, sæpè messis tempus : πᾶν ἡμέραν ἄρ' ἔσται, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia : prima fax, tempus quo vesperi faces accenduntur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque δὲ τίτ' ἰσομεθύναι.

v. 462. Εἴατε πᾶσιν] Uterque codex : πᾶσιν. Glossæ prioris, πᾶσι, ἀνέστησι. Nonnulli legerunt ἔσται πᾶσιν. quæ pro varia lectione prioris libri margini erant adscripta. Nihil muta. Vide suprâ ad vers. V. Hesiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polire agros* pro *vertere*. Hoc enim est à πᾶσιν. inde & *interpolare*.

v. 465. Εὐχάδ' Διὶ χθονίῳ] Interpp. Latini : *Supplicæ Jovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Jupiter ? Quæ Tzetzes de sua *ἐκμυστήριον* inculcat hic & aliis pluribus in locis, nugæ sunt. Χθονίῳ Ζεὺς est Jupiter inferus. Χθονία Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, κατωχθονία. Χθονιοὶ θεοὶ sunt Dij inferi. Hinc sæpè in Græcis inscriptionibus ΧΘΟΝΙΟΙΣ ΘΕΟΙΣ. quod in Latinis est *Diis manibus*. In aliis ἑρὸ θεοὶς κατωχθονίοις. Sic commemoratur in monumentis antiquis χθονίος Ἑρμῆς, *Mercurius infernus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum κατωχθονίῳ Ζεὺς est qui nostro χθονίῳ. Æschylo in *ἰκτ.* v. 164. dicitur Ζεὺς κατωχθόνιος. *Jupiter mortuorum*. Hesych. χθονίῳ Ζεὺς ὁ ἄδης. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & χθονίῳ βασιλεὺς. In Theog. 767. θεὸς χθονίῳ. Et Proserpina dicitur χθονία, scilicet βασίλισσα, Regina infera. Euripidi Furæ sunt χθονία θεᾶς. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id ἑρὸ inde est quòd Plutonis ditioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illumque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonem, qui sub Orphei nomine circumfertur :

Πλετοδότην ἡνίκά βροτῶν καρπὸν εἰκωτῶν.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum : *Terrena autem vis omnis atque natura Di-ti patri dedicata est : qui dives ut apud Græcos Πλέτων, quod recidans omnia in terras. ἔστι oriantur è terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium : Οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀλλ' ὁ πλέτων ἀποτίμηκε περὶ αὐτὸν, ὅτι πλετοδότης καὶ μεταλλόδωρ καὶ αὐτὸς αὐτῶν. δηλοῖ γὰρ καὶ τῇ ἐνέμεσθαι. Non Ju-

piter, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut *πλούτων* apud Græcos à *πλούτῳ* δόταις, sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut veris, in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis occulimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare foetura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numidibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. *Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus.* Arnob. III. adversus gentes: *Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.*

v. 466. *Ἰσθὺν αἰκτῶν*] Delenda hic distinctio. Nam *ἐν ἡμέρᾳ Διὸς* pertinet ad versum sequentem, *ὁρμήδῳ πὲρ ἀγῶντος*. Incipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. *Ἀγῶντος*. rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus *ὁρμήδῳ*. perperam. Suprà v. 384.

*Πλειάδων Ἀτλαντοῖαν ἐπιπλοῦν
Ἀρχοῦ αἰμητῆ· ὁρμήδῳ δὲ δυσοῦν.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus
Incipe metere, arare verò occidentibus.*

Ἐπιπλοῦν βεῖβω verò in initio hujus versus est: *Ut matura grandescant.* Lustricum carmen apud Catonem: *Mars pater te precor, quasque uti tu fruges, frumenta, virgulta, vineta grandire benèque evenire sis.* Accius Melcagro: *Fruges prohibet pergrandescere.* Hinc grandia frumenta apud Virgil. IV. *Æn.* v. 405.

———— *pars grandia trudent*
Obnixa frumenta humeris.

& apud alium Poëtam *grandia farra.* Contra *vegrandia farra* apud Ovid. III. *Fastor.*

———— *vegrandia farra coloni*
Qua malè creverunt, vesciæque parva vocant.

v. 468. *Ὅρμηδῳ βῶν ἐπὶ τῷ ἱκῶν*] Legendum puto: *ἱκῶν.* *Temonem tergis bonum impittas, ferias temone terga.*

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσαβον, μέσασον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσιώνη, κακοθημοσιώνη. Βιό-
τε αἰρδύμην. Εὐοχθέων. Ἡελίς τροπαὶ bruma. Hesiodi
locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡμῶν αἰμῶν.
Κάθεδρ. Sedere. Desidere. Οὐχ ἔδ. Χαλκήϊ. Θῶκος.
Λέγαν. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium
novarum rerum studium. Λεγῶν multitudo Athenis.
προσλέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Ostendere. Μέμυκε γαῖα.
Orpheus emendatus. Καλιαί.

v. 469. Εἴθερον ἐλκόντων μεσάβων] Lege ex utroque MS. μεσάβων.
Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse vi-
ros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligerent sunt versati.
Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulga-
tam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Εἰλκόντων μεσά-
βων] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè μεσάβων) τὰ μέσασα μεσά-
βων, λέγειν] διὰ αἰὲς ζυγῶ γλυφαί. Καὶ ὁ Καλίσμαχ. μέσασα βῆς ὑπο-
δύς. Εἰλκόντων τ' βῶν τὸ ἔνδρον τ' μεσάβων, τ' ζυγὸν ἐν αἰ γλυφαί.
ἔνθα οἱ αὐχάνες τ' βῶν δίδονται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὐχὴ τῇ
χρυσῇ σιμαρμῇ ὅταν ἀεξῇ δροσελῶν, καὶ οἱ αὐχάνες τ' ζυγῶ ἔλκωσι τ' ῥυμῶν
διδόνται τ' βῶν κινεῖται. Precare terrestrem Providentiam cum inciperis
arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est
enim μέσασον & μέσασον lorum quo boves alligantur temoni. Pol-
lux I, 13: Ο' πλατὺς ἰμῶς ὁ τῷ ζυγῷ παρακαταπύδμ. ἐχέσων, καὶ
μίσσων, καὶ μέσασον (sic lege ex MS) καλεῖται. καταλαμβάνει δὲ αὐτὸν
ὅταν περιλῶσι εἰς τὸ τ' ζυγῷ τέμπημα, κερκίδα ἐκλύτω ἰμβαλόντες ἢ κα-
λεῖται ἰμῶς ἢ ἔνδρον. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέσων,
& μίσσων, & μέσασον, quo utuntur cum in jugi foramen immittunt
paxillum ligneum, quem ἰμῶς αὐτὸν καὶ ἔνδρον vocant. Valde appositè ad
hunc locum. Sanè ἔνδρον Proclus quoque δρύνει παραλίσσων quer-
nam paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora,
quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque ta-
men est ipse ἰμῶς, seu ῥυμῶς. Sed, puto, συνιδρυκῶς, ut postea
temo pro ipso aratro.

v. 472. Εὐθημοσιώνη τ' αἰεῖται] Uterque codex εὐθημοσιώνη, sicut &
sequente versu κακοθημοσιώνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec
Latini Interpretes, qui imperitissime vertunt industria, & ignavia.
Diu est quòd non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctis-

fimi clamarint, *συντάξις* esse concinnam rerum dispositionem, cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; κακοῦς οὖν ὁ ὁρμητισμὸς verò ordinem confusum, cum res malè digerantur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. *συντάξις*, qui omnia benè & ordine disponunt. Æschylus Choëphoris:

Διαταξὶ γυναικεὶ δαμνῶντι σὺντάξις.
Ancilla domum ordinantes.

Scholastes antiquus: Τῶν ἰσχυρῶν ὑπερῶν ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸ αἶμα. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. I. legitur *συντάξις κακοῦς οὖν ὁρμητισμὸς*.

v. 476. *Βίοντος ἰσχυρῶν*] Si Moschopuli interpretatio accipienda legendum *ἰσχυρῶν*. Tradit enim Hesiodo positum esse pro *ἰσχυρῶν*. Idque esse abundantem, ab *ἰσχυρῶν* quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ructet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinna. MS. Vossianus legit *βίοντος αἰσχυρῶν*, *victu fruuentem*. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est constructio Attica, ut *ἰσχυρῶν* & *ἰσχυρῶν*, qua lectionem vulgatam etiam tuetur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui *ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸ αἶμα*, sicut & Tzetzes, qui *καταλαμβάνοντες τὸ βίοντος καὶ τὸ ζῶντος* exponit, quamvis apud hos etiam legatur *ἰσχυρῶν*.

v. 477. *Εὐχάρων*] Repone ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, *εὐχάρων*, benè instructus cibus. Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Athenæum.

v. 479. *Εἰ δὲ καὶ ἡλίος προσηύδα ὄρεσι*] Per *ἡλίος προσηύδα* hic intelligi *χημαρῖνας* liquidò constat. Vertendum ergo: *si brumis araveris*. Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci*. Veteres solstitium æstivum κατὰ τὸν ἥλιον solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

v. 480. *Ἡρόων ἀμῶν*] *Ἡρόων ἀμῶν* non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo propter cultorum raritatem & brevitatem. Non vidi Interpretem, qui hunc locum intellexerit. *Ἡρόων ἀμῶν* est tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis *sedere* est otiosum esse. Demost. Philipp. II. *πολλὸν δὲ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ πλεονεξῆσαι τῶν θεῶν εἶναι ὅρα ὑμῶν συνέσεις ἢ εὐνοίας· αἱ δὲ εὐνοίαι καὶ εὐνοίαι εἰδὲν ποιῶνται*. Plures occasiones rei bene gerenda se nobis offerunt quàm in Philippo, quæ sunt significationes benevolentia Deorum erga nos. sed sedemus, ut videa, nihil molientes. Non longè post: *Τὰς δὲ αἰῶνας σπουδαίαν παλαιὰν πόλιν, καὶ κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἐμὴν. τὴν δὲ ὑμῖν αὐτῶν ἀπολαύσας καὶ ἡδονήν*. Alios plerumque universos ac singulos conservastis, nunc amissis vestris sedetis. Bacchylides:

ὅδ' ἰδρῆς ἴσθρι ὅδ' ἀμβολῆς. Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus ὅχ' ἰδρῆς, non est sedendi tempus. Iliad. α.

Ἡ ἄνθρωπος

Θέσονται δὲ αὖτ' ἄνθρωποι ἐλκόμενοι Ἀχαιοὶ
Ἀχαιῶντες δ' οἷα κρηναῖοι. ὅδ' ἀνέστη
Γῆν ἰσχυρῆς πολέμου βασιλῆος Ἀχαιῶν.

Mante autem committent pugnam circa urbem nigris oculis Graeci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Graecorum reges. Cic. pro Rosc. Cum jam proscriptionis mentio nulla fieret, cum etiam ii qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas 8. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam male sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublica metu consulit In Verr. Quid sedes Verres? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Ius enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desidero, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustra ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcosfendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Εἰ δ' ἂν ἐν ὄψ' ὀρέσσης] MS. I. ὀρέσσης.

v. 490. Οὐτὼ καὶ ὀψαρέτης ἀσπηρέτης ἰσθαρείζοι] MS. I. ἀσπηρέτης ἰσθαρείζοι. MS. II. ἰσθαρείζοι. Scribendum, ἰσθαρείζοι quod & Guicetus monuit.

v. 493. Πὰρ δ' ἔτι χαλκῶν ἔργων] Interpretes: Præter autem aneam sedem. sed vertendum: officinam arariam, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. ε. vocat χαλκῶν ἔργων, ubi Melantho ad Ulysses, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἰδίλους εὐδὼν χαλκῶν ἐς ἔργων ἔλθω
Ἡ δ' ἐν ἰσθαρίῳ.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Θῶκθ. enim hic idem est quod ἔργον, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φεύγειν δὲ σκιερὴς ἡμέρας καὶ ἐπ' ἡδ' αἰῶν.

Fuge opacas domos & matutinum somnum. Hinc ἡμέραι est commorari in aliquo loco. Hesych. ἡμέραι, κρήνηται, ὁμιλίαι. Λέγαι sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II. ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumteo. Sueton. Neron. 37. Salvidieno Orfito objectum est quod tabernæ tres de domo sua circa forum civitatis ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λέγαι & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valde garrulos, novæque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Dicaearchus ἐν βίῳ ἰθαρόθ. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀσπιδόθαι ταῖς λαλιαῖς, ὑπὸ τοῖς, συσθη-

πῶδες, πικρομενταὶ τ' ἔνικόν βιών. *Athenienses sunt valde dediti imaginibus confabulationibus, occultis, sycophantia, exploratores vita aliorum.* quod confirmant e regione verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημῶντες ἔνικαι εἰς ἕδην ἔπρον εὐκαίμων ἢ λέγου πῆ καὶ αἰκύνει καυότιρον. *Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis.* Probo verò hinc lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, ἐπὶ λέγει λέχλια. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione διερμύω φλυαρίαν.

v. 499. Κατὰ πρὸς λέξας θυμῷ] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat.* perabsurdè quantò rectius antiquiores: *malis versat in animo.* Πρὸς λέγει κατὰ est κατὰ σύνεσιν εἰς ἑαυτὴν ψυχῆς, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis, latrociniiis, sacrilegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ crimina suadet ingenuis, ut Claudianus ait. Sicut autem λέγω, λέγω, ἀφ' ἑλπίσιν, φράζω, φημί, sic & πρὸς λέγω, non solum de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκνυς δὲ δυνάσιν] Præclarè D. Heinsius docuit δείκνυς hinc esse dicere. Sic & Latinis ostendere. Cic. V. ad Fam. 12. *Cum mihi sapè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & eventus litteris mandaturum.* hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. *Eadem omnia quæ a te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse dicturum.* Lib. I. ep. 9. *In eo ipsa quod te ostendis esse facturum, h. e. dicis, scribis.* Sallust. Jugurth. 30. *Multa superba & crudelia facinora nobilitatis ostendere.* commemorare. C. Nepos Epaminond. *Micythus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit.* pro δείκνυς MS. I. δείκνυς.

v. 508. Μίμνυς δὲ γαῖαν] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacōn v. 626. qui contendit μίμνυς hinc esse clauditur, constringitur gelu terra, ἐπιδὴ πάντε εἰς χειμῶνι σιωπηλὰ εἰσὶ καὶ ἡσφαλισμένα. quòd omnia hyemis tempore clausa & confricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hinc aiunt esse imitatum:

Πολλὰὶ ὑψηλὰ καὶ ἐκάρπας ἐκ νεφελῶν.
Τῆμ' ἐπὶ γένωται φηγεῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις
Οὐρεσὶ περ, σκοπίλοις περ, καὶ ἀνθρώποις ἐλδύμοις
Πηγυλίδας, καὶ ἴσοντα ἀμειδίτας. αἱ δ' ἔτι ὅπως
Τρύχουσι καὶ θῆρες εἰς ἔριον, ἔδῃ περ ἀνδρῶν
Προβλάσκειν μετάρων δυνάται κατὰ γῆα διαμειδίει
Ψυχὴν λούραλιν. πύχνη δ' ἐπὶ γῆα μίμνυς.

Multa de caelo & crebra & nubibus Tunc incidit fagus & aliis arboribus montibusque & rupibus & hominibus mœstis glacies, & erunt adspectu tristis. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodire ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, geluque membra

hæc constringuntur. In tertio versu scripsimus *αἰμαδις*. sicut apud Poëtam *αἰμαδιὶ κῆπις*, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : *αἰμαδίας*. Sed hoc vitium D. Heinsum quoque deprehendisse postea cognovi.

v. 503. Ποιεῖτε καλίας] Est extruite ædes, tuguria. καλίας enim & καλιοὶ sunt ædiculæ, casæ. sic & suprâ v. 305.

Ὡς κὲ τοι ἄρ' αἰεὶ βίωτε πλῆθ' αἰ καλίας.

Ut tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. Καλιοὶ τὰ εὐπελὴ οἰκώματα. Idem : οἱ μικροὶ οἶκοι καλίας κ' καλίδια. Vulgò nidos componite vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πλὴν] MS. I. πλὴν, II. Codex : πλὴν. quod non improbem. Hinc πλὴν apud Homerum, teste Eustathio, est *περὶ πλὴν*. Et πλὴν. Hesych. πλὴν, πλὴν. *ἐκείνῃ*.

v. 513. Ἀλλὰ νῦν κ' ὅψυχράς ἐὼν ἀλγίστη] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cum vertunt : *quas nihilominus frigidus existens perflatur.* Verte : *sed & has frigidus valdè perflatur.* Τῶν hîc ut sæpè apud Poëtas pro τῶν. Quod & Moschopulus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. *Δασύτριχα* & *πανύτριχα* vulgò interpretantur *hirsuta*. Sed Latinis non dicuntur *hirsuta* quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animalium alia coriis tecta sunt, alia villis vestita, alia spinis hirsuta.*

C A P U T XII.

Ἐπηετανόν. Ἀνόστ. Κυάνε niger. Πανέλλωες. Μυλιαῖν, Μαλκιάιν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νῆψ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, lana. Πῆλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλωι γα. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέαι. Rursus Polluci duo loca restituta. Διφθέρα.

v. 517. **Ο** ὕμ' ἐπιπαιαί τριχὲς αὐτῶν] Ἐπηεταί τριχὲς Latinis Interpretibus sunt *appui villæ*. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant *δασύα*, & *ἀλεείπυσσι*, *συντρίχες*, villi densi, spissi, quibus opponuntur rari. Ἐπηετανὸς sæpè est affluens, copiosus. Hesych. Ἐπηετανόν, *συντρίχες*, *αἰδιάλατοι*, *παναπαιαί* ἀπὸ πάντος ὅθεν, *δασυλίας*. Homer. Ὀδυσ. δ.

Α'κ'

Αἰὶ παρέχουσιν ἐπιτηδεύον γάλα ῥῆαζ.

Sed semper praebeant copiosum lac mulgentium.

Οἶκ. 9.

——— ἄλλω ᾧ ἀνικελίως ἰδομένη

Κόμῳ ἐν ποταμῷ, ἐπὶ δ' ἡγεῖται ἡγεῖται

Ἦν ἐπιτηδεύς.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensis, quoniam comitatus abundans non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐντεῖ φῖλῃ παρὰ μῆτις μίμνῃ] MS. primus: Ἐντεῖ μίμνῃ παρὰ μῆτις κιδῆ.

v. 523. Μυχίῃ καταλείτται ἰδοῦν αἶψα] MS. I. Μυχίῃ καταλείτται] ἰδοῦν αἶψα. quod non improbem. Μυχίῃ MS. glossae ejusdem libri exponunt ἰδοῦν. Nimirum μυχίῃ est quae ἐν μυχαῖ δῆμον, ut Homerus loquitur, in interiore aedium parte versatur, quae Græcis dicitur θαλάμῳ, παρθῶν & Gynæconitis. Hinc ἐν θαλάμῳ παρθῶν Theocrito est virgo, quae in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

Nec mora praeceptis cum protinus utraque virgo

Arcano egressa thalamo.

quod nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Nepos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit αἶψα μυχαῖ δ' αἶψα παρθῶν δ' αἶψα.

v. 524. Οὔτ' αἰόστῳ δὲ πόδα τίμνῃ] Antigonus Carystius in παραδείκῳ σωμαγωγῇ, cap. 25. legit τίμνῃ. Οὔτ' ἀπολύπαι, inquit, ἐν τῷ χειμῶνι πῶς πλεκταίνας αὐτῷ καταδίῃ τῷτ' ἐστὶν

Ἦν ἡ χειμῶνι οὔτ' αἰόστῳ δὲ πόδα τίμνῃ.

Polyrus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quando exoffis Polyrius suum pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολύποδες hoc Antigonus πλεκταίνας nominat, Philes verò & Aelianus πλοκαίνας. Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδες ἡλὼν αὐτὸς ἐαυτὸν καταφαγών. Observatu verò dignum est quod notavit Moschopulus αἰόστον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse πολύποδες.

v. 527. Κυανίαν αἰνῶν] Κυανίῳ quidem propriè est caeruleus, ἀργυροῖδης χροῖα. Κίανῳ enim est color caeruleus: sed sæpè etiam ponitur pro nigro Hesych. Κυανίαν αἰνῶν. Κυανίη μέλαινα, φαιά. Dionysius Characenus v. 586.

Μέσφ' ἐπὶ κυανίῃς νοτίῳ ὁδῷ αἰνῶν ἰλίδας.

Donec ad nigros (Æthiopes) australem viam rursus confeceris. De Indis v. 1112.

Τῇ γαίῃς αἰνῶν μὲν ὑπὸ χροῖα κυανίῃς

Θιασίῃσι λιπῶνται.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανήλυσσι] Non vertendum universis Græcia, ut vulgò; sed simpliciter Græcis. Πανήλυσσι enim tempore Hesiodi, Homeri, Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γερῖνοι, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & subiectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Ἑλλήνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Παρθένους. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. Ἀρχοὶ μυλίωντες] Suidas: μυλίωντες, ἰπλύντες. Proclus: διεσπασμένοι καὶ συσπυθόντες ὑπὸ τῆς κρύου. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes μυλίων putant esse κινῶν καὶ συσπύον ὀδόντας λέει τὸ ψυχρότης, quod Matthæo est βευσμός ὀδόντων. Tertulliano *frendor dōnium*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crato legere μυλκίωντες. Μαλκίων, μυλκίον, μυλκίον est frigore rigere, ὡς ψυχὸν μὴ ἔχει δυνάμει δυνάμει χροσπῶς. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

Τότε δὲ κρύον ἐκ Διὸς ἐστὶ
Ναύτη μυλκίοντι πικρότερον.

Vertit Cæsar Germanicus:

*Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Ausser,
Tarda ministeria. Et nautis tremor alligat artus.*

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, διεσπασμένοι καὶ συσπυθόντες. Sic lege, non συσπυθόντες. Apud eundem corruptè quoque legitur Ἰσπεράτης, pro Κεράτης. Cratis enim Mallo- tæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: Μυλκίωντες. Ἡσίοδον τὴν χεῖρα κινῶντες, λέει τὸ ψυχρότης ἢ σιμῶντες, ἢ τὰς μύλας συσπύοντες. Κεράτης δὲ γράφει μυλκίωντες. Ἐπὶ δὲ τὸ ὡς ψυχὸν μὴ ἔχει δυνάμει δυνάμει χροσπῶς.

v. 535. Νίφα λάλω] Omnes tradunt νίφα dici per λήθησιν pro νιφάδα, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito esse accensivum verum obsoleti nominativi νίψ, νιφός, unde Latinum *nix*. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ alie omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Dammii nostri. Ab hoc antiquato νίψ est νίφα, & νιφολῆτης Ἀλπίς in Antholog. Alpes nive confersæ.

v. 537. Χλαῖναν πὶ μαλακίῳ] MS. II. χλαῖναν πρὸ μαλακίῳ. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt ἱμάσιον παχύ. rectè. Latini dicitur læna non chlæna, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. *Læna quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mutierum vicinium, sic hoc duplex virorum*. Sed in verberio labitur Romanorum doctissimus. Est enim læna à Græco χλαῖνα,

χλαῦμα, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῦξ γλαυκός est lac.

v. 541. Βοὸς ἴφι κερδρῶει] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non faciliè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, sit aptissimum. Sic apud Homerum ἴμφος βοὸς ἴφι κερδρῶει, *lorum bovis vi occisi*. Rationem reddit Plutarchus II. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam faciliè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλοις ἵπποδι πυκνῶσι] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando audivit πῖλον Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones*. Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cum non prodirent; sicut & soleæ. Alioquin calcei cum prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius à πῖνον ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendemus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Πητέρων διδουκαλα, ὁ ἱπποδὸς Σικυωνία πῖλοις τοῖς λόνγκις ἱπποδύματα. *Sicyonius calcens albis decorus soccis*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῇ καφαλῇ ἐπιβήμενος πῖλον ἄνω ἐκαλύπτει, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσὶν, αἷον δὲ καὶ Κερτῆν ἐν Μαθητικῇς λέγων. *Λόνγκος ἵππο ποσὶν ἔχει πῖλος*. Ὅτι Πλάτων ἐν συμποσίῳ. Καὶ δριανκίδας τοῖς πῖλοις ἐπέθηκεν, ἐπελίσσας τὰς πόδας εἰς πῖλος πρὸς δριανκίδας. *Non solum quod capiti imponitur πῖλον dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit ἐν μαθητικῇ. Albos sub pedibus calceos laneos habens. Sed & Plato in symposio etiam δριανκίδας cum πῖλοις conjungit: Invalutum pedes in calceos laneos & agninas pelles*. Sic lege. Ἀγνικίδες erant calcei ex pellibus agninis (δριανκίς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udonες apud Martialem lib. XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedijt, sed olentis barba mariti,

Cinyphio prærit planta latere sinu.

Cinyphius finus est calceus ex cyprinis pilis contextus. Πῖλος, Æschylus & Sophocles dixerunt πῖλινος. Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἀδὲ πόδια Κερτίας καλεῖται, αἵτις πῖλος αἰγίον, αἵτις ἐπελίσσασιν ποδῶν, πῖλον πῖλινος καλεῖται ἐν Φοινίκαις Αἰζυλός.

Πῖλινος ἔχουσιν αἰγίον ἐν δριανκίδας,

Τὰ δὲ πῖλινος εἶδος ὑποδήματος. ὡς περὶ πόδια, ἀπὸ τῶν λῶν τῶν αἰγῶν ἐκείνων, ἀπὸ σκαλῶν ἱπποδύματι. Κερτίας δὲ ἐν ἱερῶν ἴφην. Καὶ δὲ πόδια

δὴ τεμνίσματα. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. ἀναξυρίδες & σκαλῖαι sunt propriè crurales fasciæ, πῖλοι verò, πέλαιε, πῆδια, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Ἀδ' δὲ ὑπεῖναι δὲ πῆδια, πῖλος, πέλαιε. ὅτις ἦδ' Ἐσφοκλῆς τὰ πῆδια καλεῖ τὰς δὲ ὑπερὶ τοῖς ποσὶ πῖλος ἢ Πλάτων μόνον ἐν συμπόσιον φήσας, ἐπειλεγμένον τὰς πῆδας εἰς πῖλος τι καὶ ὄρναιδας, ἀλλὰ καὶ Κρατῖν ἐν Μαλθακῆς. Λακύνες γὰρ ποσὶν ἔχον πῖλος. ἔστι δὲ εἰπὴν καὶ πηλὴν πῖλος. καὶ ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ ὑδῶν πῖλος τεμνίστης, Λυσίππε εἰπὴν ἐν Βάκχαις ἀλλὰ τεμνίστης ἐν πηλκῆς. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè foedatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cum multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cum utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro εἶπε πῖλος οἰητίον scribatur εἶπε αὐτὰ οἰητίον. & pro αὐτὴν ἡ, ταυτὴν ἡ. & pro πέλαιε, πέλαιε, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cum sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab οἷς est οἷα vel οἷα vel οἷα pellis ovina, & pro οἷα verò addito ut sæpè κ, dicitur etiam κῶα, vel κῶας, vel κῶς. A κῶς verò est diminutivum κῶδιον, κῶδια, & κῶδης, & amplificatum κῶδιον vel κῶδιον, pro quo etiam ὠδιον, & ὠδιον reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè; cum κ aut ε initiale non in barbaris tantùm, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adfit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De πέλαιων vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit ἔλαιο. In multis enim solet τὸ π loco τῷ δ γαμμα affigi, ut ἡλίεο, πηλίοο, ἡρανοί, πηρανοί, αἰλαῖος, παλαῖος, & infinita istiusmodi. Est autem ἔλαιο integumentum, involucreum, σκέπασμα &c. ab εἶλω seu εἶλω involvo. Eodem referri debent πέλαια & πέλαια, licet Hesychius habeat πέλαια, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniebant. Ut enim ἔλαιο & ἔλαιο dicitur, ita quoque πέλαια & πέλαια dicuntur ab εἶλω & εἶλω. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quæritur cur non tantùm rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri καὶ πρὸς τοῖς πὶ ξυρμῆδους τὰ σκέλη συμπαίειν καὶ ὡς τὰς κολύθους ὑπερπαίειν. Quæ vulgò sic vertunt, ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut colei violantur. Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, καὶ πρὸς τοῖς δὲ συρμῆδους τὰ σκέλη συμπαίειν, καὶ ὡς τὰς πέλαιους ὑπερπαίειν. Quomodo contingit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria surri-

surripiuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri si legamus, frustra que se hic torquere Interpretes & mathematicos. Οἱ σιρόδοι τὰ σιλά aliter Græcis dicuntur σιρόδοι non δὲ τὸ σιρόν τῷ ποδί, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque δὲ τὸ ἀγασσέσις τῆς τῆς διωπίας ἔχει τῆς τῆς ποδῶν δακτύλου, ut putat Galenus, sed δὲ τὸ σιρόν ποδί, pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipue multi reperiebantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quæst. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus πῆς κόβας τὸ γαστήριον ἀσπασίον. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Age numquid & crura in orbem pandere possumus, numquid & talos ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablata, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmendis autem & continendis talis maximè conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hæcenus ignota possum tibi scribere, verùm iis colligendis & digerendis oportunius forsan sese offeret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hæc tribui πῆ- λωτα, quæ superius tribuit Æschylo. Apud Hesiodum nostrum πῆ- λαι sunt ἱμπίλαι, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*. Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ crurales pedulæque & impilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* Πῆλαι & ἱμπίλαι est condensare, cogere, coactilia facere; unde πῆλαι & *implia*, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & *pilare*. Festus: *pilare & compilare sunt Græcæ originis. Græci enim fures piletas dicunt.* Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ades, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est hestelen.* Πῆλαι etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ justî Herod. IV, 23. malè ibi Interpretes vertunt *pilei*. Sic & impeerunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur *παρθενῶν πῆλαι* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cùm legendum sit *παρθενῶν πῆλαι* *virgatis maculis*, ut monuit Salmasius ad Vopiscum. De πῆλαι capitis tegumento loquitur statim v. 546. Πῆλαι ἔχειν ἀσπασίον, *piliam habere bene factum.* Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

rem docet Eustath. ad Iliad. x. Antiquissimis temporibus *πῖλος* non alium usum capiti præstabat, quàm *πῖλος*, qui calceis inferebantur. Galeæ enim interiores iis munebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione, Iliad. x. v. 265.

Μέση δ' ἐν πῖλῳ δρόρη.

Media autem inerat pileus aptatus, ubi rectè antiqua scholia *τὸ ἴσον πεπιλημένον, coacta lana*. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cùm quævis capitum tegumenta *πῖλος* dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insigne, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulysssem testante Eustathio ad Iliad. x. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. s. apud Veteres *κονίλον* appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur *σκαδόριον*, & quod ab Hesiodo dicatur *πῖλος ἀσκητός*. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odyss. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & causiam ne semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cùm iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cùm iter faceret, *seu sol, seu imber esset*. Alioquin in Urbe lacinia togæ caput velabant. A *πῖλος* est *πληγής*, *fur*, *deceptor*, superius v. 373. quod Æolicè dicitur pro *φιληγής*. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse *πληγής*, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono usi alii Græci *φιληγής* dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse *φιληγής*, quòd pilo sive capitis tegumento se velarent, ne facilè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt *ἀμφί* communiter *ἀμφί*; *πανός*, alii *φανός*, lampas, lychnuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, facilè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpissimè pro communi Græcorum φ utitur Æolico π. Latinis *apna*, Græcis *ἀφνή*. *Φοῖνιξ*, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. *Περνυγόνων ἰερίφον*] Simylus in Moreto:

cinctus villosa tergo capra.

Hoc vestimenti rustici genus, quo ex pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur *διφθέρεα*; unde *διφθερίαι* pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III; 25. & v. 15. dicitur *βαῖσι*, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari *μαλόντι*, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno. Ovidio *pastoritia pellis*. Glossæ: Segestre *διφθίρα*. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. *Διφθίρα* nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinques emendatus. Ἀλέη. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctæ. Μάκαιες. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σκιά. Πέτρας antrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ὑπερμαζᾶν. Θάλαττα boum pabulum. Ἀκροῆς Ζέφυρος. Ἐπαρμήνιον βίον. Ποιῖον θῆτα. Facere populum. Floro lux. Facere pro gignere. Ἡμερόκροτον.

v. 544. Οὐδ' ἐπὶ νώτῳ] Moschopulus: ἐπὶ ὤμῳ. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: ὑπὲρ ἀμφοτέρω ἀλγίστῳ. pessimè interpretantur, *pluvia arceas teporem*. cum sit, *pluvia arcenda*, sive *presidium*, *munimentum* injicias *adversus pluviam*. Quod à nobis defendat pluviam. ἀλγὴ enim est ἀλγιστὴ, συγκροτὴ, κρηπιδυγὴ, ut benè magistri, ἀλγὴ verò tepor.

v. 546. Ἴν' ὕπνῳ μὴ κρυαδύνῃ] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑπὲρ ὕπνῳ κρυαδύνων imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitore restituemus.

*Parum est, miser quod hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Siticulosam sustinens die æstatem.
Parum quod imos perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba vivēta crystallo.*

Sic

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *din astatom*. In quarto: *Parum quod imi persflunt sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendi:

*Huc adde quod me fuste de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Insérque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocer custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. *Ἀνὴρ πορφύρεος τίνεσσι*] M S. I. *πορφύρεος κότεσσι*, cum interpretatione, *σπέρμεος ἐπικήσται*. Seleucus verò legit *ἄνὴρ ἀμφοφύρεος* observante Proclo. *Μαίηρες* hic, ut apud Latinos, *beati*, *fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: *O quantum est hominum beatorum?* Dicuntur & Græcis *εὐδαίμονες*. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: *ἄρουσάμηνος*. Ibidem liber primus *πομπῶν αἰὲν ἰόντων*, secundus autem *αἰναιόντων*, quod verius. Sic quoque Tzetzes. Isingrini editio proximè verum: *αἰὲν ἰαόντων*. Sic & apud Hom. *Ὀδυσ.* N. v. 109. *ἔδρατ' αἰναιόντα*, ubi quoque vulgati *αἰναιόντα*.

v. 554. *Τὸν φθιμένοιο ἔργα πλίσσας*] Ut versus constet, reponere lectionem veterem ex utroque codice: *Τὸν φθιμένοιο ἔργα πλίσσας*. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. *Χαλεπὸς αἰσάτοικς*] Noxius ovibus, ut Latinis *gravi*. Virg. III. Georg. 415.

Galbanéoque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirántque graves animas.

Liv. VII, 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: *καὶ πλεῖστον σιγῇ*.

v. 561. *Ταῦτα φυλασσόμενοι*] Hunc & sequentes duos versus pro subdititiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectiùs fanè abessent.

v. 566. *Ἰσθμὸν Ὠκεανὸν*] Omnes *ισθμὸν* hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est *ισθμὸν* hic propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controvers. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *dium* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

conferta rate inaratâque peritè

Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios *εἰς ἅλα θῆαν*. In *mare dium*. Quia & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Tom. II.

E

Saturat

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Ο ἑθρογόν Πανδίωνις] MS. II. Proclus, Tzetzes: ἑθρογόν. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, περιπνέμεν. v. 574. MS. II. κρύπτειν.

v. 582. Ἦμῶ δὲ σκόλυμος τ' ἀνθεῖ] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI, 15.

Α' δὲ καὶ αὐτῶν τι ἀγθρόπλοται, ὡς ἀπ' ἀγώνων
Ταὶ καπνοῖ χαῖται, τὸ καλὸν θέρους ἀνέκτα φέρει.

Quæ sic reddenda sunt: Illa verò sua sponte lascivit, quia cardui flores sunt languidi, tum pulcra æstas ardet. Versionibus vulgatis nullus sensus. Χαῖται καπνοῖ ἀπ' ἀγώνων, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. καπνοῖ quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οἷον πτόμωνα τίττω. (Sic MS. Gudii) Τὸ γὰρ ἄστρον ἀετρίσταται. Ἡ δὲ ὥρα χαλιπαί. Ἀχί δ' ἐν πετάλων τάδε ἀντίτρεξ ἀνθεῖ καὶ σκόλυμος. Corrupta D. Heinsius sic emendat, ἀχί δ' ἐν πετάλων ἀχίται τίτρεξ. Sed videtur potius scripsisse: ἀχί δ' ἐν πετάλων ἀδία ἀντίτρεξ. *Suave canit.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρῶ καὶ ἀχίται ἀοιδίω, ubi tamen MS. II. ἐπιχίται.

v. 584. Καυματώδης] MS. uterque καυματώδης, ut & vers. 664.

v. 589. Εἴη πετραῖν πὶ σκίῃ] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrofagme umbra*. Πετραῖν σκίῃ est σκιά ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro, ut supra v. 532. γλαύφῳ πετρῇ, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa*. Πέτρος Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἦντι ἔδνηται εἰσι μυλιοσάων ἀδινάων
Πέτρης ἐν γλαφυρῇ αἰεὶ νέον ἐρχομένη.

Quemadmodum populi evolant apium confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntem. Idem Iliad. δ. Πέτρης ἐνθαίνοντα διδρυμένη ἐν περὶ δέχῃσιν. *Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.*

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμυλγαῖν] Est polenta pastoritia, ποιμνική, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina confersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἄλφειται πεφρυγμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Α μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζῆν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur, quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn*. Hesych. ὑπερμαζῆν, ὑπερτροφῆν. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quasi τὴ μὴ ἄζαν. Μᾶζα est a μῶτις, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro αἰάσσω αἰάζω, ζάκυνθος Saguntus.

v. 591. Βόις ὑλοφάγῃ] Interpretes: *bovis arborivora*. Imo: *bovis*
qua

qua pascitur frondibus. Ex enim pabulum boum. Hesych. ἡμεῖς βοὸς
εἴσφιν, ὃ ἐδίδισιν οἱ βόες. Phædrus:

Hac inter ipse dominus à cœna redit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedit ad præsepe: Cur frondis parum est?

In eadem fabula: Frondem bubulcus affert. Ovid. III. Metam. v. 730.
Res trita est.

v. 594. Ἀντίον ἀνεγείτω αἶμα] Revocavi lectionem veterem,
quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem,
qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes ἀνεγείτω Ζεφύρου.
Homer. Οἶνος. β.

Τοῖσιν δ' ἐκιδμον ἔσθ' ἢ γλαυκῶπις Ἀθλίῳ
Ἀνεγὼ Ζεφύρον, κάλαδος τ' ἐπὶ εἴσπῃ πάντων.

His verò ferentem ventum immisit casus oculis Minerva purum Zephy-
rum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri
ἀνεγὼ purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἡρέμα πύονται, le-
niter spirantem. quod non probo. Nam & Boreæ tribuit Homerus
Οἶνος. ζ.

Ἐδδομάτῃ δ' ἀναβάιντες ἀπὸ Κρήτης εὐρέως
Ἐπὶ πόρῳ Βορέῃ αἶμα ἀνεγείτω καλῶ.

Septimo verò conscendentes à lata Creta navigavimus Borea vento puro
bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum Οἶνος. β. Scholiorum
brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: ἀνεγὼ Ζεφύρον] ἐπιτη-
δαι αἶμα. πύονται πρὸς τὴν χεῖρα. αὐτὴ πόρῳ αὐτὴ ἐλαττον. ἢ τ' μὴ κα-
νεγείτω Ζεφύρον. Ἀνεγὼ Ζεφύρον, commodum, spirantem quantum opus
est, neque nimis vehementer, neque nimis remissè. Aut non mixtum,
sed purum Zephyrum. In MS. II. est ἀνεγείτω Ζεφύρου, sicut & apud
Homerum nonnullos legisse ἀνεγὼ Ζεφύρον. Eustathius & Scholiastes
observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus,
ut & ἀνεγὼ in Homero retinetur.

v. 596. Τεῖς δ' ὕδατος ἀεχέειν] Latine redditur imperitissime:
Tertiam aqua partem infunde, quartam verò misce vino. Estne qui in-
telligat? Hoc verò dicit Heliodus: Tres partes aqua prius infunde,
quartam verò vini admisce. Tribus partibus aquæ unam vini admiscen-
dam esse præcipit.

v. 601. Ἐπεμύρον βίον] Latini Interpretes: victum sufficientem,
cùm sit conditum, repositum. Superius v. 407.

Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἀεὶ ποίησαι.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Οὔλα δ' ἐπεμύρα πάντῃ πρὸς ἐγκατέθεο οἴκῳ.

Armamenta verò disposita omnia domi repone. v. 617.

Πλαῖον δὲ κατὰ χρόνους ἀεὶ ἔρπρος εἶναι.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 602. Ποιῶν δὲ θῦμα] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιῶν γυναικα invenire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἐποίησεν δούλου ἵνα ἀποστείλῃ. Et elegit duodecim quos mitteret. ἀποστόλοι ποιῶν. Demosth. comparare argentum. ποιῶν πῦρ τε πύλασθαι. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinat. Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere. Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostrâ vernacula, in qua dicimus groet geld mæcken. Hinc facere est ποιῶν comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: Ex variis elementis congregavit corpus, populūque Romanum ipse fecit. Ipse collegit. ut apud Sallust. exercitum argento facere, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κροῖσος δὲ Αἰμακτῶν ἔχουσαν ἐποίησεν στρατὸν αἰς Καππαδοκίαν. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribebat exercitum. Nihil certius. Non spero futuros posterum quibus hic locus Flori mendi sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posses quidem etiam exponere populum Romanum ipse fecit, hoc est, genuit quasi populum Romanum, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. plerumque pullos similes sui faciunt. Sic κατὰ ποιῶν apud Lucam XIII. 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, fructus facere; pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi fator. Ennius:

————— O Romule, Romule dic ô
Qualem te patria custodem Di genuerunt.
Tu produxisti nos endo luminis auras
O pater! ô genitor! ô sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod prius dixi.

v. 605. Ἡμεροκρίτης] Latinis dormitator, Glossæ Vet. ἡμεροκρίτης dormitator, fur nocturnus. Plaurus: Nihil illic homo est aut dormitator aut sector zonarius. Huic opponitur interdiarius. Eadem glossæ: Interdiarius ἡμεροκρίτης.

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρε φylaάσεαι. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimiae felicitati. Ἐπικεῖς. Καίρως. Tempus,

v. 619. **E**ἴτ' αὖ Πλειάδις θίγῃ.] Quam periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἀΐθρατι, Ζῆνι παρ' αἰθέρι, μηδὲ παρ' ἄρῳ

Ναυτίλῳ ἴδι, ὡς ἔσθλ' ἀνδρὶ βίῳ.

Δηλαῖς Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἰλθεῖν

Ἡπείγῃς κελύς ἱσπαρῶν ἐν Συρίῃς.

Ἐμπόρος, ὦ Κλεόνικε, δύνῃ δ' ὑπὲρ Πλειάδας αὐτῷ

Ποσειδάωνι ναύτῃ Πλειάδι συστρέβῃ. lege: ποσειδάωνι ναύτῃ.

Homo parca vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Misit Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Cælesyria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῦν ὀλίγη αἰεὶς.] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰεὶς εἰρηκῶς esse χαίρειν ἔαν, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cum hunc locum produxisset, ait: τῷ μὲν γὰρ αἰεὶς σημαίνεται τὸ ἱκανεῖν. αὐτῷ δὲ ἱκανεῖν αἰεὶς ἔπαυσις νῦν κέχρηται, καὶ ὥστε ἐν τῇ συνθεσὶ κελύς ἔχειν, καὶ χαίρειν κελύομεν, ὅταν μὴ διάμετρεται μὴ δὲ λαμβάνωμεν. ἔπειτα καὶ τὴν ἱκανὴν Περσεφόνην εἰς τοὺς φασὶν ὡς παρατητῶν εἰρηκῶς. Αἰεὶς hic ἱκανεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere bene habet & valeat, cum aliud volumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἱκανὴν quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. κ. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰνεῖν significationem hīc affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *laudato ingentia rura, Exiguum colito.*

v. 647. Βέληαι δὲ χεῖρα] MS. I, & II. βέλαιαι. In secundo præterea ἀπερπία λιμῶν.

v. 655. Τὰ δὲ ἀπὸ πρὸς πολλὰ] Latini Interpretes: *prædeliberata vixit multa.* Inscitè. ἀπὸ πρὸς δὲ πολλὰ sunt ἀπὸ πρὸς πολλὰ. Per præcones indicatā, prædicta. Sed πρὸς δὲ αἶθλα hīc est *præmia proponere*, non *certamina*, ut malè Interpretes, monente Amplissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Sokocistam. Sic & πρὸς δὲ αἶθλα in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium sollertia:

Τιθεμένων αἰώνων πρόφασις ὁρῶνται
Εἰς αἰπὴν ἰθάλε σκοτός.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altas conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν νικῶντα φέρει τρίποδ' αἰώνιος] Monet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν νικῶντα αἰώνιος τρίποδ' αἰώνιος. qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὲ ἀφ' ἑσθ'] MS. I. Εἰ δὲ μὴ ἀφ' ἑσθ' v. 669. τίλθ' est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ εἰς τίλθ' qui sunt cum imperio, magistratus.

v. 679. Ἡμῶν δὲ πατρῶν] Sic omnes editiones, quas vidi, cum scribendum τὸ πατρῶν cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis sæpe sustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγροῖον] MS. II. ὅς' ἀγροῖον. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μὴ κύνες πῆματι κύρται] MS. I. πῆμασι. non invenusta paranomasia. ut πῆματι μαθήματα, & infinita talia. Versu sequente scribe: Δεῖνοι γ' εἰς ἑφ' ἁμαξας cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μίτρος φυλάσσει] Non video cur viri doctissimi μίτρος hīc velint exponi tempus. Quis μίτρος accepit pro καὶ. Μίτρος φυλάσσει est modum tenere. Luciano μίτρον ἵπτα. Epigramma de Nemeli in Antholog:

Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχει. πρὸς ἕνεκα; λέξεις.

Πᾶν ἀπὸ γὰρ. μηδὲν ὑπὲρ τὸ μίτρον.

Nemesis cubitum teneo? quamobrem? queris. Omnibus præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula foedatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Εἰς τὴν

Εἰς αὐτὴν καὶ Νέμεσιν Εὐνὺς παρὰ βωμὸν ἵσταται
τὴν μὲν ὡς ἐλπίδος, τὴν δὲ ὡς μηδὲν ἔχον.

Vertit magnus Politianus:

*Spem simul & Nemefin posita dicat Eunus in ara,
Scilicet ut speres omnia, nil habens.*

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemefin in eadem ara consecrassē, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnia vitæ rerumque jucundarum spes delicuit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius cras fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemefin tam crudelem esse, quæ omnium desideriiis intercedat, neminemque votorum competentem fieri sinat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta διὰ τὴν ἰσὺν νόμου ἐκείνη, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οὐνογενεῖα. Νέμεσις αἰετὸς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀνθρώποις, καὶ μετεώροις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ παρονομοῦσι, καὶ τοῖς ἐπιβλαπτοῦσι ποσὶ, καὶ τοῖς μεγάλων ἀρχαῖοις πραγμάτων συνουσίᾳ κηδεύεται, καὶ ἐμπόδιον τῷ ἐπιχειροῦντι. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliantur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hac & huiusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, honorumque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemefin appellamus. propterea & paullo post addit veteres Theologos finxisse Nemefin esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Εἰς αὐτὴν καὶ Νέμεσιν Εὐνὺς παρὰ βωμὸν ἵσταται
τὴν μὲν ὡς ἐλπίδος, τὴν δὲ ὡς μηδὲν ἔχον.

Spem simul & Nemefin Eunus in eadem ara posuit. Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemefin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodicā desideremus, ut simul ἐπιμενῶμεν, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἔχον. Galenus III. in πρὸς ῥήκηδον Hippocratis: Ἀνθρώπον ἐπιμενῶνα καλεῖται τὸν μέτερον, ὃν μηδὲν ἔχον πρὸς πάντα κατὰ τὸ βίον. Hominem ἐπιμενῶνα vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est. Has esse præcipuas Nemeseos partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἢ Νέμεσις ἀεὶ λίγα τὰ πᾶσι τὰ περὶ χαλινῶ
Μὴτ' ἀμαρτῶν τι ποιεῖν, μὴτ' ἀγέλινα λέγειν.

*Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec es-
frenatè loquaris. Α'χαλινὰ λέγειν, ut apud Euripid. ἀχαλινὸν σῆμα. Tacito, procax lingua. Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improba
spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.*

*Sed Dea qua nimis obstat Rhamnusia votis
Ingemuit flexitque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta colit qua numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

Non metuis dubia fortuna stantis in orbe

Numen, & exosa verba superba Dea.

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, adsignabatur Nemefi. Statius II. Sylvarum mortem formosissimi pueri adscribit Nemefi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

Noctere tentabat juvenum pulcerrimus ille

Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:

Attendit toruo tristis Rhamnusia vultu,

Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem

Addidit, & solito sublimius ora levavit.

Heu misero letale favens, seseque videndo

Torsit, & Invidiam Mortemque amplexa jacenti

Injecit nexus, carpsitque immittis adunca

Ora verenda manu.

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hic interserere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. *Μέτρεα* hic nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. *Καιρὸς* est tempus justum, opportunum, ut etiam apud Latinos. Terent. *in tempore venire quod rerum omnium est primum.* Apud eundem: *per tempus advenis.* Donatus: *oportundè.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μέτρεα φυλάσσει. Καιρὸς δ' ἐπὶ πάντι ἀεὶ.

Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. *Μήτι τελευτήσω ἐπὶ τῶν*] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: *τελευτήσω*, quam lectionem Tzetzes probat invitis Musis.

v. 698. *Τέπερ' ἡδὴ*] MS. II. *ἡδὴ*. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, docent omnes hic omissum esse *δέ*, & Poëtæ sententiam

tentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲρ γὰρ π] MS. I. εἰδὲν γὰρ π.

CAPUT XV.

Hesiodus emendatus. Γήρεϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἴσασα. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἀρχαυλοὶ ποιμῆνες. Concubitus pollnere Veteres credebant. Τάφῳ cœna funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθρώπια. Hesychius emendatus. Λάσανα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705.

Ω

Μὰ γήρεϊ δῶκεν] In secundo MSCto alia manus: ὁμοῦ γήρεϊ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetze.

Ille enim exponit: τὸ ὁμοῦ τὸ γῆρεϊ τῷ ἀνδρὶ πλεῖστον. Hic: καὶ παρ' ἡλικίαν πλείους γηραιὸν καὶ ἀφῆλκον. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήρεϊ θῆκε per ellipsin pro εὐ γήρεϊ θῆκε, hoc est, πλείονα εἶδεν. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμου χάριν, dicis gratia. Glossæ Latino-Græcæ: dicis causa νόμου χάριν. Dicis gratia νόμου χάριν ὡς παρὰ Γαίῳ τῷ νομικῷ. Interpretes sine sensu: lingua gratia. Sequentia lege ex MS. I.

εἰ δὲ κεν ἄρχῃ

Ἦν ἔπειτα τ' εἰπὼν. Vertunt perperam:

Si autem cœperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἦ γῆτ' ἐς φιλόπῃ] MSS. ambo. ἡ γῆτ'. v. 714. Σὶ δὲ μὴ π νόμῳ κατασχέτω εἶδος. σὶ νόμῳ, pro σὺ νόμῳ. Quæ ἀντίπρῳσι Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorationem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεκρῶν] Uterque codex: νεκρῶν. Secundus pro ἔπειθον ἑπείραν. Vulgatam tuetur Eustathius ad Iliad. κ, p. 713. Ἐκ τῷ νεκρῶν, νεκρῶν, καὶ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ νεκρῶν.

v. 719.

V. 719. Γλώσσης τι θησαυρός] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit. Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἔχειν, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coërcet & reprimat effrenem loquacitatem, ἀχάλινος λόγος, inanem futilitatem, quæ μίση φουλάσσει in loquendo: aut forsan scripsit: & parca & moderata sit.

V. 721. Εἰ δὲ κενὸν ἔσται] Affert hic Proclus similem Alcæi sententiam: οἷα' εἴποις τὰ θεοὺς, ἀκούσις τὸ καὶ τὰ θεοὺς. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: si mihi pergit quæ vult dicere: ea quæ non vult audiet.

V. 722. Μὴδ' πολυζέιναι δαίτῃς διασήμελον· ἔστιν ἢ κενὸν] Hujus loci hic est sensus: Ne in convivio quod multi instruant amici sis morosus de symbolis. Δαίς πολυζέιναι ἢ κενὸν est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἔργον. Hesych. ἔργον· ἢ πολλῶν ἀόχλη. Terentio de symbolis esse. Convivæ ἔργον· σίανται. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

V. 726. Οὐ γὰρ τοῖσι κλύουσιν] MS. εἰ γὰρ οἷα.

V. 727. Ὁρὸς ὁμίχην] MS. I. ὁρὸς. male. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis κατέκασθ' ἰδοῦναι. Ad idem vestitus genus pertinet illud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari ἀνδρῶν αἰεϊνῶν.

V. 728. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ] Uterque codex: Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ δὴ. Primus postea: μετρηθὲν ἔς' αἰνῶν. post αἰνῶν delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter eundem extra viam meias. In vulgata versione nihil sani.

V. 730. Μακάρων τι νύκτες ἵασι] MS. I. ἵασι. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdiu sedes superas cplere. Stat. I. Sylv. 1.

Huc sub nocte silenti
Cum superis terrena placent, tua turba relicto
Labetur cælo.

Quintil. declamat. X. Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerant oculis propitii Dii, quale latissimum numen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cum tacuere mortalia, & profani procul,
errare

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido puroque aëre videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc pleræque ἐπιφάνεια non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. Εἰσεκίθη αὐλῆς] Αὐλὴ non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. uti ferè semper antiquissimis Scriptoribus αὐλαὶ sũnt mansiones ὑπαίθραι, in quibus oves, capræ & alia animalia minora stabulabantur. Pollux lib. I. ἔ μὲν οἱ βοῖς ἵστανται βύς τε καὶ βουάλια, βυστάσις. ἔ δὲ αἱ οἷς καὶ αἴγες, αὐλὴ καὶ σπηῖς. Apollon. Argon. l. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde αὐλίζειν & ἀρχαυλοῖν est sub dio agere. In Theog. v. 26. ποιμῆες ἀρχαυλοῖ, sũnt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errarunt, in capite secundo; sed quem dudum castigavit Is. Casaubonus.

v. 733. Μηδ' αἰδῶν γονὴν πεπλεγμένην] Immeritò Proclus hic Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sũnt μουσικώτατα. Hoc autem vultu concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

————— discedat ab aris
Cui tulit hesternæ gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est volutari: *expergesceta quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII. 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium suscepit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel fœmina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant ablui.* Propter quod his necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat. Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episco. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lotus intrare statim debet.* Paulò post: *Et quamvis de hac re diversa hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conjugis*

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesie paulatim reverenter abstinere. Sed quantò rectius sapiens illa foemina, cum consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. *Μαδ' ἀπὸ δυσφήμιου τίφου*] Τάφου hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus male Interpretes, sed *σείδιον*, silicernium, coena funebris, quæ opponitur *δανὴ θανά*, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφου τὸ γαστήριον σείδιον ἐπὶ τῇ τῷ χρησυχμῶν τιμῇ. Τάφου est convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Αὐτὸς δὲ τοῖσι πέφον ὑποσέκῃ δαῖτον,

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac *μύτῃ* procrearentur. Hinc vocat *δυσφήμιος*, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia polluere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: *Funus profecti redeuntes ignem supergrediebantur aspersi*: quod purgationis genus vocabant *suffitio* nem.

v. 748. *Ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων*] Ab ollis nondum dedicatis. Sic verte. *Χυτροπόδες* enim *χύτρας*, ut Proclus aliique monent. Alioqui sunt *ἱχθαί* & *μαγείρα*, foculi sive sint fixi, sive mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & *λάσπεα* dicuntur & *ἀνθράκια*. Hesych. *Ἀνθράκιον τὸ μικρὸν τετραπόδιον, καὶ λίθου τῆμος ὃ ἐν διακτυλίῳ, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πῦσσι μικρὰ κέμνεται*. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgò legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis *χυτροπόδιον*. Pollux X, 24. *Χυτροπόδες ἱπὸ μὲρ καὶ λάσπεα κεκλημμένοι εἶναι, ὡς Διακλῆς ἐν Μελίσσαις. Ἀπὸ λαοῦντων θερμῶν ἀφαιρήσιν. Εἰ δὲ τὰ πρῶτα τῷ Ἰππύτακτι ἰάμβων εἴρηται χυτροπόδιον. ὥσπερ καὶ παρ' Ἡσιόδου.*

Μὴ δὲ ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων ἀπαλόντα.

Ἀλλὰ τῷτο μὲρ ἔτι πὶ δημοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλος ἐν ἱπικλήρῳ λέγῃ, Χύτρον μύζαν πύρα & μαγίρα. δηλονότι τὴν χύτραν λέγει, ἀλλ' ὅτι χυτροπόδα Paucis interjectis: *Χυτροπόδα καὶ πύρα καὶ ἀνθράκιον ἔπης. Ἀλέξιδος εἰπὸς ἐν Λημνίῳ. Καὶ μὲν παρὶν μὲρ ἀνθράκιον ἐν μέσῳ στίβῳ πὶ κυάμων μίτρος. Καὶ ὅς ὁ στίβος ἀστυῖον ἢ κυάμους, ἢ ἄλλο πὶ τοῦτον εἰσφύζειν. Καὶ μὲν ἱχθαί εἴποις ἂν τὸ ἀνθράκιον τῷτο καὶ ἱχθαίον. Ἀριστοφάνης ἐν τρυγύλλῳ εἰπὸς ἱχθαίον. ὃ δὲ Στραπὺς ἐν Τυχαῖς. Πῶς ἂν κηλίσαι μοι τίς θυμωλῶν μιστὸν ἱχθαίον. Apposui plusscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit *χυτροπόδες*, *λάσπεα*, *ἀνθράκια*, quod video ignorari. Plerique enim putant esse*

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis *ειρήνῃ*, qui hos versus

Πρὸς τὸ πολέμῳ καὶ λάσανα τῇ βυλῇ ποτ' ἔω,
 ————— ἐμπύδα δ'

sic interpretatur :

————— ante bellum hīc scilicet
Trulla steterē in gratiam Senatūs.

Cum non sint *trullæ*, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. *χερσέπαις* autem sunt ipsæ *χέρσαι σκευοδοχῆς*, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in *Adversariis*, sed Dii lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendam, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum *ἀπὸ χέρσαις μὴ αἰσῶτον φαίγῃς πρὶν αἰεῖσθαι ἐξ αὐτῶν τοῖς θεοῖς*. Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris. Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium : *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patina, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα παλῦχον dictabat*. Hoc Latinis propriè est imbuere, quia tum vasa illa imbebant vino quod Diis libabant. Inde postea imbuere de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave : *Illam rudem cursu prima imbuit Amphitriten*. Etiam de ipsis hominibus dicitur : Florus II, 3. *Cottidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant*. Tacit. I. ann. 36. *Imbutasque prada manus in direptionem Galliarum erupturas*. Id. III. Hist. 15. *Ut civili prada miles imbueretur*.

v. 750. Μηδ' ἐπ' αἰνήτοις καθίζειν] Rectè αἰνέειν Veteres exposuerunt *τίφους*. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. *Θεοπροβλεπὴς ἰδὼν. Μὴδ' ὑπολαμβάνει τὸ πλάζειν τοῖς τίφοις*. Nefas habetis accedere ad sepulcra. De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CAPUT XVI.

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπυκα-
σμή. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τεπελεσμήον
ἡμαρ. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλα, Πα-
ναίοι. Nicomachus Gerasenus & Anonymus anti-
quus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux.
Orcus. Οἶρεος sepulcrum. Menandro medicina. Orcus
perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo
correctus. Μετίδωπι.

Η ΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quin nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentioribus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 765. Ημεραι δ' ἐκ Διόων] Veteres, ut etiam nunc superstitioni homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀποφερόντες, ἀπασις, Latini *Ægyptios*, *ominales*, *religiosos*, *incommodos* (sicut contrà ea *commoda sydera* sunt fausta. Propert. II, el. 26. *Quaritis & cælo Phœnicum inventa sereno Quæ sit stella homini commoda, quaque mala.* Eodem modo Græcis ἡμέραι ἐπιτήδευσι, & ἀνεπιτήδευσι) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *luna cursum, stellarumque septem imagines pictas*, (sc. habebat) & qui dies boni, quique incommodi essent, distinguente bullâ notabantur. Non verò dies tantum sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroibus verò tempus pomeridianum, ideòque esse inauspicatum: auspiciatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitioni nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cum placet, hora

Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli

Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc

Hæc superstitio primam ab Ægyptiis profecta, unde dies Ægyptiaci dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Jam verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quarumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Damnati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Merito. Nec tamen nostrorum factorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δ' ἐκ Διὸς πεφυλασμένοι εὖ κατὰ μέτρον.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paullò pòt:

Αἱ δὲ τῆς ἡμέρας εἰς Διὸς παρὰ μετρουμένη.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *ha enim dies.* Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας τῆς νύκτες πικρὰς ἡμέρας ἐκ Διὸς εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hic tricarri. Superius in ἔργῳ v. 563.

Εὖτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μὲν τροπαὶς ἡελίοιο
Χεῖμῶσι' ἐπιλήσῃ Ζεὺς ἡμέρας.

Cum autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegerit. Homerus:

Τοῖς δ' ἄνδρες ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Οἷον ἐκ' ἡμέρας ἀγνοεῖ πατὴρ ἀνδρῶν τι θεῶν τι.
Talis est hominum terrestrium mens.

Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldaeorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiae, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τετρακίδῃ μὲν δὲ Τετρακίς est ultima dies, five trigesima cujusvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigessimum diem vocavit ἑνὶ καὶ νίκῃ, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hic notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium Lib. IV, cap. 12.

v. 781. Σπέρμα δ' ἀρχαῖον MS. I. σπέρματι δαίμονα, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum, δαίμονα. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κέρη δ' ἢ σύμφορος ἐστίν MS. I. αἰσύμφορος.

v. 785. Κέρη τι γνέσθαι Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κέρησι γνέσθαι. Sic quoque legendum ver su 794. κέρησι

κέρη δὲ πὶ πτερός. Vulgò ineptè: κέρη δὲ πὶ πτερός. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κέρη δὲ πτερός.

v. 793. Ἰσχυρὸς φῶτι Γένεσθαι. μέγα γάρ πὶ νόον πεπονημένον ἔσθ'] MS. I. γένεσθαι. MS. II. μέγα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Isingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πεπονημένον. πεπονημένον enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli faciliè non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

v. 797. Πιφύλαξο δὲ θυμὸς πτερόδ' αἰεύμαλ'] Hos tres versus ineptissimè & imperitissimè verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoanti mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hac accommoda est dies*. Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hac sacra est*. Vides sententiam Poëtæ rectà adversari Interpretum Latinorum versioni. *πιφύλαξο θυμὸς*, ut superius: *εὖ θυμὸς δ' εὖ πάντα φυλάσσει*, animo autem studiosè omnia custodi. *Τριπλεσμένον ἡμᾶς* est *ἱερὸν*, ut apud Gregor. *πλεῖν ἱερῶν* est festum celebrare. *ἱερὸν ἐπὶ Χριστῷ* *πλεμνὴ*, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat *πλεμνὴς*? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, *πτερότη ἱερμῶν*, *πτερότη μεσῶν*, *πτερότη φθίνον*. Prima quarta, *πτερότη ἱερμῶν*, est quarta à kalendis: secunda quarta *πτερότη μεσῶν* est quarta post decimam: tertia quarta *πτερότη φθίνον* est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertix, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante *μέσους πτερόδης*, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, *πτερότη μεσῶν*. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, *εὐαδὲς* commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi videre in esse qui nesciant qui per *πτερόδης φθίνοντος* & *ἱερμῶν μεσῶν* dies sinit intelligendi. Ceterum numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰόλα. Nicomachus Gerasenus in *Ἀριθμητικῶν* *Διολογισμῶν* libris: *Ἡ δὲ πτερός πάλιν αὐτοῖς θυμὸς μέγιστος, ἀλλὰ θεός, &c. ἔστι δ' αὐτοῖς τὸ πὶ φυσικῶν ἀποπλεσμένῳ πηγῇ καὶ κλειδῶν τὸ φύσις, &c. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰόλα*. Vertit A. Schottius: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque natura claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas*. Sed num Αἰόλα est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit: Αἶολος φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmeticis: Αἶολος φύ-
 σις κρητιόμοροι τὸν περὶ τὰ πικρὰ ἐμφαίνοντες τὴν οἰκείαν καὶ ἐπὶ
 αἰὲρ αἰὲρ πύκτις ἡ κρητικὴ ἀφροσύνη. διὸ καὶ κληδύζοντα τὰ φύσις
 αἰὲρ πικρὰ ἐπινομοιοῖ. *Æoli naturam appellabant quaternarium,*
varietatem proprietati indicantes: & quod absque eo non sit universalis
constitutio, unde etiam clavigerum natura quemdam ipsum undique co-
gnominabant. Sed quid est *Æoli natura*? *Æolus Vulcaniarum Insula-*
rum Rex fuisse traditur, & cœlestium motuum peritus, ideoque
ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium pa-
 rentem? Rectè sc. habet lectio Nicomachi, nisi quòd copula sit exte-
 renda, legendumque: αἶολος καὶ αὐτὴ φύσις αἰὲλα. Dorica Dialecto,
 quæ utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἰὲλα.
 Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho, non contrà.
 Αἰὲλα, & Παναιόλα sunt φύσις propria epitheta. Ratio nemini
 potest esse obicura. Inscriptio antiqua apud Gruterum:

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ

ΠΑΝΤ. ΜΗΤ.

Fuit, qui me reprehendit, quòd Nicomachum Gergasenum dixerim,
 uti vocatur apud Phorium, præfatus nullos umquam fuisse Gergase-
 nos, sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit, credat
 Mattheo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergesenos*. Nimirum eadem
 urbs vocabatur Γέρασι, & Γέρασι, incolæ Geraseni, Gergaseni, &
 Gergesenī, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Bello
 Judaico 20.

v. 804. Ὀρκον πινυμένας] Interp. *Perjurium vindicantes*. Quis au-
 divit Ὀρκον esse perjurium? Ὀρκον ἀφιδανόν est jurisjurandi fidem vio-
 lare, perjurum fieri. Sed Ὀρκος nunquam simpliciter est perjurium.
 Ceterùm in MS. I. legitur: Ὀρκον ζωνόμορον. *Orcum natum*. Sanè sic
 legisse videtur Virgilius: *quintam fuge: pallidus Orcus Eumenidesque*
fata. Ubi Servius: *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum*. Ex Celso
 quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum quia
 jurantes trepidatione palleant. Apud Orcum enim defunctas ani-
 mas jurare, ne quid suos, quos in vita reliquerunt, contra fas ad-
 juvent. Orcus Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in
 Verr. *Ut alter Orcus venisse Æternam, & non Proserpinam, sed ipsam*
Cerere rapuisse videatur, hoc est, alter Pluto. Plaut. Pœn. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon
 Orcus est. Glossæ Philoxeni: Orcus Χάρων. Quin & Silius Italicus
 Cerberum dicit Orcum.

Illatras jejunis faucibus Orcus

Armeni quondam custes immanis Iberi.

Tom. II.

F

Ut

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen *Οἰκι*, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui *ὄρεον* vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πῦρος ἐξήλωσε πολυτελὴ νεκρόν.
Εἰς τὸ ὄρεον τοῦ σφόδρ' ἐρχεται εὐτελής.

Numquam invidéo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valde tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus *ὄρεον* rectè tamen scripsit *εὐτελής*, cum aliter legeretur *εὐτελὴν*. *ὄρεον* sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuro- rum poenam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem *αἰδῆς*, hoc est, Pluto, sic & *ὄρεος* inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectio- ne autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cum scripsit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exem- plaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à sententia Hesiodi, quod illo die Erinnidas quoque natus canat: cum He- siodus tantum dicat illas versari apud superos, ad vindicanda sce- lera flagitiosorum hominum. Sed forsàn in hoc secutus est Or- pheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodo- rum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci In- terpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. *Εὐδα μὲρ γὰρ τ' ἠδὲ φοιδάμην*] MS. I. *εὐδα μὲρ γὰρ τ' ἠδὲ φο- τδάμην*. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. *Παῦροι δὲ τ' ἀληθῆα κυλήσκουσιν*] *Pauci veracem dicunt*. Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fuga melior con- traria furtis*. Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci fet- tus, quem & Salmasius à πῦρι vidit.

v. 820. *Μέσση· παῦραι δὲ αὖτε μετ' εἰκρόδα*] MS. I. *μεσσή· παῦραι δὲ μετ' εἰκρόδα*. quod placet. Subintelligendum autem hic *ἵσσαι*. Paul- lò antè *ἦα πολυκλήδα* perperam vertunt *benè clavatum*, cum sit *πο- λυκλήδα* in qua multa sunt sedilia remigum. *Κλήδα* enim sunt transtra. v. 823. *Μερίδουσι* sunt *μεταξὺ πέντε*, dies *intersidentes*, qui inter faustos & infastos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. *δυσίω* est *πίπλω*. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

ΛαισσοόⓈ. Hesiodus emendatus & vindicatus. ΤανύσφυρⓈ. Δῶρεθ' Ἀφροδίτης. Πλεκτὰ ὄρματα. In Hesiodo conjectura. Ο'χέειν ἄτλω. Phædrus emendatus. ἔχειν, habere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus Hesiodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνη πύχες. Πύχες in scutis quid. Πύχες montium juga. ΠολύπυχⓈ. ὈλυμπⓈ. Ἐλαύνειν, διελαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æncid. hunc librum laudat nomine Ἀσπίδοποιίας. Latinis, inquit, secundum Hesiodum in Ἀσπίδοποιία Ulysses & Circes filius fuit. Sed errat Servius; Non in Ἀσπίδι sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendum videtur apud Servium.

In Ἀσπίδι v. 3. Λαοσθέν. Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych. ΛαισσοόⓈ, εἴς τε ἡ πύργου καὶ εἰς τὸ πάλαιον. Ὁ δὲ ἐστὶν Ἰσίδωρος Ἀθήναι. Cur vertant populorum dissipatoris causam nullam video. De matre Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pelopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vocat Eurymedam, Plutarchus Lyfidicen, Apollodoro in Bibliotheca Anaxo Alcæi filia dicitur.

v. 9. Ἡ δ' αὖ καὶ δέ. Lege: ἡ δ'.

v. 23. Τῷ δ' αὖ καὶ ἱέρμῳ] Diaconus legit ἱέρμοι, & interpretatur πυρρὸι ἱέρμοι. Pessimè meo iudicio. ἱέρμοι πολέμοιο καὶ φυλόποδις coniungenda esse vel puer videat.

v. 29. Ἀρῆς ἀλκτῆρος φυπύση] Cui persuadeas tironem Græcæ linguæ nescire δρῆς ἀλκτῆρος esse depulsatorem malorum, damnorum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλκίμαχος. Interpretes tamen portentoso errore transfulerunt: Martis depulsorem Inferis:

Θήκετο δ' αὖ καὶ ἄρῳσι δρῆς ἀλκτῆρος σίδηρον.

Iniecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Τανυσφύρῃ Ἡλεκτρωνίδῃ] Pulcra Electrionida. Ridiculè Interpretes. prœcerea Electrionida. quam paullo antè appellaverat εἰσφύργῃ, nunc dixit τανύσφυρῃ. Hesych. τανύσφυρⓈ, ὀρθόσφυρⓈ, ἄσφυρⓈ, λιπρόσφυρⓈ. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic apud eundem: Ταναυφῆς est λιπρόφῆς, tenuiter textus. Ταναυφῆς Ve-

teres exponunt ἰσμήνας. Ταύτετρα, λεπότετρα. Ταυὰς non solum est ἰσμήνας, sed & λεπότες.

v. 47. Τερενίωμι· δώροισι πολυχρύς·] Nescio quid hīc deliret Dianconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hīc à Poëta dici Venerem, quia superius scripserit, eam omnes antecellere mulieres εἰδὲ καὶ μεγάλῃ. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipue qui Græcos Poëtās enarrandi partes sibi imposuit, potest latere δώρον Ἀφροδίτης esse σινοσίαι, εὐνῶν, φιλότιον, Concubitum, consuetudinem?

v. 52. Βίλω Ἡρακλείω] Ineptè vertitur: vim Herculanam. Cùm sit secundùm pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circumscriptionem, ipse Hercules. Inferius:

Εἰς μέσῳ δὲ δειγνόντος ἴλω φόβῳ, ἐπὶ φαλαίῃς.

In medio autem draco erat terribilis. Homer. Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ νύξ ἰλθῶσα διχαρὲν ἰδὲ· αἰδῶν.

Donec nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, robur virorum. Ubi Interpretes denuò: draconis horror. Imitatus est Horatius:

Perrupit Acheronta Herculeus labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis virtus est Cato: Narratur & prisca Catonis virtus sæpè incaluisse mero.

v. 63. Πλεκθῶσι ὑφ' ἄρμασι] Inferius v. 309. ἄρμα· καλῶνται. v. 307. ὑπὸ πλεκτῇ δίφρῳ. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. πλέκω de curribus, ut apud Latinos texere de navibus. Claud. Quæ sylva carinas texuit. Propert.

Ite rates curvas & leti texite causas.

Ut pulcrè & verissimè emendavit Gronovius ὁ πᾶν in Observationibus. Eustathius ad Iliad. Θ. p. 602. Δίφρῳ περιφρίων, καὶ ὁ δηλαδὴ μέγας ὁ πύπλεπτος. Ἄλλως γὰρ ὑπὸ πλεκτῇ καὶ ὑπὸ πλεκτῇ λέγεται. Vid. de eundem ad Iliad. τ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v. 93. Ἡὲν ἄτλω ὀχίῳ] Culpam suam lugens, non noxam, ut vulgus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχίῳ, culpam suam ferens, hoc est, luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὅ δὲ φρίσσει ἦσι αἰαδεῖς

Ἡὲν, ὡς ἄτλω ὀχίῳ αἰσιφροσὶ θυμῷ

Hic verò mente sua captus iuit, suam culpam luens stolido animo. Quod loquendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, filius non portet delicta patris, hoc est, non luat.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἤντα φωνιχέσαι ἱππων ὠκυπόδων] Hoc equos rege frenis. Hoc Phædro est, ora continere frenis spumantibus. Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella quæ prima sedens
Fugum flagello temperat lentum mea.
Et ora frenis continet spumantibus.

Sic

Plē legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora frenis temperare. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.*

Ovid. *spumantia ora coercere*, V l. Metam.

————— *dum flectit in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiæque ora coercet.

Id. V. Metam.

————— *Dea fertilis angues*

Curribus admoquet, frenisque coercuit ora.

Id. epist. Phædræ:

Sapè juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Celsæ sonipades ocyus subigit iugo.

Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quattuor ora,

Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum

Prævalidas vires,

v. 103. Η'Θεῖ] Malè in multis editionibus legitur ἡ Θεῖ. In aliis δ' Θεῖ, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III. v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

Η'Θεῖ ἡ μεγάλη δὴ σε καὶ ἐοικυῖαν κεντρίκῃ.

Venerande, certè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύρεσσι Εὐνοσίγαισσι] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύρεσσι, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Η' πάντες Ὀκεανὸς ἐν ταυροκόμοις ἀγχιλαίαις ἐλίσσαν, κυκλοῖ χθόνα. Aut Pontum quem Oceanus Ταυρινίον caput habens Devolvens ulnis circuit terram. quam ejus filii, Fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum corporibus quod sunt advocia ut tauri. Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus: quo non alius per pinguis culta

In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis volvitur Ausidus,

Qui regna Dauni præfluit Appuli

Cum favit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ εἰσάγοντες ἐξ αὐτῶν πλεθλῆς, ταύρεσσι ἐοικότες λέγονται τῇ Ἀχελῷος φασί. καὶ γὰρ καὶ τὰς ἄλλας ποταμούς, ὅτε τι τῷ ἔργῳ, καὶ τῷ κατὰ τὴν φύσιν καμπτῶν αἰς καλῶς κίονται. Qui autem

ex fabulis verum colligunt, sauro similem formam Acheloum aiunt, et alios fluvios, ob strepitum & fluxus atque refluxus, qui cornua dicuntur. Vide & Aelian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

V. 105. Οἱ Θῆβαις κρείμναι ἔχουσιν] Interpretes vertunt: qui Thebarum moenia tenet. Nec improbo. ἔχουσιν tamen poterat etiam verti, habet. Nam habere Latinis aequè ut Græcis ἔχουσιν dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illa præfunt. Justin. XII, 4. Terras inter omnes Hydaspem & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 4. Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit. Tacitus II. annal. 20. Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat. Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cum mihi qui fulmen, qui vos habeoque rogoque,
Struxerit insidias.

V. 116. Οὐ μὲν γνησίους] Nonnulli codices legunt non malè: μὲν γνησίους.

V. 136. Κωίλω εἰμένῳ Ἰφικε Δαρδανίῳ ἀδάμαντι] Diaconus contendit ἀδάμαντι hic non esse lapidem; sed αἰδάμαντι. Hanc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit adamantinam tunicam. Ovid. IV, Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtâs exempla facillè invenies.

V. 143. Κωίρω δὲ Διὶ πλάγας ἔλκευ δαΐδαυ χαλκῷ στήθεσσι] Interpretes insensibiliter: ceruleis plagis fulgorem intersecantibus. Verte: ceruleæ laminae erant ductæ. Κωίρω πλάγας, sunt ceruleæ laminæ, ut apud Homerum σφαιρὸς κοίρω, cerulea lorica. Πλάγας sunt laminæ, tabulae, plagulae, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit τὴν Διὶ πλάγας, ἡ πλαγία, ἡ δαΐδαυ. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materiae diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in verberbio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à στήθεσσι, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquiddissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Εἰ δὲ Διὶ πλάγας ἔλκευ δαΐδαυ χαλκῷ στήθεσσι

Εἰ τῇ ἐοδὲ μόνῃ ρινῇ χεῖρ.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hæsit. Ajacis clypeus erat ἐκ αἰθέρος, singula pellis constituebatur πλάγα, sive plagulam. Iliad. Y, in descriptione scuti Achillis:

Αἰθὴ δ' ἦν ῥινὴ ἑπτά: Διὶ πλάγας, καὶ σὲ δ' ἐν ῥεῖ.

Ἡ δ' αὖτε

Ἦσαν· ἵπποι πάντι πλύχας ἤλασεν Κυλλοποδῶν
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἰνδὸν κασιγένη
 Τὴν δὲ μέλαν χρυσίῳ.

Sed duas quidem adegit per plagulas, hæ autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas areas, duasque intus stanni: Unam verò auream. In quibus locis ineptissime Interpretes πλύχας vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum *συνδιώμετα* appellat, lib. V I. Ἐκ διωλῆ συνδιώμετα, ταυροκόλα πεπηγὼς ὀφθαλμοῖς δὲ ταῦτα μοχλοῖς διερμῶν ἀεικέληται. Scutum è duplici tabulato glutine taurino est compactum: extrema superficies linteo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili sæpius aut decies in se complicato *συνπλύμετα* dicit, quæ Poëtæ Veteres πλύχας. Αὐτὸς μὲν τοι ὁ Κόρραδός ἀνὰ θυρεῖ τῶν κινῶν διωρονίζετο, ἐν δὲ λίνῳ πεποιημένον ὕψους μὲν εἷς αἰσθητὴ ἰσχυρῶς ἡλισσόμενον ἀεικέλεον πολλὰς ἀεικέλους διέκλυ θύρεσσις εἰσδύοντο, ἐς τοσούτοι δὲ ἡ ἀνικητὴς αἰσὶ καὶ εἷς συμπληθεῖ, ὡς καὶ βίβας εἶναι παντὸς στρατοῦ, ἡλισσόμενον δὲ εἰς ἐκτακτικὸν καὶ πάλιν ὑψίσμετον συμπλύνετο. Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat è lino factum, vino austero probè salito maceratum, sæpius replicatum: quod quidem salo et vino coactum aded firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem hujus texti plagella octodecim et plures. Propter eandem rationem tabulæ quoque ex quibus fores compingebantur πλύχαι dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πλύχαι sunt etiam pugillarium tabulæ, sive sint eburneæ, sive ligneæ, sive aureæ. Hinc δῖπλυνον, τείπλυνον, πάλπλυνον. Nec longè inde discedit quòd pro jugis montium πλύχαι ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Βῆ δ' ἴδμεν Οὐλύμπιο κατὰ πλύχας.
 Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus *valles* exponit. Jugis montes connectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. *πολύπλοχον* Ὀλύμπιον est multa juga habens. Ineptè Interpretes: *cælum multis sphaeris implicatum*. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de hujus vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & δαλαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superius laudato: *ἵπποι πάντι πλύχας ἤλασεν Κυλλοποδῶν*. Quoniam quinque laminas ducit Vulcanus. Idem alio loco: *ἡ δ' ἄρα χαλκὴν ἤλασε*, quam faber aurarius facit. Ἐλαύνειν εἰδένον χρυσόν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & aurarii. Hinc *ἐλάσμετα* sunt laminæ ductiles. Eustath. ad d. l. *πάντι πλύχας ἤλασε*. εἰρηται τῷτο μὲν κατὰ τέχνην χαλκευκῶν. dicitur hoc quidem secundum artem fabricorum aurariorum. Est enim proprium χαλκεύων verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκῆιον εἰρηται εἰδένον ἐξελαινόμενον. Cum venisset in officinam aurariam videns ferrum duci. Idem I, 70. Κατεχαιόμενον χρυσὸν ἀπλετον, ἡμετέρῳ δὲ ἐξελαινόμενον.

ἐξήλων. *Impetum vim auri liquefecit, ex quo dimidiatos lateres ducit.*
Noster inferius in Theogon.

Τὸν περὶ χαλκῶς ἱερὸν ἐλάττει.

Quem circa ferreum septum ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut.
II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐλατάρην κίεε ἴη.

Ne se cor ei sit ex adamante ductum. Ε'λαίωεν Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua : *Ne quis se duceret ære.* Πύχης rectè etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabula toga*, quòd similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λούκα δέοντες. Α'πλή. In Hesiodo menda exempta. Eidem lux. Α'μφι Κανέα, & similes locutiones. Τιταρήσι. Α'γελαιή Α'θλω. Μάχην κορύσσειν. Danielis Heinssii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθρος κασσίτερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρὸς est ὠχρὸς. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. Ο' δόντων λούκα δέοντων] Pervenustum loquendi genus est pro ὀδόντων λούκων. Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, πρὶν χλωρὸν δάμου, herba viridis, quod olim observavit Salmasius, & ante eum David Hæschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λεπτὴ φάισσι χηλαί. vertit Cicero *obsuro corpore chela*.

v. 147. Ο'δόντες ἄπλητοι] *Dentes magni.* Hesych. Α'πλητοι, ὡς ὀδόντες, ἀχρηστοί. μιζα. Interpretes pessimè : *dentes inaccessi.* Ut & v. 230. Γοργόνες ἄπλητοι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χείρες ἄπλητοι *manus magna, terribiles.* Sophocles : Ajace σιγελifero v. 256. Τὸν ἄπλητον ἔχει. *Hunc furor magnus tenet.* Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἄπλητος ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Ε' δ' ὁμοῦς π, φόβος τ' Α'νδροκυσίη π δίδημι] Legendum ; ἀνδροκυσίη τ' ἐδιδήμι. Vertendum verò : *In eo tumultu, terror, & homicidium ardebant* scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171. Οὐδ' ἔπειτα πύρρην] Legendum εἰδ' ἔπειτα.

v. 179. Καίνα τ' ἀμφὶ αἰακῶ, Δρύαυτι π] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Canens Rex, Pirithous*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subicitur:

Ἀργύροι, χρύσεια φεῖ χροὶ τὰ χ' ἔχουσιν.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, εἰδ' ἀμφὶ Πλάτυνα, pro Πλάτων, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιμῆσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accēpisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Thessaliæ. Suidas: Τιμῆσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine truebantur. Stephanus de Urbibus: Τιμῆσιον ποταμὸς Θεσσαλίας τὸ ἐθνικὸν ὀνομασθέντι Τιμῆσιον. Stultè ὅδε Ἀρεὶ vestitur nomen Martis, cūr non: *filius Martis*? Sic autem omnes dici *παραμικτὸς ἀνδρας* qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantix legunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦς Ἀρεὶ.

v. 185. Ἀστυλοὶν οἰονισίῳ] Ovidio XII. *Metamorph.* dicitur Astylos:

*Quique suis frustra bellum dissiuaserat augur
Astylos.*

v. 196. Γερόων π] *Ruentium*, non: *festinantium*, nisi forsan legendum: Γ' ἱερῶν π *avidorum* scilicet pugnæ.

v. 197. Ἀγλαίη τετραγώνη] Cave veritas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton, *Agelea*, quæ significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθηνῶν, ἢ ἀπὸ τῆς ἀγνῆς λαῶν, ταπεινῆς, τετραγωνικῆς. Noster infer. *Theog.* v. 318. *Homerus Iliad.* Ὀ. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη.

Prima Jovis filia Agelea, ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῳ ἐδιδάσκει κερύσσων] Quid est, *pugnare velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. Κερύσσων μάχῳ est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paulò antè: Κερύσσων ἀνδρῶν, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μάχῳ ἐκασιμύχοντι

ἔχοντες πύρρην κερύσσωνται.

Pugna homines inter se opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κερύσσων sæpè generaliter est augere. Hesych. Κερύσσων αὐξάνω. Pindarus Isthmionic. VIII. βίαν κερυσσάμεναι ὀρθοῦν λαοὺς μεγαλύνει, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Θιῶν δ' ἔδ' ἀγνὸς Ὀλυμπῶ] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinlius, qui legit ἀγνὸς Ὀλυμπῶ. *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV. 30. τὸ δὲ ἀλγιστὸν τῶν πεινῶν τὸ βασιλῆος κατὰρξεν πᾶσι δὲ τοῖς ἑκείνου καὶ τῇ κραιπνῇ. *Satellitibus*

bus regia mandata exponentibus plausu & clamore omnia loca replebantur. Noster Poëta inferius vers. 278.

Τοὶ μὲν ὑπαὶ λαγαροῖς συστάσι ἵππων ἀδύλα
Ἐξ ἀπυλῶν ἐμμετῶν, αἳ δὲ σφισι ἄγρυπτο ἦτορ.

Atque hi quidem canoris tibiis emistebant cantum & tenere ore, circumque ipsos frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἵππων μὲν ἵππων ὑπαινοῦσι ἀδύλα
Ὅττις χεῖμαίον, αἳ δὲ σφισι ἄγρυπτο ἦτορ.

Horum equi deinde obviam sibi muniti facti, acutim hincivere, circaque ipsos frangebatur echo. Virgilius:

Et cantu querula rumpent arbuta cicada.

Juvenal. *Affiduo rupta lectore columna.* Nec aliter intelligendus ejusdem Poëtæ locus Sat. VIII. v. 85.

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantum est?
Curritur ad vocem jucundam, & carmen amica
Thebaidos, latam fecit cum Stasius urbem,
Promisitque diem: tanta dulcedine captos
Afficit ille animos, tantæque libidine vulgi
Auditur. sed cum fragit subsellia versu
Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger & Isaacus Casaubonus mirè tricantur. Ille in Aufonianis lectionibus vult Statium Poëtam post incredibilem totius urbis expectationem tandem in agone Capitolino Thebaidem suam recitasse, sed non placuisse, & contra eum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvenalem dicentem: *sed cum fragit subsellia versu*; nimirum Poëtam recitantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diversum planè iit Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρότα, Euge, Sophos acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fundum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70. *Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangentem, sacer eloquens ultrà in familiam patriciam adfuit.* Sed uterque nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione dicitur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbuta, Olympum. Martianus Capella: *Nam absque his qui perturbantes pectora sensusque cunctorum cognoscentium quoque perfregere subsellia.* Non nego tamen etiam de Κρότα & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. *Dignum omnino, quem plausibilibus Roma foveret ulnis, quoque recitante crepitantis Athenai subsellia curvata quaterentur.*

V. 204. Εἰ δ' ἄγε, αἳ δ' ἄγε ἀπείετο ἱπποῖσιν

Ἀντιπῶν ἐν ἄγῳ. Διὰ δ' ἱπποῖσιν ἀνδρῶν] Hi versus nec rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim referas

refertur ad ἀργῶν non est. Sed leviter distinctione mutatā omnis ἀργῶν tollitur.

Εἰ δ' ἀργῶν, ἀπὸ δ' ἐλβεῖ ἀπείρεσσι ἱερφάνεσσι

Αἱ μὲν γὰρ ἐν ἀργῶν διαίτῃ δὲ ἐξέρχοντο ἀειδῆς.

Hic erat cœtus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certaminibus Dea verò incipiebant cantare. Ἀργῶν hic est concio, cœtus Deorum, qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & πλεῖν πύμνῃ ποῖν post ἐσφάνην, Sed priorem distinctionem probe.

v. 208. Πῦρ φθι καυτήνεος] Interp. stannum liquefactum. Sed πῦρ φθι καυτήνεος est idem ἀπύρτος καυτήνεος, stannum benè excoctum, purgatum, optimum. ἀπύρτος χρυσὸς Herodoto est purissimum, ἀπύρτος ad obussum, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50, ubi ἀπύρτος χρυσὸς opponit χρυσὸν λευγόν, album aurum. Ubi aurum λευγόν est aurum cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallens, ut apud Catullum, lurore expalluit auri. Hinc Augustinus sermonē de commate Psalmi L. Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid volui? aurum pallorem terre? argentum livorem terre? bonorum temporis sumum. Theodoretus: Διγνωτὴν χρυσὸν δοκιμὴν π καὶ ἀπύρτον. Dignoscere aurum probatum & excoctum. Ubi perperam vir doctus in Analectis emendat ἀπύρτον, χρυσὸν ἀπύρτον, eidem argentum pistulatum. Pollux lib. VII. ἀπύρτος χρυσὸς ἀκερὸς, ἀκέραιος, ἡλικρατὸς, ἀκέραιος.

v. 224. Αὐτὸ δὲ πῶν κίβισις θῆς] Quàm malè Interpretes: circum ipsum ansem pera ferebatur. Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, attinequetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum, sive perâ. Κίβισις est πῆγος, κίβισις. Callimachus:

Εἰ δ' ἐπὶ τοῦ πῆγος ἐπὶ κίβισις.

Sic dicta quodd in illam reponatur βῆς, id est περὶ, si magni Etymologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè exponit: ἡ δὲ περὶ ἐν δὲ κίβισις πῶν ἀγρίῃς τῶν κατὰ τὴν τὸ Γεργῶν τὸ Περὶ θῆς. Vide & Apollodor. Bibliotheca lib. II. Κίβισις est, quæ aliter dici κίβις & κίβις, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obsonia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κίβις, & Etymologicum Magnum in κίβις. Latinis propriè dicitur sportula. Menander in Dyscolo apud Athen. Δειπνοσπορ. IV.

Ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχοῖργοι

Κεῖται φεγγῆτις, πῶν δ' ἐπὶ τῷ θείῳ

Ἐνὲκ' αὖτ' ἰαυτῶν.

Ut sacrificant parietum perfossōres

Cistas ferentes & serias non Deorum

Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίβις, quamvis & ipse post in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dalecampius vertit lectos.

v. 229. Περὶ τὸν Δαναΐδης ἐνὶ τῷ περὶ] Interpretes cum hæc, & paullo præce-

præcedentia ita vertunt : Ipse autem properanti & formidanti similis Perseus Danaides extendebatur , ipsi nescierunt quid dicerent. *πρῶτον & πρῶτον* interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. *πρῶτον, ἀδίδιν. πρῶτον, ἀδίδιν. πρῶτον, ἀδίδιν.* Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. *Εἰς χλωρὴν ἀδάμαντα βαίνον*] Exponitur : In viridi adamantante euntibus. Virides adamantos quis vidit? *χλωρὴ* Græcis non solum est viridis, sed etiam *ἀχρὴ* pallidus. Inferius v. 264. *Ἀχρὴ χλωρὴ*, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit *χλωροδιδύμους*, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem *χλωρὴν* frequenter poni pro *ἀχρὴν*. Sicuti contra ea apud Virgil. Eclog. VI. *pallentes herbae* pro viridibus. Notandum verò loquendi genus exquisitum *ἐν χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνειν*, in pallido adamantante venire, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum *ἵπποι, ἐν πτεροῖς*, equi in alis pro alatis. Ennius : *leuesque sequuntur in hastis*, hoc est, hastati. Virg. V. *Æn.*

— occurrit Acestes
Horridus in jaculis & pelle Lybistidos urfa.

Jaculis instructus, & indutus pelle urfina. Flor. I. 1. *Juvenatus diversa per tribus in equis & armis ad subita belli excurreret.* Hoc est, equis instructa & armis.

v. 235. *Εὐχέμεσσαν ὀδόντας*] Proprie acuebant dentes, ut in *ἔργῳ* v. 573. *ἄρπυιαι χαλκασίνων* falces acuere. Sed hoc loco est frendebant dentibus, quod frendentium dentes colliduntur, sicut ferrum cum acuitur ducitur in cote.

v. 260. *Προφίης τ' ἰὺ πρεσβυτέρα*] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum : *Καλλιόπη μὲν προφίηται ἐν ἀπείρῳ* interpretatur *προφίηται, πρεσβυτέρα*. Quasi *ἐν ἀπείρῳ* essent posita *προφίης & πρεσβυτέρα*. Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578 in *ἔργῳ*. *Ἦός τε προφίη μὲν ὀδὺν προφίη τε καὶ ἔργῳ*. Sed hæc nihil faciunt ad significationem *προφίης* pro *πρεσβυτέρας*. Ipsum verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cum illa scriberet, ejus animo obversabatur, vincit. *προφίης* enim est excellens, præstans. *προφίης τ' ἄλλων* præ aliis excellens. Concise dicitur pro *ἐν* aut *ἐξ* τ' ἄλλων, ut *δία γυναικῶν*, nigra lanarum, apud Plinium & millitalia. Hæc non monerem, nisi intellexissem *τὴν πύλην* hic impegisse,

CAPUT XIX.

Ἀχλὺς. Γενοπαχὺς. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίσγων. Hesiodo lux. Βάβυ λήιον. Πέπληα aristæ. Versus supposititius indicatus. Εἰφίεσθ, Ἐπίχην ἵππους. Ἀκρίων ἀεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἐλαιον, ἀρώματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Αἰών. Πολεμίζειν. Σπείδην. Hesiodus quinquies correctus. Μασχόνην, μασχάην, μασσᾶθ. Massare. Θῆλυς ἑέρση. Θήλεια νύξ. Ἡ ἑλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Populus.

v. 264. Π Ἀε' δὲ Ἀχλὺς εἰσίν[] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum Ἀχλὺς hic esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contrā φῶς est χαρῶ. Hesych. Φῶς, χαρῶ, σωτηρία. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἑξω sæpè occurrunt. Cur verò ἐπισμυγῆν transferunt perusta similis? Diaconus scilicet exponit κακωμένη. Sed iste homo suprà triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισμυγῶς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γενοπαχὺς appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cum alia membra macescant, & exarescant. In ἑρμῆς, v. 496.

Μὴ σε κακῇ χειμῶνι ἀνυχαρίη κατωμάσῃ
Σὺν πνίγῃ, λεπτῇ δὲ παχυν πόδα χεῖρ πίξουσ.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilentam verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxerat articulos macies, genuūque tumebat
Orbis, & immodico prodibant tubero tali.

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐξίνα πατεῖ παῖδας ἀπαθίως ἵας αἰνὰ λυμὸν παχυνθῇ τὰς πόδας. non licere patri liberos exponere donec inedia pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Οἶδος. ε, cujus sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δίδης ταυμὸν ἑντῆρος γῆρας
Στηνὸν τ' ἰδὼν, ἡλκὸν τ' ἐλπίσει φορῶν,
Καὶ κεν ὁρῶν πῖνον, μεγάλῳ ἐπὶ γυνίδι θῆτο.

Hinc

Hunc si mihi dares stabulorum custodam esse, & caularum curatorem, ut frondes hadis apportaret. Ille saltem serum bibens crassum genu faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus desisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste benè habitus mendicus caperet, quàm ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulysses fuisse benè habitum liquet inferius ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum proci, qui volebat Ulysses tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse μέγαν κὶ ἀπηνή,.

Οὗτ' ὃν ξαῖν' μέγαν μὲν μέγας ἢ δ' ἀπηνής.

Iste hospes valde magnus est & validus. Scio Eustathium, Budzum, alios omitte, de hoc loco sentire aliter velleque μεγάλιν ἐπὶ γυνίδα Σεῖο esse, corpulentus foret. In hanc rem producant ex sequente libro:

Οἷον ἐν πακίῳ ὁ γέρων ἐπὶ γυνίδα φαίνεται.

quale ex pannofo hoc habitu senex femur ostendit. Quod enim hic ἐπὶ γυνίδα dixit, paullo ante appellavit μηρὸς καλὸς τε μεγάλως τε. Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est εὐξίας argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: genuūque tumebat orbis. Ἐπὶ γυνίς est vox παλαιοῦ. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in prioro loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, τὴν ἐπὶ τῷ γυνίῳ fomer aimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu αἰὲν ἐπὶ γυνίδα φαίνεται Ulysses corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multam posse conferre ad σπουδαίαν. Minatur potius se feri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ἐπιμαρτυρεῖν.

v. 273. Ἐὐδαίμων ἐν' ἀνήϊς] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponsas sellis insidentes in currus imponebant, quibus ex parentum sedibus in mariti vehebantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in Ζεύϊ.

v. 277. Χοροὶ παίζοντες] Saltantes. Homer. Οἶνον. ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα παίζοντες ἄλλοι ποσσὶν

Ἀνδρῶν παίζοντων καὶ γυναικῶν τε γυναικῶν.

Horum autem magna domus strepebas pedibus virorum saltantium, & ornatarum foeminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Tum verò in numerum Faunosque ferāsque videres
Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine funeri
Inter ludere virgines.

Ibidem:

Illam cogit amor. Nobis
Lasciva finitima ludere caprea.

Et lib. II, carm. 12.

— Nec dare brachia
Ludentem nisidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, dare brachia est saltare gestu brachiorum. Exprimit autem habitum mulierum, qua brachiis extensis solent saltare. Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Gratiis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione & ludere, manavit etiam ludius, hoc est, ὀρχηστὴς, χορευτὴς, saltator, histrio. Prudent.

Saltae Tomantem tauricorum ludius.

Et ludi & ludicra primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, ὀρχηστῆς ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φορμίσῃ] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. αὐτὸ ὀρχηστῆς διδάσκουσα πολλὰ τῶν παιλῶν ὑπὸ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Multos discens antiquos ritus ad canentem tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: κόμμοζον ὑπὸ αὐλῷ, comessabantur ad fistulam. & v. 283. ὑπὸ αὐλητῆρα δὲ ἱκανοὺς αὐτῶν ἱκίον. Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli precedebant. Imò: sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui precedebat tibiā canens, ad cujus cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήϊον] Est magnus ager segetibus confitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δὲ δὲ πνεύσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθάν.

Velut cùm spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: altam segetem, ut hîc: profundam segetem. Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: βαθὺ λήϊον εὐφορῶν, εὐποφῶν χωρίον. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χωρίφον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis seges est ager confitus segete. Virg. I. Georg. Quid faciat latas segetes, quo sydere terram Vertere, Macenas. Ubi Servius: id est, qua res terras pingues efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit. Sic alibi: Horrescit strictis seges ensibus. Idem Poëta Eclog. I.

Impius hac tam culta novalis miles habebit?

Barbarus has segetes?

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

Non seges est infrà, non vinea culta, sed audax
Cerberus & stygia novata puppis aqua.

v. 289.

v. 289. Κορυμβίαται πίτλα] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit folia aristarum spicis gravia, & quidem rostrata? Est fœdissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hic docent Hesiodum abuti vocabulo πίτλα, & uti pro σῆχυς, καλαίμοι, culmi aristæ. Sic in Vereri epigrammate καλλιπέτλων λίϊον, est ager repletus æta segete, gravidus aristis. Φύλλα quoque hac notione leguntur apud Herodotum l. i. c. 191. de Babylonis agro. Τα δὲ φύλλα αὐτῶν, ἢ τὴν πυρῶν, ἢ τὴν καλλιῶν τὴν πλάτος γίνεται ποσάων ἐπιτίων δακτύλων. Quaternum autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque hordei aristis. Legendum verò est κορυμβίαται, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à κορυμνή *virga capitata*. Phavorinus: Κορυμνή πῶτε ῥαβδος κεφαλαιωτὴ περὶ τὴν κορυφήν. Johannes Diaconus hoc loco exponit, ῥαβδὸς καὶ δὲ ἐνκορυμνίαν εὐσχη. Κορυμνή ῥα ἡ ῥαβδος. Idem est κορυμβίαται. Theophrastus asparagum κορυμβίαται dixit, quod Plinius vertit *fastigatus*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: Κορυμβίαται, ὀξυῖος. & Κορυμβίαται. βλάστησις. Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt κορυμβίαται, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spicatas aristas*. Dracontius in Hexæmero 409.

Ventus alis fluctus, & ventus spicas aristæ.

Virgil. I. Georg.

Ferròque faces inspiciat acuto.

ubi Servium vide Si itaque sic scribas, est κορυμβίαται à κορυμνή, ut & κορυμβίαται clavae instar se fastigans. Sic asparagum dixit κορυμβίαται Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. Κορυμνή est clava. Κορυμβίαται Diaconus exponit ῥαβδὸς καὶ δὲ ἐνκορυμνίαν εὐσχη. Κορυμνή ῥα ἡ ῥαβδος. Vide Phavorinum in κορυμνή & κορυμβίαται. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit κορυμβίαται μέλαινα, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguam. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. Κορυμβίαται potest quidem nigrum significare, à κορυμνίος, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hic locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. Κορυμβίαται retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à κορυμνή. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut soleant flecti aristæ cum maturuerunt, grandia ferentes grana. Versu sequente Δημήτρησιν ἀκτῶν. vertendum Ceres donum, ut aliquoties in ἱερῶν. quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vesciebantur.

v. 291. Ἐπίπλων ἀλωῶν] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trincauellii ἱππῶν, quod rectè exponunt ἐξέτεινον ἐπὶ τὴν ἀλῶν, hoc est extenderunt in area demessas aristas, sive manipulos ut rectius exarscorunt: Hesych. πίπλω, ἐκπίπτει, ἐκτείνει. Qui verò retinere vulgatam

gatam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII, v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πίοι μίτρη
Ἡ δαίμων ἔνκερτον ἀνιπλήρουν αἰωάν.

Nam ipsis valde pingui mensurâ
Dea bono frumento implevis horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφιν ἔρχεται χεῖρ σκῆπτρου] Ὁ ἔρχεται non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis:

Μήδὲ τις ἡμετέριον ἔρχεται, ἢ ἐνέλεται δένδρῳ.

Ne quis vitium ordines aut nemus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τὰ γὰρ μὲν εἶναι] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interfieri descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interrumpitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Ἐφίεσαν ὠκίας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis immittere. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisi ad eam legionem tironum quæ veniebat ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro ἰφίεσας ἵππους inferiùs dixit ἐπίεσαν ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Ἐπίεσαν ὠκίας ἵππους. nobis immittitis veloces equos. ubi Interpretes: contra nos tenetis equos. Ἐπίεσαν & ἐπίεσαν dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπίεσαν ἐπὶ Λακεδαιμονίους movere in Lacedæmonios.

v. 309. Ἐπικροτίζοντες πτόνῳ ἄρμονα] Interpretes: subsultantes volabant currus. Ἐπικροτίζον esse subsultare πῦ κῆρυ, legendum: ἐπικροτίζοντες.

v. 311. Ἀκρίβῳ εἶχον ἄδλον] Indefinitum certamen Interpretes transulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cum adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum pralium. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno pralio omnis fortuna reipublica disceptat, quæ quidem cum hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Tota res etiam fluctuat, quæ si decesserit, magis erunt judicata quæ scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Ἐν τῷ ἀγῶνι] In stadio, circo. non: intra agonem, quod

in versionibus extat sine sensu. Ἀγών est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν οὐτύποιον, γαίδιον, ἀθροισμός. Idem, ἀγὼν ὁ τίπῳ, ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισαί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon. Ἀγὼν λέγεται τελεχῆς αὐτὸ τὸ χροσίον, ὃ ἐν αὐτῷ ὄχλῳ, καὶ ξυκαμφοπέρον, ὡς περὶ καὶ πάλης. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum vicesimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & coetu sæpius capitur. Pindarus Isthmionicon 10: Εἰς ὑπερβόρειον ἀγῶνα, *Ad Hyperboreum caesum*. Hesiod. Theog. v. 91.

Εἰς ἐχέδρον δὲ αὖ ἀγῶνα θῖόν ὡς ἱλάσκονται.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit: quæ lectio vulgaræ præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus: Δρόμος τοῖς γυμνασίοις. ὅπῃ δρόμος τίπαι πῖες ἦσαν, ὅπῃ ἔτρεχον οἱ νῆοι. Gestatio locus ubi gestabantur lecticæ: *Ambulatio*, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis *een wandeling*. Jus pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. Π. *de interrogationibus in jure faciendis*. est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc *in jus vocare* est ad tribunal. Θέα spectandi locus. Θέα καταλαμβάνειν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λείλαυ loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut suprà vidimus. Οἶνος, ἔλαιον, χύτρας, ὕψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθήκη tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis: ἀεὶ λαθὼν εἰς πὶ σκόροδα, καὶ πὶ κρόμμυα, καὶ τὸ λιθανντὸν καὶ ἀπὸ τῶν ὑρωμάτων, καὶ ἀπὸ τῶν γέλας. *Abiit in allium, & cepas, thus, tum & aromata.* *Omnis generis merces.* hoc est, in loca ubi hæ merces venduntur. ὄρνις pro ὀρνιθοπωλείον forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἡ δὲ δὴν καὶ δὲ δρακὼν ἐκ τῶν ὀρνέων. *Indignis nos afficis malis, qui est ex avibus*, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθύς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διακεμήνεις μὲν αὖ τοῖς ἰχθύσι *in minutas me concidit nummulos in piscibus*, hoc est, *in foro piscatorio*. Sic δῶγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μέγα φέρει λαῶν] Latine redditur vulgò: *præstantissime populorum*. Sed hocine de uno homine dici potest? Verte: *fortissime mortalium*. Hesych: Λαοί, ὄχλοι, δῆμοι. δύναται δὲ ἕως εἰρηῶς ἀνθρώποι λέγειν τὸ εἶναι λαοί, ἔνθεν καὶ μέροσι λέγεται τὸ μεμειωμένῳ ἔχειν τιῶν ὅσα ὁ ἐπὶ φωνῷ.

v. 331. Γλυκερῆς αἰὼν ἀμείρονης] Interpp. *dulci avo spoliaris*. Cur
non

ἄου: *dulci vita* : Hefych. αἰὼν ὁ βίος ἢ ἀνθρώπων, ὁ δὲ ζῶντος χρόνος, res trita.

v. 340. Εἰσυμῆρας] Non viderunt quod pertineat εἰσυμῆρας, qui ver-
tunt *certatim*. Referendum ad ἐχέματα. Εἰς δὲ φρονι εἰσέματα εἰσυμῆρας.
In currum insiliit celeriter. Ibidem δόγην est generosus, ut milles
monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt In-
terpretes.

v. 358. Συνοισόμεθα πτολιμίξειν] Πτολιμίξειν non est bellare, bel-
lum gerere, sed pugnare, dimicare, ut πόλιμος & Latinis *bellum* fre-
quentissimè pro prælio. Sallust. In eo bello trecensi milites desiderati
sunt.

v. 364. Παντὶ μὲν ἀνιόδων] Omnibus viribus nitens, incumbens. In-
terpretes ut solent: totis animis festinans. Hefych. ἀνιόδων, ἀνεδίδων,
ἐκέρχων. In ἔργῳ. Σπύδιον δρόμῳ, φυτύνει, αἶχην εὖ δίδω. incumbere
arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem ἀνιόδων εἰς ἀφει-
ρος divitiis quarendis operam dare. Ælianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλους
δὲ ἱπποδῶδε ἀποσταλῶν ἢ παύσκειν, ὅς μάλιστα ἤδη πρὸς τὴν τριακτὴν περὶ-
ξεν διεμετρίτως. Alios etiam adolescentes in societatem adsciscere studuit,
quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat. Sic sæpissimè apud hunc
Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡνίοχος δὲ ἱππῶν] Benè Palatinus codex, ἱππῶν, hoc est
ωλησίων. ἀπολησίων. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit
etiam Cornmelinus.

v. 380. Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις] Est Thessalia. Velleius Pa-
terculus: Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium
manu eam regionem armis occupavit, qua nunc ab ejus nomine Thessa-
lia appellatur, ante Myrmidonum vocata civitas.

v. 389. Ἀφρὸς δὲ ἀεὶ τῆς μασίχωνος λέγεται] Μασίχων & μασί-
χων, quod apud unum Hefychium in μασαίχων legitur & exponi-
tur σφοδρῶς μασαίχων, est paragogicum ἢ μασαίχων, μασαίχων, id est,
edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. παρρᾶι μασαίχων. A
quo μασίχων, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro
eodem *massare*, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I, c. 8.
lib. II, c. 29. Unde liquet μασίχων notare actionem eam, qua anima-
lia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehen-
dāsque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto lo-
co Vir summus Thomas Reinesius, in litteris nuperiùs ad me datis,
rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μασίχων cibus. Homerus
Iliad. I. v. 324. μασίχων ἐπὶ κελύβοισι. Escam postquam invenerit. Vide
ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλος ἔρση] Diacono ἦλος est ἀπὸ τῆς tener ros, quem se-
quuntur Interpretes, qui interpretantur, *mollis*, alii ineptiùs: *fæ-
mitenus*. Verùm Θῆλος ἔρση est ros herbis vegetans. Hefych. Θῆλος
ἔρση ἢ τὰ φυτὰ ἡλίου παύσαι, δρόσος, καὶ θριπτική. Probat Etymologici
Magni auctor, præfatus τὸ Θῆλος dici pro ἡλὸς, ut vice versa κατὰ pro
κατὰ

καρὸς apud Callim. θηλή autem esse à θῶ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἐν, inquit, θῶ ῥήμα δηλῶν τὸ τρέφω, ἔ' ὁ μάλιστα θήσω. Ὁ μὲν γυναικὶς τι θήσεται μάλ' ὄντι ἔ' ἐθέλασεν. Ἐκ ἔ' θήσω ἐν γένεται ῥηματικὴν ὄνομα θηλή. καὶ τρεπῇ θήλως. οἷς κατὰ καρὸς. At Eustathius ad Ὀδυσσ. 1, ubi hoc ipsum exponit θήλως ἔϊσθι, θήλως ait significare θρεπτικῶς per translationem à foeminis ductam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dicit autem θήλως pro θηλέα. Θήλως, ἄ', ἡ θρεπτικὴ ἔ' φυτῶν ἐὰ μεταφορῶς ἔ' ζώων, ἐν οἷς τὰ θήλεια θρεπτικὰ εἰσι ἔ' νεογνῶν μωρίαν ἢ περὶ τὰ ἄρρενα. ποιητικῶς δὲ εἴπαι τὸ θήλως ὁμοίως τῷ πυλῶν ἐφ' ὕψους. τοῦτο καὶ τὸ θήλως τι μέλαινα καὶ τὸ θήλως αὐτῆς. Quod verum est. θήλως ponitur pro θηλέα. Eadem ratione & apud Sophoclem καὶ θήλεια dicitur. hoc est ὑπομβροῦς καὶ ποιεῖσαι θήλως, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylō, p. 284. edit. Francofurt. Wecheliana. Τὸ δὲ θήλως δὲ τὸ θηλὴς τι φαίνεται ἐπὶ τοῖς μωροῖς. ἡ δὲ θηλή αἶσα γὰρ ὡς Ἐρμώγους, ὅτι περὶ θηλέας ποιεῖ, ὡς ὅτε ὀρεδύμενα, &c. Θήλως est foemina δὲ τὸ θηλὴς, id papilla dicitur. Θηλή autem, Hermogenes, videtur dici, quia germinare facit, quasi ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidus ros nocte reponet.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλωνί, καὶ Βακτριῇ, ὅπου μὴ ὕεται ἡ γῆ, ἢ αἰσώεις, αἱ ὁροῦσι τὸ ὅλον ἐκτρέφουσιν, ἐπὶ καὶ οἱ περὶ Κυρίω καὶ Ἐσπερίδης τόποι. In Ægypto, Babylonia ac Bactriana, ubi raro ut nunquam pluit, rore omnia convalescunt, sicut & apud Cyrenenses & Hesperidas. Igitur θήλως ἔϊσθι est vim habens vegetandi, & fovendi sata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ καὶ χροῖσι ἀεγλῶν πλεῖστοι. Lége: Ἡ ῥοῦς δὲ καὶ χροῖσι ἀεγλῶν πλεῖστοι. Quando & milio arista surgunt. Res liquida est.

v. 400. Δῶκε' ἀνδράσι χάριμα καὶ ἄχθος. Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias, quæ exhauriendæ hominibus in ferendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσσ. φ.

Οἶνός σε τρώει μελιχρὴς, ὅτε καὶ ἄλλως
Βλάπτει, ὅς σε μὴ χαλδὸν ἔλη. μὴδ' αἴσθησιν πίνῃ.

Vinum te fauciat dulce, quod & aliis nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. Vide & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Καμάρης ἐλάφοιο. Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosophi quàm Poætæ ἰ ἔλαφος dixerunt de cervo & cerva, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam v. 99.

Ἔρως ἐπὶ σφραγίδι ὄρεσσι Παρρυσίου
Σκαυέσας ἰλάφους.

Reperiebas in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 101. ostendit:

Κερδαίνω δ' ἀπὸ λαίμαρτος χρυσός.

Cornutum verò aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiæ, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cum superesset.

v. 405. Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ] Puto scribendum: ἡδ' ὡς αἰγυπιοὶ. v. 410. legend. ἄλλῃ.

v. 416. Ἀμφιγενομένης δὲ βίῃ Ἡρακλείῃ] Lege: βίῃ Ἡρακλείῃ in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. Μέγα δ' εἶνος ἱμνωτο φασὶς] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt: *Magnum enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, *κατεβλήθη δὲ ἡ μεγάλη ἰχθὺς τῷ ἀνδρὶ, ὅγυν τ' εὖνῃ.* Quem si sequimur vertendum erat: *magnum verò robur viri concidit, vir valdè robustus concidit, δ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc coheret, si Diaconum sequimur.*

v. 428. Μελιφρογὰ θυμὸν ἀπήγαγε] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμός hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α. v. 172. Θυμὸν παρὰ τῆς πνευτῆς σημαίνει πνεύμα. τὴν ὀργὴν. ὡς τὸ θυμός δὲ μέγας ἐστὶ διατρεφέντων βασιλέων. τὴν ψυχὴν. ὡς ὅταν εὖνῃ, μελιφρογὰ θυμὸν ἀπήγαγε, &c.

v. 431. Οὐρὴν κρατερὴν] Rescripsi ex codice Palatino κρατερῶν.

v. 479. Λαὸς ἀπὸ πύλων] Verte: *populus magnus, hoc est, ingens multitudo.* Virg. 1. Æn. *Ac veluti magno in populo cum sæpè coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus nativum populus.* Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Γοειδής. Ἐλικοβλέφαρ. Vetus lectio Hesiodo asserta.
Γυνὸ ἐλπίθῃ. Ἐλπίθῃ. Cur Mnemosyne illi dicatur
imperare. Egregius Hesiodi locus mendâ liberatus.
Γλυκερὴν χεῖρσιν ἑέρσω. Ros Achaius. Mel, nectar pro
eloquentia. Lucianus emendatus. Θύμ. Ἀΐτιος. An-
tiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à
Cratis censura vindicatus. Μηχαναί. Cyclopibus cur
centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vin-
dicata ab emendatione Seleuci. Στενομήνη.

IN Theogonia v. 3. *Κελύων ἰωνδῆς*.] Non ignoro *ἰωνδῆς* sæpè esse *μέλαν*, violarum instar nigricans, ut apud Homerum *Iliad.* λ, *πῶντες ἰωνδῆς*, niger pontus, apud alium Poëtam *ἰωνδῆς νεφέλ*, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potius liquidas & argento-puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor facillè ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui *κελύων ἰωνδῆς* docent esse *ἰόν*, hoc est, *ἀνθισσάμενος* *πρὸς μέλαν*, *ἀνθιδὼν* floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: *ἰὼν ἀπὸ βοτάνης, τὸ ἀνθῶς. παρὰ τὸ ἀνέιναι παχύ. Καὶ Ἡρόδοτος*

Περὶ Κελύδων ἰσχυρὰ

A'm & antiqua Scholia A'rarij in hoc carmen.

v. 16. Εὐλαγῆσθαι τ' Α'φρογῆται] Εὐλαγῆσθαι & εὐκαίπιδι
puellæ Græcis dicuntur, qui sunt *mobili oculorum resulantia*, ut Pe-
tron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

— blndos oculos & inquietos

Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: *nigros oculos habentes*. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam faciliè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Ἀ' ληθεῖα μυθήσασθαι] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse *μηρύσασθαι*. quam lectionem non temerè damnam. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. *Μυθήσασθαι* alterius est glossema. Hesych. *μηρύσασθαι*, *φθίγγασθαι*, *λέγειν*. Hesiodus in *Ἔργων*, v. 257.

Αὐτίκα παρ' Διὶ πατρὶ καὶ Ζεῳφι Κερνίαν
Γηρυστ' ἀφρώπῃσιν ἄδιδον ῥοάς.

Stations

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quod quis modulum syllabæ objiciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligerent legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in *δακρύω*, *αἶνῶ*, *δρύω*, *μῦνῶ*, in *αἰορίσιν* perpetuò ferè produci.

v. 54. *Γυνεῖσιν Ἐλευθερῶν μεδύουσι*] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleutheris. Superius in *ἔργῳ*, *νῦρον βοῶς*, pro *νῦρον βοῖον*. Eurip. *παρὰ ποδὸς*, pro *πᾶς παρὰ ποδὸς*. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt perfamiliaria. Apud quos *μενεία κηρύγμα* *ῶς*, est *κήρυγμα μενέον*, *μενέας ἀδικίας*, pro *μενέας ἀδικῶ*. de quibus fusè viri docti. *Ἐλευθερίη* est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleutherae, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: *Ἐλευθερίη πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθερίας ἔσ' Ἀπόλλωνος*. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum quæ regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

v. 59. *Μῶν φθινόντων*] *Exactis mensibus.* Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravida cum mensibus errant.

Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos.* Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides.* vulgò malè exponunt: *mensium de- crescentium*.

v. 83. *Τὰ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χεῖρσιν αἰοιδῶ.*] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullo post tribuunt *γλυκερὴν αἰδῶ*, non Regum. Tam celebrem locum, tam *πάνδημον*, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cum antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro *αἰοιδῶ* legit *ἑρσῶ*.

Ἑρσῶ] *Ἑρση*, inquit, ἡ δρόσος κυρίως. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέλι. *γλυκερὴν δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν τὸ λόγων*. sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non finit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cum versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: *Παπαῖ, ἡλίχον ἀεθμόν περ ἐνὶ τοῖς βασιλεῦσιν ὁ ποιητής, εἰ μὴ τὸ μυσῶν ἀμελοῖεν*. *Πρῶτον μὲν αἰδοῖς αὐτὰς ὀνομάζει, &c. καὶ διοτρεφεῖς ὀνομάζει τὰς βασιλίας τὰς ὑπὸ τὸ μυσῶν ἐντομύμους, καὶ ῥυθιστοτάτη φησὶν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλώττης δρόπον γλυκῆαν, καὶ λόγους ἐγκάρπυς καὶ ὠφελίμους λέγων τὴν δρόπον*. *Papa quantam bonorum copiam Poëta regibus conciliat, nisi Musas contemserint. Primum enim venerandos illos nominat, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-*

se respexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes roris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic ros *Achaicus* in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

*Ite hinc inanes Rhetorum manipuli, ite
Inflata rore non Achaïco turba.*

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantum estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. *Εἰς ἑλὺ* autem hic pro melle poni rectissimè Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissimè est eloquentia. Ovidio: *Nektia mella* Nestoris eloquentia. Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluebat enim multo melle facundia, quod arvectum tecum doleo.* Licentius ad Augustinum:

——— *reputans qua pectore in alto
Conceptum in lucem vomuisti nectarum mel.*

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, *Ἐπεὶ δὲ Θουκυδίδης Ζηλωτὴς ἄκρος οἷος ὃ μάλιστα τῷ δόγματι ἐκαστοῦ καὶ πλεονεχίῳ, οἷς οἱ αἰῶνες οὐκ ἴσονται οὐδέποτε ἡγεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος ἄλλος.* Interpretes sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valde similis archetypum cum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principium, animumque Atticum spirans.* Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lucianus scripsit: *καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος ἄλλος, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος ἄλλος.* elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens. Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existimatur. Ergo traflatum est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura obfistit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris.* Eubulus:

Καὶ σιλφίον θύμιν τι τῷ Ἱμῶντι.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. *Εἰς ἑλὺ* δὲ ἀνὰ ἄστυ] Legitur in aliis exemplaribus ἀνὰ ἄστυ, testantè scholiorum Auctore. quam lectionem superius asseruimus ad v. 312. *Ἀστυδῶν.* Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientiæ divinis fuisse honoribus exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentésque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

v. 93. *Οἷα τι μυσσίαν*] Antiqua scholia legunt. *οἷα τι μυσσίαν*.

v. 94. *Ἐκ γὰρ μυσσίαν*] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: *ἐκ γὰρ τι μυσσίαν*.

v. 118. *Γαῖ δ' ἄρυστρον*] Interpretes: *tellus lato pectore pradita*. sed *ἄρυστρον* hic generaliter est *ἀρυσία*. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & *ἀρυσόδυνα*, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens*.

v. 142. *Οἱ δὲ τὸ τι μὲν ἄλλα*] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δ' ἔξ ἀθανάτων θνητοὶ τρέφει ἀνδάντες.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline intercepti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

v. 146. *Ἰχθυὲς τ' ἠδὲ βίη. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐν ἔργῳ*] *Μηχαναὶ* sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc *μηχαναῖμα* Euripidi est dolorum confutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

v. 150. *Ἀπ' ὤμων αἰσάντες*] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpébant*. Non Græci solum Hesiodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant *χειροδικαί*, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. *Χεῖρες*, ut Latinis *manus* est vis, ut suprâ notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium *καθολικῶς* commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, plurésque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum *ἐπεὶ ἀπίσαν* cap. 11.

v. 155. *Σφρίγγει δ' ἤχθοντο τοῦτι*] Non assecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò infensi erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente*. quia fata cecinerant filios eum regno exuturos.
hinc

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quàm à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos coctus moliebatur. ἀχθόμεναι est μισῆμα. Homer. Οἶδος. 5.

Ἦχθητο πᾶσι Διῶσι,

Infestabatur ab omnibus Diis, invisus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab ἀχθόμεναι, non ἰχθόμεναι.

v. 160. Στεινομένη] Seleucus scribit: ἀχθυμένη. Sed hoc ipsum est στενομένη, ut in illo Poëtæ: στενομένη ναύεσσι, volens super mortuos. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur.

v. 176. Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Ἰμείραν φιλόπτης ἐπέχεται] Vertunt: Undique verò Telluri cupiens amorem imminebat. Obscure, & parum Latine. Ἰμείραν φιλόπτης, est flagrans cupiditate consuescendi, concubitûs. Φιλόπτης enim σιωπία, ut milles apud nostrum & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. Μεταχρόνιος. Νύξ. Ζόφ. Ἄεμοι cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. χαλκεόφωνος. λύχρ' εἰδεῖα.

v. 188. **M**ῆδεια θ' ὡς τὸ πρῶτον ἀπομήξας, ἀδάμαντι Κάδμω ἀλ' ἐπ' Ἡπίρῳ] Assentior Commelino, aliisque scribentibus: ἀδάμαντι. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Cœli. Interpunge:

Μῆδεια θ'. ὡς τὸ πρῶτον ἀπομήξας ἀδάμαντι,

Κάδμω ἀλ' ἐπ' Ἡπίρῳ,

hoc sensu.

Testesque, postquam ut prius (scilicet dictum) refecit ferro,

Projecit in Epirum.

v. 227. Λήθω π, Λοιμὸν π.] Scribe: Λιμὸν ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cùm pro Λήθω olim λιμὸν scriptum fuisse tradat. Λήθω omnes agnoscunt, non verò λοιμὸν.

v. 245. Κυμοθὸν, Σπιώπι θοῇ, Θαλίη τ' ἐρώεσσα] Pro Κυμοθὸν corruptè apud Hyginum legitur Cymothœa. Θοῇ verò non est epitheton, sed nomen Nereidis, uti ex antiquis scholiis apparet: Θοῇ ἡ τεχνητή. Hygin. Nefea, Spio, Thoë. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui Apollo.

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omiffa est, ut aliz plures: sicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hic nec apud Hyginum extant. Nostræ lectioni non obstat, quòd copula desideretur. Defideratur & v. 257.

Καὶ Πρωτομίδεια.

Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ Διπιδὴς Γαλαπία.

Inferius v. 340.

Θαῖν π, Ρῆσι τ', Ἀχελαίαν δ' ὀρυζοθήλει.

Istam lectionem postulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μαλίτη] Apollodorus supposititius: Μαλίη. Nihil muta. Homero quoque Μαλίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλυμένη vitiosè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis meminerat. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereidum Hygini.

v. 247. Εὐρείκη] Melius apud Apollod. Εὐρίκη. Corruptè apud Hygin. *Eurydice*, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτώ] Atqui hæc superius v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hic aut ibi hoc nomen esse corruptum. Forfan legendum Κρητώ, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliothecz.

v. 249. Πρωτομίδεια] Apollodorus, Πρωτομίδεα.

v. 255. Ηἰσση] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Γ'σση. Pro Γλαυκηγόμη, idem auctor Γλαυκηθή.

v. 256. Πανόπεια] Restitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur *Panopea*. Panopes paullò antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis *Panope*.

v. 258. Πελυμένη] Apollodorus Πελυόη. Pro Λυσσανάσσα mendosè Hygin. *Alamissa*.

v. 261. Εὐπύμνη] Apollod. Εὐμένη, & pro Περγόη malè Πιόη. Et v. seq. pro Νημερτίς vitiosè apud eundem scribitur: Νεόμητις. Hygin. *Nimertis*.

v. 269. Μυταχρόνιαι ᾧ ἰακόν] Hoc est, *sublimes feruntur, volant*. Interpretes: *in caelo æniti degentes volitant*. Ergo Harpyiæ in cælo habitant? Μυταχρόνιαι est μυταχρόνιαι. Apollonius Argonaut. II, 589.

Ἰψὺ δὲ μυταχρόνιαι πεφόρητο,

In alto autem sublimis ferebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: ἐν δὲ ἕρῳ πύμπη ἵψι μυταχρόνιαι. Et *in ævum projicit altè sublimem*. Scholia ad priorem locum. Τὸ μυταχρόνιαι σημαίνει τὴν μυταχρόνιαν.

v. 270. Γεγίαι τίς κεκοιμήρηαι] Quomodo Grææ sunt κεκοιμήρηαι cùm sint canæ natæ, unde & γεαῖαι dicuntur. Γεγίαι enim est vetula. Scribendum omninò κεκοιμήρηαι, ut fit Cetus epitheton, quod & superius versu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè scribitur Κηθῶ, quamvis & apud Hyginum Cetho fit. Hunc locum sic emendandum esse

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum confarcinatorem, cujus auctoritas hic non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. Φόρκυ] Φόρκυς ἡ ἐπαφορὰ τῶν ὕδατων. Κατὰ δὲ Βάτος. Γεργίαν δὲ τὴν ἀφ' ὧν. ἀμύνον δὲ γραφὴν καὶ παρὰ, ἢ ἡ ἐπὶ Κατὰς τὴν ἐπιδοκίαν.

v. 271. Πρὸς ὑκτὸς] Hoc est, πρὸς δύσιν, ad occasum, quia ibi solem O. e. n. mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen Ζέφου est septentrio, secundum Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Merici Catauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Versu præcedente mirum cur Interpretes omiserint πέρην, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione persuasi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verum ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra Ἐσπίαν κίερος olim. nunc Caput Viride dictum. Ex enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quod illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide antè v. 215.

v. 283. Οὐ δὲ ἄρα χεῦσταιον] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò sensum auctoris non perspexerunt, cum vertunt: *ceterum hic ensen aureum tenebat manibus caris*, quasi ad Pegasum pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cujus nominis reddi rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde oppositum τῷ ῥῶ, ὃ δὲ. Pegasus dictus quod ad πηγάς Oceani natus sit, χευσταίως, quod manibus teneret, cum edere, χεῦσταιον ἄρα.

v. 304. Εἰς Ἀείμους] Apud Syros. Græci magistri temerè hic affirmant Ἀείμους montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. λέγει καὶ τοὺς Ἀείμους ὃ ποιητὴς, ὅς φασιν ὃ Ποσειδῶνι δῖον μὴ τόπον πρὸς Συρίαν. καὶ τὴν Κιλικίαν, ἢ ἄλλης τι γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτῶν. Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syria, vel Ciliciæ, vel alius terra: sed Syriam ipsam. Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: Οὐρανὸς τὸ ἐν οὐρανῷ δὲ τὴν γαρυμῶσιν αὐτὸν Οὐρανὸν μεταλλάξει, καὶ λημῶν πρὸς Τυφῶν. Μυθῶσι δὲ ἐν περὶ πρὸς τὴν κατὰ τὴν Τυφῶν, καὶ τοὺς Ἀείμους. Orontes cum prius Typhon dicebatur mutato nomine ab illi qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Huic loco Typhonis fulmine icti fabulam affingunt & Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam Inarimen, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo Ἀείμους esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint Ἀείμοι, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuèle Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse

piſſe ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore ſuo Aramo Semi filio: Inde Bethuel & Laban Aramæ: Genef. XX V. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Naharajim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores eſt Meſopotamia. *Aram Damafce*, Syria Damafceſena. Vide ipſum Lib. II, cap. 5, & 6.

v. 310. ΧαλκίοφονⓈ] Hoc eſt *magna voce*. Interpretes: *anea voce*. Heſych. χαλκίοφονⓈ, ἰχυρόφονⓈ. Stentori Homerus tribuit. Superius in Αΰσιδι v. 243. χαλκυσσὶν ὄζυ βέων. *Vehementer acutè clama-*
bant. Homerus:

Οἱ δ' ὡς ἔν δῖον ὅππῃ χαλκυσσὶν Αἰακίδης.

Hi verò ut audiverunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæſtione VI. ad Hom. Virgilio eadem tralatione: *vox ferrea*, Lucretio, *vox aera*.

v. 312. Λύχρ' εἰδύαν] Poëticum dicendi genus pro λυγρῷ, ὀλέθριον, pernicioſam. Superius in ἔργῳ, πρὸς μέδῃ εἰδύς, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in Αΰσιδι, λολυγρὸ δῖον περ, pro λολυγρῷ.

CAPUT XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίχ' ὀλοῶ. Φίκιον. Πι-
cati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius.
Βύπαις. Catulaster. Hesiodo medela. Αργέτης ζέφυρος.
Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σ Φίχ' ὀλοῶ] Reposui veterem lectionem ex antiquo-
rum scholiorum auctore. qui legit Φίχ' ὀλοῶ, & ex-
plicat σφίχῃ ὀλοῶ. addit porro Boeotos dixisse Φίχῃ,
unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scho-
liastes adſtipulatur in Phoeniſſis, qui tradit Φίκιον ὄρⓈ à Sphinge dictum
eſſe, ipſamque à Boeotis vocatam Φίχῃ. Hinc & Latinis picati dicti,
quorum pedes formam Sphingum habebant. Feſtus: *Picati appellantur*
quidam, quorum pedes formati ſunt in ſpeciem Sphingum, quod eas
Dorii phicæ vocant. Sic Φίκιον τίγρις phiceum monſtrum dicitur Sphinx
apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò eſt mons Boeotia,
cujus meminit in Αΰσιδι, v. 31.

—— πύχα δ' ἔξ τοΦαόνιον. τίθεν αἴθης

Φίκιον ἀκρότατον ποσειδήσαντο μητίεα Ζεύς.

Celeriter pervenit in Typhaonium, unde rursus ad Phicium summum ac-
ceſſit ſapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον ὄρⓈ Βοιωτίας καὶ
Δίῃ ἀφ' ὅλης, καὶ Δίῃ βροχίας τε. vide & Plutarchum in libello, quod
bruta

bruta ratione utantur. Æoles postea præposuerunt σ, sicut pro φά-
ζω, σφάζω, pro μίρδω, σμίρδω, pro μῦς, σμῦς, sic & pro φίκιον,
σφίκιον. Sic enim ille mons appellatur apud Palæphatum in MSS. in
editionibus perperam σφίκιον scribitur.

v. 330. Ἐλισφαίρεθ'] Benè Grammatici, ἔλσπαιεν. Hesych. ἐλσφαι-
ρεθ', βλάψας.

v. 336. Ἐκ κητῶς κ' φέρκυνθ'] Rectius alii φέρκυνθ', ut Homerus
Odysf. α. 72. & aibi. Vide Eustath. ad Il. β, v. 862. sed hoc & alii
observarunt.

v. 352. Πασθῆν] In nonnullis codicibus extitit πυσθῆν, ut veteres
testantur.

v. 355. Πλυνῶπι βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Pluto bovinis oculis*.
Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim
magna Græci βόεια vocant, ut & prisca Latini. Hinc elephantem
dixerunt *bovem Lucam*. Sic Græci βέπεια apud Hesych. βέλιμοθ'
apud Erasistratum est μίζας λιμός, *magna fames*. βυζαίθ', μισαίλω-
χθ' jactator: βέπαις, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est
μίζας παῖς puer adultior. Hesych. βέπαις, νέθ' μίζας, ἀφῆλιξ, μί-
ζας παῖς ἢ ἰχθύς, scribe ἰχθύς. Glossæ veteres: *catulaster βέπαις*. Aliæ
δρῆπαις *catulaster*. quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191.
in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer audet

Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia*. Loquitur ibi de variis ho-
minum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastrum autem sunt pue-
ri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari.
Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudi-
nis πεκμήσια. Liban. Progymnas. Ὅμηρθ' ἐνδιδέσθ' βυζαίθ' ὡς εἴ-
σαν ὀφθαλμοῖ τῇ Ἡρᾷ καλοὶ τε μισαίλοι τε, βοῶπι αὐτῷ ἐκείλει. *Home-
rus ostendere volens quod oculi Junonis magni essent & pulcri, bovinos
oculos eam habere dixit.*

v. 375. Κεῖν δ' Εὐρυβίη πέλει] Sic & Interpretes: *Crio autem Eu-
rybia peperit*. Igitur Crio est foemina, Eurybia verò mas? Attatnen
superiùs Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid trica-
mur? legendum: Κεῖν δ' Εὐρυβίη πέλει. Vidit hoc etiam Commeli-
nus, nisi quod pro Κεῖν malè scribat Κεῖν. Sed Κεῖθ' dicitur &
Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργέτω Ζεφύρῳ] Ἀργέτης hic non est Caurus, sed Zephy-
ri ἐπίπτεν. Inferiùs v. 870.

Νότῳ Νότῳ, Βόρειῳ π, κ' ἀργέτω Ζεφύρῳ.

Præter Notum & Boream: & colorem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργέτω Νότῳ βαδείη λαίλαπι τόπῳ.

Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργέτω τ' ἰξάν κ' πεχυν, κ'
καμπύρῳ

καὶ παρὰ ἡσυχ. Hesych. Ἀρχαῖοι Νότιοι. Ἐλεγεμὲν λαοκτόναι. πῶς δ' ἔλα-
λῶς. Ὅμηρος δ' ἵσταται οἰδὴν ἀνέμους. ἵππιν δ' ἐν παχέσι. Sed quam
Hesychius damnat expunctionem, eam probat Strabo lib. I. quem
vide.

v. 417. Ἐρδῶν ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios
mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ
adscribuntur:

Ἀθάνατος μὲν πρῶτος θεὸς νόμος αἰεὶ διακείται,
τίμῃ.

*Immortales quidem Deos primò secundum patria consuetudinem, Vene-
rare.* κατὰ πάτρια dixit Porphyrius loco suprà laudato.

v. 430. Ἐν τ' ἀγρῇ λαοῖσι μετὰ τῇ, ἢ κ' ἐθέλῃσιν] Sic legunt edi-
tiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet,*
qua scilicet voluerit. Heinsii editio major: ἂν κ' ἐθέλῃσιν, Interp. quo-
rum scilicet vult. Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim
commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum libro-
rum & editionum lectio, quam temerè contumutavit Commelinus, ut
ex notis ejus editioni præfixis videre est: *Hic pro cōt'*, inquit, *repo-*
suimus cō τ', & *pro δὲ κ' ἂν κ'*. Sed δὲ κ' non erat de sua sede detur-
bandum. Subauditur enim μετὰ τῇσιν. Sensus est, in concione in-
ter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Ejus-
dem sententiæ versus est in initio Ἐργων, quod me docuit Vir sum-
mi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quan-
tùm debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & om-
nis humanitatis expers:

Οἱ π' ἀπὸ βροτῶν ἀνδρες ὁμῶς ἀφ' αὐτῶν π' ἀφ' αὐτῶν π.
Ἐν τ' ἀγρῇ καὶ Διὶ μετὰ λαοῖσι ἔκη.

*Per quem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles igno-
bilisque sunt Jovis magni voluntate.* Sic hic locus ex sententia docto-
ris nostri est interpungendus. Διὶ μετὰ λαοῖσι ἔκη, idem est quod hic
dixit ὁ κ' ἐθέλῃσιν. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros
facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tene-
bræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti
sibi persuaferunt, Διὶ μετὰ λαοῖσι ἔκη abundare, & ominis causâ tan-
tùm esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò re-
feratur nemo non videt.

v. 440. Οἱ γλαυκῶν δαυτίμοφιλον ἐρράζονται] Γλαυκῆ simpliciter
est mare, Latinis *carula*. Virgil. *carula verrunt*. Interpretes: *glau-*
cum mare.

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρεθ. Ἰερεθ πέτερεθ. Ἰερεθ πύτνα. Κύβερεθ. Stephanus emendatus. Γύαλα παρήνοσθ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθεῖν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus: Ἐπαινῇ. Lucianus correctus. Ὠγύγεθ. Ἐργματα ἔχειν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦραι. Horæ pulcritudinis præfides. Ὠρεαία. Ὠρεαῖθ. Χρυσοίμπυκες. Ἀμπύξ. Ἀνάθημα. Mitræ sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Σπεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐρεκύδοιμθ. Ἀφροδίτη νύχιθ.

vi. 485. **A**ργεῖον εἰς ὄρεθ] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminuit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit παλαιῶν χειρῶν Scriptor. Is legit: Αἰγαῖον εἰς ὄρεθ, αἷτque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαῖον εἰς ὄρεθ] Σημείωσις ὅτι καὶ ἔτιθ αἰγίοχος ἐκάλισεν τὴν Διὰ, ἐπὶ αἶγα ἐθήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὴς ὄρος καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὑπὸ εἰλίῳ τῷ Ἰθαίῳ καλεῖσθαι. Οἱ δὲ Ὀμήρουθ ἐκ τῆς ἰδίας ἰδέας τὴν αἰγίδα αἰγίοχον αὐτῶν ἐκάλισεν. Nota quòd & iste (nimirum Hesiodus) Ægiochum dixit Jovem, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur Capra mons. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons Ida. Homerus ab ejus armatura egide ipsum Ægiochum dixit. Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτης εἰς Λαῖδθ, ὄρεθ χεῖδιν Αἰγαῖοιο
 Ἀντρεθ ἐγκυτίθενθ.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc χεῖδιν Ἰθαίοιο, his verbis testatur: Τῶν γε γράφουσιν, χεῖδιν Αἰγαῖοιο, παρὰ Ἡσίοδου λαβόντες φάσκειθ τὴν Διὰ εἰς Αἰγαῖον ὄρεθ πεπυκνωμένον ἐκ Κρήτης τραφένον. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Λαῖκτω, ut hic apud Hesiodum.

Sane

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægeum in Creta quia ignorabant, idè apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἰγαῖο & mutatum in Ἰδαῖο. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Οἱ μὲν γὰρ καὶ ζῶντι Δίτῃ ἐν αὐτῇ ἔρῃ χαδὸν Ἰδαῖο. Qui cum *Indonem* in Dicta bene olente, propè montem Idæum. Τινὲς γράφουσιν χαδὸν Αἰγαῖο, παρὰ Ἡσιόδῳ λαδόντις φάσκοντες, ὅτι Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρεσι περικλυμένῳ ἐν Κρήτῃ τεταφέναι. Quidam hic scribunt χαδὸν Αἰγαῖο ex Hesiodo id sumentes qui dicit, Jovem in Ægeo monte in Creta nutritum. Sed addit idem, Si in Creta nullus est mons Ægeus, præstat conquiescere in lectione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere. Alius est Ægeus campus, Αἰγαῖον πεδῖον, sed ille campus fuit in Phocide, de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πλάγῳ, & quæ illic notarunt viri docti. Mons Ægeus est is ipse, mea quidem sententia, qui à Ptolemæo vocatur ἱερὰ Πύτνα. Inde sancta rupes dicta, quia in illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat collis Idæ; qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna, & urbs ἱερὰ Πύτνα, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X. Τῆς δὲ Ἰδῆς λόφῳ Πύτνα, ἀφ' ἧς ἱερὰ Πύτνα ἢ πόλις. Pytna Ida collis, unde urbs Hiera Pytna. Malè in Dione Lib. XXXVI. Ἱερὰ Πύτνα scribitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius, in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum antiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in monte Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐπὶ δὲ Αἰγαῖον πεδῖον συνάπτεται τῇ Κίρρῃ ὡς Ἡσιόδῳ. λέγεται παρὰ Αἶγα πύτνα φρεσίδιον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τῆς αἰγῆς τοῦ Πύθιον ὄρους, ἀφ' ἧς καὶ τὸ πεδῖον Αἰγαῖον. Est & Ægeus campus annexus Cirrha, ut apud Hesiodum. Dicitur verò à fluviῳ Αἰγῇ, qui olim descendit à monte ad Pythium, à quo & campus Ægeus. Nullum est dubium, quin hunc locum respexerit ἰδνέοντες. Campus Ægeus latè patuit, ut & Pythium & Gortyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait. Hic verò est ille campus Ægeus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa Cirrha cui fuit aditus Ægeus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: Ἱερὰ Πύτνα, πόλις Κρήτης ἢ αἰγῆς Κύβρα, εἴτε Πύτνα. εἴτε Κάμιρος, ἀφ' ἧς ἱερὰ Πύτνα. Hiera Pytna urbs Creta, quæ prius Cybra, postea Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna. Non est quòd nobis scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem paullò autè Hesiodus cecinerat: cùm ii satis longè à Pytna, seu monte Ægeo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægeus. Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Carpathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

v. 499. Γυάλοις ὑπὸ Παρνασσῶ. Interpretes: *in jugis Parnassi*. Sed γυάλα potius sunt valles καλλιμέγαι, quam juga. Apud Euripid. γυάλα καρποφόρος, *valles frugifera*. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήμασι longè pòst fuisse istum βαίτολον testatur Pausanias in Phocis: Ἐπαιαδαίη δὲ δῶκε τῷ μύθῳ, λίθῳ ἴαν ὃ μύθας, τέττις κὶ ἱλαὸν ὀσμύρεα κατεχέουσι, κὶ κατὰ ἱερὴν ἐνέτω ἱερὰ ἐπιθέουσι θόρα. Ἐν δὲ καὶ δόξα ἐς αὐτὸν δόξῃαι Κρόνῳ τὸ λίθον εἶναι τῷ παιδὶ κὶ αἰς αὐτῆς ἡμεῖσιν αὐτῇ ὁ Κρόνῳ. Ab eo monimento cūm rursus ascendere inceperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo perfundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt rudem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque postea rursus evomuerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino vellent honore affici, ungebantur, & lana, laneisque tæniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἐλαῖον λευκὸν κατισμυρόν, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cūm rem sacram die solemnī essent facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.

*Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Térque focum circa lanæus orbis eat.*

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanà coronatum educi. Ἀποπέμπουμι δὲ τὸν αἶν, inquit, εἰς ἄλλην πόλιν, μύρεα κατὰ τῆς κεφαλῆς καθεχέοντες κὶ ἐλαῖον ἐνέτω. *Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus perfundentes, & lanà coronantes.* Aman dari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanà coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus sacerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἐλαῖον voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἄρα ἀζόμεθ'] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat πῦναι ἄζαζ, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἄρα φρεζόμεθ', hac quidem moliens. φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentia descriptorum intercudit, inde ex à præcedente syllaba ἄρα est absorptum, quod frequentissime in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. Ἀργυφίη ἰθάη] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. ὄργυφίη.

v. 612. Παριλθεῖν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam quæ fato manent, quamvis significata non vitantur, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

Μήδ' ἔτις ἀγαθός ἐξ ἰών, θιοσίκελ' Ἀχιλλεύ,
Κλέπῃς νόμ', ἱππὶ δὲ παραλύστα, δὲ δὲ με πείσῃς.

Ne sic, quamvis fortis sis, divine Achilles, dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. δὲ παραλύστα, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καῦμα δὲ θιωάσιον κέπηεν χαῖθ'] Incendium ingens corripuit inferorum sedes. Sicut paullò antè de clamore:

Εἴσοις δὲ ἵκανα βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόντι, ποδῶν αἰπύια τ' ἰωή.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χαῖθ', αἰδῶ, ἑφῶν, ἱριθὼν exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

Per ego hac plena timoris.

Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.

Statius:

Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mæstique situs patiēre sepulcri.

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

Διὰ τὴ πόλει τὴ ἀλλοτρίᾳ, καὶ τὸ χαῖναι
Τῶν μηρίων τὴν κνίσαν δὲ ἀφ' ὀφθαλμοῦ.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χαῖθ' exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μέγα χάσμα, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat chaos magnum interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, five, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur χάσμα μέγα dicit, quem postea v. 814. ait esse πῆλιν χαῖθ' ζοφύροιο, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba fecit.

Φλόξ δ' ἡγεῖα δ' αἶαν ἔκταν ἀπὸ τοῦ.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscurè & ineptè versà sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

ἡγεῖα δ' αἶαν

Ὁ φλογιστὶς ἰδὲν, ἡδ' ἔκταν ὅσων αἰκῶν,

Αὐτὸς ὡς ὅτι γαῖα καὶ ἔρως τὸν ἐνὶ ὑπὲρ Πύλον.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem videbatur atque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audires, eodem modo ut cum terra & cælum latum supernè appropinquabas.* Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cælum ruere, sive terram cælo misceri videret & audiret.

v. 709. Ὅτε δ' ἀπὸ τοῦ] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplaribus legi ἡγεῖα, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀεζαλίσις ἰδὲν. Scholia antiqua legunt ἀεζαλίσις, quæ vide.

v. 735. Ἐνθάδε γῆς] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furiente:

*Sterilis profundi vastitas squallet soli,
Et fœda tellus torpet aeterno situ,
Rerumque mæstus finis, & mundi ultima:
Immotus aër haret: & pigro sedet
Nox atra mundo.*

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 429.

v. 748. Ἀπὸ τοῦ ἰδὲν] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latine verterunt Hesiodum, cum interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum αἰκῶν ἰδὲν.

v. 768. Ἐπαινὴς Περσεφόνειας] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homer. Iliad. ε.

Κικλήσας Ἀΐδω καὶ Ἐπαινὴ Περσεφόνειας.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superius, ad Ἐρκα Αἰνείν δι πνεῖς περιπύδω περιλάβον, ὡς ἐπαινὴ Περσεφόνειας. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantiæ: Δαίμονας ὅμῃ πάντας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ Ἐρινύας, καὶ νυχτὶν Ἐκείνην, καὶ αἰπὴν Περσεφόνειαν. Interpres vertit: *Damonas simul omnes inclamat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam.* Foedissime. lege: ἐπαινὴ Περσεφόνειαν. terribilem Proserpinam. Ποινὰν verò sunt Furis.

v. 797. Ἀπολείψας] Benè antiqui Grammatici: ἀπονδὰς ποιήσας, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & simplex λέειν. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Insaniunt qui hic dicunt ab ἀπλεΐν esse ἀπλεΐψαι.

v. 806. Ωῦνος] Referendum est ad ὄρεον, non ad ὕδωρ, & exponendum maximum. ὠύνο enim est magnus. Hesych. ὠύνο, παλαιῶ, ὄρεον, μεγαλὸν πόντο. Stygem autem fuisse maximum Deorum iussuandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὗ χεῖρες μὲν ἴσασιν] Nec hic mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: *Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ.* Ἐργματα ἴσασιν est ἐργάζεσθαι. Hic est sensus: *Cujus manus quidem ob robur semper operantur.*

v. 851. Κεχθόν ἀμφὶς ἰόντες] Circa Saturnum existentes, qui unâ cum illo in vincula sunt coniecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: *A Saturno scorsim existentes.* Titanes Saturni fuerunt copix contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μὰψ αἶθερ] Reddidi Hesiodo priscorum exemplarium lectionem: Μὰψαῖθερ, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hæc: Μὰψαῖθερ καὶ καὶ μῆταια πνοιῇ, εἶσι κακίας, θεοκτίας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἀλλοτι δ' ἄλλαι αἴσι] Legendum αἴσι, quod Æolicè dicitur pro αἴσι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔ' πληθυντικῶν. αἴσιν, Αἰωλικῶπερον. ἱρχῶν ἢ αἴσι, αἴσις ἴσασιν. Ἀλλοτι δ' ἄλλαι αἴσι. Malè legitur ἄλλαι in Etymologico. Hanc emendationem equens Ἀλγεσιδικῶσι confirmat, & αἴσι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἵ τ' ἱγ' ὠρεῖται καὶ θεοτοῖσι βροτοῖσι] Inscitiæ Interpretum insigne monumentum & hic locus est, dum vertunt: *Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus.* Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse cœli janitricas & ministras solis. Valer. Flacc. lib. IV.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multifidum jubar & bisseño sydere textam
Loricam induitur,

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præfides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Εἰ τὰ δὲ δ' Εὐνομία καὶ κασιγνηταὶ τι, βάθρον παλίων ἀσφαλὲς Δίης, καὶ ὁμῆτορ Εἰρήνη, καμνίαι Ἀνδράσι πλάττει, χεῖρας παῖδες εὐεχέας Θέμιδες. In hac (Corintho) Eunomia habitat, sororesque, fundamenta urbium firma, Justitia, & iisdem moribus

ribus pradita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia Theocritidis consulericis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Horæ. In ἱερῇ in Pandora comenda, v. 74.

— Αἰσὶ δὲ πύλας
Ὡς καὶ κλέμεναι σίφον αἰδέσθαι εἰσελπεῖται.

Ipsam porro Hora pulcrum comam habentes coronarunt floribus vernis. Theocritus de poculo pulcherrimo, & suavem exhalante odorem Idyll. I. v. 148.

Ἡ δὲ τὴν δέπας· ἴσται φίλον ὡς καλὸν ὄσθη.
Ὡς πεπλυνῶναι νύκτι καὶ αἰσὶ δεικνύται.

En tibi poculum: contemplare, amice, quàm suaviter olet,
Horarum in fontibus ablutum dices.

Hinc ὡς est pulcritudo. Ὠρεῖ pulcer. Hefych. ὡρεῖ εὐμορφῶν. οὐρεῖος, εὐχρησίων, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὠρεῖ Χάδης. Formosus Adonis. Ὠρεῖω pulcrum reddo, decus & venustatem concilio. Est vocula μνήρης, sicut superius μαχήρης, & plures aliz. Pro ὡρεῖω frequentius legitur verbum paragogicum ὡρεῖζεν. Hefych. ὡρεῖζται, καὶ ἀπὸ πίστεως. ὡρεῖσθαι, καὶ ἀπὸ πίστεως. Quia verò ὡρεῖω est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcherrimi, hinc ὡρεῖω est ἀμύζων, in ætatis flore constitutus. In ἱερῇ, v. 695.

Ὠρεῖ δὲ γυναικα τὸν ποτὶ οἴκῳ ἀχολῶ.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μῦσαι χρυσάμπους.] Interpretes: *Muse aureis mitris revinctæ.* Præstat interpretari: *aureis reticulis ornate.* Ἀμύξω est ἀνέδημα, τελεχίδισμος, diadema, reticulum, fascia, quâ mulierum coma redimitur. Homerus Iliad. X, v. 468.

Τῆς δὲ ὑπὸ κρατὸς χεῖς δισμαζὶ σιγαλόειναι,
Ἀμύξω, κακρύφαλον τ' ἡδὲ περικτὴν ἀναδίσμην.

Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittamque & implexum redimiculum. Ubi brevia Scholia Didymi, ut credunt vulgò: Ἀμύξω ἡ δισμὴν πρὸς τὸ κεφαλῶν, ἀνέχεται πρὸς τὰς χεῖρας τὸ κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hefychio exponitur ἀνέδημα. Anademata enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma religabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices: Ovid.

Simulavit unum mitræque capillos
Presserat.

Juven. Sat. III. v. 66. *Ite quibus græva est picta lupa barbara mitra.*
Ple.

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitras tribui Musis *οἱ χαράντες* non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ à Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero *σφάντα*. Iliad. Σ, v. 567.

Καὶ ῥ' αἱ μὲν χαλαρὰς σφάντας ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectius legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν πολυπλοκαῖς σφάντας ἔχον.

Harum hæc quidem plexas coronas habebant. Ut superius πολυπλοκαῖς ἀνὰ ἄνθρωπον. Σφάντα autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex Eliani *Ποικίλ. Γρα.* Lib. I, c. 18. cognoscimus: *Πῶς δ' ἂν διήρξαιον ὑπὸ τρυφῆς αἱ πολλὰν τῶν γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ τῇ κεφαλῇ σφάντα ἐπιτίθεντο ὑψηλὰ. Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffuxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ. Sic verte. Erat enim σφάντα* limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & lorice & murorum pinnæ *σφάντα* dicuntur.

v. 925. *Ἀρχαῖον*] Miror unde in recentiores editiones irrepsit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cum rectè legatur in prima editione majore Heiniana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, *ἐρχαῖον*, quod rectè exponunt antiqua Scholia *τῶν ἱερῶν ἐρχαῖον*. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit *ἐρχαῖον*; & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reinesius, vir numquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur *Ἐρχαῖον*. Synonymum esse *ἐρχαῖον*, *ἐρχαῖον*. *Ἐρχαῖον* Διόνυσον dixisse Nonnum XIII. Dionyl.

v. 927. *Ἐφίλειται*] Legendum est *Ἐφίλειται*, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. *Ἐφίλειται* est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: *Πρῶτος ἔτος τῇ Ἡφαιστῷ ἐκ μήνης Ἡφαιστῷ, διὸ καὶ τὸ σήματιον. Οἱ δὲ Ὀμηροὶ ἐκ Διὸς καὶ Ἡφαιστῷ. Præterea iste Vulcanus ex sola Jovone canit. id. ὅτι hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere. Et Apollodorus I. Bibliothec. Ἡφαιστῷ δὲ χρεὶς αὐτῷ ἐκ Διὸς Ἡφαιστῷ. Juno sine concubitu peperit Vulcanum. Hinc & Apollonio dicitur Ἡφαιστῷ υἱός, Junonis filius non Jovis.*

v. 934. *Φόβον*] Malo vertere *Terrorem*, quàm cum Interpretibus, *Timorem*. Sequitur enim *Δαῖμον*. Timor.

v. 971. *Κρήτης ἐκ πίονι δήμῳ*] In accentu peccatur. Legendum *Κρήτης ἐκ πίονι δήμῳ*, ut superius v. 538. *Ἰσχυρὰ πίονι δήμῳ*, *intestina cum pingui adipe*. *Κρήτης πίονι δήμῳ*, *Creta pinguis adips*, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. *Φιλαμηνίδης Ἀφροδίτη*] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superius v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. Νηπόλον νύχτων] Archilochus emendat μύχων, quasi agentem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῆς νύχτων, exponentes αἰφαιῶν, λαθραῖον, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *noctuvigila* dicitur Plauto. Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 40.

*Quid tu Veneri pervigilare te novisti, Phadrome?
Nam hoc quidem hanc multò post lucebit.*

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DANIELIS HEINSII
INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

Ε' Ρ Γ Ω Ν καὶ Η' Μ Ε Ρ Ω Ν

continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëta institutum probatur.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS

1891-1892

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS

1891-1892

Nobilissimo Amplissimoque Viro
IANO DOUSÆ
Nordowici Toparchæ.

Philosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiae amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimærio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axioma pronuntiant, ὅτι αἰθέλων ἡ ἰσορία ἔρχεται, ἀλλ' ὀπισθὺν πρὸς ταῦτα δει. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cum omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis expectare maxima sit dementia. Antiquissimi Philosophi cum in operto scientiarum, à quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cum acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cum virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκλινόν, quàm quæ ad τὸ περὶ αἰθέρων spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Artificem in ἀδόξῳ versari audiat: putà febrem commendantem, vel Therfitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tantum fecit, ut etiam παιδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerant, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibûsque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno,
cujus

cuius periodi, tamquam ad amussim quamdam facta, brevitatem
 quadam aequali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripi-
 dem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse osten-
 deret, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quam
 ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitauerim
 me hercule, utrum inferior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui
 ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtreçtet, re-
 liqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus vi-
 detur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogan-
 tiæ proveci sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam
 adverso Genio nati, ut ab omnium iudicio pondeamus, in Εγγυ-
 ρῶν ἡμερῶν libris, in quibus divina fuisse antiquissimæ sapientiæ
 mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò,
 utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præcla-
 ram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ pro-
 fundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagari. In
 qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quan-
 ta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philo-
 sophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ
 postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum
 ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est:
 ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis
 opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & neçtare,
 nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantum ipsius doctrina &
 τῶν ἀγγέλων causâ. Scriptum hoc qualecumque, nomini tuo, No-
 bilissime Doufa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum
 meorum primo. Quis enim tali amore quemquam unquam est
 prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie
 terrarum usquam, cui ampliùs debeamus? Quod sive Musarum,
 quas tu deperis; sive nostri causâ à te factum est, in solidum tene-
 mur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimavi, quæ de
 περὶ τῆς αἰτίας huius libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de sco-
 po, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem om-
 nium disputamus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam te-
 ctam tanti Poëta auctoritatem conservare, meam verò infantiam
 nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, &
 nos amare perge.

DANIELIS HEINSI

INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ΕΡΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ΕΡΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, & qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium iudicio eum dignitatis gradum obtineant, ut juventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogantia dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ maiestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèquè proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione detertere possit. Et enimve ò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam *φιλοσοφία πρακτική*, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cùm autem inter reliqua in his libris hîc & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cùm ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cùm in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cùm ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; &, quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi à summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cùm vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velitis præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum omnium tollamus: ne postea nobis, cùm aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insistant, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutius quàm par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumerò aut festucas: ita nos ea prius admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, faciliè transigentur. Horum enim omnium non minus quàm ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevitatis. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem;
quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo meritò ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc verlati erant, sed soluto sermone: *li, quos dixi, inquit, omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascrani, Menecrates Ephesius. Caius Plinius Proœmio Lib. 14. At Hercule non reperiuntur qui norint multa ab antiquis prodita: tantò præscorum cura fertilior, aut industria felicior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo præcepta Agricola pandere orso, subsequensque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor. Ut penè in proverbium ea res abierit. Tyrius Maximus Γεωργίας τῶν τε ἀγροῦντος ἰκρίει, ἔδῃ Βοιώντι ἀνιμῇ, ἢ Οὐρανίῳ, ἀλλ' ἢ αὐτῷ, καὶ πολλῶν γαίλων, καὶ ὁμοῦσι τρέφοντι, καὶ αὐτοῖσι διατρέποντι. Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.*

CAPUT III.

PRIMUM itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars etsi pluribus infrà confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia altero posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causa examinanda fuit. Quod ut fiat commodius, locum quæremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri τ' Ἔργων dividuntur. Eam divisionem etiam si nos ex ipso Poëta, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & judicium alterius & auctoritas: nec ea cujusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirum, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enumeravit: *Ἐν δὲ γεωργίᾳ δρόντι, καὶ παλαιῇσι γεωργίᾳ, καὶ ὅσα ἐν Πλειάδων καὶ ὅσα ἐν καρῶν ἀρόντι, καὶ αἰμήντι καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τ' ἄλλων ἀπύντων. Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παλαιῇσι γεωργίᾳ, seu potius γεωργία. Partes ejus sunt ἐν Πλειάδων, ἐν δρόντι, ἐν αἰμήντι, vel ἐν καρῶν δρόντι, ἐν καρῶν αἰμήντι. Quod si παλαιῇσι γεωργίᾳ totum sit, quærendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πλῆς se habeat ad πῶν γεωργίαν, sicut ἀρόντι, αἰμήντι, & partes reliquæ. At contrà, sicut καρῶν αἰμήντι, καρῶν δρόντι, vel simpliciter, ἀρόντι, αἰμήντι, pars est γεωργίας; ita καρῶν πλῆ, vel ναυπλῆς (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt confi-*

considerationis; partes sunt ἑκατά. Unde sequitur; duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid querendum est, quod illa duo comprehendat quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima oriatur consideratio: an τὸ Ἑρμῆος in his libris in inscriptione, κατὰ τὸ πρότερον, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infra, de inscriptione cum loquemur, sumus acturi.

CAPUT IV.

Secunda quaestio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quam de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quam de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quaesito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hæcenus non fuit) quam fit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. xiv. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque, inquit, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, næ ille frustra futurus est: cum ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Mani-

hio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam ruris cultus legesque sacravit,
Militiamque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbuta vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacrataque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilli testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Insitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τ' Ἑρῶν silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorumque descriptionem, amoenitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hic Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Ἑρῶα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖ δ' Ὀρίων καὶ Σείρα[Ⓢ] ἐς μέσση ἴλθῃ
Ὀρέων, Ἀργεῦρον δ' ἐσίδῃ ροδάκηναν[Ⓢ] ἡώς,
Ὁ Πέρας, τότε πάντα δάιδρεται οἰκῶδι βότρυς,
Δαΐζων δ' ἡελίῳ δίκῃ τ' ἤματα καὶ δίκῃ νύκτες,
Πάντι δὲ συγκαίεται, ἔκτῃ δ' ἐς ἄγναι ἀφύσσει
Δῶρον Διωνύσου πολυηθεί[Ⓢ].*

Id est:

*At postquam Oriōn & Sirius atheris ardet
In medio, Ἀργεῦρονque videt Tithonia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Es Soli monstrare decem noctesque diesque,
Dimidiūque umbra: sexto spumantia labris
Latitia patris dare munera.*

Multò minùs quæ alibi obiter αὐτῷ σαφὲς αἶνε. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermittam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat Stercoratio. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo duæ veterum recentiorumque opiniones hætenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hætenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Εργα* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

E Via nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud quærendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est *ἡ γεωργικὴ*, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primum est duobus modis. Primò *κατὰ φύσιν*, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, *ἡ μεταλλουργικὴ*, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitia conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo Agricultura sit prima naturâ in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur: cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alte Oeconomicus sed per se; rursus aliud quærendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam *ἡαρμόνιον* vocamus: paullò aliter quàm Platonici; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint Oeconomiz partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest, quam planè excludit Poëta: ea est Fœneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quod hæc quam minimè ab ἡμερικῶ abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Alteræ dux quàm maximè ad ἐπιθυμητικὸν accedunt: quod *Cupidum* vocavit Catullus.

*Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,
Justitiæque omnes cupida de mente fugarunt.*

Astræam enim intelligit, quam usque ad ἐπιθυμητικὸν permanisse volunt Platonici, cùm reliqui Dii in θυμικῶ rugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομεῖν: ab eo alibi, οἶκον δὲ θίαζ. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiz utitur Aristoteles:

Οἶκον μὲν πρῶτον, γυναικί τε βῆν τ' ἀρετῆς.

Quæ singula infrà percurreremus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Ἐνθυμητικὸς δὲ ὅτι ἐλίζον μὲν τὸ ζωνετὶν ἐν ἅπασιν· τὸ δὲ παλὺ δημοκρατικῶς φιλεῖ. ἐδιδίκαξε γὰρ γένει ἀποικιστῶν τὴν πείρην ἐκτελεσάμενος, καὶ ἡγήσατο ἡ πόλις. καὶ εἰς τὴν πόλιν, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, κατελέγει τὰ γένη, ὅτις ἐξ ἧς ἔφυ. καὶ εἰς δὲ αὐτῶν πεποιθὲς, οἱ θεοὶ λόγοι ἄμφοτεροῖς λόγοις θεωροῦνται. Καὶ εἰς δὲ αὐτὴν οἰκιστὴν τὴν εἰς τὸ βίον, ἔρχεται πρὸς ἀρετῆς καὶ ἡμετέροις ἐν αὐτῇ δεξιότατον.

CAPUT VI.

CUM suprà totum hujus libri subjectum in duo dividerimus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδεία. quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: τὴν μουσικίαν, sub qua nos pauldò aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorumque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & τὴν Παιδείαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum ποιεῖν dicebant, alterum χρῆσθαι ταῖς πεποιημέναις. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μουσικίαν, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδείαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa disserere possemus; nunc ta-

men, quia aliud agimus, vocem παιδίας simpliciter, ἀπὲρ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paulò arctiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam dux versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὴν οἰκονομίαν occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque φιλοσὼφως ἔστι βίον ambiguè à Veteribus dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit: ostendit. Cum ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδίας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἡθικὴ παρρησία, non οἰκονομική, multò minùs γαστριμική. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, οἰκῶν ὡς ζῶν χρησίμη. Nec dubium est, quin hinc διδασκαλοὶ Comici dicti sint & Tragici, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Dores inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄπ' φωνᾶ Δώρεο, καὶ νῆρ' ὁ πῖν κομῶδιον
 Εὐρὺν Εὐπείραν.
 Ὡς Βάκχε, χαλκίον νῦν ἀντ' ἀλαδινῷ
 Τὴν ὡδὶ ἀνέστηκον
 Τὸν Συρραχόστας εὐδρότην πλωρεῖσ' πόλιν,
 Οἱ ἀνδρὶ πολίτῃ.
 Σωρὸν ᾧ εἶχε χρημάτων μομυκαμύεις
 Τελεῖν ἐπὶ χροῶ.
 Πολλὰ ᾧ ποτὶν ζῶν τοῖς παισὶν ἔπι χρησίμη.
 Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Laudat eum ὅτι ὡς ζῶν ἔπι χρησίμη, & quidem πῦσι, qui Oeconomix nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutiùs Poëtarum fuit, quàm Comicorum; quia priùs fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docebant πᾶσι ὡς ζῶν χρησίμη, priusquam extaret apud Siculos Comœdia, ad quos τὰ δραματικὰ & eorum inventionem, ut ex voce δράν, quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles, propriè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μελοποιίᾳ, id est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo, de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδίαν spectabant, ἄσμεται ἢ ἀέθλια dixerint. Unde Thaletis ἄσμεται, & aliorum ferè omnium à Laërtio citantur: quæ Carmina à veteribus Latinis dicta sunt. Quod
 quia

quia à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cùm instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant, αἰδοῦμαι dicebant, id est, Carmina. Sic αἰδοῦμαι Thaletis illud extat:

Οὐπὶ τὰ πολλὰ ἴτη φρονέμεναι ἀπιφύετο δόξαν.

Chilonis:

Εἰς λίθους ἀκόντας χρυσὸς ἐξιπύζεται.

Hodieque, quod observatum non fuit, αἰδοῦμαι, sive ἄσμεται habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in αἰδοῦμαι de Deo agebatur, quod & sequutus est ille: qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò τὰ αἰδοῦμαι, additque, nobis ut Carmina dicunt, id est: ὥστε ἐν τοῖς αἰδοῦμαι τῶν φιλοσόφων τῶν πάλαι γράφεται. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantum temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solum nihil vident, sed cujus usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo ἔργων tractatur: nimirum, νόθησις & παρεμπιπκαὶ ὑποθήκαι. Hoc fine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in διδασκαλίας, καὶ ποιηταί. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

——— τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδαγγοῖσι

Εἴ τι διδάσκουσιν, ὅπως φρονέει, τοῖς δὲ ἡδὺν ποιηταί.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim suâ, & postea scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus ἐπὶ θροῶν παιδία maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox σοφός Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ὁ σοφός Ἡσίοδος, ὁ σοφός Ὀμηρος, ὁ σοφός Ἀρχίλοχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκ οὖν, inquit, ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, αἷς δηλοῦσι μοι οἱ σοφοὶ καὶ τὴν αἰδέσθαι βιάται, καὶ κύριον εὐδαιμονίας. Paullò post: Τὴν δὲ τῶν σοφῶν Ἀρχιλόχου αἰλώπητος ἐλκτίος ἐξέπιπεν, κερδαλίαν καὶ ποικίλιν. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiebantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent τ' ἄρ' αἰεὶ χαρίζεσθαι, quos παιδαγωγούς Græci, Athenienses ἀγλάθυες, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam δυνάμεις & αἰοὶδες dixerunt: quamvis eorum propriè munus docere esset. Ἀγλάθυος sæpè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quòd formosus esset, absque ἀγλότητι, primo Socratem adire ausum fuisse: Εἴ ποτε γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ, inquit, θαυμάσιον ὄσιν, ταῦτα οὐκ ἀνοητοῖς πρὸς τὸν εἰσθλὸν αἰὲν ἀγλόντα μόνον μοι αὐτοῦ γίνεσθαι, τί π' ἀποπέμπω τὸν ἀγλόντα, μόνον σπουδάζοντα. Et in Chæmide: αἰὲν καλὸς ἔφη λέγεις, καὶ καλῶσι αὐτὸν καὶ ἄλλοι πρὸς τὸν ἀγλόντα, καὶ ἔφη καλὸς Χαρμοῖδης. In cuius vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus. Virgilius eisdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀγλάθυες, Lib. *Æneid.* 5.

*At pater Æneas nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitēque impubis Iuli
Epitidem vocat.*

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronarum καὶ τὸ γυναικίον committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit *Odyss.* γ. qui αἰοὶδες ab illo dicitur. Idem παῖδες & δυνάμεις postea Græcis, Latinis *Custodes* dicti sunt. Hesychius; αἰοὶδες, ἄδεις, κισσάρδεις, καὶ ὁ ποιητής, καὶ ὁ ἡρώδης, ὁ δυνάμει ποδῶν. Manifestè αἰοὶδὸν δυνάμει exponit. Quid verò sit δυνάμει ποδῶν, numquam intellexi, donec approbante tandem mirum in modum maximo Scaligero, δυνάμει, παῖδων, emendavi. Veteres enim Magistri, αἰοὶδὸν illum Homeri, qui in officio Agamemnonis uxorem continebat, δυνάμει, interpretati sunt, quò respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præsertim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in animo habuit, cum αἰοὶδὸν, παῖδων interpretatur, quàm quòd diximus. Idem Hesych. Αἰοὶδὸν, ἀειδίοντες, ὁνομαστὶ, ἢ δυνάμει. Eustathius; πῶς δὲ αἰοὶδὸν τὸ δυνάμει παρεῖναι, ὡς αἰοὶδὸν μὴ ἔχοντα: de eo enim Homericò αἰοὶδὸν quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam reprobabat Didymus, seu quicumque est, cuius brevia in *Odyssæam* Scholia habemus. τὸ γὰρ ὅραται οἱ αἰοὶδοὶ φιλοσόφου πᾶσι ἐπὶ τῶν πρὸς δὲ κακῶς νοήσαντες τὸ δυνάμει ἀπιδόσαν. Sed neuter mentem Veterum intellexit, nec Eustathius. nec commentator ille. Nam qui αἰοὶδὸν δυνάμει esse dixerunt, τὴν πᾶσιν respexerunt: non autem τὴν τὸ σῶμα λαβεῖν, id est, munus, non privationem corporis: quomòdum errat Eustathius, qui δυνάμει exponit, τὸ αἰοὶδὸν μὴ ἔχοντα. Nam cum αἰοὶδὸν illum Veteres δυνάμει exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem* exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur; qui *Custodes* postea. Quippe cum σφετεριστὰὶ Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis faminarum præficerentur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi isti muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικῶν non modò occuparent, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro de legib. 111. conqueritur Plato, δεσπομένη τὴν παιδείαν ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῷ Μελίτῳ, ἐπὶ ἀφαιδῶν ὑπερλαμπρῶν καὶ ὑπερλαμπρῶν παρὰ δόξαν αὐτῶν τὸς ἡμέρας. Apud Græcos & Romanos cū obtinuit hæc corruptela, non aliam πίζην habuerunt quā Homericus αἰδῶς, quamvis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quem elegantissima Nasonis exstat elegia,

Hei mihi quod dominam, nec vir, nec fœmina servas!

Εὐνύχης igitur & ἀφροσύνης, οἱ ἀφροδῖ ab Hesychio dicuntur, non quod Homeri tempore idem erant, sed quod postea idem munus spadones obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nasōne, Propertio, Plauto & reliquis *Custodes* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, continentiz magistrōs, quamvis integri essent, εὐνύχης dictos esse: quod nomen temperantiz est, non fœditatis. Causa hæc est. Vetustissimi τὸ εὐνύχης ἔχον intemperantiz directè opponebant, cujus partes omnes αἰδέσθαι dicebant. Unde illud apud Comicum, ὑπὸ τ' ἀπύχου, καὶ ἀνέχου πίκτου. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, id est, temperantiam & dementiam, sicut postea σωφροσύνην & ἀνελπίδιον Philosophi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. vii. c. xi. ἐπὶ ἐμπαθείῳ τὸ φροσύνην αἰδεσθῆναι, καὶ ὅτι μᾶλλον χαίρει, μᾶλλον οἶον τὴν τ' ἀφροδισίαν. εἰδὶνα ὅδ' ἀνασθῆναι καὶ ποιεῖν αὐτῇ. Unde pro ἀφροδισιάζειναι, μαωρύνειν dicebant & ἀφροσύνην, & apud Comicos σπάμωρος sunt οἱ κωμικοφροῦν. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus, factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quod ἡ ἀφροδισία nihil aliud esset, quā ἡ τὴν ἀφροσύνης ἀρχή. Καὶ μᾶλλον ὅδ' πάντα ἐστὶν ἀφροδισία βροτῶν, καὶ τὸν μὲν ὁρῶν ἀφροσύνης ἀρχὴν θεῶν. Hinc humanæ sapientiz princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

————— φροσὶν, inquit, κάλῃς ἀγαθῇσι,

id est, ad verbum, εὐνύχῃ. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὴν σωφροσύνην integrum vocet:

————— & integra

Tentator Orion Diana,

Virgineâ domitus sagittâ.

Integra, id est, *casta*, & ut Homerus loquitur, φροσὶν ἀγαθῇς καλῇς. Sic integrum opponit alibi amanti:

Brachia & vultus teretisque suras

Integer laudo: fuge suspicari,

Cujus octavum trepidavit atas

Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiam mentis esse mutilationem καὶ πίκτου: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philosophis, ostendimus. Nunc enim quantum possumus à multorum auctororum testimoniis abstinemus, & ad institutum nostrum pergemus. Et certè omnis ferè vitii nomine τὴν ἀφροδισίαν notabant Veteres. Sic ὕβρις à Comico rei Veneris intemperantia dicitur, & ὕβρις maritus

qui à conjuge sua sæpè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Theſcum ὑδραῖν fuisse, sed σωφροσύνην.

ὅδ' ἰδὼς ἐν ταῖς γράμμασι τὴν νύκτι πανυχίζων,
Γυνὴ δὲ σιγαλωρυμνὴ χαίρει.

More enim Atticorum suorum loquutus est, qui ὕδραν τὴν ἀγκυλοσίου, & ὑδραῖν τὴν ἀνύλασιν dicebant. Sic Tyrius Maximus τὴν ὑδραῖν ἔραται opponit, vel amorì Platónico, vel τῇ σωφροσύνῃ. Serm. 10. Ἀλλὰ αἰχρὸν μὲρ δίαμα, ἵππῳ ἄφ' ἑσθ' αἰχρὸν δὲ ἄκυσμα ὑδραῖς ἔρας. ἔτος ἔστι ὁ ἔρας ὁ τῆς κρημνῆς πηδῶν, ἔτος ὁ ποταμῆς περὶν, ὁ ξίφ' λαμβάνων. Et Serm. 6. Οὐδὲ τὴν πολιτίαν τρέπτ', εὖν ἐν Πειραῖι παλαστήματα, ἐδὲ ἐν Κρήτῃ νομοθετήματα, ἀλλ' ἐπὶ ωρεοφάσῃ ἡρώϊκῃ ὑπὸ φιλοσόφου δικυμῶν, δι' οἰκονομίας ἡρώϊκῆς. ἀρχοντες αὐτοκρατορῶν, σωβυλάριοι, ἀριστῆς ἀγαθοὶ ἀποπολεμῶντες. γοῖν σάφρων, ἀντιπατήτορ ὑδραῖς ναυίας, Et 3. ὑδραῖν αἰτὶ τὴν ἀγκυλοσίου posuit, & partes Venereas, τὰ ὑδραῖν πεφυκται dixit, λιχνύπτω ἢ γλῶττι. τηκιδύσσω οἱ ὀφθαλμοί, ἐκλύπτω ἢ αἰσθῇ. παλινδύπτω ἢ γαστῇ ὑδραῖν τὰ ὑδραῖν πεφυκται. Dicebant & ἀδικίαν, & vice versa δικαίους τῆς σωφροσύνης. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator: τὴν ἢ εἰς Ἀφροδίτην ἐγὼ δικαιοσύνης καὶ τὴν Βιλλεργόνην σωφροσύνης ἀμφισβητήσωμαι. Aristoteles Rhetoric. 2. τῆς σωφροσύνης laudat, ὅτι εὖν ἀδικίᾳ. Εἰσὶν ἔτι ἰgitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomio calvitiei, ubi de Homericò αἰδοῦν ἀγῖ, Cometen eum fuisse negat, quales postea mollissimi illi Eunuchi erant: Οἷμα δὲ ἐγὼ καὶ τὴν αἰδοῦν ἐν Ἀγαμέμνωνι τῇ Κλυταιμνήστρᾳ μελεδῶν δόπολέοιτε, ἔπειθ' ἡμᾶς εἶναι γένους κρημνῆς ἢ εὖν αἰ ποτὶ γύναιον ἐκδιαβεβλημένης οἰκίας ἐπίσδουσι. Atque hæc quidem de Παιδείᾳ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ πέτῃ profecti sunt.

C A P U T VII.

Aliquantum jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim postea ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioresque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitus vel neglexisse, vel in judicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κρημνῆς, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatumque inveniamus,

niamus, operam nos non luisse existimabimus. Canum igitur in morem qui *μυλατῦνται* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis deprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitatem scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustra expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur; quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cum nec Suidas, qui simpliciter τὸ Ἑρῶν meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurramus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

— sed proximus illi
Hesiodus memorat Divos Divûmque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbemque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniâque immenso volitantia numina mundo
Quin etiam rursus cultus, &c.

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quòd ibi primus manifestè secundam τὸ λογικῶν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum τὸς Δαίμονας, qui in ἐπιθυμητικῇ, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τὸ πρώτης τὸ θεῶν δυνάμει, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëta appellantur. Eò spectant illa,

Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης ἀπὸ βυλαῖς,
Ἑὸλοι, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θεῶν ἀνθρώπων.
Οἱ γὰρ φυλάσσειν τι δίκας, καὶ χεῖλια ἔργα
Ἡέρε' ἰσαήμεροι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλεθρόντη.

Item:

Τεῖς γὰρ μέγιστοί εἰσι ἐπὶ χθονὶ πλεθροπύρῃ
Ἀθάτατοι Ζεὺς, φύλακες θεῶν ἀνθρώπων.
Οἱ γὰρ φυλάσσειν τι δίκας, καὶ χεῖλια ἔργα,
Ἡέρε' ἰσαήμεροι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Manilius igitur *χειρότερον* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum
osten-

ostendemus, quemadmodum in *Θεογονίᾳ* de Diis, sive de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum *ἄμφὶ τῷ Δαιμόνιαν*, *ἄμφὶ τῷ ποταμῶν Διῶν*. Quod quidem *περιήκει* omnibus de quibus infra disputabimus, cum coherentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, sive *ἑίδος λογικῆς*, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quod *volare* eos dicant, deinde quod circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *totò mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos *φαιτῶντας*, ab altero *ἐπιχθόνιους* dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, huius libri subjectum facit. Ac primò *φαιτῶντας* eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestius *ποταμοὶ* dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evange. x Lib IV.

Ὅσσοι δ' ἄμφὶ γαῖαν περὶ δῶμοι αἰὲν ἴασιν,
Τοῖσδε φόνε πλῆσταις πάντα πυρραπλήσια βαμγόν
Ἐν πυρὶ βάλλε δῖμας θυσιᾶς ζωοῖο ποταμῶ.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cum illis *volatilia* tantum, id est, *ποταμῶ*, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis *πλάτων ἡρώ* dicebantur, id est, *genius vagum*, quæ vox Hesiodicum illud *φαιτῶντας* ad verbum exprimit, & *ἀλινδύμφοι Διοὶ*, & *κυλινδύμφοι*, id est, *volabiles Diæ*. Synesius de insomniis: *Τὸ δ' ἢ πάντως, ἢ παρὰ μικρὸν ἀληθίζουσιν, θεῶν ἴσιν, ἢ πέλας τῶν θεῶν. τὸ δ' ἢ γε πλάτων ἐν ταῖς ἀπορήσεσιν ἀληκτικόν ἐστι τῶν ἀλινδύμφοι εἰς ὕλιν, ἱεροπαθὲς καὶ φιλόπυρον*. Eadem ratione eos & *ἀληκτικὰς* dicebant, quod loco certo non continerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synesii Schol. *ἀλλοῦ καὶ τόπου ὅπου ἴκονται*. Eadem ratione οἱ *πέλας* dicebantur: quod humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, *ἀεὶ ἐκείνου περὶ τῶν μεγάλων Διῶν βασιλείας ὀφθαλμοί*. Secunda proprietas est, cum in *mundo volitare* dixit: *mundo* enim est quod *χθὼν* & *γαῖα* Hesiodo & aliis: unde *ἐπιχθόνιοι*, & *φαιτῶντας ἐκ' αἰῶν*, & in oraculo *ποταμῶμοι ἄμφὶ γαῖαν* dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldeis *ἡρώες χθονὸς* dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui *ἐγκασμοὶ* *Διὸς* dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi *μύελοι* expressit, aut *τρεῖς μύελοι*, quod Manilius esse *ἀόρατον* ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres *ἐπὶ χλιδασμῶ* referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύελοι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud *τρεῖς μύελοι* exponebant *πάντες*: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis: *ἢ μὲν μυριάς δηλοῖ τὸ πάντες τῶν δαιμόνιαν ἀεθλῶν, ἐν δ' ἐπερλαμβάνει τὸ δαιμόνιον ἡρώ*, & plura quæ eò spectant. De iis egisse primò

primò Hesiodum primòque distinxisse τὸ λογικόν, in libro Περὶ τῆ ἐλλειποσύνης χρησμῶν Plutarchus ostendit: Ἡσίοδος δὲ κρηταῖος καὶ διασημῆος πρώτος ἐξήγαγε τὸ λογικὸν πᾶσατος γῆρας, εἴτε δαιμονίας ποταμὸς καὶ αἰαθὺς, εἴτε ἥρωας, εἴτε ἀνθρώπους, τὸ ἡμιθέων οἰς ἀνθρώπους ἀποκαθίσταν. Constituit igitur κρητέρας horum librorum τὴν Δαιμονολογίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hic traditur versetur, id quòd brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum esset, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi inter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τὸ Ἑρῶν in conviviis cùm ad citharam canerent. Ubi illud etiam notandum venit, de quo infrà agimus, non in libros distinctum fuisse hoc scriptum, sicut hodiè circumfertur, quòd valdè recens est, sed in partes suas. Apud Plutarchum in Symposiacis, citharœdus qui hæc Hesiodi canebat, cum Homérico Rhapsodo certat: citharœdus ab eo versu inchoat, Οὐκ ἄρα μῦθον ἴδω. Quòd carmen αὖτὲ τὸ ἰεῖδον fuit. Rhapsodus verò ab illo Homérico, Ζεὺς δὲ Ἡρῶν ἐνάλιας κρησιγῆτας ἀλόχον τι, in nuptiis Ptolemæi. Carmen αὖτὲ τὸ ἰεῖδον sequitur Pandora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est πηχύναι τε αἰαί, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Periodi, seu pars illa quæ τὰς λίξας continet, usque ad τὴν ἐξόμνησιν τῆ ἡρώων, quæ ibi definit, Μηνίτ' ἔποντ' ἄφρονοι ἐγώ. Prima λίξας est ætatis aureæ, quæ τὰς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, ποταμὸς ἀντί, Manilius volantia numina dixit. Sicut autem minimè insolens erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρώα κληῖον, vel ὀφθαλμῶν ἀφάνισιν, vel ὀφθαλμῶν κρητήχουσι, Odyssææ, Κυκλώπειον & τεκνύαν, & quòd plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπυλῆσις dicitur, quòd ibi dixerat de rege Poëta, ἐπιπυλῆσιν σῆχας αἰδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ χολιαστὰς ποταμὸν μάλιστα καὶ χωρὶς πρὸς αὐτοῦ καὶ ἐπιπυλῆσιν οἶον ὅτι φησιν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἐπιπυλῆσιν, ἦσαν ἐν τῇ Δ ραψωδίᾳ. & paullo post, ἐπιπυλῆσις δὲ κρητέται ἡ Δ ραψωδία, διότι ἐν αὐτῇ ἐπιπυλῆσιν σῆχας αἰδρῶν ὁ βασιλεὺς. Ita interdum & à prima voce partem integram distinguere: sicut Βοιωτῆας Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum memoriæ consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίαν primum τὸ Ἑρῶν vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque dependant. Sicut autem Tragœdiæ nihil aliud, quòd ad Oeconomiam, quàm πρῶτον ποῖσεος Homericæ erant, & exiguam aliquam partem comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodī, quæ exiguis limitibus terminatur: secus si fiebat, ἐποποιῶν & πολυμύθων nomen incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τὸ γνησίον. Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in partes Hesiodi παραμετρίαν dividebant: quòd antea fecerant οἱ αὐτοὶ λόγον ἀδόντες. Primum enim Scholiorum argumentum παραμετρίαν fuit. Athen. καλλὶ δὲ πούτῃ ἐνόμιζον, τὴν παραμετρίαν τι πρὸ καὶ γυνώσκον ἔχον δεικνύσαν

διχοῦται χρησίμῳ εἰς τὸ βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra diviſere ſolebant. quorum non ultimum eſt, ἡ Δαιμονολογία. Quod κεπέλον inventum retinebimus, donec quomodo in ſequentibus magis magiſque cohæreat, & quem locum in reliquis partibus habeat, oſtenderimus. Si quis igitur potiffimam huius libri primi partem quærat; dicam eſſe ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕ.

C A P U T VIII.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, ſive docendi Poëtarum vetuſtiſſimis fuiſſe rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Eſt enim vel adumbrata, vel manifeſta. Adumbrata eſt, quæ vel fabuloſis narrationibus conſtat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifeſta, ut præcepta de moribus in primo, de adminiſtratione domeſtica in ſecundo. Nos ea quæ tractanda nobis ſunt pertexemus, quæque ad priorem ſpectant Παιδείαν explicabimus: quæ ad poſteriorem oſtendemus. Diviſio libri utriuſque, quod ad contentum hæc eſt, Agricultura & Navigatio, Γεωργία καὶ πλῆρες: ſinis utriuſque idem ἡ κτῆσις. A præcepto inchoat, deſumpto à diviſione τὸ ἱερὸν: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à propoſito patriſfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Οἰκονομικῇ, τὴν ἐπιτηδεύον πύργον. Poſt hanc diviſionem operis, ſequitur diviſio ex obliquo, & in tranſitu quaſi, his verbis, Αἰψά καὶ πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & induſtria hominis, cui res familiaris curæ ſit, verſari debeat. Alterum eſt πλῆρες, qui è terra petitur, & designatur per ἕρπον βοῶν: quo univerſus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλῆρες, qui ſub ſe comprehendit τὸ πύργον, quæ eſt altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriuſque rationem cum labore conjunctam eſſe ait, cauſâ hominum: quorum ſcelus in Promethei fraudem derivat, Ἐκ ἀπειρώτους τὸ Δία. Hac occaſione, elegantiffima intexitur Pandora fabula, ex qua cum potiffima huius libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut ſolent, loquacitate ſua non tam ſpem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem prænè præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantùm, quæ totius operis Heſiodi propoſito maximè conducere videbantur; ſed & quæ vera ſunt, & neceſſaria, & ſine quibus, quæ his libris traduntur intelligi poſſe nemo ſanus concedet. Porro priuſquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda eſt, quæ Pandora πρῶτος ἔργος, & more Poëtis uſitato ſubjungitur, cum præmittenda fuerit.

CAPUT IX.

Periodos veteres Platōnici, ex opinione præceptoris sui, duas statuebant: quarum alterā mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animale sibi & industriæ suæ, hominūque *συνθηταίᾳ* permitti, de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Politico suo Plato, qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶν τὸδε, τοτὶ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς συμποδιστὴν προσδίδουσι, καὶ συγκυκλιῖ, τοτὶ δὲ αὐτοῖς, ὅταν αἱ ἀνθρώποι εὖ ἀποστήσῃσι, αὐτὰς μέτερον εὐλοφᾷσι ἢ δὴ χρόνῳ. τὸ δὲ πάλιν αὐτίκωτον ἐς πίναντα ἀφαιρᾷ. Ζῶντες οὖν, καὶ φρονέοντες εὐλαχῶς αἱ εὖ συναρμόσονται αὐτὸν κατ' ὁρμᾶς. τὴν δὲ αὐτὴν τὸ ἀνάγκη ἐνέειν, ἀλλὰ τὸδε ἐξ ἀνάγκης ἐμφυτον γέννησι. Statuit Plato, interdum a Deo moveri, regi, flectique hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibi que permitti. Hujus alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant. cuius felicitatem εὖ τῇ εὖ βίᾳ αὐτάρκειᾳ, id est, spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuebant: quæ vita excludebat τὴν ἀσυνθηταίαν οἰκονομικῶν: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ σπουδῇ multò felicius, agebat: ideoque meritò cum eo Plato Monarcham suum confert, Τὸ δὲ εἶναι τὸν ἀνθρώπου λαὸν αὐτάρκειᾳ εὖ βίᾳ, ἀλλὰ τὸ πίναντα εἶναι, inquit, θεὸς ἑαυτὸν αὐτὰς, ἐπιστᾶν, id est: *Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipso alebat, tamquam rex eorum & præses.* Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus τοῖς Δαίμοσι. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ εὖ βίᾳ αὐτάρκειᾳ statuebant, sub altero τὸ ἀνάγκη, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ prius ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ εὐμερειᾷ καὶ ἐπιθυμίᾳ. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus πρόπλεον βίον dicit eleganter. Plato ibidem: ἐπειδὴ τὸ μὲν ἐκ θεῶν, ὅπερ ἐρήθη, νῦν δὲ τὸ ἐπιμελείας ἐπέλπει ἀνθρώπους, οἱ ἑαυτῶν τι ἰδοὶ τιμὴν τι διαγωγὴν καὶ τιμὴν ἐπιμελείαν αὐτοὺς αἰσθῶν ἔχουσιν. Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desuit, sibi ipsis illi prospicere, sui que curam gerere coacti sunt. Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu re-

volu-

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡγεμονικῇ sunt: quarta sub θυμικῇ, quinta sub ἐπιθυμητικῇ. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incescit cupido, quam sequuta est judicum iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσων ἐν μεγάλῃ πικρὴ ἀσφοδὶλα μέγ' ὄνειαρ. id est, quàm faciliè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permisserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡγεμονικῇ collocarim, quartum sub θυμικῇ, causa hæc est, quòd Heroicum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μῆλιν ἱνὰ Οἰδιπόδω, & Trojani, qui Ἑλένης ἱνὰ ἠνέμοιο, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis: Θυμὸς δὲ ἀλγανταρδῆν πολυταῖαν τὴν ἐπὶ πόλεμους καὶ μεγάρας, καὶ αἷς ἱππίων φάται, τὴν αὖτε ἀσφαλείαν καὶ δόξης ἀγωνιστορδῆν, αἷαν γλῶσσαι τὴν ἐπὶ τῇ ἰσχυρίᾳ ἐκείνῃ θροναρδῆν ἀκρόατορ. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡγεμονικῇ factum erat θυμικόν, ex θυμικῇ ἐπιθυμητικόν, sic futurum iterum ex ἐπιθυμητικῇ ἡγεμονικόν, ex ἡγεμονικῇ θυμικόν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περσίδων lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quòd non aut prius natus fuisset, aut serius; ante τὸ ἐπιθυμητικόν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cujus rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὸ ἡγεμονικόν, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo.

Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:

Jam nova progenies cælo demittitur alto.

Tu modò nascenti puero, quo ferrea primum

Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,

Castæ sæve Lucina.

Habes τὸ ἡγεμονικόν, accipe τὸ ἐπιθυμητικόν:

Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis,

Quæ tentare Thein rasibus, quæ cingere muris

Oppida, quæ jubeant telluri insindere sulcos.

Habes τὸ ἐπιθυμητικόν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe ἔθ' θυμικόν, quod Heroicum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo

Delectos Heroes: erunt etiam altera bella,

Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὸ θυμικόν, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὸ ἔπειτα, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ τὴν αὖτις. Exitum sive terminum ἔθ' ἡγεμονικόν Maro ultimam ætatem Sibyllini carminis vocat: quod τὸ ἡγεμονικόν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fuerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabinus

bus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, cujus Pater Deus fuit, natione Cymæus: Hesiodus autem libris suis quatuor sæculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus, ulterius eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀναγκαῖον τὸ ἐπιτηδευμάτων καὶ πότε καὶ ἐπιμαλίας, quæ sub ἐπιθυμιακῇ erat, postquam defecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὸς ἐπιστάτας τὸ ἐπιθυμητικῷ, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομότως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγόνεις, modò γήϊους vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominūque è luto terræ, & calore Solis, priusquam οὐ καὶ ἀέρας οὐρανός creatur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eandem fluebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγόνων duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῷ convertebantur, & constituebant nobilius quid & ærium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, θάνατον, λήξιν, sicut Poclus loquitur: vel. ut nos mallems, βίον, πλὴν τῷ, μῦθον id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λήξιν Δαιμόνιας, sive τὸς Δαίμονας τὸς ἐπιχθονίους, constituunt. Secundi, τὸς ὑπερθεϊούς. Tertii sine λήξει interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρωπίνων, quos Hierocles πείραται ζῶα, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὰ ὑράνια, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθέρια, quos Dæmones appellamus: ὅν τιν' μὲν περὶ πᾶσι, inquit, λογικὰ ὑράνια π καὶ θεοὺς καλεῖται. ἃ δὲ ἡ μὲν ἐκείνη τὸ σύστημα ἔχειν ἔλαχε μέρος, λογικὰ αἰθέρια π καὶ ἀγαθὸς δαίμονας ὀνομάζει, τὸ πὲρ συμφορῶντων ἀνθρώποις ἐρμηνείας π καὶ ἀγγέλους θνσομόρους. τὸ δὲ ἀνθρώποιον φύλον τῷ πλὴν τῶν τῶν ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς, οὐς πείραται π ζῶα καὶ ἀνθρωπίνας ψυχὰς, καὶ (ὡς αὖ εἶποι Πλάτων) αἰθανάτους ὀνομάζει αἰσθητάς. Atque ita fit, ut cū quinque sint sæcula, quatuor tantūm constituantur λήξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμενοι γάρ ἐσσι τὰς πρὸς τὰς ἐπὶ τῷ τῷ παιδὸς ἰσχυρὸν φύσιν, οὐ καὶ πὲρ πλὴν τῶν αὐτῶν, καὶ μὲν δὲ ἐν γῇ, πάλιν ἐκείνους ἐκαστοὺς καὶ ἀναδυσσομένους. ἐπὶ τῇ τῇ τῇ, συνανακυκλωμένης εἰς τὴν αὐτὴν τὴν θύσαν, καὶ γηγόνεις δὲ κατὰ τὴν τὴν λόγον ἐξ ἀνάγκης φορομένης, ὅπως ἔχον τὸν νόμον, καὶ τὸ λόγον, ὅπως μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλω μῶθον ἐκόσμησε. Homines, inquit, primorum sæculorum quoscumque ex iis Deus post mortem meliori non destinarat conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam successio-

successionem constituebant: ita ut ex necessitate generationis, qua semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituebant: qui autem puriores & præstantiores erant λῆξιν divinam consequebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causâ est, cur ex ætatibus illis λῆξιν constituat Poëta, & εἰδὴ λογικά. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῷ Δαίμονι. Repetit enim pauliò post hæc de iisdem:

Τεῖς δ' μύεσσι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πελοποπίεη
 Ἀθάνατοι Ζηνὸς, Φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Cum autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribúsque, & de rei familiaris cura; duo τῷ Δαίμονι γένει ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cum πλατοδότης eos vocet. Ne quis existimet frustra Manilium χειρίων horum librorum fecisse τὸς Δαίμονας, & quæ de iis dicuntur.

CAPUT XI.

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἴδῃ τῇ δαίμονι καὶ τῷ ἐπιμήθειαν αὐτὸς αὐτῶν ἔχειν, cum in Deorum providentia, id est, ἐν τῇ τῷ Διὶ πατρὶ προστάτῃ præsidium haberent nullum, coepit hominum ἐπιμήθεια paulatim sibi prospicere, donec tandem τὴν πῶρ inveniit, quod πῶρ Plato ἀπορία interpretatur. Hesiodus βίον, id est, vitam, five vivendi facultatem. Hac audaciâ cum pœnam meritis Prometheus, hoc est, στυγὴν ὀπίσθῃ ἀνθρώπων ἐπέθηκεν, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τόχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὁ τῶν ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανόθεν Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia confiderantur, ut ostendimus cum de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicæ rationi, circa quam versatur Poëta, τῷ πλάτῃ, nimirum, καὶ πόρῃ præficiebant Veteres. Horatius Lib. I.

Te pauper ambit sollicita prece
 Ruris colonus: te dominam aquoris

Quicumque

*Quicumque Bishynā laceffit
Carpathium pelagus carinā.*

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τῶν πηρῶ, & mercaturæ. Atque hæc causa est, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico: Ὅθεν δὲ τὰ πάλαι ἀρχόντες πλερὸν θεῶν δῶρον ἡμῶν διδύμεται μετ' ἀναγκῆς διδοχῆς καὶ παιδείας. Loquitur enim de ætate hac, quā Pandora fuit nata. Quotiescumque autem πλεὶς θεῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὰ τυχερὰ intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi sint Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τὰ τυχερὰ, inquit, τ' ἀγαθῶν. Διὸς δῶρον κίχλη, πλούτης καὶ ὀρεγῆς, καὶ πάντα ὅλας τὰ ἐκτός. Oeconomica ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cum sub ἡγεμονικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδύμεσαν.

Porro cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὴν παναγορίαν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latius pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνέμενον ἐκείνο τὸ πλῆτος κίχλη ἔχει ἀλφειογέρης, ὅσην ὀπίσθας αἰεὶ θαλάσσης μετῶν, ἀλλ' ὅσα φέρει πᾶσι γῆ πᾶσι δὲ θαλάττῃ, καὶ ποταμοῖς καὶ μέγεθός, καὶ λιμῆρας, ἀφθονία καὶ ῥύθμῃ ἐπιχαυμένη. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τ' πῶρον, id est, divitias marinas, sicut cornu Amaltheæ τ' πλοῦτον, id est, terra opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, significabant, τ' ὥρεϊον πλοῦν desiisse, id est, tempus navigandi idoneum: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non amplius illi qui circa alteram Oeconomica partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cum navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cum demerent. Autumno enim in fenum gubernaculum deponebant. Unde illud: Αἰψά καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρηνοῦ κρηναβεία, & Πηδάλιον δὲ ἀεργῆς ὑπὲρ κρηνοῦ κρημαίσια. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomica rationem Hesiodus designat, τ' πλοῦν nimirum; cujus finis est ὁ πῶρος, sicut per ἔργα cornucopiam. Utramque hanc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant, sicut hîc Pandoræ,

Αἴψα καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρητὺν κρητεῖο·

Ἔργα βούν δ' ἀπάλουθ' καὶ ἡμῶναιον παλαεργῶν.

id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulterius sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βούν ἔργα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomizæ, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὴν Πανδύργον præficit. Neque alia causa est, cur τὴν Τύχην Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητρα, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδύργον, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, τραφίῃς τε καὶ ὕχρῃς,

Γρῆς καὶ τραφίῃς, τῇ καὶ παλαιώσῃσι αἰετοῖς

Τῇ μὲν Ἀμάλθειας κίρκας ἀγλαὸν, ἔπαρ δροῦρης

Εὐφορείας μύγα σῆμα, πρὶ ταχύνοσι βεβρυχθῶς,

Ἀμφοτέρῃ ταχύνοσι καὶ ἀνέσι· ὅσαί τε γαῖαν

Εἰσεῖναι Ζεφύροιο χεῖρ μεθύοιτο ἔργῳ

Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· τόθι σῖθι ἀμφοῖ θεῶν

Πολλὰ παλαιήσῃσι ἐφεύσαστο βεβρυχθῶς φωνῶν.

Ἡ δ' αἰαντοῦ πτερόν μόνον κρητὺς καὶ δροχῶν

Σαρμανίον ἠγῶντο. Σὺ δ' εἰσαλίη θεὸς ἦοδα,

Εἰσαλίη θεὸς ἦοδα. Τύχην δ' ἐπεὶ φασὶ κρητῆα

Νηρίῳ εἰ βεβρυχθῶς, καὶ Ὀκεανῶσι γίγνητο.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium exciretur, ut has Musis cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ κρητὺς, & qui ex ea ὁ πλεῖς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πόρος. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τὴν πηδάλιον designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre ταίχην protendere dicit, ἢ πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohæreat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ ἔρρα dici ab Hesiodo infra ostendimus, ἔρρασιαν quamdam mulieribus attribuit: ita vocat τὴν παλαυσυργίαν, & hinc quædam Hesychii Glossa, de qua infra, dividit τὴν ἔρρα, in γαυργίαν, quæ viris: & παλαυσυργίαν, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò τὴν παλαυσυργίαν, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi χάριν dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Deæ conveniat: vox enim χάρις quomodo hic sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hic Mercurius est ὁ ἐμπορευκὴς θεὸς, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomix parte committuntur, præses. Quòd autem ille ἀγχιπύρῳ à Poëta dicitur, causa est, quia secum τὸ ἐνδιαιθεῖν λόγον habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala proficiuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quâ inescare homines possit, ὁ πωροευκὴς λόγος est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Πιθὸ quod confert, huc respexit Alcman cùm Fortunam Πειθὺς ἀδελφὴν dicit. Quòd Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cùm eandem Deam Προμηθεΐας θυγατέρα vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: αἰχμαλῆκος (de Fortuna loquitur) Εὐνομίας καὶ Πειθὺς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθεΐας θυγάτηρ, αἷς θνητολογεῖ Ἀλκμήν. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam πρὸς τοιαύτας, Poëtæ ubique ἀνθρωπομορφῶσι. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nitium se effert, dum ignem, id est τὴν εὐπνοίαν, teste Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimùm incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fari: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Pœna audaciæ illius, quæ τὴν εὐπνοίαν illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum τῇ Προμηθεΐα pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt; utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, Τύχην, an verò Σοφίαν appellarent. Plutarchus libro suprâ adducto: αὐτὴν τὴν θνητῶσαν ἡμῶν καὶ φέρουσάν αἵπαντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter poenitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epime-
theus δῶρον Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat!
Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad
eamdem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De
Fortuna. Ἡ περ καλῶς ὁ Ἡσίοδος Περιγηθεὶς τῷ Ἐπιμηθεὶ παρακαλεῖται,
μήποτε δῶρον δέξῃ παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπῃ, τὰ τοιοῦτά
λέγων καὶ τὰ ἐν τῷ. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis He-
siodus designet. Fortunam, nimirum, quæ Pandora dicitur. Quod
autem apud Hesychium legitur, Πανδώρα ἢ γῆ, ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ ζῆν
πάντα δίδωσι. αἶψ' ἔστι καὶ ζείδωρος, sciendum est, scholion esse Aristo-
phanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas
auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, γῆν
Πανδώραν vocat. Lotus hic est, πρῶτον Πανδώρα δύσται λυγρότατα καὶ πόν.
Interpres Græcus: Πανδώρα, τῇ γῇ ἰσχυρὰ πάντα καὶ τὸ ζῆν δίδωσιν,
αἶψ' ἔστι καὶ ζείδωρος καὶ ἀνθρωπίνης. Doctrina tam nobilis quæ hic à Poëta
traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique συ-
χαιαίς, καὶ φυσικαῖς αἰτιασεύς excogitarunt: quæ ἐν τοῖς διδασκαλικαῖς
locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos
eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non pos-
sit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à
Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima:
cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam faculta-
tem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit neces-
sitas artis Oeconomicae, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, si-
ne difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut
infra dicemus.

CAPUT XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pando-
ra, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius
operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reli-
quorum pergamus:

Κρύψαντες ὅδ' ἔχουσι θεοὶ βίην ἀνθρώποισι.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis
quæ postea sequuntur, coherant. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε. quæ est prima
ad Pandoram εἰσεβολή. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta præ-
dicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates:
ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines πρῶτα ζῶντες ab Home-
ro dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scri-
psit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero πρῶτα ζῶντες,
etiam defuncti, appellantur, quos vulgò μακροτάτους dicimus. Qui ex
has Fortunæ ἀτυχία rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ πρῶτον
ζῆν

in duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐταρκείᾳ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus *μελάχλω καὶ ἀσφόδι-
λῳ*, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit *ταῖς ῥῆϊα ζωῶν περὶ αὐταρκείας*. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiodi iudices sunt, quos *δωροφάγους* ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τ' *ὥς π*. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platoniciis *σείρισις* vocatur. Cum enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc *ἐπιθυμητικόν*, ab altero *χαλεπὸν* dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est ἡ *πείρασις*. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: *σείρισις* cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo *ἐπιθυμητικόν* hoc ævum, & *ἀγκύσιον* appellatur. Exemplis rem illustremus ē vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cum omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria consideranda sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cuius potestate cum sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐθαίρετον, quod nihil quàm petere possit & anniti. Ceterum si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ *σείρισις*, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohærent, *ἐπιθυμία, τέχνη, σείρισις*, ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt consideranda. τὸ *χαλεπὸν καὶ πηλὸν* est voluptas, ἡ *κόσμησις* τ' *Ἀθλῶσις* est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint, secundum Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, *σείρισις* actionum nostrarum describitur:

Ἐνὶ δὲ τῷ γὰρ καὶ ἐπ' ἡμεῖς ἐργάζομεθα
Ὅτ' ἐπὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῶν ἔχουσιν, καὶ αἰετὸν ἔκαστος.

Nisi, inquit, obstaret ἡ ἀφροσύνη, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίον ἀπλοῦν dicebant, ἀφροσύνην, ἐλαφρείαν ἐπὶ νόον. Posteriores, χαλεπὸν, ἀναστροφῶν, ἀφροσύνην. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoram Hesiodicam circumscribere Platonem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ εἰκασμῶν, id est, Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ, id est, cupiditati attribuit. τὸ δὲ δὴ κόσμον πάλιν ἀνέσθηναι εἰκασμῶν τε καὶ ἐπιθυμίας, id est, Orbem verò rursus (postquam ex eo Dii recesserunt) fatum, ejusque socia cupiditas voluerant. Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quidem plus quàm reliquas posse existimabant, & τὴν Τύχην, εἰκασμῶν τε καὶ Μοῖραν dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymno his verbis attigimus:

Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα, Διὶν πέρι μῆτιν εὔσαι,
 Χαρὸς ἀλιξήνεται, παρατρέψουσι δὲ πότμον
 Εὐσεβῶν παιδισσι νόστοι δὲ λὰπὶ πάντων ἀλάλκεις.
 Σοὶ δὲ ἄμφοι γεννομένη νόστοι αἰόλα, ὅξυ π πῆμα,
 Ἰκέλας ὀρνέουσιν, ἢ ὀρνυμῶνσι μελίσσης
 Ἀδράμην βίον δὴθὺ διέδραμον· ἔδῃ τις ἔχῃ
 Ἀθανάτων, σὺ νόστοι Διὸς βυλῆσαι δόξαν,
 Οὐδὲ περσιπιδῶς συμελὸς μερόπιασι ἀνάγκη,
 Οὐδὲ κροισινήτας, τῆσιν σ' ὀρόπῳ ἴθικα
 Ζεὺς Κρονίδης, Λάχσειν τε καὶ Ἀΐστον. ἡδὲ πὶ λέγῃσι
 Ἀΐδρασι ἰσομῶροισιν ἐπικλῶντο ἰφθίμῃ
 Δαίμῳ αὖ δυσφροσύνῃ, καὶ ἠθάδα κῆρ μέλαιναν.

Et rectè Pausanias: Εἰ μὴ δὲ Πινδάρου πέπῃ ἄλλα πίθεμαι τῇ ᾠδῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν πᾶσι χεῖρ. Atque hæc hæc.

C A P U T XIV.

U T ulterius pergamus, eaque confirmemus. quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porrò protrahamus. Illud Hesiodus Πίθον facit: Homerus autem eodem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πίθον suum designarat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluderint jam olim Magistri, ὅτι φαίνεται νεώτερον Ὁμήρου ὁ Ἡσίοδος. Verba Poëtæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamo filiique fatum ægro animo ferenti hoc modo loquitur:

Οὐ γάρ τις περὶ πῆλιν κρυεργὸν νόστον,
 ὅς φ' ἐπικλῶσαντο Διοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζῶειν ἀχινυμένους· αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδῆες εἰσὶ,

Δαίμονι γάρ τι πίθοι κρητακεία) εὖ Διὸς ἰδὲ,
 Δάιδωσι δὲ δίδωσι, κρηκὼν, ἐπὶ δὲ ἰδὼν.
 Ὡς μὲν κρητακείας δὲ Ζεὺς προπύργον,
 Ἄλλοι μὲν τι κρηκὼν ὅ γε κρηκὼν, ἄλλοι δὲ ἰδὼν.
 Ὡς δὲ κε τὸ λυγρὸν δὲ λυγρὸν ἰδὼν,
 Καὶ ἡ κρηκὼν βύρρωσι ἐπὶ χθόνα δῖαν ἰδὼν,
 Φοινῆ δὲ ὑπὲρ Διὸς πύργον, ὑπὲρ βροτοῖσι.

Id est:

*Haud equidem prodest misero succumbere luctu,
 Hac etenim Divum lex stat mortalibus agris,
 Vivere sub curis: quævis illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, letumque, malumque.
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque famas terras malè suada per omnes
 Ludibrium premit infelix hominumque Deumque.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Consolatione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit, ejusque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Homerum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῶν καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῷ χρόνῳ, καὶ τοῖς Μουσῶν ἀναγορεύων ἑαυτὸν μεγαλήτῳ ὁ Hesiodus, καὶ αὐτὸς εὖ πίθῃ κρητακείας τὰ κρηκὼν, τὴν Πανδώραν ἀνοίξαντα δῶρον αἰνέοντα τὸ πᾶν ἐπὶ πάντων γένεσι καὶ γένεσιν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πανδωρασίᾳ has notant magistri: quod Homerus in cælo constituat, Hesiodus in terra: quod Homerus duplex dolum constituat, Hesiodus unum; quod in Homericæ vase συμφορῆς sunt, & ἐξ αὐτῆς δυνάμει, in Hesiodi sunt ψυχρῆς. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Homericum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philosophi τὴν εἰρημνίαν (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malisque. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines invecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas, meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς, τὰς πικρὰς, quos ἀλφειὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inveniendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πῶς ille ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia. Quæ omnia cùm inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam rôllas, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo remoto, spargit malorum agmen. Sicut autem Πανδωρασίᾳ Jovis est; ita Πανδωρίᾳ (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῶν Δαιμόνων veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ supra à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ὅτι καὶ τῶν τῶν ἰσορροπίας εἰσιν, οἳ πῶς δρῶσιν ἀφανῶς ἐπιπλήκοντες τὰς κατὰ τὴν εἰμαρμένην πειρασμούς, καὶ τὰς ἐκ τῆς πίθου κήρας ἀγασσέμεν. Nonne satis manifestè Pandoram esse τὴν εἰμαρμένην, aut, quod proximum est, τὴν Τύχην fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potius partis prioris, subjéctum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

*Post ignem aetheriâ domo
Sublatum, macies & novâ febrim
Terra incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Lethi necessitas, est ἡ κατὰ τὴν εἰμαρμένην πειρασμός in secunda Periodo: tarda, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

Cum variz fuerint de hac Pandora opiniones Veterum: refutando nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visâ est probabilis: quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδώραν, τὴν Τύχην esse voluerunt, id est, ipsam artem: in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. Ars, Fortuna, Natura. Ex his Ars & Fortuna ἐκαιμαρμένηαι sunt. Artis inventrix est ἡ Πρωμήθεα: nam sub ἐπιθυμιαῖς cessat ἀεὶσις Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, propterea quæ ejus vicem Artem subisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Πρωμήθειᾳ & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τὴν Τύχην opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βελόπιν, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ fit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur ἀεὶσις, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἴτια ἀνθρώπων λογισμῶν dicitur. Qua poena major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui ἀλφειᾶν ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter: ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat: ipsa autem lu-

gem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρακτικόν, quod pugnat cum τῇ ἀληθείᾳ & τῇ νομίᾳ. Duo illa inter se pugnant, ἀρετή, καὶ πλοῦτος: item ἀμνηστία & τέχνη: item id quod furripitur, & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ τεχνικόν, τὸ πρακτικόν, τὸ μηχανικόν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλοφρόνως ἔδωκεν, ignem largitus est, non ut δώσῃ suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμνηστίᾳ, & τῇ ἀπείρῳ, quia homines, ut ille inquit, οἱ μεγάλας ἀπορίας ἔχουσιν, ποιεῖν οὐκ ἐπιστάμενοι, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de viâ sibi proficere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis furripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus furripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντὶ ποῦ datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρα propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἔγω ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν. Item, finis artis & ejus πρακτικῷ ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa à Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακόν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud τὸ μυθολογικόν mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφεῖν & τὸ τεχνάζειν eadem sunt: Pandora vocatur πᾶμα τοῖς ἀλφεῖσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς ἀλφεῖσι, τοῖς μηχανικοῖς (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

ἀνέμῳ δὲ πλύει γυναῖκα
Πανδώραν ὅτι πάντες δόρυμπαι δώματ' ἔχοντες
Δωρὸν ἰδόμενοι, πῆμα ἀνδράσιν ἀλφεῖσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & in-

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit δὲ Prometheus (ita dicuntur propriè in Theologia veteri Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quæ alio nomine *εἶα* dicuntur, & ipsi *δωτῆρες εἰσόν*) aliud quod à Jove sed *χρῶσασθαι μὲν*. Pluribus idem aliis rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud afferemus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ absentibus Diis, quod in *ἐπιθυμητικῇ* contigit, omnia dona hominibus largitur, jam suprà diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine *Ἀνταίαν* dicunt & *Τύχην*. Hesiodus in Theogonia *Ἐκάτην* vocat: refertque uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distribuentorum potestatem factam esse. *Ἀνταίαν* & *Ρία* eandem esse Apollonii Interpretes ostendunt ad illud: *Ἡ δὲ πρὶς ἰωνύεσσιν ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θυγατρὶς Ἀνταίη δαίμων*. Interpretes, *ἡ Ρία ἔπειτα λέγεται*, διότι *ἐοικυῖα τοῖς Τελχῶσιν ἐξήκειτο*. Etymologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à limine salutarunt, notius est. *Ἀνταίαν* eandem esse cum τῇ *Τύχῃ*, tum alii, tum verò Flaccus noster ostendit:

O Diva gratum qua regis Antium,

Præsens vel imo tollere de gradu

Mortale corpus, vel superbos

Vertere funeribus triumphos.

Ita Deam indigitabant illum, quæ Antii colebatur, *παρὰ τὸ ἐπιτίμειν τὰ αἴτια*, pro quo malè apud Hesychium legitur *τὴ αὐτῇ*. Jam notissimum est, quod absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes *τὴν Τύχην* fatentur, cum Neptuno conjungat, his verbis:

Καὶ τοῖς δὲ γλαυκῶν δυνάμεσσι φέρον ἐξαίρετον.

Εὐχρὶ δὲ Ἐκάτῃ καὶ ἑκατόπῳ Ἐννοσιγείῃ.

Ejus rei nos causam suprà ostendimus: cum diximus, *Τύχην*, marinam fuisse Deam, ac propterea *πηδάλιον* gestare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli præerant, unam Hecaten, ut hic *Πανδῶραν* præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio in lib. De præp. citatur: *Γενέσθαι δὲ ἕρην καὶ θυγατρὸς, Βασιλείαν, καὶ Ρία τὴν Πανδῶραν*. Ceterum conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ a nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ, id est, τὴ αἰακίαν, quæ sub *ἐπιθυμητικῇ* est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astræ τὴ αἰπικεμένης. Unde opposuerunt Astræam & Fortunam: quatenus altera spicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. *ὡς τὸ Περὶ περυσίας*. Ubi locum hac de re Arati interpretatur: *Εἰς, φησὶν, ἢ ἐξ ὧν τὸ πλοῖον, χρυσὸν δὲ ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ θεῶν ἐπιμιξίας ἐτόλμαν· πλοῖον δὲ εἰσελθόντων κυρτὸς εἰς χεῖρας βίβη, ποῦτον ἀπὸ φοίτησιν ἢ δίκη τὴ γῆς, ἀς μάλιστα ὀρεῖσθαι νυκτὸς αἰθέρας. καὶ μὲν τὴν ὀρεμνὴν, τὴν γὰρ ἡμῶν περυσίαν, καὶ ἢ πηδάλιον*. Illā sublatā, sequuta est Pandora:

dora: quæ cùm aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Seu patris Astræi clarum es genus, aurea cujus
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusæci magis es Dea littoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Seu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, cœu Siriaco torretur spica calore
Protentata manu: seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatâque vertice summo
Flexipeda vertis vestigia, lubricum ut ævum
Sors agat, & subitis obrepas mobile fatum
Temporibus*

Eo loco emendavi *vertis vestigia*, pro quo malè *vestis* legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versùs illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis ἀκαμπής*, proprium Fortunæ est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐν τῇ ἐπιθυμιακῇ. Dio Chrys. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Ὡνόμασται δὲ ἡ τύχη καὶ πολλοῖς ποτὶν ἐν ἀνθρώποις ὀνόμασι τὸ μὲν ἴσιν αὐτῆς, τύχῃσι, τὸ δὲ ἀδελφὸν ἐλπίς, τὸ ἀναγκαῖον μοῖρα, τὸ δὲ δίκαιον δέμης. Eodem tempore cœperunt sors & fatum: quod conjungit Avienus, ἡ Εἰμαρμένη, ἡ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui αὖτε πίχνης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platicum decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἄλογον τῆ ψυχῆς refert: qui quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἄλογον ἐν τῇ φρονεῖν, & in parte ἀλογονικῇ esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eo laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῆ παρεκβάσεων, qualis est illa de sæculis connectere cùm reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἔτι δὲ ὁ μῦθος ἐπιτηδυσταῖς ὥς ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, ὅπως μὴ χολάζει πόρνας. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur παραγωγικὴν esse, in his libris ἀκαταρκτην & νοεράν. Pandora παραγωγικὴν est, cùm mulierem designat συλλαβικῶς: ἀκαταρκτην, cùm sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæpe numero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cùm nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

omnia pro nutu fingunt: contrà sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non nisi *ισεως* cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem *ἀλληγορικῶν* esse voluerunt: aliquam *παραμυθικῶν*. Sic ignem cujus hîc fit mentio *παραμυθικόν* esse notant: partim credo *Διὸς τὴν ἑ πυρὸς ἐν πάσαις ταῖς τέχναις καὶ τῷ βίῳ καὶ ἀνθρώπων χρεῖσιν*, partim *Διὸς τὸ τὴν ἑ ἀνθρώπων πλάσιν αἰδοῦ πυρὸς ἢ στυγερῶτα*. Pergamus.

CAPUT XVI.

Hesiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui *ἀπὸ τῶν λογικῶν* egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cujus sub *ἡμερικῇ* maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod amplius est, *μοῖρα*, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, *δῶρον* persequutus est, & quæ quisque hominibus conferret. Tractarat & *Ἡρωγονίαν*, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediam verò speciem in primo *Ἔργων* persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo versus ille, qui ad τὴν *Ἔρκα* spectat, ab omnibus ad *Θεογονίαν* relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Divos, Divûmq; parentes,
interjectis aliquot mox versibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Omnidq; immenso volitantia numina mundo.

Aliter autem Pandoram suam in Theogonia quàm ἐν πρώτῳ *Ἔργων* considerat: in altero enim ut primam sceminam, his verbis:

*Τῆς γὰρ ὁλοῖόν ἐστι γῆ, καὶ Φύλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μοῖρ' ἀνδράσι ναυπέουσιν,
Οὐλομένης πατρὸς ἢ σύμφορος, ἀλλὰ κέρειο.*

In altero, nimirum in quo nos versamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam ἀπειρία est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quòd ante τὴν ἀπειρίαν, sive sub imperio manifesto Deorum, γήϊοι fuerint homines, ut suprà ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima *λογικὴ* erat & pura: altera autem vī illà quam *ἀλαζον* vocant, cuius prior pars est ἡ φυσικὴ, sive vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductâ Pandorâ, ἀλληγογονία pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus:

*πρώτῳ δὲ σὲ φασὶ γυναικῶν·
Τῶνδε γὰρ αἰνέπτερο, καὶ ἀγλαὸν ἔλλαχ' εἶδος
Περθευκῆς ἀνέσχεα, χεῖρον εἴδουσιν καὶ αἰδῶ.*

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλοσόφῳ aliquis, & qui mentem hujus libri benè examinarat, quæ potissima ex parte circa ἀτυχίαν & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὄντι ἐὼν ἐὼν καλὰ χη, usque ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλῆος ἱρὸν hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò scimus, præfixerit:

Μῦθον Πιστεύειν βολύησι κλίσσασθαι,
 Διῦτι Δι' ἐπὶ πᾶσι σφίπερον πατέρ' ὀμνείντας.
 Ὅντι Δ' ἐβραβὶ ἀνδρες, ἐμῶς ἀφαιτοί πε φαιτοί πε,
 Πῆτοι τ' ἀρήτοι πε, Διὸς μεγάλου ἱκῆη.
 Πῆτοι μὲν γὰρ βελίαί, μία δὲ βελιόνοιο χαλέπη.
 Πῆτοι δ' ἀνδρῶν μινύθη, καὶ ἀδελφῶν αἰετῆ.
 Πῆτοι δὲ τ' ἰθὺν σκολιὸν καὶ ἀγλῶρον κίεφ.
 Ζεὺς ὑψιθερμότης, δευτέρωτα δαίμωνι καί.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliùsque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς; ἀντὶ εὐμερῆος poni mordicè asseverant: quamvis minimè propositum ἔγχεσθαι, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hætenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo ἀΐκτως ἀειφρομένη, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εὐμερῆος & ἀνάγκη vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, qui (ut jam olim resuscitantibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Εἰρων primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deo reddidit: quem eundem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

————— valet ima summis
 Mutare, & insignem attenuat Deus,
 Obscura premens: hinc apicem rapax
 Fortuna cum stridore acuto
 Sustulit, hic posuisse gaudet.

Tota hujus Dææ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit τῶν θεῶν χειρισμός, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristoteliorum lucta περὶ τὸ αἶδιον & κόσμον disputantium, καὶ περὶ τὸ ἀλλοίον magni illius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Perio-

dion

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant *πίξιν* *εἰς ἀπίξιν* *ἀφαιωνυγίαν*. Quæ *ἀπίξιν* hanc constituebat potentiam, quam nunc *Δία* vocat procemii auctor. Eo argumento ex Platonis Politico desumpto, usus est Proclus noster, ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis: Ἀλλ' ἐπειδὴ, inquit, καὶ τὸ αὖτ' ἰσχυρὸν ὁ Πρόκλος ἀφαιωνίζει εἰς ἀνιδειξὶν τὸ ἀγνώστον εἶναι τὸ κόσμον, κατὰ Πλάτωνα τὸ ἐν τῷ Πολιτικῷ, ὡς ἐν ὑποθέσει χωρίζον τὸν κόσμον τὸ θεῖον, καὶ τὸν κόσμον τὸ θείου εἰς ἀπίξιν αὐτὸν ἐν πίξιν ἀφαιωνίζον. Philoponus igitur, ut Christianus, ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem, οὐχ' ἀπλῶς, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, λαμβάνοντες τὸ ἀνιδεικτόν, καὶ ἐν τούτῳ ἐπὶ πρὸς διευκρίναι, ταῦτα μὲν pro confesso fumentem id cui aliquid superstruit. Disputatione enim decima octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ἄρα τὸ θεῖον ἀπίξιν λέγει, Platonem intelligit, τὸν κόσμον, καὶ περιεῖναι αὐτὸς ἐν Πολιτικῷ καὶ ἐν Τιμαίῳ, ἀπίξιν ἀφαιωνίζον, εἴπερ περιεῖναι. ὅτι καὶ οἱ φιλόσοφοι, τὸ πᾶν, ὡς ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ. Et paucis interjectis, Καὶ λέγει πᾶν τοτὶ μὲν ἐξ ἀπίξιν μεταβάλλειν εἰς πίξιν τὸν κόσμον τοτὶ δὲ ἐν πίξιν μὲν μεταπίπτειν εἰς ἀπίξιν, ὡς ἰφιδρὸν αὐτῷ γήινον τῶν πεδυνίων ἀφαιωνίζον ὁ θεός, &c. Hesiodum nostrum certè ἀπλῶς, non modò τὴν εἰς ἀπίξιν ἐν πίξιν ἀφαιωνυγίαν asseruisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, πλὴν nimirum ἐξ ἀπίξιν εἰς πίξιν, expectasse manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, sive κατὰ ὑπόθεσιν loquitur, sive ἀπλῶς, ex primo Hesiodi desumpta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum melius interpretari essent, qui post ἀφαιωνίαν sui sæculi, iterum τὸ μεταβάλλειν. notat expectari, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

Νυνὲς δὲ δὴ γηῖν ἐπὶ σιδήρῳ, ἔδιδ' αὖτ' ἤμαρ
Πάυσονται καὶ μέγας καὶ οὐρανὸς, ἔδιδ' ἡ νύκτωρ
Φθισομένοι. χαλεπαὶ δὲ θεοὶ δώσουσι μετέμνηας.
Ἀλλ' ἱμῶν καὶ τοῖσι μεμνήμεναι ἰσθλὰ κρηγῶσι.
Ζεὺς δὲ ὀλίγον καὶ τούτῳ γηῖν μετέμνηαι ἀνθρώπων,
Εὐτ' αὖ γινόμενοι πολιορκήσονται πάλιν.

Manifesta periodi a revolutione, finem ætatis suæ constituit in melius, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

Μηκέτ' ἐπιτ' ὀφείλον ἐγὼ πέμπουσιν μετῴων
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ ἀφαιωνίζοντες, ἢ ἐπιτε γηῖν.

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis asseruerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δι' αὖτ' ἡ μέγας δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς κρείττονος εἰς τὸ χεῖρον εἶδον τῆς ζωῆς μεταβολῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν ἴσος, ἀπὸ χεῖρον εἰς τὸ κρείττον. τὸ δὲ ἐπιτε γηῖν, δηλοῖ καὶ ἀμείνους ἴσος πᾶσι καὶ αὐτὸν ἀνθρώπων, ὅστις αὖτ' καὶ ἐν τούτῳ δηλοῖ, ὅτι τὰς μεταβολὰς ἀλλοτρίως περιγράφει τὸ ἀφαιωνίζον τὸ ἀνθρωπίνης ζωῆς εἰς τὴν εὐνοίαν γινόμενης. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὸ κατὰ τὸ ἀφαιωνίζον totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes imprudentiæ vehemens suæ Proclum perstringit: οἱ δὲ λέγοντες τὰς ἐπιτε ἀνθρώπων λέγειν τὸν Ἡσίοδον μέλλειν γηῖν, ἐναντίας τῷ Ἡσίοδῳ, καὶ ἐκ τῆς αἰεί-

ὅν φασ. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus ἄπαισ adjungat, aut cupit dissimulare, quàm ex alio discere, aut non maledicere. Sub αἰσίοις igitur, sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est andora, quæ Ζεὺς ab auctore Procemii dicitur, cujus sunt collegæ Δαίμονες: unde sæpenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox Deus nihil aliud quàm Fortunam designat. Sic Naso:

Vota suos habuere Deos,

id est, successum eventumque suum. Maro:

Alcaninus curvo dimoxit spicula cornu:

Nec dextra erranti Deus absuis.

Quod nos aliquando reddidimus:

Αἰσίοις δ' ἄρ' ἵαλλον λήϊον δούρην οἰζόν

Οὐδὲ τύχης παλάμη πάλαι ἄμμορον.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς Δαίμονι, qui οὐ τῇ αἰσίοις rerum potiuntur. Contrà σοδαιμολία à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: Δικαιοσύνης μὲν δούσης, ὁ Κῦρος, σοδαίμων εἶναι ἀγαθός, ἢ αἰσίοις, σοδαίμων εἶναι. Quod Tullius vertit: *Rectè vero te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tuae fortuna conjuncta est.*

CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quàm ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohereant continuo videri possit, necesse est, cum variz sint de distinctione librorum sententiæ, de quo suprà aliquid diximus, fufius nostram explicemus. Idque eo maximè, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imo dicimus, totum illud quod sub Εἶρα καὶ Ημέραι nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quamcumque partem horum librorum citant Veteres, Εἶρα καὶ Ημέραι vocant. Sic Etymologus. Αἰετούμενοι, inquit, αἰετοῖ, λαμβάνοντες. παρὰ τὸ αἰεῖν τὸ σημαίνει τὸ λαμβάνειν, κατὰ παλαιότητα, αἰεῖν, αἰετοῦμαι, αἰετούμενοι. καὶ τρεπὴ Αἰολικῇ αἰετούμενοι. Ησίοδος δὲ εἰ Εἶρας καὶ Ημέρας καὶ σε ἑσπέρα Γηθησι βίον αἰετούμενον ἔσθην εἰσὶν. Item

Item in αἰλίῳ. Αἰλίῳ, καὶ ἄλλοις ῥῶν τὰ μὴ κινέμεναι παρ' Ἡσίοδου δὲ
 εἰς Ἔργα καὶ Ἡμίερον, ὁ τίς φησὶ. Μήδ' ἐπ' αἰκνήτοις καθίζον. Item in
 αἰλίῳ. δειλὸν δὲ βροτῶν ἱππαίουτο φημι. Titulus igitur generalis to-
 tius operis est, Ἔργα καὶ Ἡμίερον: quomobrem neque necesse fuit duas
 priores partes Ἔργων, posteriorem Ἡμίερον titulo distinguere, quod
 Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus.
 Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse no-
 tant Ἔργα καὶ Ἡμίερον. Ἀλλὰ πῶς, inquit, πᾶν τὸ βιβλίον ἐπιγίγεται;
 Ἡσίοδ' Ἔργα καὶ Ἡμίερον. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, vi-
 deamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus εἰς
 Ἡρώσι, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege,
 (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου
 meminit, ut & Tzetzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur; de
 Poëta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam
 operis sui: partes autem illas ita distinguit, ut alterum εἰς Αἰάντιον
 recitasse dicat; alterum partem eam, ubi Persen jubet ἔργον περὶ ἄπλοῦ
 καὶ χειρὶ καὶ ποσειδά. In quo Philostratus etiam morem, sicut in
 Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi τῶν αἰσθητῶν observavit,
 qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam con-
 firmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam
 sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus
 est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cùm de Tragi-
 ca periodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum par-
 tium una est εἰς Αἰάντιον, de qua agit Philostratus, cùm subjectum
 sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in li-
 bros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cùm
 autem subjectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἡ χειρ-
 γία, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm re-
 spectu operis & ipsius Oeconomix. Sed audiamus Philostratum: qui
 dicit ἄσται ἄμφω εἰς Χαλκίδι, τὸ μὲν τὸ ἐπὶ τῷ εἰς Αἰάντιον; καὶ αἱ
 αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀρετῆς καὶ καρπερῆς ἦσαν. τὸν δὲ τὸ εἰς τὸν ἀδελφὸν τὸ
 ἰαυτοῦ Πέρση. εἰς οἷς αὐτὸν ἔργον περὶ ἐκείνου ἀπλοῦ, καὶ χειρὶ καὶ ποσειδά;
 ὡς μὴ δίδωτο ἑτέρων, μηδὲ πινύη. Ubi manifestissimè illa, quæ juxta
 principium libri secundi sunt, respicit:

ἔργα δὲ ἦσαν Πέρση
 Ἔργα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διασκευάζοντο.
 Μήποτε σὺν παίδεσσι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχέων;
 Ζητιὺς βίοντι κατὰ γέγονας. —

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δὲ αἶψ' Αἰάντιος δεινὸς ἱππὸς φάλαγγες
 Καρπερῆ, ἃς ἔτ' αὖ καὶ Ἀρης ἐνόσπευε μεταλθῆναι,
 Οὐπὶ τὴν κ' Ἀθηνῶν λαοσπόδον. οἱ γὰρ ἄετι
 Κελαινίης Τρώας τε καὶ Ἑκτορος δῖον ἱμῶνον,
 Φράξασσι δόρυ δευρὸν, σάκε' σάκε' ἀνδραγαθήν.
 Ἀσπίς δὲ ἀσπίδι ἔρεει, κέρως κέρως, αἰνέει δὲ ἀντήρ.

Ἐάν

Ψαῦον δ' ἰππόθευσι κέρυδις λαμπροῖσι Φαλοῖσι
 Νόοντιν· ὥς πυκνοὶ ἐφίσταται ἀλλήλοισιν.
 Ἐφείξιν δὲ μόχῳ φθισιμόροισι ἐλπίσιν
 Μακροῖς, αἳ εἶχον παρσιόχρους· ὅσπερ δ' ἄμπερον
 Λογὴ χαλκείη, κερύδιον ἄπο λαμπρομέδων.
 Θωρήκων τε νιοσμυκίων, σπαρέων τε Φασσῶν,
 Ἐρχομένων αἰωνοῖς· μέλα καὶ θρασυκάρδιον εἶη,
 Ὅς τίτι γηθήσειεν ἰδὼν παῖον, εἰδὲ ἀνέχου.

Hesiodi verò:

Πλησίον δὲν Ἀτλαγλήων ἱππιχοιμέδων
 Ἀρχιδ' ἀμηντοῦ, ὄροισι δὲ δυοσμομέδων·
 Αἱ δ' αὖτε νύκτας τε καὶ ἡμέρας πρὸς ἀσπίδα
 Κακρόφαται, αὐτὸς δὲ ὤρετο πολέμου ἐν αὐτοῦ
 Φαίνοντα, πᾶσι πρῶτα χαρμωσομένοιο σιδήρε·
 Οὐτὸς τοι πιδῶν πάλαιτο νόμον· οἱ τε θαλάσσης
 Ἐγυῖθι ναυπέεσσι, οἱ τ' ἀγέαι βασιλῆων
 Πόντου κυμαίνοντι δ' ἀπὸ πρῶτι πίσινα χῶρον
 Ναίεσσι· γυμνὸν ἀπείρειν, γυμνὸν δὲ βουτῶν,
 Γυμνὸν δὲ ἀμείβῃ, εἶχ' ὅρα πάντας θάληδας
 Ἐρῶα κομιζέσθαι Δημήτερος, ὥς τοι ἔμελλε
 Ὡρ' αἰετήτα, μὴ πως τὴ μοῖα ἐν χατῶν
 Πρώτης ἀποτρέψει οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἑμὶ ἦλθες· ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 Οὐδ' ἐπιμετρέησιν ἐργάζεσθαι, νήπι Πέρση,
 Ἐρῶα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διεικνυμένον·
 Μὴ ποτε σὺν παῖδισι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχέουσιν,
 Ζητιῆς βίοντι κατὰ γείτονας, οἱ δὲ ἀμειλῶσι.
 Δις μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τυύξαι. ἡ δὲ ἐν λυπῆς,
 Χρῆμα μὲν εἰσέξει, σὶ δὲ ἐτάσια πόλιν ἀγροῦσις,
 Ἀχρεῖον δὲ ἔσται ἐπὶ τὸν νόμον· ἀλλὰ σ' ἀνώγει
 Φρῶζεσθαι χρεῶν τε λύσιν, λιμῶν τ' ἀλειψάτω.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuisse librorum distinctionem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῇ Ἡμερῶν doctrinam fuisse quæ subsequēbatur, & cohærebat sine ulla distinctione, cum ea quæ est τῇ Ἐργῶν. Nam certè in Orphæi quoque libris doctrina τῇ Ἡμερῶν fuit conclusio quædam τῇ Ἐργῶν, quod docet ipsum exordium manifestissimè. quod tale est:

Πάντ' ἰδὼν Μουσῶν θεοφρονέει. εἰ δὲ σ' ἀνάγῃ
 Θυμὸς ἐπινυμίας μύσης κατὰ μέτρον ἀκούσται,
 Ρεῖα τοι ἔξερται· σὺ δὲ σοὶ φρεσὶ βάλλας σῆπιν,
 Οἶον πέζιν ἔχοντα κυρεῖ. μέλα γὰρ χρεῖον ἔστι
 Ἰδύμεναι, ὥς αὐτὴ παρέχῃ κλέον αἶνον μύσης.

Non aliter ferè Hesiodus:

Ἡμεῖς δὲ ἐκ Διόθεν πεφυλαμένον, εἰ κατὰ μέτρον
 Περφρονέμεν δμῶσιν.

Præterea cum ratio dierum non magis ad *μερῶν* pertineat, quam vis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam ad mercaturam; tota autem Oeconomiz Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ἐν δῖ, alterum τὸ πῶπ.

C A P U T XIX.

Illustrata minima hujus libri parte, quæ plurimum difficultatis habet, reliqua jam plana sunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum facilius & series perspiciatur. Sequitur sæculi illius descriptio, in quo *Αἰδῶς* & *Νέμεσις* terras relinquunt, ac cælum petunt. Ultimum divortium id est, quod cum homine fecit Deorum præsentia. Cum illis subeunt tum alia, tum mater scelerum injustitia. Hac occasione singulare *αἰδώς* proponit exemplum, à causa desumptum, quæ miserè pervertebatur à iudicibus. Quod ut occultius proponat, suavissimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci *αἰὼς* vocant, inserit. Ejusmodi *αἰὼς*, quales sunt plerique Æsopici, quos venerabatur antiquitas, desumebant ab *ἡγεμονίᾳ*, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa *κρηφύα*: quales fuerunt qui sequuti sunt homines, quorum Poëta ut feritatem ostendat, negat eos amplius *ἄνθρωποι*. Vocem autem *αἰὼς* ita ab Hesiodo sumi, jam olim magistri viderunt. Plato in Politico ubi *ἡγεμονίᾳ* sæculum cum reliquis confert, beatissimos ait ejus sæculi fuisse homines, si quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuscujusque naturæ cognitione percepta, ad sapientiam spectabant. Locus illius est: *Εἰ μὴ τῶν αἰτῶν τοῦ Κρόνου, περὶ οὓς αὐτοῖς ἔτι παλῆς χρόνος καὶ διαίτης, ὥς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θεοῖς ἀπὸ λόγων δυνάμει συχνοῦς. περὶ οὗτοι τῶν συμπασι ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, μετὰ τι θεῶν καὶ μετὰ ἀλλήλων ὁμιλοῦντες, καὶ πωτῶν ἀνδρῶν περὶ πάσης φύσεως, εἴ τινα τις ἴδωκε δυνάμει ἔχουσι, ἥδε τί τι διάφορον ἢ ἄλλων εἰς συναγυρῶν φρονήσεις. ἐκείνοι ἐπὶ τῶν αἰτῶν μυσία ὥς ἀδαιμονίαν διάφορον. εἰ δὲ ἐμπροσθεν αὐτῶν ἄλλων καὶ ποτῶν, διελέγοντο ὥς ἀλλήλους καὶ τὰ θεῶν μύθους, οἳ δὲ καὶ τὰ τοῦ αὐτῶν λέγονται, &c.* Ex quo apparet, omnes *αἰὼς* illos inter homines terrarumque, vel ferarum inter se, ad illud sæculum referri solere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quod nihil minùs quàm sapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim *μυμψιγίᾳ*, partim iniquitas Aristarchi, qui versus illos è numero ejiciebat reliquorum:

Ἀφρον

Ἀφ' ὧν δ' ὅς κ' ἡμέλη πρὸς κρείστους ἀντιφρίξιν,
Νίκης τι εἶρηται. πρὸς τ' αἰχίσιν ἄλλα παύχθ.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγων γνησιολογίῃ ὁ πρῶτος. Atqui tempore ἡγεμονικῇ, λόγον aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut pote nondum existente τῷ ἀλόγῳ maxima ex parte ante τὴν ἀλλοτριότητα, quod sub ἐπιθυμητικῇ maximum est, cuiusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ ἀηδυσία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀντικειμένην τῇ φροσυνῇ δύναμιν ἐκ sede sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἢ ἄρα τίτι ὁ μύθῳ καὶ τῇ γνέῃ τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio xvo, quod multum ab hoc discrepat, tabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix. Ποιμὲν ἀνὴρ καὶ μέγαλ' ἐξ ἀδελφῶν ἄμφω κενὸν ὄδον. ἰδὼν τις δὲ ἐκ ποίμνης ἄρνα εὐτραφῆ πλουτίζοντα, ἀπληροῦντα τῷ σιτοῦ, ἄσπετον ἐπ' αὐτὸν ἄμφω (ὡς ἄρα τίτι ὁ μύθῳ καὶ τῇ γνέῃ τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad iudices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν nimirum τῇ Δαιμόνιαι προῆσιν, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικόν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem κατ' ἐπὶ ὁδοῖς injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς ἐφθάλμῳ, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ἔγωγε πολέω, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus δικαίῳ ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῷ ὅρκῳ metiebantur: sicut Plato De Rep. secundo εὐορκῶν καὶ ὁσίων conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sapit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐργάζεσθαι in genere, cujus finis est τὸ πλεονεξῆν, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τὰ ἐπιτήδεια. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur variae injustitiæ species. Τῷ δὲ δίκαιῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim pu-

blica, quæ ad *οικονομικὰ* spectant, partim privata quæ ad *πῶν* referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomix partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit *εἰς πεδινὸν, ὄρεσι, καὶ περὶ πελάγους*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ξύλῳ*, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inferuntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effœminare existimabatur quàm ignis, qui *βανάσιον* erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λύγαι* hyeme prætereant, potiùsque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum *ἡ ἀποργία*, alterum *ἡ πτωχεία* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monétque ætate de hyeme, deque *οὐλοποιίᾳ*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem *ἡ τοχθημία* ineunda sit, ad veris usque adventum potissimum, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *κρίτον ἐπ' ἡοῦ*, alterum *θύλας σιωπῆς* vocat. Agnæ quando pinguiissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hæc occasione tradit præceptum. Quando tritandum sit, qua in arca & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomix pars cum anno absoluto absolvitur. la

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur : quæ à vere incipit & aratione , in eaque rursus desinit : quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt , quam Ἡμερίαις dicimus. Hanc excipit pars altera , quæ ut majus lucrum propositum habet ; ita minùs justa est , longiùsque ab ἡμερικῶν ratione recedit , quod ex terra vivebat : sicut etiamnum agricolæ , excepto labore , quem induxit Pandora. Primum quod in ea est , agit οὐδὲ μίττεν θαλάσσης , quod malè intellectum fuit ab Interpretibus : nam ita vocat τὴν ἐπιτήδειον καιρὸν , quem constituit diebus quadraginta , post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo , & quamdiu redditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem : Εἰαρινῶν , quæ usitatissima fuit , minùs tuta tamen est : Θιερινῶν , quæ tutior multò , & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica , de ætate viri & fæminæ : quando potissimùm paterfamilias , quot annorum , qualem denique eligere debeat : quid spectandum , quid fugiendum. Restant versus aliquot , qui omnes præcepta de vita communi , de Diis , de hominibus , & pleraque supersticiosa ad finem usque continent.

CAPUT XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus , quæ prior operis hujus pars est , probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt : idem nunc ex altera parte præstabimus , quæ Ἡμερίαις inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur , minimè ignobilissima est illa , quæ Εἱμερίαις dicitur. Est autem in Agricultura Εἱμερίαις doctrina , quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam τῶν Ἡμερικῶν cum Εἱμερίαις confundunt Interpretes , aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm Εἱμερίαις in Hesiodi Operibus non in Diebus , habemus , Εἱμερίαις toto opere sparsæ sunt. Sic , si quæris quando erandum sit ; respondebit , εὖτ' αὖ φωνῶν γρόνθ' ἱππεύσης. Si quæris , quando ligna cædenda sint , respondebit , Ἡμερικὸν δὲ λήγῃ μὲν οὐδέ τι ἡλίου , & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit , Μῆνα δὲ Ἀπριλίῳ ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere , quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes , & quæ agenda sint , Εὖτ' αὖ δὲ ἐξήκοντι μὲν τροπῆς ἡλίου Χειμῆρ' ἐκπλήσῃ Ζεὺς ἡμερικῶν. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi , Ἡμερικὸν δὲ σκόλυμος τ' αἰθέρι. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat ἐπὶ σκολύμῳ : quod dicendi genus cùm non perceperint Aristotelis Interpretes , nos id suo loco illustramus. Autumnus , & quæ in

eo agenda, ibi. Εὐτ' ἂν δ' Ὀρίων κ' Σείριος. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis lepidè alludit Comicus:

Πρῶτοι μὲν ὄρας φαίνομεν ἡμεῖς ἤρ' , χειμῶν' , ὀπώρας.

Σπείρειν μὲν , ὅταν γένοιτο κρῖνον ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρή.

Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρι φράζει κρημύσσει κατὰ δύναι, &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem κατ' ἡμέρας necessariò statuunt, cum sit κατ' ὄρας κ' μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὀρφύς γ' μὲν, inquit, πλεῖς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπείχεσθαι.

Μυσταῖ' δ' ἐξακείεις τι νόσων κ' χρησμούς. Ἡσίοδ' δ'.

Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὄρας, ἀρότας.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ ὡροσκήρυξ ἐκάστη μὲν ἐργασία, κ' π' δὴ κατ' ἡμέρας μῆνα ἐργάζεσθαι. Incipit auctor ejus à Januario, desinit in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, Τῷ Ἰαννουαρίῳ καὶ κατὰ πρῶτον τὸ καρποφορεῖται τ' δένδρων. τῷ Φεβρουαρίῳ καὶ πᾶν δένδρον φυτεύειν, & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetzæ, qui Orpheæ quoque Ἡμέρας scripsisse vult, cum ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἰδίης, Μυσταῖς θεοφαδῆς. εἰ δὲ σ' ἀνίσχῃ

Θυμὸς ἐπανθυμίας μολύνης κατὰ μέτρον ἀκρότης,

Εἰς αὖ τοι ἐξέρω.

Et rursus paullò pòst idem, ὡς αὕτη παρέχῃ καὶ αὐτὴ μῆνης. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

Πρῶτον μὲν πρῶτα εἰς ἡμέρας φαίνομεν Ἀρης.

Μηνὲ δ' εἰς τ' Ἀφροδίτῃς ἡμέρας δ' ἔργων.

Τὴν δὲ γ' ἐξανύσσει φύσιν δίκην ἀναφαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπὶ τέλει ἡμέρας ἀπόπρωτον ἡλίου,

Πᾶσι ἐπιχθονίοισι φυτοσώρεα αἰτὶν ἀλκῆς.

Τετάρτῃ δ' αὐτοκλήρη πολυφειλία λαμπρότατα πινύ.

Præterea cum Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλην, aut, ut ipse loquitur, μητρεῖαν putaret, aliam μητέρα, sive ἀγαθὴν, quòd omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare velle. Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ Ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quòd sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

dioces; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *συνωδήν* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollō. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *Διμυργῆ Πυθαγορεῦ*. quæ præcipuè in his spectatur, & quæ nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γεωπονικά* dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram mernerunt, qui superstitiones illas tamquam *ἀπίστες* & *Ἑλληνικῆς θρησκείας* *ὅτι ἀναξίως* ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχει δὲ ὅπως καὶ ἵνα τὸ το βιβλίον περὶ τῶν καὶ ἀπίστες, καὶ Ἑλληνικῆς πολιτικῆς καὶ πολιτείας. ἀ δὲ τὸ εὐσεβὴς γρηγόριον ἐκτελεστέον, καὶ λοιπὸν συλλέγειν τὰ χρήσιμα. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, καὶ τὰς γεωργικὰς ἀγασματίας συλλέγειν ἀμύμων, καὶ δὲ τὰ αὐτὰ πρὸς τὸ αὐτῶν, ὅσα ἡμῖν εἰδέναι. ἐπιφανέον. ὅτι ἐπὶ πολλοῖς δὲ ἀφρονέον, ἐν οἷς δὲ ἀφρονήματα. ἢ τὸ Λόγιον καὶ ἄλλων ἀποκρίνει. πῶς.* Ex his tota Nicomachi G rasceni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus *ἀγνοίας* & *καταρρύσεως βλάβης ἀναπολάσματος* vocavit. Reliquæ rationes sunt *παρατηρήσεις*, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel *ἐργασίμοι*, vel *ισογῆ*, vel *ἀποφραγίδες*. *Ἐργασίμοι* sunt, qui & *ἀνύσιμοι* & *ὀνήσιμοι* dicuntur: *ισογῆ* quos *Θεῶν Ἡμέρας* vocat Lucianus, quibus opponuntur *ἀποφραγίδες*. Ex illis cum maximè *τὰς ἐργασίμους* consideret Hesiodus, nos cum Heraclito *τὴν ἀποφραγίδα* τῇ *ἐργασίμῳ* opponimus, non τῇ *ισογῇ*, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφραγίδων, εἴπερ γὰρ τίθεται πιναι, εἴπερ μὴ, εἰ ὁρθῶς Ἡράκλειτος ἐπέπληξεν Ἡσίοδον, τὰς μὲν ἀγαθὰς ποιημένων, τὰς δὲ φαύλας, ὡς ἀγνοῦντι φύσιν ἡμερῶν ἀπίστες μίαν εἶναι, ἐπὶ τῇ διηπόρῃ*. Politianum quantum fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiusque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum *Ἔργων καὶ Ἡμερῶν* librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina *τῶν Ἐργων* latius patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit : ita τῇ ἡμέρῳ , quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est : sicut ibi :

Ἡ μὲν οὖν πείκει , ἡ δὲ εὐφρονα καρπὸν ἀμύαζ. &
Σπέρματι αἰρεῖται. φυτὰ δὲ ἐκτρέφεται ὄριση , & aliis.

De altera :

ὕλοτόμον τι τιμῶν θαλαμῆα δῦρε ,
Νηϊά τι ξύλα πολλὰ , τί τ' ἀρμύρα νηυσὶ πέλοι ,
Τέτραδι δὲ ἀρχαῖς νῆας πήγνυται αἰρεῖται.

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est , ut diximus , vel conquirendi : ad quam spectat utraque pars de qua egimus , Agricultura & Navigatio. vel conservandi , quæ propriè Oeconomica dicitur , quam continuo in primo ἡμερῶν habes :

Ἡμεῖς δὲ ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένῳ δὲ κατὰ μέτρον
Πεφροδὲ μὲν δμῶσι , τετρακίδε μὲν αἰρεῖται
Ἔργα τ' ἐποπύειν , ἡ δὲ ἀρμαλίῳ διατίεται.

Ἀρμαλίῳ διατίεται munus erat in magnis familiis τῷ οἰκονόμῳ quæ secunda persona erat μετ' αὐτὸν , id est , post dominum ; Lucianus ἐκ περὶ Περὶ τῇ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς , κατὰ δὲ δύο ὁδοὺς καὶ τίτλους , καὶ βαρὺς αἰτῶν οὐ καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς ἵνα δὲ ἐν λαΐῃς , καλακώτερον μὲν αὐτὸς , καὶ κατὰ τίτλους. Διραπώτερον δὲ καὶ οἰκονόμου. ἔτ' μὲν καὶ ἀλλοῖς Διραπίας τῶν. ἵι πέντας suos ut plurimum habebant , quorum erat singula πέντα. Qua voce Poëta eadem ratione infra de tota Oeconomia utitur.

Ὅ γδ' αὖτε τ' ἐνάτη τι δὴν γέ μιν ἡμεῖς μὲν ὡς.
Ἐξοχ' αἰετοῦ μοιο βροτήσια ἔργα πέντα.

Unde Theocritus Χάρισιν.

Πολλοὶ ἐκ Ἀντοχίου δόμοις καὶ ἀνακλῶ Ἀλλύα
Ἀρμαλίῳ ἡμεῖς μὲν ἐμπεσάντες πέντα.

Rursus alio argumento utamur. Cum ἔργασια sit duplex respectu duorum , quæ familiam constituunt , & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur : ut unum ex multis sumamus , Agricultura virorum , Lanificium mulierum ; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat , ita neque posterius. Diem autem unum altero , tam huic quàm illi , magis conducere. Sic ;

Ἡ δὲ δουδική τε ἡ ἐνδοχῆς μίγ' ἀμείων.
Τῇ γάρ τοι νῆ ἡμεῖς αἰρεσιπότητον ἀρχῆς ,
Ἡμεῖς δὲ ἐκ παλαιοῦ. ὅτι τ' ἴδμεν σπασθὲν ἀμύτα ,
Τῇ δὲ ἐπὶ σήσκει γυνή , ἀνδράλοισι τι ἔργον.

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis , ὁ πλῆθος : utrumque ἔργον est , sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ὑλοτομία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θαλάμῳ : alter πρὸς νῆα. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias , cum uxorem duceret : unde Homerus θαλάμῳ ἴσον dixit : ad quam rem τῇ ὕλοτομίᾳ erat opus.

Navem ,

Navem, cum mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hic traditur:

————— Ὅσοι μὲν τι πειμὴν θαλαμῆα δῶρα,

Νῆά τι ξύλα πύλα, τί τ' ἄρματα νηυσὶ πέλουται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quod faceremus fortasse, nisi aliud festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis superque apparet, quomodo vox Ἔργων in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cum enim ad speciem ea refertur; vel κατὰ πειμὴν, ut loquuntur Magistri, sumatur necesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ πειμὴν sumitur, peccavit translatione inepta, λὼν ἄλλος ἐπ' αἶδος: quæ & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est, & inanis, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cum partim τὸ πνεῦμα, quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τὸ κρῖν, quibus opponitur ἡ διάλεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea tradimus, quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maximè observandum est. Qui vocem ἔργων λὼν τὸ ἔργον deducunt, κατὰ διάλεκτον eam sumunt, quæ multum ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἑσπερίαν, inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ, ἄρδον δ' ἰοῦντο καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον, facta vertit. Non hominum video, non ego facta boum. Porro cum simpliciter vocem ἔργων ad omnia transferant Veteres, quid opus est nodum in scirpo quærere? Est igitur ἔργων, τὸ ἔργον τὸ οἰκονομικόν, τὸ πρὸς τὸ βίον συμφέρον. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermone εἰς τὴν κατὰ Ὀμήρου αἵρεσιν, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandemque, χρεὶς δὲ, inquit, αὐτῷ πεποιθὼται οἱ θεοὶ λόγοι. αἶμα τοῖς λόγοις, Θεογονία χρεὶς δὲ αὐτῷ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸ βίον ἔργα τὰ ἀδραστία, καὶ ἡμέραν ἐν αἷς δραστία, ut suprâ ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius omnia ea approbare de quibus suprâ disputavimus, simulque ea confirmare, de quibus hic agimus. Cum autem nusquam improprie in his libris vox Ἔργων sumatur, quæ dementia esset, ibi improprie eam sumere, ubi tantum propria esse debet? Sic, Ἐργάζεσθαι Πέρση δῖον γένος. &, Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἔστω μέγιστα χρηματῶν. &, Ἐξ ἔργων δὲ ἄνδρες πολύμηλοι τ' ἀφνειοὶ π. &, Καὶ τ' ἔργαζομεν πολὺ φίλτερον ἀθανάτοισι Ἐστιά, ἢ δὲ βασιλεία. &, Ἔργων δὲ ἔδδ' οἰεῖσθε, ἀργεῖν δὲ τ' οἰεῖσθε. &, Εἰδὼς ἔργαζ' ἡ, πάρα σε ζηλώσῃ ἀεργός. &, Ἐργάζεσθαι ἡπίε Πέρση Ἐργα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διέλεμψαντο. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν, ita ἔργα νηῶν dicunt Poëtæ: & sicut γλῶν ἔργαζομαι, ita πόντον ἔργαζομαι.

Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὸς ἐργάζεσθ' dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸς δ' ἀσπίμοφιλοι ἐργάζονται. Ita ut nunc appareant somnia Grammaticorum, qui subtilius hæc inquireunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργων in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τὰς ἐλπίδας καὶ ἀνδρείας πρῶτοι, καὶ τὰς δικαίας τοῖσιν δ' ὑπολαμβάνουσι τὰς μὴ ἀφ' ἑτέρων ζῶντας. τοῖσιν δ' οἱ δὲ τὸ ἔργον ἐργάζεσθ', καὶ τῶν οἱ δὲ πλεονεξίας, καὶ τὸ ἄλλων οἱ αὐτοῖσι μέλειται. Ex quibus verbis, ut intra alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cum enim τὰς ἐργαζομένας, & τὰς αὐτοῖσι Vetus maxime justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odys. Z. ubi hanc Oeconomiam tangit:

Τοῖσιν ἰαὶ ἐν πολέμῳ, ἔργον δὲ μοι εἰ φίλοι ἦεν,
Οὐδ' οἰκωφιλίῃ, ἢ περὶ ἀγλαὰ τέκνα.

Atque hæc hæctenus.

F I N I S.

DANIE;

DANIELIS HEINSII
H Y M N U S
I N H E S I O D I
P A N D O R A M.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora fit,
intelligitur.

Α΄ Θανάτων βασιλείαν αἰείδομην ἢ δὲ καὶ ἀνδρῶν
Νόσφιν αἰὲ κρατέουσιν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
Πλαζόμενοι λιπόμεθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτα Φερέσβια δῶρα καλύψας
Ἰαπεπονίδαο χολασάμεν· Διὰ βυλαῖς
Ζῶς κρατερὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι.
Ἰλαθι πασιμέλυστα, πανόλβιε, πόντα θεάων.
Εὐφροσιῶης δώπειρα, καὶ διάντησον ἰόντι.

Ὡς ποτε γῇ τετάνυστο, καὶ ἔρσανός διρυς ὑπερθεῖν
Ἀμφιταλαντῶνσαν ἐλίσσόμεν· ὦ δὲ γαῖαν
Τείρεσιν ἐσεφάνωτο, καὶ ἡελίς γλυκὺ φέγγει·
Αὐτοκασιγνήτης ἐσέψατο κύκλα σελήνης,
Ἡδὲ χθονὶ λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
Ἀνθρώπων τέκε Φῦλα, καὶ διρυπόρε Διὰ κόλπῳ
Ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσέων ἀνετέλλετο λαῶν.
Χρυσέων μὲν πρῶτα καὶ ἀργυρέων γῆ· ἀνδρῶν
Μήτηρ τίκτετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλός,
Ἐκτὸς ἀλιτρουσύνης λυσάδε·, ἐκτὸς ἀνάγκης,
Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, καὶ ἡ πρῶτον τέκε μήτηρ·

Πήχας

Πήχεας ἀμπετύοισα, Φίλα μαιώσατο τέκνα,
 Πάντα χαροσαμήνη· δεινὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα,
 Οὐδ' ἐβίον μερόπεσιν ὑπόπλοθεν ἄρματα πόντι
 Νῆες ἀγίνεσκον, Βορέω πνεῖον· ἀπειλὴν
 Λαίφεσι πεπταμύοισιν ἀνα μέγα κῦμα θέεσσι.
 Τοι ᾗ θεοὶ μερόπεσι μεμιγμένοι εἶδ' ἔδασι,
 Πάντοθεν εὐρύσερνον ἀνεσρωφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅτε δὴ χεῖρεσσι ἢ εὐρέϊ καρτὶ πεποισθῶς
 Οὐ γνέττω κρητερῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσας
 Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγν, ἐκ ᾗ διώξας
 Γαπετὸν δολέοντα, νέης ἐπεβήσκειτο πρῆψ,
 Δὴ τότε χάλκειον γλῶσσο, ὄβριμον, σῶκέτ' ἀνεκτὸν,
 Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα·
 Ἀρεῖ πεφελῆς, ἢ ἀναιδείησι νόοιο
 Ὑστερὰ θεσμὰ θεῶν τελέσων κενεόφρον' ὄρμηψ.
 Τῆς ᾗ ῥέα λείπεσκον ὅσοι ναετῆρες ὀλύμπῃ
 Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυντο κατ' αἶαν·
 Οἱ ᾗ μὲν οἰώθησαν ἀκινήτοισι ᾗ μόχθοις
 Καὶ θανάτων συγερῇσιν ἐδελώθησαν ἀνάγκης.
 Δῶρα ᾗ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζῶς δ' ἀφθιτα εἰδῶς
 Κρύψατο πῦρ, πενίης αἶψ' ἄμμορον, ἔρμα βίαιο,
 Σύμφορον ἀπορίης. Τὸ μὲν αὐτίκα μέμμερ' ἦδ' ὅς
 Γαπετῆ, κούλοισιν ἐνὶ ναρθήξϊ καλύψας,
 Ζεῦα λαθὼν κλέπτεσκε, θεῶν πρῶμον ἠδὲ ἢ ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένον, ἐδ' ὅγε μίλων
 Εὐρυβίη Κρονίαν· ἐνὶ σήθεσιν ἀλύξας,
 Νήπιον· ἢ μάλα μέλλεν ἀπειρέα νηλέα θεσμόν
 Δαιπέμεν ἀνθρώποισι, ἢ αὐτὸς πῆματι κύρσαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε καὶ φρένας ἔνδον ἔϊσας
 Ζῶς ἀπαφισκόμενον, ἢ αἰμεροσάμενον φλογὸς αὐγῆς,
 Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, ἢ ὁσόμενον καὶ θυμόν
 Ἀργαλέας ὁδυῶας (αἷ τ' ὠφελον ἐδ' ἐγλόντο
 Ἀμφὶ τε γλῶ πονέεσι, ἢ ἀλμυρὰ νῶτα θαλάσσης)
 Παρθένον αἰδοίην διερχῆς ἐπλάσασατο γαίης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ἄτερ φιλότη' ἀνάγκης,
 Παρθένον, ἢ χθονὶ πᾶσι καὶ ὑδάτοεντες ἑναυλαί,

Ὅσαά πε γῇ κείλῃσιν ὑπὸ ῥίζῃσι κέκλυθε,
 Τῇτ' ὀπιτέτραπ' Φυτὰ μυρία, ἣ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἡφαιστος ἔτρυξε,
 Πᾶν δ' ὀπιβέβλησται ὅσων μερόπεσιν ὄνειαρ·
 Πᾶντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἣ γεγαυῖα περ αὐτή.
 Χαῖρέ μοι αὖτις ἀνασσα, πολύλκιτε μήτερ ἐάων,
 Μῆτερ ἀπημονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κυκλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;

Χαῖρε θεῶν κρείσσων, θεῶν θεὸς αὐτὴ εὔστω,
 Δημήτηρ μὲν εὔστω, ἣ δούρευν Αἴθνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, ἣ ἐνὶ πολέμοισιν Αἴθνη,
 Ἐν ᾗ πόποις Κυθέρεια ἣ Γμερστος. ἥ μάλα κείνσθ
 Ὀλβιστος, ᾧ τιῶν λωκώπιδος εἵνεκα κέρης
 Ἡπιος ἦθα θεός, ἣ ἐπέλεπες ὄμματι λωκῶ,
 Ἐκ δ' ἐβαλες πενίῃ θυμοφθόρον. ἐσθλά τε πολλὰ,
 Χρύσεά θ' ἱμερόεντα ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρεσ τε, ἣ ἡδέα Κύπερδος ἔρξα.
 Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάλαι ἐμμορες, ἐξέπ κείνσθ
 Ὅπως δὲ τὸ πρῶτον ἐν μερόπεσι φάνησθαι
 Ζῆνι χαριστομήνῃ πρώτῃ δέ σε φαντὶ γυναικῶ.
 Τῶνδε γὰρ ἀντιπέτυχον, ἣ ἀγλαὸν ἔλλαχες εἶδον
 Παρθενικῆς, ἀνασσα, χάριν σίλβου ἣ αἰδῶ.

Τῷ ἣ ἐγώ τοι πρῶτος, ἐπὶ χνόον ἀβρὸν ἀέξων,
 Ἡδὲ χρύσειον ἄνθος, ἐπὶ νέος, εἰδὲ βολάων
 Νῆις ἐὼν πάντῃ τῇ Κύπερδος, εἰδὲ πόθοιο,
 Εὐεπίης ἀπένδω μαλακὸν γάνος. ἴλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιβήμεναι δύνῃς.

Χαῖρε πάλιν τράλῃσι, θεῶν ὀπιμνήνῃ ἀλκίῃ,
 Ἀλκίῃ μὲν πάντων τε θεῶν, πασῶν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετιγῇ, ἣ ἰδυίτερσθ κυδοιμῷ,
 Ἐλπίδος ἡγήτερσθ τίς ἂν σοι καρπὸν μάχοιτο,
 Ἡ πολυωνυμίῃσι θεῶν οἱ ὄλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, ἣ ἀμφιτρίτῃ ἀνασσα,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, ἀμφιτρίτῃ ἣ πόντον.
 Τῷ ἣ ὅσοι ἀπὸ δόσιν ἀρόμεναι ἡδὲ φυτῶν,
 Ὅσοι ἐπαυτέρεσι πέδον κρέουσι μακέλλης,

Ὅσοι ἀμνησάμενοι πολυμηθέα καρπὸν δόξης,
 Ἐκπελέα, βεΐθοντα, πεισφίγξουσιν ἀμαύλαις,
 Σὸν πρῶτόν τε μέσόν τε καὶ ὑσάπον πρὸ βωμόν
 Αἰὲν ἐλίσσον), καὶ ἐλίσσόμενοι ποτὶ δῶμα,
 Παμπληθές τι φέρουσι καὶ ἔφατόν. Ἰλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. μὴ δὴ τίς τις ἐμοὶ φίλῳ ἢ ἀπὸ θυμῷ.
 Νόσφι σέθεν γῶ, ἀνασσα, μάτλη φυττοεργὸς αἰωδὺς
 Τετράγυον καὶ νεόν, ὁμῶς δὴλός τε καὶ αὐτός,
 Ὡλκα πέρι μογέοντε, κατατρίβουσιν ἄροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν.
 Ἐξέπι γῶ κείνε, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν ἀριδείκετ' τέκνα,
 Ἰσάτω ἀθανάτων λιπέτλη χθόνα καὶ μύθῳ ἀνδρῶν
 Νόσφι σκοφροσύνης, παρὰ τοι πέλῳ ἐσὶν ἀπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, τρεφερῆς τε καὶ ὕγρης,
 Ἰγρης καὶ τρεφερῆς· τῷ καὶ παλαίμῃσιν αἰείρης,
 Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρως ἀγλαόν, ἔθαρ δόξης,
 Εὐφορίας μέγα σῆμα, πρὸ σαχύεας βεβρυγῆς,
 Ἀμφοτέρων σαχύεας καὶ ἀνθεσιν. ὅσά τε γαῖα
 Εἰαρινῷ Ζεφύροιο χέει μεθύοντι ἔερση,
 Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· πόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνη,
 Δεινὰ παλαιγύρων ἐψάσατο βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γῶ ἀνακτερίτω τε μόνιω κόσμοιο καὶ ἀρχίῳ
 Σημανέειν ἡγῶντο· σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦθα,
 Εἰναλίη θεὸς ἦθα, Τύχῃ δέ σε φωνὴ καλεῖσθαι
 Νηρέῳ ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῖο γέροντι.
 Πάντῃ τ' ἀνέρχουσι κατ' ἄσπετον οἶδμα θαλάσσης
 Ἰστίατ' ἐκπετάσσει, πεισπομπόμοισιν ἰοικας.
 Ναυηλίη σοι πάμπαν ἐπείαδεν· ὅς σε, πόροιο
 Νῆα θολῶ ὅπῃ πόντον ἐλαύνει) ἄμφι καὶ ὄλβη,
 Σοὶ ἀνὰ χεῖρα πίττανε· Σὺ τ' μεδέουσι κατέσης,
 Ἐμπρείης πόντοιο, καὶ εὐφορίας καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι Ἀνταῖη μεγαλύνουμε, μήτερ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μέγαλοιο· σὺ γῶ Τιτῇσι μέτεσκες
 Παντὸς ἐπ' κρατέεις, πρὸ προτέροισι θεοῖσι,
 Ρεῖη πλετοδότερα· μόνῃ δ' Αἰδῶο θεαῖαν

HYMNUS IN PANDORAM.

175

Ὡς παρ' ἑλλοχας αἰσὺν, ἔτ' ἔμπεδα ταῦτα φυλάσσεις.

Μενοχρῆς ἑκάτη, δεινὴ κλωστήρος ἀνασσα,

Γαίης κρηγενέσσι, καὶ ἰθυύνσι θάλασσαν.

Χαῖρε Διὸς δέσποινά, Ποσειδάωνος ἑταίρη.

Χαῖρε πάλιν κρείσσα θεῶν, κρείσσα θεαινῶν,

Ἀρετὴς θεράτεια καὶ Εὐνομία, καὶ Ἀπόλων,

Ἀρεταίς ἐν βίᾳ καὶ ἐν νέουσι καὶ ἀπόλλων,

Εὐνομίῃ δὲ ἀγορεύσι. Σὺ γὰρ συνόεντας οἷσ' αὖ

Ἡ λύκx ἡ χλάνx κατεναντίον ἐς σκοπὸν ἔλχεις·

Οὐτε παρέσφηλές γε, καὶ εἰ μάλα τηλόθεν ἔση.

Ἰθὺ πτυσκόμην. τύχε δ' ἡ μάλα καίριον αὐτῆς

1^η μεγάλη βληθεΐσα, η ἀσπαίχουσα ποδοῖν

Ἦ σάπρον θανάσιο μέλ⁹ κρυόεν⁹ αἰείδ⁹.

Καί σέ πρ ἡγεμόνι γλυκερῆς αἰτδ' ἔμψ' ἄλγους

Καὶ ἐλάφῳ πείπιε, καὶ ἐν νιφάδεσσι λαγῶν

Ωρσεν ὑπὸ ἐκ κριτέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν ἀγῶνα.

Τοῖς δ' ἐμέγ' ἔφρησεν κραδίη, μάλα δ' ἀμφὶ πονέσσειν.

Ἰχνιον ἔνθα καὶ ἔνθα διωγόμενα. πρὸς δὲ δύνει

Πολλὰ πεισκαίρουν, αἱ δὲ ἐλελίσσει ἔρη,

Ἀγγελ^{ος} ⲉϥϣⲱⲛⲓⲥ ⲙⲉⲗⲓϥⲣⲟⲛⲥ, ⲉἰⲙⲉⲗ ⲁὐδ^η,

Μείλιον ἀγνώσῃσι, μέγα πρὸ δ' ἔστιν ἄγαλμα.

Χαῖρέ μοι αὖθις ἀνάστα θεῶν πέρι μῆτιν ἔσσε,

Κηρὸς ἀλεξήτειρα, παρὰ τρέψασα ἢ πότμον

Εὐσεβέων παιδείας· νόσον δὲ ἀπὸ πάντων ἀλάλκεις.

Σοι δ' ἄμα γεινομένη νόσοι αἰόλαι ὄξύ τι πῆμα,

Ἰκελαὶ ὀρνίθεα σὶν ἢ ὀρνυμένησι μελίσσῃς

Ἀνδρόμεον βίον ἄμφι δῖέδραμον, ἐδ' ἐπὶ πρὸς ἔαεν

Ἀθανάτων σέο νόσφι, Διὸς βελήσιν, ἀρήγειν,

Οὐδὲ παρατεῖσθαι συγερῶν μερόπαςιν ἀνάγκη.

Οὐδὲ κασιγνήτας, τῆσιν σ' ὁμόπμον ἔθηκε

Ζῶς Κρονίδης, Δάχεσιν τε καὶ Ἀτροπον' ἦν τε λέγῃσσι

Ἄνδρες ἐκαστομέλαιοις ὑπικλώθσαν ἐφείναι

Δαίμονα δυσφρονέοντα, ἢ ἡθὰδα κῆρυ μέλαιναν.

Χαῖρε πάλιν, κρείσσε θεῶν, κρείσσε θεαινῶν.

Εὐνομίη τε θέμις τε· σὺ γὰρ κρατέσσαι δικασῖ

Ἡ κνᾶμοις λούκῃσι τ', ἡ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοισι θιώνοντα δίκα κ' ὑπὶ φρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσι, σὺ δ' ἔμμελ' ὄλβον ἀφαιρῆς,

Τῷ δ' ἔτι πάλιν πόρεσσι ἄλλον· ἐπεὶ βασιλῆϊδες δόχαι

Χρυσὸν πλῆθος ὀφείλουσι, ἔρως ἀνάκτων,

Παίγματά σοι τελέεσσι. σὺ δ' ἔτι σέφανόν τε κ' ὀρχος

Τῷ μὴν αἵτωσας, τῷ δ' αὖ πολὺ μείζον ἔθηκες.

Χαῖρε μέγα κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,

Τ' ἀπὸν μοι χαῖρε, κ' ἡμερόεντας αἰοιδάς,

Μισαίων φίλα τέκνα, κακίην δ' ἀπὸ λιμὸν ἄγασσε,

Ἢ δ' ἐμὲς ἐστὶν, ἀνέσσει, τύχης ὑπὲρ ἔθηκες.

DANIELIS HEINSII
 IN HESIODUM
 EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμήτερ τρέψετε, σὲ μὲν πολυμηθέα καρπὸν
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἰνός, ἃ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχνός Πυκιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐνναέτης, οἶδεν ἀμνησάμεν·
 Σὺ γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλύνουμε, χεῖρὶ δὲ ἐχέτλιν
 Τῇ μὲν αἰεττάζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
 Ἄρτον τ' ὀκτάβλωμον, αἰεκέα λιμὸν ἀμύνειν,
 Παντοῖης κερυφλῶ δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κερμίζειν,
 Μελλόμεν· γλυκερῆς ἔργα γειτονίης.
 Σωφροσύνῃ δὲ ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλεόν ἤμισυ παντός,
 Ἐκ Μυσέων σοφίης μέτρον διδασκόμεν·
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σοὶ γὰρ ἔνεγκε
 Πολλὴν καὶ πινυτὴν γαῖα φυτοπορίῃ.

Ad eundem.

Δαφνοφάγ·, γλυκύμυθ·, ἀνὴρ φίλ· ἐρανόδησι,
 Γῆς δρότρε θεῖ· δείκνυεν Ἡσιόδ·,
 Πιερίδων γείτων πολύνυμ·. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἡ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρε·
 Αἱ σελίδες θεῖα φαντό ποθ' Ἡσιόδ·.
 Ταῦτ' ἄρα φρασάμεν·, γλυκερῆς φίλ· ἤλιθι Μύσης·
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

Ω μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερ' ἔργα κομίζων,
 Βέλις Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
 Δαίμοσιν οἷ' ἔηθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμνι' ἢ δὲ ἀγέλλῃ τ' Ἐλικωνιάδ'·
 Ἐνθά σε βυκολέοντα θεῶν κλαῖ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σῇ φίλῃ περπόμενον κραδίῳ·
 Ἡ' τάχα πεμπάζοντα βόας, ἢ μηκάδας αἴγας,
 Ἡ' τάχα ἢ λεπὲς πηγνύμενον δόνακας,
 Ἐν τε πόης ῥαδινῇσι ἢ ἀνθεσιν εἰαρινόισιν,
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν σῆθεα μηλονόμων.
 Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μυσέων βασιλῆα γυνέωπι,
 Αὐτοφυῆς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ ποίεας, ἢ ἴλα' ἄμμι γῆοιο,
 Αἰπόλε μὲν περὶ πόντον, νῦν δὲ ἄρ' αἰοιδοπόλε.

Ad eundem.

Ὑψάροσθ' ἐπὶ αἰοιδὸν ἀναζητῶν' ἄρ' ἔρη',
 Ἡ' φύγῃς δ' ἄρχαῖον δείξατο Μαιονίδῃ.
 Δεινὸς ἄρ' ἔστι μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πολέμους τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπέμεν Αἰακίδῃ.
 Τῷ δὲ ἄρ' ἐπὶ γυνομήνοιο πάλαι κλύε πότνια Διὶ,
 Βῆ δὲ ἴμεν ὑψηλῆς ἄγχεα Πιερίης.
 Ἐνθ' ἄρ' οἱ κλυτότοξ' ἐναντί' ἦλθεν Ἀπόλλων,
 Ω κα μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δὲ Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἷζυρῇ ἐνὶ κόμῃ
 Βοσκόμενον γλυκερῶν ἄγχ' Ἐλικωνιάδων.
 Ως δ' οὐ μὲν ἦδε μόθον Πηληιάδεω Ἀχιλῇ,
 Καὶ περὶ τῶν ὁρμῶν ἢ μὲν ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότεις, ἢ ἀρερότα τοῖσι μάλιστα
 Ἐκ Διὸς ἐργαῖς σήματα, τὰς τ' ἔειδας.
 Ως εἰδὼν μεγάλων διασῶν ἀνὰ γαῖαν ἐκσῶν,
 Ὅς γ' ἔπημνητὶν ἦεν, ὅς δὲ ἀγαθὸν.

Ad

Ad eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραίῃσι πολὺν ἔρπονδον Δίῳ ἔχουσι
 Μήδεα καὶ πλῆθη καὶ γῆϋ' ἐξανύσας,
 Μυσῶν ὑποφῆτα πελαυγυῖες. ἦτοι ἐκδύθεις
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δῆνεα καὶ περσίδαας,
 Τείρεα πάντῃ μαθῶν, τίπερ ἔρπονδος ἐπεφάνω;
 Καὶ Κρονίδε βυλαῖς, καὶ φάϋ' ἡελίς,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δρέξης,
 Ἀγλαὸν δρχαίης σῆμα φυτοπορέης.
 Ἀρκαῖδες ἰλήκωτε, μόνϋ' προσέληνϋ' ἔεσκε
 Πάντῃ Σεληναίης γνῆς πόρον Ἡσίοδϋ'.

A R G U M E N T U M

I N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divi-
sione initio, Poëta alteram
quam esse reprehensione dignam
& vituperio ostendit, rejicit:
alteram verò ut rebus præfe-
rat omnibus, fratrem suum
Persen monet. Quod altera in
fori molestiis omne ferè tempus
ponit: altera autem, quæ ho-
nesta est & bona, solo labore
cum justitia, quæ ad vitam
requiruntur, sibi comparat.
Postquam enim mentis, ut Poë-
ta loquitur, vaserrimæ Prome-
theus, Jovi ignem, hoc est,
vitæ abundantiam (sicut huc
alludens ait alibi divinus Pla-
to) furtim surripuisset, Jupi-
ter hominibus quos industrios
vocat ac solertes, hoc est, de
comparandis facultatibus solli-
citis, malum magnum, Pan-

Εκ τῶν ταῖν ἐρίδοιν Δαί-
μονος δὲ ξάμεν & ποιη-
τὴς τῶν ὀπρωμητῶν, ἥτοι
ὀπίσθον, ἀποδοκιμάζει τῶν
ἧ ἐπὶ πᾶσι πάντοτε ποιῶν
τῶν ἰδίων ἀδελφῶν τῶν Πέρση
ἐπιτίθηται. ὡς ἐκείνης μὲν
ὡς φιλονεικίας καὶ ταῖς τῶν
ἀγορῶν ἀγροτείας τῶν πλεῖστον
χρόνον ἐχέουσιν, τῶν δὲ κα-
λῆς τε καὶ ἀγαθῆς, μόνον τῶν τό-
νῳ μὲν δικαιοσύνης τῶν ἐπιτη-
δεῶν μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῶν
Διὶ τὸ πῦρ, τέτρεται τῶν τῶν βίης
ἀπορίαν, (ὡς Φησὶ περὶ τῶν
ταῦτα νεανιδόμων & οὐ θεῶν
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φειῶσι καὶ ἀρεπικοῖς, ἤγεν
τοῖς ὡς τὰ τῶν πόρε ἀναδράζου-
σι, κακὸν μέγα, τῶν Πανδῶ
ἐστίν.

εἶναι, ἥτοι τὴν τύχην, τὴν
πάντα τὰ τῷ θεῷ δῶρα τὰ
φυσικὰ δηλαδὴ ἀεργετήμα-
τα, περιβεβλημένην, παρε-
σκόασε. Καὶ ἔτω μὲν τῷ βίῳ
πόρον ἢ τύχην ἐπιτέτρεπται,
τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ προμηθείᾳ
τε καὶ ἐπιμελείᾳ τέτων ἐφικέ-
σθαι χαλεπὸν ἐγλύετο. Τὸ πά-
λαι γὰρ, μήπω ῥαδιερήσων-
το δὲ Προμηθέως, πάντα
τὰ πρὸς τὸ βίον ἐπιτήδεια,
ἀπόρρυσσεν λίαν καὶ παρὰ πόδας.
Κρόνον γὰρ τοπρεῶτον χρυσὸν
πῶς ἀνθρώπων γένος ἐμνηχα-
νίσκετο, ὥς πνι πάντα αὐτομα-
τίζουσα ἢ γὰρ ἐδωρήσατο. Τῷ
τὸν χρυσὸν γένος, θανά-
τω πνι μαλακῶς τε καὶ ἡδυπα-
θεῖ περιπεσόν, δαιμονίας λή-
ξεως τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχε.
Τῷ τὸν γένος ἀνελκυσθεῖ τὸ
δῶκερον, τὸ δὲ χρυσὸν δὲ χρυσὸν
χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὄν, καθαρὸν
δὲ μακρόν τῷ ὕστερον γηρομύων.
Ὁ Ζεὺς γὰρ, ἡ γὰρ ἡ εἰμαρμένη,
καὶ τῷ τὸν γένος κρύπτει καὶ ἔ-
τω μὲν δὲ βίῳ ἀπαλαχθέν, τῷ
τῷ ὑποχθονίων θνητῶν μακά-
ρων λήξεως ἐπιβόλον ἐποίησα-
το. Περὶ μὲν γὰρ δὲ τῷ τῷ
γένος δὲ χαλκῷ τὸν τῷθεν ἀγ-
λαμβάνει, δεινὸν τε φησὶ καὶ
ὀμβραῖμα· οἳ πνι οἱ ἀνθρώποι
ἀπληροκτονία τε καὶ ἀφροσύνη
ἐπὶ ἀλλήλων ἔπεσον, νυνύμως,

doram nempe, hoc est, Fortu-
nam, quæ omnia Deorum do-
na, id est, beneficia naturæ,
sibi vindicare cœpit, in me-
dium produxit. Ita tota vitæ
comparandæ ratio, Fortunæ
est commissæ: prudentiæ autem
hominum ac curæ ea sibi com-
parare cœpit esse difficillimum.
Olim ergo, ante usum hoc
Promethei factum, omnia quæ
ad vivendum erant necessaria,
facillimè comparabantur, &
ad manus erant. Saturnus
enim primò omnium, genus
quoddam aureum fabricabat
hominum. Cui sua sponte om-
nia suppeditabat terra. Hoc
genus, leni ac jucunda morte
cum hac vita defungeretur, vi-
tam dæmonum & nomen post
obitum consequebatur. Hoc au-
tem, alterum est secutum, quod
argenteum dixerunt: quod ut
aureo in omnibus deterius, ita
purius fuit quàm sequentia.
Jupiter ergo, hoc est, Fatum,
etiam hoc genus aufert: quod
defunctum, vitam eorum du-
xit, quos Beatos Subterrestres
vocat. Ita ad tertium, areum
nimirum transit, quod scelestum
esse & impetuosum docet. Qui
quidem homines cade mutua
& imprudentia cecidere: cete-
rùm nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus extincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublatis, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maxime autem tangit iudices, quorum brevi ac venusta fabella, corruptelas taxat. Reliqua pars libri, justitiae ac injustitiae praemia ob oculos ponit: tum & monita quaedam sapientissima Persae proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quae praecepta continet, parum inter se cohaeret: ita ut soluta quasi & nihil minus quam adstricta sit oratio. Quae subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui nudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non raro & digreditur: ut videlicet tadium

ἔγαν λήξεως μὴ ἐδεμιάς τυ-
χόντες, πανολεθρείως δὲ εἰς ἄδης
καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τέ-
τῳ τὸ ἦρώων ἔπε), ἦ ἀμφὶ
ἦ Ἐτεοκλέα καὶ ἦ Πολυαείκλω
μάλισα, ἦ δηλαδὴ τὸν τε πρῶ-
τον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον
Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ ἦ ἀμφὶ
Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, ἦ τε
ἄλλων ὧν ἡ ποιήσις μέμνη), ἦ
Τρωϊκὸν συνησπαμμένων ὧν οἱ
μὴ τῷ θανάτῳ ὑποπεπληγέ-
τες πιασυδεὶ ἀπώλοντο. οἱ δὲ
πινες αὐτῶν ἐπὶ νηυσὶ τὰς μα-
κάρων νήσους οἰκοῦσι. Ἐκ τῆς
τῷ σιδηρῆν, καὶ τὰς αὐτῶν ἀνό-
μίας διελθεῖν ἐπιβάλλει), τὰ
τε τῶν δικαστῶν μάλισα, ὧν
αἰνῶ πηλὶ βραχέϊ τε καὶ χα-
ρίεντι τῷ δωροδοκίας ἀπείε).
Τὸ λοιπὸν ὃ ἔστι λόγος τὰ τε τῷ
ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ἐπι-
χειρεῖ ὑποτυπὲν ἀφαιρέσει-
ται, καὶ παρεκκλίσεις πινὰς τῷ
σοφωτάτῳ τῷ Πέρσῃ ὑπο-
βάλλει. Τὸ πλεῖστον ὃ τῷ ὑπο-
θηκῶν τῷ ἐνταῦθα κεμένων ὁ
χαρακτὴρ ἀφοριστικὸς ἐστὶ καὶ
ἀπὸλυτὸς αὐτῷ καὶ ἀσυνδέ-
ητος ὡς ἐπὶ πᾶσι ὁ λόγος. ἔστι
ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτο-
λογίᾳ κεχρημένον, ὃ δὲ π
κατὰ γυμνὸν τῷ τῷ νεωτέ-
ρων γνωμολογίας παρενθήκω
ὑποφαίνων. Κέχρηται ὃ καὶ
παρεκβάσει ὅτε ὀλίγη, τὸν
ἀδελφόν

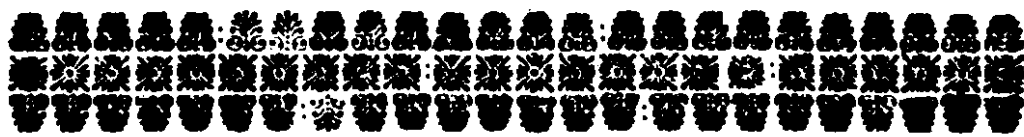
ἀδελφὸν Διὸς ὃς πρὸς τοὺς ὑπο-
θήκας καὶ παρενέσεις ταύτας
κέρει ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακ-
τῶμεν. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλ-
ει τὴν οἰκονομικὴν διδασκίαν,
Διὸς τὴν γεωργίας δόξιν ἀρχά-
μεν. Ἐχθρὸν ἵπασα ἡ διδα-
σκαλία αὐτῇ πρὸς καιρὸς προ-
σφόρει ἀροτριάσεως καὶ ἀμύ-
της, πρὸς τετυγνὸν καὶ ξυλοτομίαν,
πρὸς τοὺς Διοσκόρους τὴν γε ὀρ-
θῶς καὶ κατὰ καιρὸν προτι-
μίων, καὶ τὴν παρελελημ-
μένων τοὺς ζημίας, καὶ ὅσα ποιεῖ-
ται. Ἐπὶ τῷ ὥρῳ τὴν δάκρυ-
σιν, καὶ πρὸς ἅπαντα μάλιστα τὴν
ἐργων οἰκείας αὐτῶν ἐκάστη διδ-
κεται, μέχρι σίχων καὶ πι-
νῶν καὶ λ. δ. Ὡς μέχρι τῆς
τῆς μὴν ἡ πρώτη τὴν οἰκονομι-
κῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων προσιόν-
των τὴν χροὸν καὶ ἐπιδιδ-
ομένης ἅμα τὴν ἐπιθυμίαν, ἡ
πρὸς μόνον πρὸς πρὸς εἶδ-
σιν ἀδελφόντων, ἀλλὰ πρὸς πᾶν,
μᾶλλον δὲ οἰονδύοτε, ἡ κέρ-
δος πρὸς κατὰ τὴν ποιητικὴν, ἐν
χερσὶ φανέν, ἀρχολογίων, τὸ
ἕτερον τὴν οἰκονομίας μέρε-
διέρχεται φράζων, καὶ τὰ τὴν
θαλάσσης μέρεα διλαμβάν-
ων. ἔτω γὰρ τὴν ὅλην ἀκμὴν
καὶ τὴν καιρῶν τὸν ἐπιτηδεύ-
οντα μάλιστα, καλῶν φαίνε-
ται. Πάλιν δὲ μὲν ταῦτα ἐν ὑποθή-
καις καταλήγει. Προσθεὶς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, dilueret. Posthac ad Oe-
conomicam transit, cujus ra-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Tota autem
hac doctrina, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis et vin-
demiae, et ferendi ligni tem-
pore versatur. Prater haec, tum
eorum quae recte ac ordine ge-
runtur successum et exitum,
tum eorum quae negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus quae-
que rebus sit idonea. Usque ad
viginti et octo aut triginta et
quatuor ferè versus. Atque
haec tenus quidem prima Oeco-
nomiae pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acrioris lucri de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quae-
cumque modo lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiae aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maximè idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
praeceptis definit. Cum autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit : Ὅτε cum initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset ; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit : tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter præcipit.

τῶ ἀθανάτων ὅπιν, ὑποδιαίρειν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίηκεν, ἢ ἀπολάθως, ἀπὸ γῆρας, ἤ γυν, ἢ τῶ θεῶν σεβασμαίῳ, ἀρχόμενῳ, εἴτα εἰς τὸ καθέκαστον, ἢ τὸ εἶδῳ, ὑπάγει. Καὶ ἔτω μὲν πᾶς ὁ τῶ Εργων λόγῳ, κατὰ τὸν κομικόν, ἐκτετόξευται. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τῶ ἀγαθῶν ἢ φαύλων ἡμερῶν, πρὶν καὶ τῶ μέσων παρατηρήσεως, τῶ ἐκλογῆς αὐτῶν ἢ τῶ ἀπεκλογῆς, ἐν βραχείᾳ περιέχεται.

INDEX VOCABULORUM,
 QUÆ IN
 HESIODO
 OCCURRUNT,
 EMENDATIOR.

ε. Opera & Dies, α. Scutum Herculis, θ. Theogoniam
 significant.

A.

A’, *Θηε*, nom. pl. n. g.
 ab *ὀ*, quod : articulus
 postpositivus.

Ἀάπι, *αἰάπις*, ab *ἄαπι* & *ὀ*,
ὅ non tangendus, ex α priv. &
ἄπι vel *ἰάπι*, & per pleonaf-
 mum *ἔ* α. *αἰάπι*. *lædo*, *noceo*.
 f. *ψω*. s. 148.

Ἀάθη 3. sing. a. i. pass. ab *ἄτω*.
lædo. F. *ἄσω*. quod fit ex *αἰά*,
 hinc a. i. *αἰάδω*, pro *ἡδω*.
 tollitur augmentum & α poë-
 tice reduplicatur. Th. *αἰάω*, ὦ,
 f. *ἡσω*, *lædo*, *noceo*. s. 283.

Ἀάσι, flant. 3. pl. ab *ἄημι*, flo,
 ut *ἴημι*, *ἴῃσι*. Th. *ἄω*, flo, spi-
 ro. θ. 875.

Ἀά saturatur. 3. person. ab *ἄη-
 μι*. in pass. *ἄαμαι* expleor. *satu-
 ror*, ad formam *ἔἴσμαι*. Th.
ἄω, f. *ἡσω*, flo, spiro. α. 101.

Ἀάτ, & *ὀ* κὶ *ὅ*, *insatiabilis*, in-
 noxius. Th. *αἰάω*, ω. f. *ἡσω*. *læ-
 do*. θ. 717.

Ἀέτω genit. Ionicus pro *αἰέτω*,
 ab *αἰέτης*, & *βοβυς* carens. ex α
 priv. & *βῆς*, βοὸς ὁ ἢ vacca, bos,
 taurus. s. 451.

Ἀζών, part. a. 2. Atticè pro
ἄζων, ab *ἄζω*. duco. f. *ἄζω*. p.
ἦζα, a. 2. *ἦζον*. Att. *ἦζαρον*.

Ἀζαθός, ἢ, ὄν. bonus, a, um. dat. pl.
ἄζαθοῖσι. paragoge Ionica, pro
ἄζαθοῖς. comp. *ἀμείνων*, *βέλων*,
κρείων, *δρεῖων*, *λαίων*. Superlat.
βέλπης, *κράτης*, *ἀρεῖς*, *λαί-
 ρης*. s. 24.

Ἀγάπτω, 3. perf. ind. ab *ἀγαίω-
 μαί*, *irascor*, *invideo*. s. 333.
 Th. *ἀζάω*, ὦ, f. *ἡσω*, demiror.

Ἀζακλυτός, adject. ex *ἄγαν* nimis
 & *κλυτός* celebris, à *κλύω*, pro
 quo

- quo etiam *κλύωι αὐδίο, ἀγακλυ-
τοῖσιν*, dat. pl. Ionic. §. 1015.
- Ἀγανῶταίον*, superl. ab *ἀγαυός*, ὤ, ὅ placidus, ex α epitatico & *ζαῖον*, ὤ, τὸ, lætitia, gaudium. §. 408.
- Ἀγαλλόμενον* præf. part. passiv. ab *ἀγάλλω*. f. *λαῖ*, p. *κα*, *ορνο*, *ἀγάλλομαι exsulto*: ad formam τοῦ *ἀγαλλιάομαι*, exsulto, ab Hebræo *חלל* *ἀγαλλόμενον*. præf. part. f. g. pl. num. α. 86.
- Ἀγαυή*, nomen fœminæ splendide, à masculino *ἀγαυός* admirabilis, splendidus. Thema *ἀγάω* miror. §. 246.
- Ἀγαυός*, ὤ, ὅ nobilis, admirabilis. ab *ἀγαύομαι* admiror. *ἀγαυῶν*. gen. pl. §. 462.
- Ἀγαυὴ*, nomen mulieris. Vide paullò ante *ἀγαυή*. §. 976.
- Ἀγαιρῶ*, ferocis, gen. sing. Th. *γαῖρος*, α, ὅ, *superbus, elatus*: *ἀγαυρός* valdè superbus. α non est privativum, sed intensivum, §. 832.
- Ἀγίς* pro *ἀγία*, *ὑάσ*, nom. pl. n. g. *ἀγίσιν*. dat. pl. Them. *ἀγίον*, ὤ, τὸ, *vas quodlibet*. α. 613.
- Ἀγέλη*, α, ὅ, nuntius. α. 85. *ἀγελίη*, propriè res quæ nuntiat. ab *ἀγέλλω*, nuntio. f. *λαῖ*, p. *ἡγέλη*. α. 1. *ἡγέλη*.
- Ἀγίων*, vide paullò antè *ἀγίς*. α. 475.
- Ἀγέ*, Adverb. hortantis, ab *ἄγω*. α. 2. imperat. act. verbi, *ἄγω*, ago. α. 449.
- Ἀγείρον*, 3. pl. α. 1. act. Ion. pro *ἡγείρον*, ab *ἀγαίρω*, congrego, Poetæ metri causâ tollunt augmentum. f. *ραῖ*. p. *ἡγείρω*. Att. *ἀγῆγερω*. α. 1. *ἡγείρω*. α. 652.
- Ἀγέλας*, pl. num. greges. ἢ *ἀγέλη*, grex, ab *ἄγω*. Grex agitur. sic Latinè *agmen* ab *agendo*, propriè pecudes aguntur, homines verò ducuntur. α. 168.
- Ἀγελίη* pro *ἀγαλεία*, ας, ἡ. Ionicè, *predatrix*. ab *ἄγω* & *λαία*, ας, ἡ. *prada*. α. 197.
- Ἀγέρας*, α, ὅ, ἡ. *immunis, præmiocarens*, ex α privat. & *ζέρας*, τὸ, τὸ, *præmium, munus*. §. 396.
- Ἀγέται*, præf. inf. pro imperat. verbi *ἄγω*, ducō. f. *ἄξω*, p. *ἡξα*, α. 2. *ἡξω*. α. 695.
- Ἀγέρεσι*, ὅ, ἡ. *dux exercitus*, Minervæ epitheton. ab *ἄγω*, ducō, & *στράτις*, ὤ, ὅ. *exercitus*. §. 925.
- Ἀγλώροσ*, acc. sing. *fortem*. ab *ἀγλῶρε*, ας, ὅ, *strenuus*, compositum ex *ἄγαν* valdè & *αἶνε* vir. α. 7.
- Ἀγήρεσ*, α, ὅ, καὶ ἡ, *senii expers*, *μὴ γηραιῶν*. compositum ex α privat. & *γήρας*, αἰῶ, τὸ. *senectus*. §. 305.
- Ἀγήρω*, accus. singul. 4. simplicium, ab *ἀγήρεω*, α, ὅ καὶ ἡ. *senii expers*. Et *ἀγήρω*, nominativ. plur. 4. simpl. ex α privat. & *γήρας*, αἰῶ, τὸ, *senectus*. §. 949.
- Ἀγίστα*, pl. num. *valles*, ab *ἀγίς*, ας, ὤ, τὸ, *vallis*. α. 389.
- Ἀκυλομήτης*, α, ὅ, *versipellis*, qui profert obliqua, non recta consilia. compositum ex *ἀκύλῳ*, obliquus, & *μήτης*, ας, ἡ, *consilium*, ὅ *ἀκύλα*, τυτίς, *σκολιδὲ βελούδιον*. α. 48.
- Ἀκυλοχείλας*, nom. pl. *terrandivorsus*, ex *ἀκύλῳ* *inflexus*, *κυρτός*, & *χείλας*, ας, τὸ. *labrum*, à nominativo singulari *ἀκυλοχείλης*, α, ὅ. pro quo etiam legitur

giture ἀφουλόχουλα, curva habens labra. α. 405.

Ἀγλαΐα, nom. pl. volucries, gaudia. ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. Th. ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus. §. 285.

Ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus, ἀγλαά, splendida. Th. αἴγλη, ης, ἡ, fulgor, splendor. s. 337.

Ἀγνή, dat. sing. ab ἀγνός, ὤ, ὅ, castus. s. 465.

Ἀγνυτ' pro ἀγνυτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἀγνυμι frango, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Thema est ἄγω. F. ἄξω, &c. frango. α. 279.

Ἀγνῶς, castè, adverb. ab ἀγνός castus. s. 337.

Ἀγρι, portaret, præf. act. opt. ab ἄγω, porto, ἄγρικ, acc. sing. præf. part. act. vide supra ἀγρών. α. 480.

Ἀγροῦω, f. ἄσω, p. ἄσκη. publice & in foro dico, & per syn. speciei, s. 288. aperte dico.

Ἀγροφ, ᾤς, ἡ, forum, ab ἀγρίω congreco. Gen. Ionicus ἀγροφῆς. s. 105.

Ἀγροῖων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγροῶν. s. 30. à nomine ἀγροφ, ἡ, forum. Th. ἀγρίω congreco, ut supra, & ἀγροῖ, Ionicè pro ἀγροφ. ἀγροφῆφι, in foro, φῖ est paragoge poetica, & reddit vocem ἀκλιτον. §. 89.

Ἀγροῦλοι, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρός, ὤ, ὅ, ager, & αὐλή, ἡς, ἡ, atrium, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὑπαίθριον. Item stabulum, septum. Hinc αὐλίζομαι stabulor: item pernocto, unde est ἀγροῦλῶ, ruri pernocto. §. 26.

Ἀγρῶ, Ionicè pro ἄγρῳ, ab ἄγρῳ, ας, ἡ, captura, venatio. §. 442.

Ἀγρια, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ, ager.

Ἀγριον, accus. est nomen proprium viri. ἄγριον, υ, ὅ. §. 1013.

Ἀγροιάτης, accus. pl. ab ἀγροιάτης, υ, ὅ. agrestis, agricola, pro ἀγροῖτης. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ, rus. α. 39.

Ἀγροκύνδιμον, υ, ὅ. qui in agris tumultuatur. ab ἀγρός, ὤ, ὅ, ager, & κύνδιμος, ὤ, ὅ, tumultus. §. 925.

Ἀγρομέδουσιν, dat. pl. part. præf. pro ἀγρομέδουσιν. Syncope. ab ἀγρίω, congreco. f. ἄρῳ. p. ἄγρη, & Attic. ἀγρήμετα. α. 1. ἡγρη. §. 92.

Ἀγροτίτης feræ, gen. cas. f. g. ab ἀγροτίτης vel ἀγροτίτης, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ, ager. α. 407.

Ἀγχι, pro ἄγχι propè. construitur cum Genitivo: est Adv. s. 639.

Ἀγχιμαχοί, pl. num. cominùs pugnantes, ex ἄγχι propè & μάχομαι, pugno, f. μαχήσασθαι. p. μεμαχήσασθαι. α. 25.

Ἀγχιμόλον, adverbialiter hîc accipitur hoc neutrum, ex ἄγχιμόλον, υ, ὅ κὲ ἡ, è propinquo veniens, ex ἄγχι propè & μόλον, seu μόλω, venio. α. 325.

Ἀγχιόση, dativus singul. ab Ἀγχιόσης, υ, ὅ. nomen viri. ex ἄγχι & ἴσθαι. q. d. ἄγχι τ' ἴσθαι. §. 1009.

Ἀγχιόμην, præf. part. pass. verbi ἀγχιόμαι, ὤμαι, demiror. Th. ἀγχιόω, ἡσθαι. idem §. 619.

Ἀγων, vehens, part. præsens. ab

ab ἄγω *duco, veho*. vide ἀγαγών. §. 998.

Ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἤχα. a. 1. ἤχα. a. 2. ἤγν. s. 208.

Ἀγών, dat. sing. ab ἀγών, ὦν, ὅ, *certamen*. §. 435.

Ἀγῶσι, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco, veho, traho*. f. ξω.

Ἀδύητε, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδύη, incognitus. Th. δαίω, scio, disco. §. 655.

Ἀδάμαστον, pro ἀδάμασσε. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμασσι, s. vel ἀδάμας, αῖσι, ὅ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro, ἀδάμασσι genitivus ab ἀδάμας, αῖσι, ὅ. ex α quod hic icem valet quod δυο, & δαμάω *domo* §. 188.

Ἀδελφεύτης, s. 420. est superlativus, à positivo ἀδελφί, s. ὅ ἢ. propriè *morsui non obnoxius*: hic verò *cariem minimè sentiens*: à δάκνω *morde*: f. δαξομαι. a. 2. ἔδαγν. p. δέδηχα. unde etiam est nomen δηξ *vermis*, qui lignum corrumpit, ἱψ (ab ἵπλω *noceo*) *vermis* qui cornua lædit. ἱξ (ab ἵκω *advenio*) *vermis*, qui palmitibus obest. σής (à σηπω *putrefacio*) *vermis*, qui vestes depravat. τρώξ (à τρώω) qui viciat legumina. ψύς qui ficus arrodit, &c.

Ἀδηλός, s. ὅ κῆ ἢ. non manifestus, obscurus. Th. δηλός, s. ὅ, manifestus. s. 6.

Ἀδίκος, s. ὅ κῆ ἢ. injustus. ἀδικώπρωτος, comp. Th. δίκη, ἢ. iustitia. s. 260.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμάω, *domo*. §. 349.

Ἄδν, pro ἕδν, 3. pl. a. 2. act. ab αἰδν. *placeo*, f. ἔσν, p. ηγν. at

Ἄδν, *futuro, expleo*. §. 917.

Ἀδρυσίη, ἢ. *ubertas, copia* ab ἀδρὺς, ἢ, ὅ. *dives, crassus, magnus*. s. 473.

Ἀδύτη, dat. sing. ἀδύτης, s. ὅ. *qui nihil dat*. Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δύτης, s. ὅ, *qui dat*. Th. ἡδύμε, do. s. 355.

Ἀἶθλον, s. π. *certaminis præmium*, ab αἶθλα, seu αἶθλα, s. ὅ, *certamen*. s. 654.

Ἀἰθλόωσιν, *colluctentur*. 3. pl. præf. subj. act. ab αἰθλόω, f. ἔσν. p. ηγν. idem quod αἰθλίω, *ugno, dimico*, vide αἶθλον. §. 435.

Ἀεί, adverb. semper. §. 388.

Ἀεχλουτίων, Genit. pl. *Æolicus*, ab αἰεχλούτης, s. ὅ. *sempiternus*. ex αἰεὶ & χλος, qui genitus est. Th. γαίωμα, nascor. f. γηύομαι. a. 2. m. ἐγούμεν. §. 548.

Ἀείδν. præf. inf. αἰδν, 3. pl. imperf. act. pro ἡείδν, ab αἰείδω *canto*. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa αἶδν, f. ἔσν. p. ηγν. s. 662.

Ἀείρω, a. 1. act. infinit. ab αἰέρω *tollo*. f. αἰεῖν. a. 1. ἡείρω. hinc αἰέρος. a. 1. part. act. αἰερόμενος, pl. part. præf. f. g. s. 761.

Ἀείκας, acc. sing. ab αἰέκης, ἔσν, ὅ ἢ, *durus, asper*. Them. εἶκω, cedo, f. ξω §. 166.

Ἀέκη, *non invito*, adverb. ab αἰέκω *invitus*. Thema. ἐκὼν ὦσν, ὅ. *spontaneus*. §. 529.

Ἀείσαι, 2. pl. a. 1. act. imperat. ab αἰείδω, f. σν. p. ηγν. *canto*. §. 965.

Ἀείω, dat. sing. ab αἰέω, ης, ὅ, *turbo, procella*, ex αἰω *spiro* & εἰλίω *convulso*. §. 874.

Ἀείω nomen mul. q. d. *procellosa*. §. 267.

Ἀεωάντων, gen. pl. in nom. αἰεάντων

- ναίων, οἷον, perpetuò fluens, alii legunt αἰνείων, οἷον. ex αἰὲς semper & ναίω, fluo. Th. ναίων, habito. s. 550.
- Αἰνάς, genit. g. f. ab αἰνάον, perennis. Poët. pro αἰεῖναον. ex αἰὲς semper & ναίω fluo. αἰνείων, gen. pl. s. 595.
- Αἰσίων, gen. pl. part. præf. acti- vi, ab Αἰμί, flo, ad formam π-θεῖς, ἰνός. Sed quia est ab αἰών, potius juxta ἰσμί esset flecten- dum. Notetur ergo hæc ex- ceptio. s. 625.
- Αἰξί, 3. præf. ab αἰξίω, augeo, pro quo in prosa, αὐξάνω & αὐξώ, f. ἦσσι. p. αὐξήσας. s. 6. αἰξίωμα, pass. αἰξί, αἰξίω. imperf. αἰξομένη. gen. Ion. part. præf. s. 773.
- Αἰργός, ὄ. ὀ. iners, αἰργός, dat. hinc αἰργίη, inertia, Ionicè, pro αἰργία, ας, ἡ. pigrisimè, ab αἰργός, pro quo in prosa ἀργός. Th. ἔργον, opus. Prosa dicitur quasi profusa. oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quale est poema. s. 303.
- Αἰροσπύ, nom. pl. alitè volantes. Epitheton cygnorum, compo- situm ex αἰέω, in altum tollo, & πύτομαι, volare. declinatur duobus modis. αἰροσπύτης, υ, ὀ. Prim. simplic. & in quinta sim- plicium, αἰροσπύτης, υτ, ὀ. in aëre suspensus. α. 316.
- Αἰσιφρογία, acc. sing. stolidum. s. 315. à nominativo αἰσιφρον, ον, ὀ. ἡ. ex αἰώ, flo, & φελώ, νός, ἡ, mens, qui ventosa men- te præditus, inconstans & teme- rarius est & proinde stultus. hinc αἰσιφροσύνησιν, dat. pl. Ionic. pro αἰσιφροσύναις, ab αἰσιφροσύ- νη, stultitia.
- Αἰζαλίω. α. 153. Genitivus Ion. pro αἰζαλίω, ab αἰζαλίω, υ, ὀ, aridus, torridus. Thema est αἰζώ torrefacio, arefacio.
- Αἰζί, 3. perf. præf. verbi αἰζώ, sic- co. α. 397. hinc
- Αἰζή, præf. sub. tristetur, ab αἰζο- μά, propriè exaresco: per me- taph. cura & dolore conficior. α. 585. 9. 99.
- Αἰζώ, cum aspero spiritu veneror. σέβομαι. 9. 532.
- Αἰζώσι, pl. num. discincti; scil. ut eò sint expeditiores: ex α privo & ζώσις cinctus, quod est à ζώνω vel ζώνυμι, cingo, in fut. ζώσω, in præf. ἰζώσας. in passivo præf. ἰζωμαι vel ἰζω- σμαι, in 3. sing. ἰζώται, hinc est ζώσις, cinctus, ζώσις, ἡ, ὀ. cingulum, balthus. s. 345.
- Αἰδία, acc. sing. ab αἰδῖον ὄν, ἡ. luscina, ab αἰδῖο cano, pro quo in prosa αἰδῖο. s. 203.
- Αἰθ, pro αἰθ, spirabat. imper- fect. abjecto α μικρῶ per apo- strophum, & τ mutato in θ, propter seq. aspiratam. Thema est αἰω flo, f. ἦσσι. unde forma- tur αἰήμι & pass. αἰήμαι. α. 8.
- Αἰε, αἰεός, ὀ. αἰε. ab αἰώ. in f. g. significat rorem. s. 549.
- Αἱσι, 3. sing. ab αἱμί flo. hinc
- Αἱσι, flant 3. plur. ut ἰσημι, ἰση- σι. Th. αἰω. flo. s. 514. 9. 875.
- Αἱσός, acc. pl. à sing. αἱσός, υ, ὀ, flatus. in nom. pl. αἱσῶται, flami- na. Th. αἰω, flo. s. 645.
- Αἱνία, pl. num. f. g. 9. 968. Græci non dicunt αἰνῆς, sed αἰνῆας, ὀ, κ, ἡ. ex α negati- vo & ἡνῆας. Sic in Novo Te- stamento αἰνῶν, υ, ὀ, ἡ. & αἰνῶ- ν. in f. g. αἰνῶνα. Regu- la. Adjectiva composita nec non quandoque derivata sunt generis communis.

- κομπιμῆς*. ἀθυναίτης, pro ἀθυναίταις, Ionicè: & ἀθυναίοιο, pro ἀθυναίτη. ut & ἀθυναίοισιν, dat. pl. pro ἀθυναίταις. s. 309.
- Ἀθέσφατος, υ, ineffabilis. compositum ex α privativo & θέσφατ@, à Deo pronuntiatus: prout dicimus θέσφιδτ@, divinitus datus, ἀθέσφατος etiam idem quod nefandus. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum sed intensivum, ut ἐδιδυξαν ἀθέσφατον ὕμνον αἰιδύν, docuerunt divinum carmen canere. s. 662. ex φατίς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. §. 830.
- Ἀθλωαίη, ης, ἡ. Minerva. Dicitur etiam Ἀθλῶν, quasi ἀθλήη, ex α privat. & θηλή papilla, mamma apex, quod Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθλῶα, ᾶν, αἱ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθλῶα alio nomine ἀκτὴ, ἡς, ἡ litus, quod in litore maris fuerit condita, unde πολῖτης ἀττικὴ (pro ἀκτικὴ) civis attica. α. 126.
- Ἀθλᾶ, πῖ. num. pro ἄθλα, à singul. ἄθλον, υ, τὸ premium certaminis, sed ἄθλατ@, υ, ὁ. est ipsum certamen. Vide suprὰ ἄθλατ@, υ, ὁ. s. 756.
- Ἀθλόω@, υ, illimis, limpidus, ex α privat. & θλός, ᾤ, ὁ limus, fax, sordes: unde est θάλλω turbo. θάλλωτῃς turbatus. s. 595.
- Ἀθρό@, υ, ὁ, confertus, in unum collectus. α. 246.
- Αἰ, artic. præpos. ab ἡ, hæc, ὁ, τὸ.

- Αἰ, artic. postp. ab ἡ, ὁ, δ, quæ, quid, quod. §. 268.
- Αἰακῦ genit. ab αἰακός, ᾤ, ὁ. ab αἰαξ αἰακ@ ὁ. vel αἰας αἰαοί@ ὁ, quæ idem significant, nomen herois, Ajax. §. 1005.
- Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëticè, à γαῖα, seu γαῖη, ἡ. s. 124.
- Αἶζα accusat. ab Αἶξ, αἰζός, ὁ, ἡ. caper, capra. s. 516.
- Αἰγείδω, acc. à nominativo, αἰγείδης, υ, ὁ, ab αἰγός, ἰ@, ὁ, nomen viri. αἰγείδης ergo est patronymicum, sicut à πηλῖος dicitur πηλειδης. α. 182.
- Αἰγίεργε, pl. nom. à sing. Αἰγίεργε, υ, ἡ. populus nigra. Alii etiam vertunt alnum, ἀπὸ τῆς ἰγίεργε. α. 377.
- Αἰγίδ᾽, acc. sing. pro αἰγίδα per apostrophum, α abjicitur, ab αἰγίς, ἰδός, ἡ, pellis caprina, munimentum pectoris. Alii putant scutum fuisse pelle ista obductum. Thema αἶξ, αἰζός, ὁ, ἡ. caper vel capra. α. 344.
- Αἰγίοχοιο, gen. Ionic. pro αἰγίοχου, à nominativo αἰγίοχ@, υ, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὅχι sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. s. 483.
- Αἰγυπιοί, ab αἰγυπός, ᾤ, ὁ, vulturn, avis prædatrix & rapax. à γοφ, γυπός, ὁ, vulturn. α. 405.
- Αἰ δ᾽, sunt duæ voces. αἰ est artic. præpositivus, δ᾽ per apostr. pro δὲ verò.
- Αἰδῶ, Genitivus Æolicus pro αἰδῶ, à nominativo αἰδῆς, υ, ὁ. orcus, inferni. q. d. αἰδῆς, ἰ@, ὁ, obscurus. ex α priv. & ἰδῶ, non video. s. 153.

Αἰδῶ,

Αἶδι, à nominativo ἄδι, ἡδι, ὅδι,
s. 822.

Αἶδις, obscurum, adject. generis
neutrius, ab αἶδις, ἴϞ. Thema,
εἶδω, video, f. εἶσομαι. a. 2.
εἶδον & ἴδον. a. 477.

Αἶδιω, Genit. Ionicus pro αἶδου
ab αἶδις, s, ὁ. infernus, in prosa
dicitur, ἄδις, s, orcus, tartarus.
9. 311.

Αἶδῆλα, acc. pl. arcana, ab αἶδῆλος
tenebricosus. Th. αἶδις, s, ὁ. in-
fernus. s. 756.

Αἶδιον, ab αἶδιος, perpetuus. Th.
αἶεἰ semper. a. 310.

Αἶδιος, dat. pl. Ionic. αἶδιος ἡ, ὄν,
tenebricosus. Th. est εἶδω, video.
9. 860.

Αἶδι, dativ. sing. reverentia, ab
αἶδις, ὄς, ἡ. pudor. a. 354. hinc

Αἶδια, πῶ. pudenda. s. 733.

Αἶδις, s, ἡ. veneranda. αἰδέοισι,
dat. pl. Ionic. Th. αἶδις, ὄς, ἡ,
pudor. s. 257.

Αἶδις, genit. sing. ab αἶς, αἶδις,
ὁ. orcus. idem quod αἶδις, s, ὁ.
Vide suprâ. αἶδις δὲ, ad orcum.
a. 151.

Αἰδρεΐησι. s. 685. dat. pl. Ion. pro
αἰδρεΐαις, ab αἰδρεΐα, ἡ, infcitia,
ab ἴδρις, s, s, ὁ κῆ ἡ, sciens. Th.
ἴσῃμι, scio. hinc

Αἰδρις, ignarus, vide Thema. ἴσῃ-
μι scio. a. 105.

Αἶδω, pudorem accus. sing. αἶδω,
αἶδω, ab αἶδις, pudor. s. 324.

Αἰδωνεύς, s, ὁ. idem quod αἶδις,
s, ὁ. Pluto. 9. 913.

Αἶδις, pudor. ex α priv. & εἶδω vi-
deo. quorum nos pudet, ea non
adspicimus. s. 192.

Αἰσθητάων, 9. 893. sempiterna-
rum. gen. pl. Æol. pro αἰσθη-
τῶν. ab αἰσθητής, s, ὁ. tempi-
ternus, ab αἶεἰ, semper & γαί-

νομαι, nascor. 9. 893.

Αἶεἰ pro αἶεἰ semper, Poëticè, &
αἶεἰ. s. 114. & 298.

Αἶετον, aquilam, pro αἶετον metri
causâ, αἶετος, ὅ, ὁ. 9. 523.

Αἰζήσις. juvenilis, ab αἰζήσις, ὅ, ὁ
juvenis, q. d. αἶε ζῶν, semper-
feruens. a. 458.

Αἰζήων, juvenum, genit. pl. ab αἶ-
ζήσις, ὅ, ὁ, pro quo & αἰζήσις ju-
venis. 9. 863.

Αἰήτις, Æolicè pro αἰήτι, ab αἰή-
της, s, ὁ, nomen viri. 9. 992.

Αἰή, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα,
terra. a. 153.

Αἰήτης, αἰήτις. Vide Αἰήτις. 9.
958.

Αἰῶ, qua pro αἰπὴ quæque, ab αἰ-
ῶ, ὁ. articuli postp

Αἰσπλόσις, εὔπας. ardens, αἰσπλόσις,
acc. sing. ab αἰσπῶ, uro, incendo.
9. 72.

Αἰθήρ, ἑρῆς, αἰθέρα, ὁ. æther. s.
18.

Αἰθίοπων, gen. pl. ab αἰθίοψ, σπας,
ὁ. Æthiops. q. d. αἰθῶν πῶ ὄψον.
ab ὄψ, vultus, th. ὄπθωμαι, vi-
deo, & αἰθῶ, uro. imperf. ἤθον,
ardebant. 9. 985.

Αἰθερῶσις, ardentis, præf. part.
gen. Ion. ab αἰθῶ, ardeo, αἰθ-
ρῶσις, αἰθερῶν, gen. pl. part.
præf. a. 60.

Αἰθωνί, dat. ab αἰθῶν, σπας, ὁ. ni-
ger. Th. αἰθῶ, uro. s. 742.

Αἰθωνίς, acc. sing. ab αἰθῶν, σπας,
ὁ, κῆ ἡ, niger. ab αἰθῶ, uro, &
ὄψ, vultus. Th. ὄπθωμαι. f. ὄψο-
μαι, præf. αἰθῶν. s. 36.

Αἰκ, pro αἶκς. Doricè pro αἰκῶ. αἶκς
δύναμις si quidem possis. s. 268.

Αἶμα, αἶμα, pro αἶμα, πας, τῶ,
sanguis.

Αἰματόσας, cruenta, pl. num. ab
αἰματός, ἑσας, ὅν. Thema
est

- est αἷμα, αἷς, τὸ, sanguis. §. 187.
- Αἰμυλίαισι, dat. pl. Ion. αἰμύλος, ὁ, ἡ, blandus, αἰμούλιος idem. s. 78. hinc αἰμούλω.
- Αἰνά, pl. f. g. αἶνός gravis. differt ab αἶνος laus, accentu. s. 802.
- Αἰνῶ, laudat, ab αἰνέω, laudo, f. ἦσιν. vel ἴσιν. p. ἦνκα. aor. 1. ἦνσε. aor. 1. imperat. αἰνέσιν. Th. αἶνός, s, ὁ, laus. s. 824.
- Αἰνείας, s, ὁ, Æneas. §. 1008.
- Αἰνέμι, pro αἰνέμι, probo. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. ἴσιν, vel ἦσιν. p. σκα. Thema αἶνός laus. s. 683.
- Αἶνον, acc. fabulam, ab αἶνος, s, ὁ. s. 202.
- Αἶν, gravis. à masculino, αἶνός, ἡ, ὄν. gravis, horribilis. s. 160. hinc αἰνότης. dat. sing. superlat. α. 397.
- Αἶνυ, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἰνύμαι, capio. α. 41.
- Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰολίς, ἰδὲ, nomen regionis, ab αἰόλος, s, ὁ. varius. hinc, αἰόλω vario. s. 636.
- Αἰόλων, 3. pl. ind. præf. pass. ab αἰόλω, vario. f. λῶ. p. κα. Th. αἰόλος, s, ὁ. varius. α. 399.
- Αἰπόλιον, s, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλῳ, s, ὁ. caprarius. ἀπὸ τῆς αἰγᾶς πολῶν. Them. πολίω verso, propriè qui versatur circa capras. Nam αἰ prima syllaba est ex αἰζ αἰγᾶς, ἡ. capra. θ. 446.
- Αἰπύω, acc. sing. ab αἰπύς, ἴος, ὁ, altus. f. ἡ αἰπύα, τὸ αἰπύ. s. 83.
- Αἰεῖ, ceperit. 1. singul. præf. act. subj. ab αἰεῖω capio. f. ἦσιν. p. κα. 2. 2. εἰλον. s. 618.
- Αἶς, quibus, dat. pl. ab ἡ, quæ.
- Αἶσα, ἡ, parca, fors: item fatum, officium, quasi αἰεῖ ἴση, semper æqualis, §. 422.
- Αἶσπος, nomen fluvii. §. 342.
- Αἶσμον, αἶσμος, s, ὁ. fatalis, ab αἶσα fatum: idem quod μέσμον, à μέσος, s, ὁ. α. 336.
- Αἰσυνίδης, Filius Æsonis, patronymicum viri. §. 993.
- Αἶσων, 3. pl. imperf. med. à verbo αἶσσω impetu feror, agitor, f. ξω. p. χα. θ. 671.
- Αἶχσιν, dat. pl. ab αἶχος, ἴος, τὸ. turpitudine. ex α privat. & ἴχω, contineo Qui se non continent, sunt turpes. s. 211.
- Αἶτῃς, 2. person. sub. ab αἰτέω, peto. f. ἦσιν. p. ἦτηκα. s. 408.
- Αἶχμη, ἥς, ἡ. cuspis. Die spitze. αἶχμῃς, dat. plur. Ionicè pro αἶχμηίς. α. 289.
- Αἶχμητιών, gen. pl. Æolicè pro αἶχμητῶν, ab αἶχμητῆς, s. i. bellator, th. αἶχμη, ἡ. cuspis. α. 178.
- Αἶψ' pro αἶψα celeriter. α. 370.
- Αἶψαρκέλαδον, §. 379. epitheton Boreæ. αἶψαρκέλαδος, s, ὁ, ἡ. celeriter viam conficiens, ex αἶψα velox. th. αἶψα, citò. & κέλαδος, s, ἡ. via.
- Αἶων, præf. part. verbum poeti- cum, ab αἶω audio. s. 9.
- Αἶωνος, gen. sing. ab αἶων, ὤντος, ὁ, ævum. item in f. g. ἡ αἶων vita. α. 331.
- Αἰχμήν, dat. sing. ab αἰχμήας, αἰχμῆς, ὁ, indefessus. compositum ex α privativo, & αἰχμήα defatigor, f. αἰχμῶ, p. αἰχμητῆς. α. 2. ἴκαμον. θ. 956.
- Αἰχμήτης, §. 824. s, ὁ, ἡ. indefessus. αἰχμήτιο pro αἰχμητῆ, gen. Ion. αἰχμητῆς, dat. pl. Ionic. f. g. th. αἰχμῶν.
- Αἰχμή, nomen mulieris, ab αἰχ- ζῶ αἰνο. Th. αἰχῆ, ἥς, ἡ. cuspis. §. 356.

Αἰχμητῆς,

Ἀναχήμενος, ex animo dolens. præsentis med. part. ab ἀναχίω, tristitia afficio. Thema ἀχῶ, ἰῶ, τὸ, dolor. §. 99.

Ἀναχίμῳ, acutum. part. præter. pass. ab ἀναχίω, ακυό. ἀναχίμῳ pro ἀναχίμῳ. augmento abjecto & syncope facta ἀναχίμῳ. Them. ἀκῆ, ἥς, ἡ, cuspis, vel ἀχῶ, ἰῶ, dolor. α. 135.

Ἀνάχων, animo mœstus. ab ἀνάχῳ dolore afficio, ex Themate ἀχῶ, ἰῶ, τὸ, dolor. §. 868.

Ἀκηδής, ἰῶ, ὁ κῆ ἡ, negligens. ex α privat. & κῆδης, ἰῶ, τὸ, cura. §. 489. ἀκηδῆα, acc. sing. s. 112.

Ἀκήριος, pl. sine sorte. ex α privat. & κῆρ. κηρῶς, ἡ, fors, fatum. s. 823.

Ἀκίνητοις, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κινῶ, ὦ, f. ἵκω, moveo. s. 750.

Ἀκνώπιος, firmissimæ, pl. num. & superl. grad. ab ἀκνῶ, incorruptus, ex α privat. & κνῶς, ὁ, vermis, qui in ligno oritur, illudque rodit. Vide supra ἀδνηκτώπη. s. 336.

Ἀκνῶτις, acc. ab ἀκνῶτις, α, ὁ. maritus, α. 9. ἀκνῶτι, ab ἀκνῶτις, ἰῶ, ἡ. marita, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab ἀκνῶ, simul, ὑπὸ, & κνῶτις, ἡ, lectus, ἀ κνῶμαι jaceo, cubo. s. 800.

Ἀκρόρητος, apud Poëtas idem quod ἀκρόρετος, insatiabilis, cum genit. ex privativa part. α, & κροητός, ἀ κροῖω, pro quo etiam dicitur

Τομ. II.

κροῖνται, ὦ, satio. α. 346.

Ἀκούε, audi, præf. imperat. ἀκούσαις, 2. sing. aor. 1. act. opt. audiveris, s. 720.

Ἀκούωντες, pl. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, audio, f. σω. p. πα. p. m. ἤκουα & Att. ἀκήκουα. §. 695.

Ἀκρη, Ionicè pro ἀκρη, summa. neut. ἀκρη. ἀκρηῶτον, in superl. s. 667. θ. 7.

Ἀκρίβης, α, ὁ κῆ ἡ, anceps, dubium. Them. κρίνω, secerno, judico. α. 311.

Ἀκροκίφαιος, vespertinus. comp. ex ἀκρος, α, ον, summus, & κίφας, αἰῶ, τὸ, caligo. item crepusculum. s. 567.

Ἀκρίνη, nomen proprium mulieris. θ. 249.

Ἀκτῆ, litus. ἀκτῆς, dat. pl. λίτοριβος. ab ἀκω frango, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτῶν, munus, donum. s. 32.

Ἀκτίνας, dat. pl. Poëticus, ab ἀκτῶν, ἰῶ, ἡ, radius solis. ab ἀκτῶν, frango. radiorum solarium est refractio. §. 760.

Ἄλα, acc. sing. mare, ἡ ἄλς, mare: ὁ ἄλς, sal. solo genere differunt. §. 791.

Ἄλας, pro ἄλα δε, ad mare. N postpositum accusativo, valet ad. s. 631.

Ἀλάλη, errant. 3. singul. verbi passivi, à verbo ἀλάομαι, ὦμαι, vagor, erro, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in passivo ἀλάλημαι, σαι, ται. s. 102.

Ἀλαλητός, dat. sing. ab ἀλαλητός, ὅ, ὁ. clamor militum, dicitur ἀλαλη. Gallicè, alarme. Th. ἀλαλη, ἥς, ἡ, ἀλαλα. α. 382. differt ab ἀλάλητος inenarrabilis.

N

Ἀλαλῆ

Ἀλάλκιν, *profigabat, arcebat, im-*
perf. Ionic. ab ἀλάλκω. The-
ma est ἀλκή, ἥς, ἡ. robur, vires.
§. 527.

Ἀλαοσκοπῖν, *speculationem, pro-*
priè *cacat speculationem*, comp.
ex ἀλαός, *cacius*, & σκοπῖν, f. *σκοπῶ*,
f. *σκοπῶ*, *circumspicio*. unde
est σκοπή & σκοπία, αῖς, ἡ, *spe-*
cula, §. 456.

Ἀλαπαδῖν, *imbecillum*. ab ἀλα-
πάζω, *diripio, vasto*. Thema,
λαπάζω, & λαπάσσω, *evacuo*.
§. 437.

Ἀλατος, α, ο. κ, ἡ, *gravis, non*
oblivioni tradendus, Doricè, pro
ἀλητος, à λήτω, f. σω. *lateo*. §.
467.

Ἀλγέ, pro ἄλγος, ab ἄλγος, εἶ, *πῖ*,
dolor, unde Latinorum *al-*
geo, frigeo. §. 133.

Ἀλγνόνετα, acc. sing. ab ἀλγνόεις,
εντος, ὁ, *molestus*. Thema ἄλγος,
εἶ, πῖ, *dolor*. ἀλγνόσσω, f. g.
acc. cas. §. 226.

Ἀλέα, ας, ἡ, Ionicè ἀλήη, ης, ἡ,
calor, scđ tepor qui est ex So-
le. §. 493.

Ἀλέααζ, *vitare*. α. 1. med. infi-
nit. pro ἀλιύσασαζ, pro quo ἀλιύ-
αθαι & ἀλίααζ, per geminam
syncopen (sic Rom. 3. v. 15.
ἐκχίαζ pro ἐκχῦσας.) ab ἀλίω,
πολο. f. ἔσω, p. *εκα*. item *vito*,
caueo, §. 493. pro ἀλίω dici-
tur etiam ἀλιύω, itémque ἀλιεί-
νω, *effugio*. §. 828. est versus
ultimus.

Ἀλιγίζω, f. σω, p. *κα*. *curo*. hinc
ἀλιγνός. genit. cas. §. 171.

Ἀλιείνω, *evito*, vide in ἀλίααζ.

Ἀλίλω, vide paullò antè ἀλία.

Ἀλιξιάρη, *imprecationum expul-*
trix, ex ἀλίξω vel ἀλιξίω, *ar-*
ceo, depello, & ἀργά, αῖς, ἡ. *δι-*

ra imprecatio. Est vox media,
quæ modò in bonam partem
accipitur & vertitur *precatio*,
modò in malam, ut hic. §. 464.

Ἀλιφαρ, ατος, τῶ, *pinguedo*, ἀλεί-
φω. f. ψω. α. 2. ἡλιφον. §. 553.

Ἀλδίααζ, vide paullò antè ἀλία-
αθαι. §. 505.

Ἀλδίουμοι, vide in ἀλίααζ.

Ἀλειρεῖ, Ionicè pro ἀλειρεῖ, αῖς,
ἡ. *evitatio*. Th. ἀλίω, *vito*. §.
404.

Ἀληθία, acc. sing. ab ἀληθής, *ve-*
rus. hinc ἀληθείλω, Ionicè, pro
ἀλήθειαν. §. 28.

Ἀλιάκμωα, acc. sing. ab ἀλιάκ-
μων, εν, ὁ. nomen fluvii, ex
ἀλς, ἀλός, ἡ mare, & ἀκμή, ης,
ἡ, *cuspis, vigor, incrementum*.
§. 343.

Ἀλίαε, α, ο. κ, ἡ, non desinens.
Thema, *λιάζω*, f. σω. *agito*.
§. 611.

Ἀλιύς, εἶ, ὁ, *piscator*, propriè
qui in mari piscatur. per syn.
spec. *piscator qui vivit*, Th. ἀλς,
ἀλός, ἡ, *mare*.

Ἀλιμῆδη, nomen mul. q. d. *qua*
cumat mare. ex ἀλς, ἀλός, ἡ, *ma-*
re, & μῆδ, εἶ, πῖ, *cura*.
§. 255.

Ἀλίοιο, Poëtice, pro ἀλίω, ex
ἄλι, *marinus*. Th. ἄλς.

Ἀλιτηρῶν, part. præt. pass. Ionic.
ab ἀλιτέω, *pecco*. α. 91.

Ἀλιτρεῖν, 3. præt. pass. *malè agit*,
ab ἀλιτρεῖν, *pecco*, quod est
ab ἀλιτρός, *peccator*. Thema
est ἀλιτέω, *pecco*, f. ἔσω, vel
ἀλιτῶ, *cujus aor. 2. ἡλιπν*. §.
241. & 330.

Ἀλκίοιο, Ion. pro ἀλκίω, ab
ἀλκίω, α, ο. nomen viri.
Thema est ἀλκή, *robur*. α. 26.

Ἀλκείδης, pro ἀλκείδης, Æolicè,
à πο-

à nominativo ἀλκείδης, ε, ò. nomen viri ab ἀλκή, *robur*, α. 112.
 Ἀλκμῶ, ε, ò, ἤ, ἡ, *robustus, fortis*. Th. ἀλκή, ἥ, ἡ, *robur*.
 Ἀλκμήνη, nomen fœminæ, q. d. *robur Luna*. Luna singulares habet influxus in *fœminam*, nec non in *Oceanum*, qui est quasi *mundi uterus*. α. 3.
 Ἀλκτῆρες, acc. sing. ab ἀλκτῆρ, ἥ, ἡ, ò, *defensor, propugnator*. Thema ἄλκω, ab ἀλκή, unde ἀλάλκω profligo. α. 29.
 Ἀλκ', pro ἀλκ', ε. 37.
 Ἀλκαί, nom. pl. ab ἀλκή, alia.
 Ἀλκαίον, *aliatum*, pro ἀλκων, *Æolice*, α. 260.
 Ἀλκίαν, gen. pl. ἀλκίλοις dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλκίλοις inter se. ἀλκίλως, acc. pl. Flectitur tantum per Genitivum, Dativum & Accus. pluralem, idque in tribus generibus. ε. 135.
 Ἀλκίλλω, acc. ab ἀλκῶ. ε. 824.
 Ἀλκίτῶ, ε, ò. *diversus*, ab ἀλλῶ, alius. ε. 485.
 Ἀλκῶ, ἀλκή, ἀλκο, alius, α, ud.
 Ἀλκοπι, *interdum, alias*, adverb.
 Ἀλκοτεῖ, ε, ò. Thema est ἀλλῶ, alienus, non proprius.
 Ἀλκυονες, ε, ò. *falsus*, epitheton Oceani. Th. ἄλς, αἰλός, ἡ. mare.
 Ἀλοχῶ, ε, ἡ. ἡ. κορ. ἀλόχῳ, dat. ex α conjunctivo, quod est ex αἶμα & λέχῶ, εῶ, τὸ lectus, quod fit in eodem lecto cum marito. θ. 886.
 Ἀλως, εῶ, τὸ lucus. ex ἀλκομαι *salio*, quod arbores veluti è terra profiliant. α. 70.
 Ἀλυκοπίδη, dat. pl. Ion. ab ἀλυκοπίδη, vinculum indissolubile, q. d. ἀλυκός πῖδη. indissolubilis pedica, ἀλυκός, metri causâ, pro ἀλυκός, ex α privat,

& λύω, dissolvo. θ. 520.
 Ἀλύξῃ, *vitabit, fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω, *vito*. F. ξω. Thema est ἀλῆω *molo*: item *vito*. ε. 363.
 Ἀλφειον, ab ἀλφειῶ, ε, ò. nomen fluvii. θ. 338.
 Ἀλφειῶν, dat. pl. Poëticè & Ionicè pro ἀλφειῶν, ab ἀλφειῶν, ε, ò, *inventor*. ab ἀλφῆω *invenio*. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græcilitteræ nomen. ε. 82.
 Ἀλῶν, ἥ, ἡ. Thema. ἄλως, ω, ἡ, *area*. Spiritus mutatur in ortu. ε. 806.
 Ἀμ', pro ἄμα, ὑπὸ, cum, Dat. ἄμα βροντῇ cum tonitru. ἄμυδις *Æolicè* pro ἄμυδης. idem quod ἄμα, simul. θ. 689.
 Ἀμαιμακίτις, *indomiti*. ἀμαιμακίτις, ε, ò, ex α intensivo. quod est ex ἄζαν, valdè, & μαίμακίω, *vehementer cupio*, impetu feror, qui animo est in prælia admodum prope, ἀμαιμακίτις πῦρ. Th. μαίω, *cupio*. α. 207.
 Ἀμαξία, ἥ, ἡ, currus, plaustrum, quasi dicas ἄμα ἄξοι, cum axe. ε. 326.
 Ἀμαρτυ, *peccaverit*. 3. sing. α. 2. aet. subj. ab ἀμαρτάνω *pecco*. t. ἀμαρτήσω, p. ἡμαρτήσῃ. α. 2. ἡμαρτον. ex α. priv. & μαρπτω, *assequor*.
 Ἀμαρτίω, *cujus mens est prava*, ex ἀμαρτάνω *pecco*, & νόος, ὅς, *mens*, qui mente peccat. θ. 511.
 Ἀμαρύσσει, imperf. pro ἡμαρύσσει, *splendebat*, verbi ἀμαρύσσω, f. ξω. *fulgeo, splendo*, ex α ἐπιτελεῖται. & μαίρω *splendo*. θ. 917.
 Ἀμῶλξ, præf. infinitivi medii, *metere*. Thema est ἀμῶν. f. ἡσώμετο,

- meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.
- Ἀμαυροτέρα, Ionicè pro ἀμαυροτέρα, obscurior. ab ἀμαυρός, ἄ, ὀ, obscurus. ex α priv. & μέλω, splendo. s. 284.
- Ἀμαυροβείη, intereant, a. i. opt. pass. verb. ἀμαυρώω, ὤ, obfusco, obscuro. Them. ἀμαυρός, ὤ, ὀ, obscurus. s. 693.
- Ἀμβαίω, pro ἀναβατός, scanilis, pervius. Sic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Thema est βαίω, eo, i. βήσω. a. 2. ἔβω. s. 681.
- Ἀμβολιστής, ὤ, ὀ, dilator operum, ex ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. μηδὲν ἀναβάλλομαι, & ἔργον, s, τὸ, opus. s. 413.
- Ἀμβροσίη, dat. sing. Ionicè pro ἀμβροσία. ἀμβροσίω immortalis, ex α priv. & βροτός, ὤ, ὀ, mortalis. καὶ ἐπὶ θείῳ μὴ καὶ θεοῦ τὸ εἶς σίμω. s. 69.
- Ἀμβροσίω, s, immortalis pro ἀβροσίω. Th. βροτός, mortalis. s. 43.
- Ἀμείζουσα, ardua, invidia carens. Thema μίζω, invideo. s. 666.
- Ἀμειβόμενος, pæf. part. respondens, ἀμειβόμενος, mutantes. ab ἀμείνω, i. ψω. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. a. 117.
- Ἀμειλίχων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, s. ὀ κὴ ἡ, asper, durus. Th. μελίτω, mellitum reddo. s. 659.
- Ἀμεινον, melius, comparativus ab ἀγαθός, bonus. Ceteroquin ἀμείνων ex α epitatico & μείνω, sic ὑπερίων est ex ἤρης.
- ἀμείνονα, ἀμείνω, acc. sing. m. g. a. 51. s. 19. Vide ἀγαθός.
- Ἀμελῶς, 3. pl. subj. negligent. ab ἀμελῶ. negligo, hinc ἀμελής, ex α priv. & μέλες cura est. s. 400.
- Ἀμείστης, 2. sing. a. i. aet. subj. à verbo ἀμείδω, πρίσθ. t. σὺ. ἀμείδω pro ἡμείδω, imperf. Ion. Th. μείδω, σὺ, privo. a. 331.
- Ἀμηχανία, Ionicè pro ἀμηχανία difficultas, ab ἀμήχανος minime sciens, perplexus. ex α priv. & μηχανή, machina. ἀμήχανος, inexplicabilem. s. 496.
- Ἀμήσσει, f. i. ind. ab ἀμείνω, meto. Vide paullo antè ἀμειβόμενος. s. 440.
- Ἀμῆτις, ὤ, ὀ, messis tempus: sed ἀμῆτις, s, ὀ, messis, ab ἀμείνω meto. s. 384.
- Ἀμῆς, pro ἡμῆς, Æolicè, nos. ab ἐγώ, ego. a. 87.
- Ἀμύσσει, pro αἰνὰ μύσσει, in medio. a. 209.
- Ἀμύσσει, talionem, propriè, mutationem, ab ἀμείνω meto. F. ψω. præf. med. ἡμύσσει. s. 334.
- Ἀμυλγῆ, lactea. ab ἀμύλω. f. ἔω. mulgeo, ich melcke. ἀμυλγῆς, s, ὀ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.
- Ἀμύων, adverb. insatiabiliter, incessanter. ex α priv. & μύων, ὤ, ὀ, linteum captum quod vulneribus inditur. a. 361.
- Ἀμπαύω, solatium. pro αἰνὰ παύω, a. i. n. g. ab ἀναπαύομαι, quiesco. Th. παύω, finio, cessō. a. 2. ἔπαυον. s. 55.
- Ἀμπέλας, per pelagus, per syncopen, pro αἰνὰ πέλας. Th. πέλας, mare. sed πέλας, τὸ, maris profunditas.
- Ἀμπυκίδω, acc. à nominativo ἀμπύκω.

- ἀμπυκίδης, υ, ό, *Ampyci filius.*
 ἀμπυξ, υκς, ό, idem quod τὸ
 καλιδωτῶν, *caliendrum*, *reticu-*
lum melleo. ab ἀμπέχω *cir-*
cumdo. α. 181.
- Ἀμυδῆ, *Eolic.* adverb. idem, quod
 ἄμω, *juncti*, *cum.* α. 345.
- Ἀμύμων, acc. sing. ab ἀμύμων,
 ον, ό, υ, irreprehensibilis
 idem quod ἀμώμων, & valet
 idem quod ἀμώμων, qui ni-
 hil commisit τ' μυγμῆς, h. e.
 derisione dignum. ἀ μύζω, ζω.
derideo. Sic dicitur per synco-
 pen Ἐ γάμω pro ἀμύγων. 9.
 264.
- Ἀμύσιον, præf. part. ab ἀμύσιον,
 γυνο: item *arceo*, *propello.* 1. 10.
 2. 1. ἡμῶν. p. γησ. α. 140.
- Ἀμφ' pro ἀμφι idem quod ἀφί,
 circa. 1. 205.
- Ἀμφαπαῖνις, præf. part. pl. num.
 ab ἀμφαπαῖνι. ex ἀμφι & ἀπα-
 παῖνι valde diligo. 1. 58.
- Ἀμφαρεβίζον, imperf. Ion. *cir-*
cumstrepēbant. ab ἀμφαρεβίζω.
circumstrepo, compositum est
 ex ἀμφι & ἀρεβίζω, quod est à
 Themate ἀρεβῶ, υ, ό, *strep-*
tus. α. 64.
- Ἀμφικαλύπτω, 2. 1. act. ab ἀμφικα-
 λυπῶ, *circumtego*, ex ἀμφι
 circa, & καλύπτω, *tego*, t. ψω,
 p. φα, 2. 2. ἐκάλυτον. 1. 166.
- Ἀμφίπειτο, imperf. med. verbi ἀμ-
 φίπειμι, circa quidpiam versor,
 foveo, agito. ἀμφίπει, 3. imperf.
 act. Ion. verbi ἀμφίπειμι, perse-
 quor, foveo. Th. ἵπω, *operor*,
sequor. 9. 696.
- Ἀμφι, præpositio *circa*, per τμή-
 σιν separatum *circum.* 1. 73.
- Ἀμφίς, Adverb. 1. 701. *circum*,
seorsim.
- Ἀμφιδάμω, aor. 2. med. subj. ab
 ἀμφιδάμω, *circumjicio*, *cir-*
cumdo. f. λῶ. p. βίβληκα. 2. 2.
 ἴσκαλον p. m. βίβηκα. Th. βάλ-
 λω. *jacio.* 1. 545.
- Ἀμφι - βάλω, α. 253. per τμήσιν,
 βάλω pro ἴσκαλον. Imperf. Ion.
 Th. βάλλω. α. 255.
- Ἀμφιδέσπον, υ, π, rete quod à
 duobus utrimque projicitur in
 aquam. ex ἀμφι, *circum*, &
 βάλω, *jacio.* α. 215.
- Ἀμφιγυῖς, εἴδω, ό, utroque pe-
 de claudus, Vulcani epirhetum.
 ex ἀμφι utrimque, & γυῖς, υ,
 τὸ, *membrum.* qui claudicat ex
 utroque pede, ἀμφοτέρω γυῖσι
 ἢ ποσὶ χολός. 1. 70.
- Ἀμφιδάμων, genit. ab ἀμφιδά-
 μω, nomen viri q. d. qui utrim-
 que domat. ex ἀμφι & δαμά-
 ζω, *domo.* 1. 654.
- Ἀμφιδόξω, est 2. sing. plusq. per-
 fecti medii, à δαίω, *divido*, *con-*
vivor. *scio*, *comburo.* in a. 2.
 2ct. ἴδω. Hinc est præf. med.
 δίδω. Sicut à γάλλω τέθηκα,
 à καίω κάκηκα, &c. α. 62.
- Ἀμφικαλύψη, 3. sing. a. 1. act.
 subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. κα-
 λυπῶ, *tego*, t. ψω p. φα, 2. 2.
 ἐκάλυτον. 1. 555.
- Ἀμφιλογίαι, acc. pl. *disceptatio-*
nes. quæ fiunt verbis, ab ἀμ-
 φιλογία, ubi ex utraque parte
 contenditur, ex ἀμφι & λέγω,
dico. 9. 229.
- Ἀμφιπαλῖν, f. εὔσω, *obambulo*,
comitor. Them. παλῖν, *verso*;
 pro quo Poëtice παλῖν, *versor.*
 1. 802.
- Ἀμφιρρύτω, dat. ab ἀμφιρρύττω,
circumfluus, ex ἀμφι & ῥύω pro
 ῥίω, *fluo*, f. εὔσω, p. ἔρρυκα. 8.
 983.
- Ἀμφιρῶ, nomen mulieris. 4. con-
 tracto-

- tractorum, ex ἀμφὶ & ρίω, *fluo*. &c. §. 360.
- Ἀμφιτέπη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τείζω *strido*. Fut. τείσω. à circumtrependo. §. 243.
- Ἀμφιτέων, Nomen viri, ex ἀμφὶ *circum*, & τέω, *attero*, *macero*, *vexo*, τέωμα *proprie foramen*. item *veterator*. α. 37. hinc
- Ἀμφιτεωνιάδης, α, ὁ, filius Amphitryonis. Per epenthesein ῥ α metri causâ pro ἀμφιτεωνιάδης, α, ὁ. α. 165.
- Ἀμφιχίαι, α. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ α χίω *fundo*. F. χύσω. Æol. aorist. 1. act. ἔχδω. & per syncopen ῥ σ, ἔχδω, & per novam ῥ υ syncopen, ἔχα. p. κίχδω. perf. pass. κίχυμαι. α. 1. pass. ἰχόθω. α. 65.
- Ἀμφότεροι, α, ον. *ambo*. dat. pl. ἀμφοτέρω, Ion. α. 177. hinc
- Ἀμφοτέρωθεν, *utrimque*, adverb. Th. ἀμφω, *ambo*. §. 733. α. 171.
- Ἀμώματος, inculpatus. ἀμωμης, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμης, α, ὁ, *probrum*, *dedecus*. item *derisor*. ab Hebr. מום *macula*. Hinc verbum μωμίζωμαι, ἔμω, *cavillor* proverb. paronomasticum. ῥᾶν μωμίζωμαι ἢ μωμίζωμαι. α. 102.
- Ἀμῶνται. 3. pl. ind. pass. verbi ἀμῶ, ᾧ, f. ἴστω, *meto*. §. 599.
- Ἀ, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κε, κεν. α. 181.
- Ἀ, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.
- Ἀββάλλω, præf. inf. differre, procrastinare, Th. βάλλω, f. λῶ, *jacio*. α. 410.
- Ἀνάγκη, ης, ἡ. *necessitas*. ἡ ἀνάγκη *necessariò*. α. 15. §. 517.
- Ἀναγν, ducebant, 3. pl. imperf. Poëtice. pro ἀνῆγν. ab ἀγω *duco*. f. ξω. p. ἤγα, α. 2. ἤγν. α. 280.
- Ἀνάλαπα, pl. insperata, ab ἀελαπῖ, insperatus. Th. ἐλπεις, ἰδες, ἡ. §. 660.
- Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. §. 312. ἀναιδής, ὅ, ἡ. αἰανδής, dat. sing. Ionice ut & ἀναιδιῆφι, φι enim per paralogon additur, ab ἀναιδία, *impudentia*. hoc ab ἀναιδής, ὅ, ἡ, *impudens*, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. αἰδώς verò ex α priv. & εἶδω *video*, ab intuendi fuga. α. 359. & 324.
- Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. & αἰτία. ἡ. *causa*. α. 827.
- Ἀνακτα, acc. sing. ab ἀναξ, *rex*. ἀνακτες. α. 179.
- Ἀνάξεν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. F. ἀνάξω. p. χα. α. 3. ἡναξα. & Ionic. ἀναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus ierie. §. 491.
- Ἀνάπνοια, non respirans ex α priv. & πνίω, *spiro*. f. πνύσω. §. 797.
- Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξεν.
- Ἀνασσεισται, *quatiens*, est f. g. part. α. 1. act. Poët. ab ἀνασσειν, *quatio*. Thema est σείω, *moveo*. f. σείσω, p. σέσκει. α. 344.
- Ἀνασσειν, Ionicè & Poëtice pro, ἡνασσει, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno*. Vide ἀνάξεν. §. 1015.
- Ἀναστροφῶν, converte. præf. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστροφῶν *verto*. Thema est στροφή. *verro*. f. ψω. p. ἔσφω. α. 2. ἔσφω. hinc στροφή.

- Φῖ, ἦς, ῖ. *versio, flexus*, & hinc *προφάω*, *verso*, *circumago*, Poëticè *προφάω*, *idem*. α. 121.
- Αἰαυδς, α, ο, ῖ. *mutus*, *idem* quod αἴφωτες. Th. ἡ αὐδὴ, *vox*. 9. 797.
- Αἰαυρς, *nomen viri*, *sine aura*, *vento*. Th. αὔρα, *aura*, *ventus*. *item torrens* & , *tum est ex a* valdè & αἶω *fluo*. α. 477.
- Αἰαχάσασθαι, α. 1. med. *infin.* Poëticè. pro αἰαχάσαισθαι, ab αἰαχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. αἶω. *recedo*. α. 336.
- Αἰαφυσίαντες, *præf. part.* videtur oriri à φυσίω, *in flo*, hinc φύσα, ας, ῖ, *foliis*. Thema φυσίω *sufflo*. Sed esse à φυσίαω, *anhelo*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro αἰαφυσίαντες, dicunt Poëtæ αἰαφυσίαντες, ab ὀναφυσίαω, ὦ: Poëticè αἰαφυσίω: sicut pro ὀρῶω, ὀρῶ dicunt ὀρῶω, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa. αἰαφυσίαντες verò ab αἰαφυσίωω, *contractè αἰαφυσίαντες*, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.
- Αἰαψύξαι, α. 1. aët. *infin.* ab αἰαψύξω, *refocillo*, *recreo*. Sicut *ventus æstuantem reficit*, ita *quies laboribus exhaustum*. Th. ψύξω, f. ξω, *refrigero*. α. 608.
- Αἰδιχα, pro αἰαίδιχα, *divisim*. Adv. à διχα *dupliciter*. Thema δις bis. α. 13.
- Αἰδρα, acc. sing. αἰδράσι, dat. pl. ut & αἰδρῶσι, sed hic est Poët. & Ion. ab αἰνρ, ο, *vir*, g. αἰνδρὸς. α. 271.
- Αἰδροζῆος, *viripara*, quæ parit *maiculum*. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Com-
- ponitur ex αἰνρ, ο, *vir*, & αἰνρμαι, *nascor*, quod in præt. med. habet γένηα. Inde ζῆος, *generatio*. α. 783.
- Αἰδροκῶσιαι, accus. pl. *strages seu cades virorum*, ab αἰδροκῶσιαι, ας, ῖ, in dat. αἰδροκῶσιῳ, Ion. ab αἰνρ, *vir*, & κτείνω, *occido*. F. κτείνω. P. αἰνρ. ἔκτενα. præt. med. ἔκτενα. 9. 228.
- Αἰδρομέις, genit. ab αἰνδρόμεος, *virilis*, per syn. speciei, *humani*, *idem* quod βρόπιος, αἰνθρώπιος. Them. αἰνρ, αἰνδρὸς, *vir*. α. 256.
- Αἰδρὸφόνειο, gen. Ion. ab αἰνδρὸφόνειος, qui *virum occidit*. ab αἰνρ, *vir*, & φένω, *occido*, quod in præt. med. πέφονα. α. 98.
- Αἰνέκς, perf. Aët. pro αἰνέκς, Atticè. ab αἰνέκς. remitto, relaxo, f. αἰνέκω. α. 2. αἰνέκω. Th. ἰνέκς. mitto. 9. 495.
- Αἰνέκηαι, α. 1. aët. ab αἰναπῆκς, impono, dico. Th. πῆκς, pono. α. 658.
- Αἰνέκς, acc. part. α. 2. aët. ab αἰνέκς, aufero, tollo. in α. 2. aët. αἰνέκς, in part. α. 2. aët. αἰνέκς, ὅντες, ὁ αἰνέκς, *sustulit*. α. 2. med. ab αἰνέκς, ὕμαι, aufero. Th. αἰνέκς, ὦ, capio, f. ὕμαι, p. ἕναι. α. 2. ἕναι. α. 746. 9. 552.
- Αἰνέκς, α, ο, ῖ, *ventus*. αἰνέκς. gen. Ion. αἰνέκς, dat. pl. Ion. α. 645.
- Αἰνέκς, α, ο, ῖ, *impolitus, imperfectus*, ab ἐπείκς, in *superficie rado*, seu *scalpo*; inde αἰνέκς, *scalpendo aut dolando non perfectus*. Thema ξίω, rado, polio. F. ξίω. α. 746.
- Αἰνέκς, gen. pl. *nondum confectis*, vel *libatis*, h. e. in mensa

- appositis. ab ἐπιρρίζω, sacrifico. Thema, ρίζω, facio. F. ρίζω, & ἔρζω. p. ἔρριζα. præf. pass. ἔρριγμαι, &c. a. 1. part. ριχθεῖς. p. m. ἔρριζα & ἔερζα. s. 748.
- Αἷρ, acc. pro αἰέρεσθαι, vide in αἰ-
δεσθ. s. 751.
- Αἰερεψαμένη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo αἰερείπομαι, ex αἶα & εἰρίπω, evertō, attraho. f. ψω. §. 990.
- Αἰσφαίνεσθαι, imperf. ab αἰσφαίνο-
μαι, appareo, manifestus red-
dor. Th. φαίνω, f. αὐῶ, in lu-
cem profero, p. πῆφαγχα, a. 1. ἔφαγα, a. 2. ἔφαρον. p. m. πῆφη-
να. §. 710.
- Αἰήλαστον, 3. pl. a. 2. Att. subdu-
xerunt, pro αἰήζον, verbi αἰά-
ζω, subduco, f. αἰάξω, p. αἰή-
ζα, a. 1. pass. αἰήχθην. Th. ἄζω.
duco. §. 626.
- Αἰήκεσθαι, s. o. κῆ ἡ, ab αἰέω sa-
no, vel αἰέομαι, ἔμαι, f. ἔστο-
μαι, & ἔσομαι. §. 612.
- Αἰήτορα, acc. sing. ab αἰήτωρ,
iners, ex α priv. & αἰήε vir. s.
751.
- Αἰήε, vir, ἀνδρὲς, ἀνδρῖ, &c.
- Αἰθεῖ, 3. person. præf. ab αἰ-
θίω, flireo, f. ἦτω, p. κα. ab
αἰθεῖ, εἰθεῖ, τὸ, flos. s. 582.
- Αἰθεα, ἡ. nomen proprium loci.
a. 381.
- Αἰδιμύεσσαν, acc. sing. f. g. ab
αἰδιμύης, ιατα, εν, floridus. ab
αἰδιμύην, s, τὸ, flos. Th. αἰ-
θῖ, εἰθεῖ, τὸ, flos. §. 878.
- Αἰδεσθαι, dativ. pl. ab αἰθεῖ, εἰθεῖ,
τὸ, flos. s. 75.
- Αἰθῦσι, 3. person. pl. ind. Do-
ricè pro αἰθεῖσι, & hoc pro αἰ-
θῦσι, florent, ab αἰθίω. ὦ, f.
ἦτω. floreo. Th. αἰθεῖ, εἰθεῖ, τὸ,
flos. s. 754.
- Αἰθη, ης, ἡ, nomen urbis. s. 474.
quidam scribunt Αἴτη.
- Αἰθροπῶ, s, o, κῆ ἡ, homo,
apud Platonem in Cratylo,
ἐτυμολογεῖται, quasi ὡς ἀναθρῶν
αἰ ὅπου, attentè considerans,
quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ
τὸ αἰῶ ἀθρεῖν, à fursum aspi-
ciendo. s. 472.
- Αἰέσκε, Poëticè, pro αἰέη, 3. persf.
imperf. ex αἰά & ἔμαι: in im-
perf. αἰέλω, ης, η. & Poëticè,
αἰέσκεον, ες, ε, ut ἐτύπτοσκον pro
ἐτύπτον. Sicuti pro ἡέeram Poë-
tæ dicunt, ἔσκεον, ες, ε. Th.
ἔμαι, vel ἔω, mitto, f. ἦσω. p.
ἔκα. aor. 2. ἔω. aor. 2. imperat.
ἔε. §. 157.
- Αἰέλω tristitiam, acc. ab αἰεία,
Ionicè αἰέη, ἡ, παρ. §. 611.
- Αἰέκησθαι, s, o, κῆ ἡ, invictus.
αἰέκω vinco, f. ἦτω. p. αἰέκηχα.
a. 1. αἰέκησθαι. §. 489.
- Αἰόνεα, aor. 2. part. propriè sur-
sum euntem, h. e. orientem, ab
αἰήμαι: ex αἰά, αἰῶ & ἔμαι, eo,
seu ἔμαι, idem quod ἔμαι. hinc
a. 2. act. ἔον, ες, ε. tamquam ab
αἰῶ, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c.
s. 728.
- Αἰήπτοισιν, dativus pl. Ion. ab αἰ-
πῖ, s, o, κῆ ἡ, ex α priv. &
πῖ, f. ψω. lavo. s. 725.
- Αἰετῶμεσθαι, præf. part. ab αἰ-
εταμαι, exsurgo. Th. ἔσημι,
στο, f. ἔσω. p. ἔσηκα, a. 2.
ἔστω. s. 577.
- Αἰολεῖη, dat. Ionicè pro αἰολ-
εῖα, miseria. ex α priv. & ὀλ-
εῖ, beatus. Th. ὀλεῖ, s,
o. felicitas. g. d. ὀλεῖ βί. s.
219.
- Αἰόστει, inoffis, ex α priv. &
όστον, εν, τὸ, os, offis. s. 524.
- Αἰσπεφῖ pro αἰσπεφῖ, per-
currere

- currit. ab *αἶνα*, & *σῖφω*, ver-
to, f. *ψω*, p. *φα*. a. 2. ἵεσθον.
§. 763.
- Ἀν'*, pro *ἀντὶ*, è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. §. 727.
- Ἀντα*, *contra*, Adv. Poët. item
coram. hinc *ἀντίω*, *obviam ve-*
nio, f. *ἦσιν*. *ἀντίον*, idem quod
ἀντί. α. 432.
- Ἀντιβόλησιν*, a. i. aët. ab *ἀντιβό-*
λέω, *occurro*, item *nanciscor*,
cum Genit. F. *ἦσιν*. præt. *ἀντι-*
βέβληκα. Th. *βέλλω*, jacio, per-
cutio. α. 439.
- Ἀντὶ*, præpositio, pro, loco.
- Ἀντί*. Adverb. è regione, idem
quod *ἀντίον*. ab Adj. *ἀντί*, α,
ον, ex adverso stans. Th. *ἀντὶ*,
pro. §. 481.
- Ἀντιβίω*, *obviam*, Adv. ab *ἀντι-*
βίω, *adversus*. ex *ἀντὶ* & *βία*,
αε, ἦ. *vis*. α. 150.
- Ἀντιβόλησαι*, a. i. aët. infinit. Vi-
de *ἀντιβόλησιν*.
- Ἀντί*, Ionicè pro *ἀντί*, ex *ἀν-*
τίος, *adversus*. Th. *ἀντὶ*.
- Ἀντιφείζεν*. præt. inf. propriè ob-
vium se offerre, item contende-
re, ab *ἀντιφείζω*, f. *ἦσιν*. p. *κα*.
ex *ἀντὶ*. & *φείρω*, fero. f. *οἶσιν*.
a. i. ἦνευκα. §. 609.
- Ἀντρῶ*, dat. sing. ab *ἀντρῶν*, α, τὸ,
antrum. §. 483.
- Ἀντῆς*, pl. num. ab *ἀντῆ*, *υῖς*,
ἦ. propriè, *ambitus rota in cur-*
va: item *orbis*. α. 64.
- Ἀνύσας*, part. a. i. aët. pro *ἀνύ-*
σας, Poët. ab *ἀνύω* vel *ἀνύτω*
& *ἀνύτω*, perficio a. i. ἦνυσα.
Notetur *τρωήσις* ἀνύσας pro
ἀνύσας metri causâ, *emensus*.
§. 635.
- Ἀνώγα*, i. sing. præt. med. ab
ἀνώγω jubeo. f. *ἀνώγω*, a. i.
- ἄνωγα*. præt. med. *ἄνωγα* seu
ἀνώγα. §. 367.
- Ἀΐας*, 2. sing. a. i. aët. opt. ab
ἄγωμαι, seu *ἄγω*, *frango*. F.
ἄγω. a. i. ἦξα. ἄξαιον. 3. pl. a. i.
aët. opt. Æolic. ἄξαια, αε, §. in
3. pl. ἄξαιον, pro ἄξαια, αε,
αε, in 3. pl. ἄξαιον. §. 436. & 440.
- Ἀΐεν*, α, Poëticè pro ἄξεν,
sine hospite. Th. *ξέν*, α, ὁ,
hospes, peregrinus. §. 715.
- Ἀΐωα*, acc. sing. ab ἄξω, ον, ὁ,
axis, circa axem rota agitur, &
circumagitur, axe immoto ma-
nente. §. 424.
- Ἀοιδῆ*, ἦς, ἦ, *cantus*. à præt. med.
ἦοιδα. Thema. *αείδω cano*. *αεί-*
δῃσι, dat. pl. Ion. §. 1.
- Ἀοιδῆς*, ὤ, ὁ. *cantor*. Vide suprâ
αοιδῆ. §. 26.
- Ἀοικος*, α, ὁ καὶ ἦ. *domo carens*,
ex α priv. & οἶκος, α, ὁ. *domus*.
§. 652.
- Ἀοκν*, α, ὁ καὶ ἦ, *impiger*. ex α
priv. & ὀκνος, α, ὁ. *pigritia*, ex
α & κνίω *moveo*, quia pigri sunt
veluti trunci, & vix se movent.
§. 485.
- Ἀορ*, ἄορος, τὸ, *ensis*. ab αείρω
tollo, suspendo. α. 221.
- Ἀεζος*, α, ὁ. *illæsus*. ab ἄναιω, *vul-*
nero. f. ἦσιν. α. 157.
- Ἀπ'*, pro ἀπὲ. ab. §. 28.
- Ἀπαί*, præposit. pro ἀπὲ, sicut
παρὰ pro *παρὰ*, &c. Poëticè.
Alia exemplaria habent ἀπὲ. α.
409.
- Ἀπαλά*. mollia. h. e. juvenilia. ab
ἀπαλός, ὤ, ὁ καὶ ἦ, *mollis*, qua-
si ἀφάλος ab ἀφῆ tactus, quia
mollia faciliè tanguntur. hinc
ἀπάλαισιν, dat. pl. Ion. pro ἀπά-
λοις, §. 9. & 989.
- Ἀπαλάμης*, iners. pro ἀπαλά-
μης, ex α priv. & *παλάμη*, ἦ,
unde

unde Latinorum *palma*, manus. s. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*, fut. i. med. ab ἀλῆμαι vel αἰλάομαι, αἶμα, *vagor, erro*. in fut. αἰλήσονται. & in compos. ἀπαλήσει. α. 409.

Ἀπαλόχευς, genitiv. ab ἀπαλόχευς, ὅς κ' ἢ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλός, ἥ, ὁ, tener, mollis, & χεῦς, οὖς, ὁ, *cutis*. Thema χεῖος *color*. s. 519.

Ἀπαίδου, adverb. idem quod ἀίδου, *sine*, absque. §. 386.

Ἀπαίναος, *recusare*. a. i. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι, *recuso*. a. i. ἀπινυλάμην ex δ'πὶ & ἀνείνομαι *recuso*, quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. s. 454.

Ἀπαντα, acc. sing. ab ἅπας, ἅπαντα, ἅπαν, *omnis*, & in genit. ἅπανι, ἀπείσης, ἅπανι, &c. gen. pl. ἀπανσίων, Ionicè pro ἀπανσῶν, dat. pl. ἅπανσιν. ex ἅμω, *simul*, & πᾶς, *omnis*. s. 689.

Ἀπαντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὁ, *omnis*. §. 524.

Ἀπανσίων, gen. pl. Ion. pro ἀπανσῶν. Vide in ἅπαντα. §. 79.

Ἀπάτη, ἡ, *fraus*. ex α priv. & πάτος, υ, ὁ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατάω, *decipio*. hinc, ἀπατιών, ὢν, ὁ, *impostor*. §. 224.

Ἀπατήσῃ, f. i. verbi ἀπατάω, *fallo*, f. ἦσιν. p. ἡπατήκη. s. 46.

Ἀπειροχέμησεν, *caput amputasset*, a. i. aet. indicat. ex δ'πὶ & δι-εχέμειν *cervicem abscindo*. ex δι-ρη, seu διρῆ, ἥς, ἡ. *cervix, collum*. & τίμνω *seco*, in præter. med. τίτημ, *refecui*. §. 280.

Ἀπείρετης, υ, infinitus. ex α priv. & πείρης, αἰ, τὸ. *finis*. α. 204.

Ἀπείρητος, acc. sing. ab ἀπείρητος, ὅς κ' ἢ. infinitus. ex α priv. & πείρης, αἰ, τὸ. *terminus*. s. 160.

Ἀπέκλεινεν, 3. sing. a. 2. aet. indic. ab ἀπεκλείνω, *occido*. Th. κλείνω. *occido*, f. κλείνω. p. ἔκλεκα. a. i. ἔκλεινα. a. 2. ἔκλεινον. p. m. ἔκλεινα. α. 11.

Ἀπλάμπει, imperf. pass. th. λάμπω, *splendo*. f. ψω, p. φα. a. i. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπλάττει, 3. sing. imperf. med. ab ἀπλάττομαι, *destillo*. Th. λείβω, *libo, fundo*. f. ψω. p. λείβω. α. 174.

Ἀπμνήσανθ, 3. pl. a. i. med. ab ἀπμνησάμεθα, *recordor*, seu ἀπμνησάμεθα, th. μνησάμεθα, *memoro*. f. μνήσομαι, p. μνήμεθα, α. i. ἰμνήσω. §. 503.

Ἀπίοντος, gen. part. pro ἀπίοντος, Ionicè, ab ἀπείμι, *absum*. part. ἀπών, ὄσα, ὄν. s. 367.

Ἀπίσαντος, ab ἀπίσας, αἰ, ὁ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. §. 331.

Ἀπίσθεν, 3. plur. a. i. pass. Aelice vel Boeoticè προάπισθεν, proruperunt. Sic ἔτυθεν pro ἔτι-φθην Aelice, poetice σ duplicatur & abjicitur. Th. στίω, vel σέω, *moveo, agito*. f. σω. p. κω. a. i. ἔστω. §. 163.

Ἀπίσυντο, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπίσσειντο, à σέω in præter. pass. σέσσυμαι, poeticè ἔσσυμαι, item ἔσσυμαι. §. 859.

Ἀπίχων, *omittant, abstineant*. 3. pl. præter. sub. ab ἀπίχω, *abstineo*. f. ἀφίξα. Th. ἔχω, *habeo*. s. 645.

Ἀπήμασι, ὅς κ' ἢ, *illafus*. Th. πήμα, τ, τὸ, *noxa*. unde πήματι, *noceo*, hinc & ἀπήματι,

- μαι, *ἐσθ*, *ὁ*, *κ*, *ἦ*, illæsus. 9. 955. s. 670.
- Α'πὲ- ἤμῃσι demessuit, a. 1. Ind. ab *ἀμείω*. f. ἤσω. Vide in ἤμῃσι. 9. 180.
- Α'πῶνις, *ἰ*, *ὁ*, *ἦ*. immitis, ex *ἀπὲ* & *κίβη*, *habena*. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.
- Α'πῦρος, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab *ἀπυροῖω* eripio. Them. *αῖρος*, aura. *ἀπυροῖω* ergo est quasi *τὴν ἀνάπνοδον ἀφαιροῦμαι*, aufero respirationem. h. e. occido. α. 428.
- Α'πχωρεῖν, pro *ἀπχωρεῖντο*, suspensi erant, pl. imperf. med. indic. Doricè pro *ἀπχωροῦντο*, ab *ἀπαιωρίω*, *ᾧ*, ex sublimi dependeo. Thema est *αἰωρίω*, *ᾧ*. *sursum* tollo. f. ἤσω. α. 234.
- Α'πίσια, ἦ. diffidentia. à *πίσις*, fides. Th. *πίσω*, *σω*, persuadeo. s. 372.
- Α'πλάσις, pro *ἀπίλασις*, cui appropinquare tutum non est, à *πέλας*, adverb. propè, *intractabilis*. Alii vertunt, *ineffigiatius*, *informis*, ex α priv. & *πλάσις*, *fictus*, à *πλάσσω*, *fingo*. & Att. *πλάττω*. s. 148. θ. 151.
- Α'πλάσι, Doricè pro *ἀπλησι*, & hoc pro *ἀπλησις* magnitudine immensus, inaccessus. per syncopen *ῥ* σ. Them. *πλήσι*, *πλήσι*, plenus. vel quidam *ἀπλάσις*, idem esse dicunt cum *ἀπλάσις*, cui appropinquare tutum non est. Th. *πέλας* (adverb.) propè 9. 153. & 709.
- Α'πὲ, à, ab, præpositio, genit. regens. *ἀπὲ δαιτὸς*, à convivio, h. e. post convivium, *ἀπ' ὀρχῆς*, ab initio.
- Α'πογυμνωθεῖς, part. a. 1. pass. ab
- ἀπογυμνῶω*, *nudo*. f. *σω*. Them. *γυμνός*, *ἔ*, *ὁ*. *nudus*. s. 730.
- Α'ποδῶναι, a. 2. act. infinit. ab *ἀποδίδωμι*, *reddo*, th. *δίδωμι*, *δο*, f. *δῶσω*, p. *δίδωκε*, a. 2. *ἰδών*. s. 349.
- Α'πόδριπαι, præf. imperat. *decerpe*. ab *ἀποδρίπω*, *decerpo*. f. *ψω*. hinc *δρίπαιον*, *σ*, *τὸ*. *falx*. s. 611.
- Α'πὲ--δύσαι, *exuere*, *spoliare*, a. 1. act. infinit. ab *ἀποδύνω*, *exuo*. Thema, *δύνω*. Linea hæc--solet *εὐμῆσιν* notare. Vide in *δύσαι*. α. 329.
- Α'πὲ--ἐληται, 3. sing. a. 1. med. subj. ab *ἀφαιροῦμαι*. Vide in *ἐληται*.
- Α'ποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab *ἀποτίθημι*, *depono*. Th. *τίθημι*. s. 762.
- Α'ποθράσσωσι, defiliunt. 3. pl. præf. subject. Thema *θράσσω*, *salio*. α. 375.
- Α'ποθύμιον, *invisum*, *alienum ab animo*. ex *ἀπὲ* & *θυμός*, *ἔ*, *ὁ*, *animus*. s. 710.
- Α'πὲ--κίρει, *incidit*, 3. sing. a. 1. act. ab *ἀποκείρω* *detondeo*, item *decutio*, *spolio*. Thema *κείρω*. F. *κερῶ*. & *κίρω*. Vide in *κίρει*. α. 419.
- Α'ποκρύπτωσι, vel *ἀποκρύπτεισι*, Ion. pro *ἀπέκρυπτε*, 3. sing. imperf. activi. α, pro *ε*, *ἀνώμαλον*. ab *ἀποκρύπτω*, *occulto*, *abscundo*, f. *ψω*, p. *κίρυφα*, a. 2. *ἔκρυβον*. Th. *κρύπτω*, *abscundo*. 9. 157.
- Α'πολείψαι, part. a. 1. act. ab *ἀπολείπω*, *relinquo*, f. *ψω*, p. *φω*. a. 2. *ἔλιπον*, p. m. *λείποιμι*. θ. 793.
- Α'πολήγει, 3. sing. præf. act. opt. ab *ἀπολήγω*, *desino*. Them. *λήγω*, *cessare facio*. s. 488.

Α'πὲλ-

Ἀπέρημι, 3. person. singul. ab **ἀπέρημι**, *perio*, a. 2. med. **ἀπέρημι**, *perii*. Thema **ἔρημι**, *perdo*, f. **ἔρησα**, p. m. **ἔρησα**. & Att. **ἔρησα**, a. 2. m. **ἔρημι**. s. 763.

Ἀπώλω, **ἔω**, **ῥο**, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non semper videt Apollo*. Plato in Cratylō derivat **παρὰ τὸ ἀπώλυν**, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & sterilitate, quæ *Solē* tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68.

Ἀπώλω, 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paullo antè **ἀπώλω**. s. 46.

Ἀπύ -- **λύσαι**, a. 1. act. i. finit. ver. bi **λύω** solvo, vide **λύσαι**.

Ἀπυμύριται, sortitur, 3. præsens. Thema, **μύριω**, partior, seu potius **μύρισμα**. præt. med. **ἔμυρσα**, pro **μύρισα**. præt. pass. **μύρισμα**, & Attic. **ἔμυρμαι**. s. 578.

Ἀπυμύριται, acc. part. a. 1. act. ab **ἀπυμύριω**, *alicundè reverteror*. Thema, **μύριω**, *redeo*. f. **ἔμω**. s. 735.

Ἀπυμύριται, remittere. præs. inf. Th. **πέμπω**, mitto. f. **ψω**. p. **φα**. s. 87.

Ἀπυμύριται, part. præs. f. g. ab **ἀπυμύριω**, pro **πύω** poëticè **πύω**, f. **πύω**, flo, spiro. s. 324.

Ἀπόω, adverb. procul. Thema **ῥω**, ante. s. 390.

Ἀπώλω, a. 2. med. part. ab **ἀπώλω**, *avolo*, ex **ἀπώ** & **ἔλω**. volo, as, f. **πύω**, a. 2. m. **ἔλω**, part. **ἔλω**. s. 285.

Ἀπώλω respuunt, 3. plur. ind. præs. Th. **πύω**, spuo. f. **πύω**, p. **ἔπυα**, a. 1. **ἔπυα**. s. 726.

Ἀπυμύριται, concitatur, præs. pass. part. f. g. pl. num. Th. **ἔρημι**, **ἔρημι**, pro **ἔρω**, excito, f. **ἔω**, vel **ῥω**. s. 9.

Ἀπυμύριται, fut. 1. act. inf. ab **ἀπυμύριω**, *destruo*. item *careo*. Thema, **ῥάω**, profligo, destruo. f. **ῥω**. p. **ἔρρω**. s. 393.

Ἀπυμύριται, projecturo. dat. sing. f. 1. part. Th. **ρίπλω**, projicio, f. **ψω**. p. **φα**, p. m. **ἔρρω**. α. 215.

Ἀπυμύριται, gen. sing. ab **ἀπυμύριω**, *deorsum fluens*, **ἀπυμύριω**. Thema **ῥάω** idem cum **ρίω**. fut. **ῥάω**, **ῥω**. s. 595.

Ἀπύ -- **πέμω**, 2. sing. a. 2. med. opt. ab **ἀπύμω**. Vide in **πέμω**. s. 425.

Ἀπυμύριται, 3. person. sing. à **πύω** & **πύω**, idem quod Thema **πύω**, *punio, honoro*. f. **ῥω**. s. 247.

Ἀπύμω, luat. a. 1. subj. 3. pers. Th. **πύω**, *punio*. s. 260.

Ἀπυμύριται, part. a. 1. act. ab **ἀπυμύριω**, *abscindo*, f. **ἔω**. a. 2. pass. **ἔμω**, pro **ἀπυμύριω**. Thema, **πύω**, *seco*. s. 190.

Ἀπυμύριται, *privati*, per syncope pro **ἀπυμύριται**, part. a. 1. med. à verbo **ἀπυμύριω**, propriè *abduco in montem*, Ionicè pro **ἀπυμύριω**, *extermينو*. ab **ἔρω**, s. terminus, vel ab **ἔρω**, **ῥω**, **πύω**, & Ionicè **ἔρω**, **ῥω**, **πύω**. α. 172.

Ἀπυμύριται, gen. sing. part. præs. **ἀπυμύριται**, *mortuus*, per syncope pro **ἀπυμύριται**, verbi **ἀπυμύριω**, *perdo*. à **φύω**, f. **ἔω**, *perdo*. Th. **φύω**, *corrumpo*. s. 606.

Ἀπυμύριται, 3. pl. præs. ind. à **φύω**, *perdo*. Them. **φύω**. s. 243.

Ἀπύ

Ἀποφίσει, perdidit, 3. sing. a. i. aet. opt. Æolicè pro ἀποφίσαι. ἀ φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινόγω. Them. φθίω. s. 666.

Ἀπύρῃ, dat. singul. ἄπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, υἱός, πῆ, ignis. s. 525.

Ἀπώλειεν, perdidit, a. i. aet. indic. Th. ὀλλυμι, perdo. f. ὀλίω, p. ὀλίω. Att. ὀλώλιχα. a. 2. m. ὀλώλιον. p. m. ὀλίω, Attic. ὀλλωλα. s. 246.

Ἀρ, per metathesin pro ῥά, particula expletiva, certe, utique. 9. 838.

Ἀρ pro ἄρσ. Differunt ἄρσ, κτι- que, ἄρσ an, & ὠρσ, ἄς, ἡ. precatio: item imprecatio. Sæpè redundat, & est μέλειον συμ- πληρωματικόν. Vide s. 49.

Ἀρσ, execratio, noxa, damnum. Ionicè ὄρσ, ἡς. 9. 657.

Ἀρσβιῶται, pl. num. part. præf. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro ἀρσβύσαι, ab ἀρσ- βίω, ὦ, strepitum seu fragorem edo. f. ἦσω. p. ἤσω. Th. ἄρσβος, s, ὅ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δῦ- πος, sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖστος sonus fluctuum in mari. ἦχος sonus reciprocus. φθόγος sonus vocis humanæ. βρόμος sonus ignis crepitantis. τόνος sonus fidium. κλύπος sonus ex percussione ortus, &c. α. 249.

Ἀραιὰς, acc. pl. f. g. ab ἀραιός, αἰ, ὅι, rarus, α, ὑπ. 2c. πυκνός, densus. s. 809.

Ἀρξα, a. i. Ion. pro ἡρξα, & ἄρξεν pro ἡρξεν. a. i. ind. Ion. ab ἀράσσω. f. ξω. amputo, ab- sciindo.

Ἀρρῆαι, g. f. pl. num. part. med. ab ἄρῃ, αρρο. fut. Æolicum est ἄρσω (pro ὄρῳ) unde ἄρσαι, ὄρ- σάμενος, in præf. med. ἡρσ, & ta- cta reduplicatione ἄρρησ, Poëti- cè ἄρρῳ, adaptatus fuit. α. 271.

Ἀρράχνης, s, ὅ, araneus, & ἄρ- χιον, tela araneorum. s. 475.

Ἀργαῖος, s, οἱ, Argæus, ab ἄργῳ, s, ἡ. nomen urbis in Pelopon- neso. 9. 484.

Ἀργαλῆ, pro ὄργαλῆ, ab ὄργα- λῆος, s. difficilis pro ἀλγαλῆος, ab ἄλγος, ιος, τὸ, dolor, priori λ mutato in ρ, ad vitandam ἑ- κρωσίαν. Th. ἔργον, opus. s. 741. 9. 880.

Ἀργείω, vide paullo antè ὄργαλῆς. 9. 12.

Ἀργειφόντης, Argi occisor, epithe- ton Mercurii. ex ἄργος, nomen canis & φόντης per syncopen pro φονητής, occisor, ἀ φονίω, occido. ὅπ ἄργον τὸ κύμα αἰεῖται, συντί- πα λυοσώδη ἐ ἀπακτεῖ ἐσθυρήματα. Est interpretatio Tzetzis, qui Argum canem sustulit, h. e. co- gitationes furiosas. Th. φίνω, occido. s. 77.

Ἀργίστα, Genit. Ionicus pro ὄρ- γιστα, ab ὄργιστης, s, ὅ, piger, ab ὄργος, ὦ, ὅ κῆ ἡ, otiosus. idem quod ἀργός, ex eόquo factum per crasin. Them. ἔργον, opus. 9. 870.

Ἀργίη, dat. sing. ab ὄργις, ἑτος, ἑπ, ἑτα, per μεταβολὴν & συ- γνῆς, ἡτος, ὅ, candidus. Thema ὄργος, albus.

Ἀργίω, à nominativo ἄργης, s, ὅ. nomen proprium Cyclopi. 9. 140.

Ἀργύρεος, ἑη, ιον, argenteus, ab ἄργυρος, argentum; ab ὄργος, est

- est album metallum. ἀργυρίης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρίαις. α. 225.
- Ἀργυροδύνω, acc. à δύνῃ, ης, ἡ. vor-
tex, gurgis, h. e. argenteos
vortices habentem, & ἀργυρος,
α, ὁ, argentum. §. 340.
- Ἀργυροπόδια, ης, ἡ, argenteos pedes
habens. ex ἀργυρος, argentum,
& πῖδα, Doricè pes, vel mal-
leolus pedis. §. 1006.
- Ἀργυρεῖ, dat. sing. contractè pro
ἀργυρείῳ, ab ἀργυρος, α, ὁ, ar-
gentum. α. 144.
- Ἀργυροῖ, pro ἀργυροῖῃ, dat. sing.
ab ἀργυροῖ, pro ἀργυροῖ, al-
ba textura constans. ex ἀργῆς,
albus, & ὑφῇ textura, ab ὑφαί-
νω, vel ὑφαίνω, ᾧ. texo. §. 574.
- Ἀρδην, α, ὁ, nomen fluvii.
§. 345.
- Ἀρεῖον, comp. n. g. ab ἀρείων,
masculino, melior in praelio, ab
ἀρεῖς, α, ὁ, Mars, Th. ἀγα-
θόν, bonus, ἀρεῖον, ἀρεῖον.
α. 158.
- Ἀρεῖον, gen. sing. ab ἀρεῖς, Mars,
variè flectitur. in Genit. ἀρεῖον
& ἀρεῖον, item ἀρεῖς, ἀρεῖς, Io-
nicè ἀρεῖον, ἀρεῖς, vocativi casus,
ubi η mutatur in ε in i. contra-
ctorum. α. 98.
- Ἀρεῖον, 3. pl. a. i. med. ab ἀρεί-
ων, placeo. F. ἀρείων, a. i. act.
ἤρεον, placeo, item, placeo. p.
ἤρεον. ἀρεῖον in a. i. med.
ἤρεον & poëticè ἀρεῖον,
α. placavi. α. 255.
- Ἀρεῖον, a. 2. med. inf. ab αἶρω,
tollo, capio. f. αἶρον. p. ἤρεον. a.
i. ἤρεον. a. 2. ἤρεον. a. i. pass. ἤ-
ρεον. f. i. pass. ἀρεῖον. §.
628.
- Ἀρεῖον, ἡ, virtus. quasi ab ἀρεῖον,
quia per virtutem placemus. α.
313.
- Ἀρεῖον, pro ἀρεῖον, acc. ab ἀρεῖς, α,
ὁ, Mars. α. 477. §. 922.
- Ἀρεῖον, α. 632. α. 107. 2. person.
sing. a. 2. med. Ionicè pro ἀρεῖον,
ἀρεῖον, ἀρεῖον, ἀρεῖον. pro ἀρεῖον se-
cunda pers. ἀρεῖον. Thema αἶρον.
α. 632. α. 107.
- Ἀρεῖον, Ionicè pro ἀρεῖον, ab
ἀρεῖον, auxilior. α. 121.
- Ἀρεῖον, dat. sing. ab ἀρεῖς. Ἀρεῖον
bellicosus, ab ἀρεῖς, Mars, &
φίλον, amicus. §. 317.
- Ἀρεῖον, acc. pl. adject. Μανυρτίον.
ab ἀρεῖς, α, ὁ, Mars. α. 108.
- Ἀρεῖον, pro ἀρεῖον. Sic in N. T. le-
gimus σαρδηνίαν pro σαρδηνίῃ. Vi-
de Lexicon N. T. α. 59.
- Ἀρεῖον, p. med. ab ἀρεῖον. Vide su-
pra ἀρεῖον. §. 812.
- Ἀρεῖον, Mars, gen. ἀρεῖον, &c. πα-
ρεῖον τὸ ἀρεῖον, à tollendo. Vide
in ἀρεῖον. α. 192.
- Ἀρεῖον, gen. Ionic. pro ἀρεῖον, ab
ἀρεῖον, ας, ἡ, dire, damnum:
item preces. α. 29.
- Ἀρεῖον, ab ἀρεῖον, α, ὁ, no-
men patronymicum. α. 57.
- Ἀρεῖον, a. i. pass. part. ab αἶρω,
tollo. f. αἶρον. p. αἶρον. a. i. ἤρεον. α. 549.
- Ἀρεῖον, acc. ab ἀρεῖον, ης, ἡ,
nomen mulieris. §. 947.
- Ἀρεῖον, acc. pl. ex ἀρεῖον in com-
positione valet valdè, & αἶρον
pro αἶρον, ex αἶρον ostendo,
ἀρεῖον, praeclarum, ἀρεῖον
vocat, pro ἀρεῖον. §. 385.
& 543.
- Ἀρεῖον, quem valdè αἶρον-
mu, ex ἀρεῖον, valdè & αἶρον,
α, ὁ, αἶρον. Sunt tamen
qui malint pro ἀρεῖον acci-
pere, verso δ, in ζ, clarus,
praeclarus. α. 6.
- Ἀρεῖον, dat. pl. Ion. nomen lo-
ci, Ἀρεῖον, §. 977.

Ἀρμυῖος, nomen viri. §. 977.

Ἀρεός, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab ἀγαθός, bonus. in comp. ὀρεῖων, melior. Th. ἄρης, Mars. s. 697.

Ἀρκεῖν, arcebit, f. 1. ab. ὀρκίω, f. ἴσω. propulso. p. ἤρκακα. s. 358.

Ἀρκίος, s, ὁ κὶ ἡ, promptus, utilis, sufficiens, ab ὀρκίω. s. 370.

Ἀρκον, acc. ab ἄρκος, s, ὁ κὶ ἡ,ursa. per metony. adj. pars mundi borealis. s. 186.

Ἀρκῦρεος, s, ursa cauda, ab ἄρξ, αῖς, ἡ, cauda, & ἄρκος, s, ἡ, ursa, s. 610.

Ἀρμος, ὅς, τὸ curvus, ab ἄρω, ἀδρτο. s. 97.

Ἀρμαλὶν, acc. sing. Ionicè, ab ἀρμαλῖα, αῖς, & Ion. ἀρμαλῖης, ἡ, cibus, demensum. Thema, ἄρω, adapto. s. 767.

Ἀρμα, apta, pro ὀρόμα, sic & ἄρμα, in f. g. pro ὀρόμα, ab ἄρω, apto, fut. ἄρω. & ὀρῶ. Sic ἰκμα pro ἰόμα ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica. s. 407.

Ἀρμωγή, compages, ab ἀρμώζω, f. σω. concinnum reddo. Vide Th. ἄρω. §. 937.

Ἀρτας, acc. pl. ab ἄρξ, ὀρνός, ὁ κὶ ἡ, agnus, §. 23.

Ἀρνη, nomen urbis, ἄρνω. s. 475.

Ἀρνήται, pro ὀρνέται, 3. singul. præf. med. subj. ab ὀρνέομαι, ἔμα. f. ἴστωμαι, recuso, nego, s. 408.

Ἀρξαός, a. 1. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ἤρχα. a. 1. ἤρξα. s. 781.

Ἀρξός, οἷς, 2. sing. præf. aët. subj. ab ὀρῶ, ᾧ, aro. in fut. ὀρόσω, p. ἤρακα, a. 1. ἤρσασα. s. 479.

Ἀρμαῖος, Poët. pro ὀρόμα, s. 4.

hoc Doricè, pro ὀρόειν, arare, præf. inf. ab ὀρῶ, aro, f. ὄσω. s. 22.

Ἀρσός, a. 1. aët. subj. ab ἀρῶ, aro. f. ὄσω. a. 1. aët. ἤρσασα. s. 485.

Ἀρσής, ἤρσας, ὁ, arator. Th. ἀρῶ, aro. s. 405.

Ἀρσῖος, genit. Poët. pro ἀρότω, ab ἄρσος, s, ὁ, aratio: sed ὀρσός, ἡ, ὁ, tempus arandi. Th. ὀρόω, aro. s. 383.

Ἀρσος, pl. n. g. ab ἄρσος, s, τὸ, aratrum. Th. ἀρῶ, aro. s. 432.

Ἀρσῶ, præf. inf. pro ἀρόων extra crasin, ἀρόων, præf. part. ab ἀρῶ, aro. s. 429.

Ἀρσος, ἡ, aratum, h. e. terra arata, culta. Th. ἀρῶ, aro. s. 119.

Ἀρπαζόν, præf. part. ab ἀρπάζω, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἤρπακα. a. 1. ἤρπασα. hinc ἀρπακός, raptus, rapax. s. 38. & 684.

Ἀρπαξ, αἰγός, ὁ, rapax. Th. ἀρπαζώ, hinc per metathesin, est Latinorum rapax. s. 356.

Ἀρπας, acc. pl. ab ἀρπη, ης, ἡ, falx, idem quod ὀρέπαιον. Th. ἀρπαζώ, rapio. s. 573.

Ἀρπάαι, rapaces quædam Dex. ab ἀρπάα, ας, ἡ, raptrix, hoc ab ἀρπαζώ, rapio. §. 267.

Ἀρρήκτοι, infractis. dat. pl. Ion. ab ἀρρήκτος infractus. Th. ῥήσω vel ῥήγνυμι, frango, f. ξω, a. 2. ῥήρω, p. m. ῥήρω. s. 96.

Ἀρρητοί, plur. num. obscuri, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ῥητός. Th. ῥέω, dico, f. ῥήσω, p. ῥήρω. s. 4.

Ἀρσῖος, Æolic. pro ὀρόμα, part,

- part. a. i. med. ab ἄρῃ, apto. f. ῥῶ, a. i. ἥρῃ. α. 320.
- Ἀρσείς, masculos. dualis numeri, a. ἄρσιν, vel ἄρσιν mas. ἄρσιν. §. 667.
- Ἀρτέμις, ιος, ἡ, Diana, ab ἄρτεμις, ιδός, ἡ, nomen Idoli, q. d. ὁρτιμῆς perfectus. vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ ἴ αἶρεν τήμεν. §. 14.
- Ἀρτίπια, ex ἄρτος perfectus, integer, & ἵππος, sermo. Th. ἵππῳ, dico. ὁρτίπης, ἴος, ὁ, ἡ, verborum concinnator. Sic & ἡ ὁρτίπια, veridica dicitur. §. 29.
- Ἀρῖς, υ, ὁ, panis. α. 442.
- Ἀρυσάμενος, part. a. i. med. ab ὀρύσσω, haurio. Th. ὀρύω, vel ὀρύπτω, f. σω. haurio. α. 550.
- Ἄρῳ, impero, f. ἔω. p. ἥρῃ. Ἀρχώμαι, incipio, impero. ἥρχομαι. perf. ἥρηναι. a. i. ἥρχομαι. a. i. m. ἥρχομαι. Ἀρχοῦ, pro ἀρχοῦ, incipe. Hellenismus, ubi Infinitivus præf. ponitur pro imperativo. Ἀρχοῦμεθ', præf. sub. med. pro ὀρχοῦμεθ'. Th. Ἀρχή, ἡς, ἡ, principium. α. 384. & 709.
- Ἀς, acc. pl. ab ὅς, ἡ, ὅ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6.
- Ἀσείδης, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui nequit. ex α priv. & σείδης, ex σείνυμι. F. σείσω, exstinguo. p. ἴσκειν, a. i. ἴσκειν. §. 849.
- Ἀσβόλος, υ, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.
- Ἀσία, limosa. Ionicè, pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, εως, ἡ. limus. §. 361.
- Ἀσκητός, ἡ, ὁ, nomen verbale, exercitatus, elaboratus, ab ἀσκήω exerceo. α. 546.
- Ἀσκη, dat. pro ἄσκη Ionicè. nomen proprium pagi montani, in quo Hesiodus fuit educatus. ἄσκη, ας, ἡ, quercus sterilis. α. 640.
- Ἀσθεν, Adverb. propius, pro ἔγχε, propè, in comparativo ἔγχαν, & ἴσων, quod etiam dicitur ἄσθεν, in neutro genere ἴσων & ἄσθεν. §. 796.
- Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum amplexu: ab ἀσπάζομαι. f. ἀσπάζομαι, amplector. α. 45.
- Ἀσπασίς, ἡ, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.
- Ἀσπίς, υ, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi nequeas, immensus. ut ἀσπίς, ὄλδοι, ingentes opes. ex α priv. & ἴσπομαι, pro ἴσπομαι, sequor, consequor, assequor. α. 379.
- Ἀσπίδος, gen. ab ἀσπίς, ιδός, ἡ, scutum, hinc scuto defendo. α. 417.
- Ἀστυφίς, φίος, ὁ, ἡ, pro ἀστυφίς, immotus: utrumque est usitatum. Th. στέμω, assidue moveo. item contumelia afficio. hinc ἀστυφίως firmiter. §. 812. 878.
- Ἀστέγος, accusat. ab ἀστή, ἑγός, ὁ, ein Stern. §. 381.
- Ἀστέλλω, υς, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. Stellatam. §. 409.
- Ἀστέριον, pro ἀστέριον, stellis ornatum, & pro τ obsequentem spiritum asperum, ab ἀστέριον, ἴσων, α, stellis plenus, α, α. §. 127.
- Ἀστροπῆ, dat. fing. ab ἀστροπῆ. fulgur. Poëris idem quod ἀστροπῆ, ab ἀστροπῆ, fulguro. F. ψω. in a. 2. ἥστροπῆ. præf. med. ἥστροπῆ. Hinc est ἀστροπῆ, & Poëtice ἀστροπῆ, & ἀστροπῆς, fulgurator, ab ἀστροπῆ. α. 322. §. 390.

Ἀστέ,

Ἀστὴρ, ἱρ, ὁ, Stella. s. 421.

Ἀστρον, plur. ab ἄστρον, τὸ, astrum, sydus. Th. ἀστὴρ, ἱρ, ὁ, Stella. s. 120.

Ἀστρον, ὤ, ὁ, nomen proprium viri. s. 378.

Ἀστυ, ι, τὸ, urbs, quintæ simplicium. Hinc Latinorum *astutus*, hinc ἀστυ, elegans, bel-lus, scitus. s. 91.

Ἀσύμφορος, incommodus, noxius, ἀσύμφορος, commodus. Thema φερω, f. οἶσω, fero. s. 782.

Ἀσφαλὲς, tutum. n. g. hinc ἀσφα-λῆς, tutò. Adverb. Th. σφάλ-λω, evertò. s. 128.

Ἀσφιδάλω, dat. ab ἀσφιδάλω, ὤ, ὁ, genus plantæ. s. 41.

Ἀστυ, acc. ab ἄστυς, ὤ, ὁ, qui coërceri non potest. ex α priv. & ἴχω seu χίω, contineo, coër-ceo. Th. ἴχω, habeo. s. 832.

Ἀτασι, dat. pl. Ion. pro ἀταίς, ab ἀτῆ, κς, ἡ, *damnum*, ab ἀταίω, lado. s. 413.

Ἀτάκων, præf. part. ab ἀτάκω, cresco, *delicatè more pueri alor*. Th. ἀταλός, ὤ, ὁ, tener, juve-nilis. s. 131.

Ἀτίς, conjunctio, vel αὐτίς Poë-ticè, idem quod in prosa ἀλλά sed, vel δὲ. α. 470.

Ἀπρηγός, noxius, pro ἀπρηγός, ὤ, ὁ, per pleonasmum syllabæ πρ. Thema ἄτῆ, *damnum*, & hoc ab ἀταίω, ὤ, f. ἴσω, lado. s. 610.

Ἀπρόβητος, intrepidus, ἀ πρὸ βῆ-τος, perterrefacio. Th. πέρβω, ι, τὸ, terror. α. 110.

Ἀπιδάλω, ὤ, ὁ καὶ ἡ, impro-bus, ὅπῃ δαίμων ἡ ἀτῆ, ubi vi-get noxa. hinc ἀπιδάλῃα, pec-catum, protervia, stultitia. ἡ-πὶ ἀπιδάλῃς propter impro-

Tom. II.

bitatem. s. 996. s. 261.

Ἀπινῆ, intento, ab ἀπινῆς, inten-tus, ex α intensivo, quod est ex ἀζαν valdè, & τένω, tendo, f. πινῶ, p. πίπικα. s. 661.

Ἀπικνῶ, ὁ καὶ ἡ, cavens sobole. ἀ τέκνον, ὤ, proles. Th. τίκνω, f. τίξω, pario. α. 2. ἱπικνῶ, p. m. τίπικα. s. 602.

Ἀπρῆ, sine, absque, idem quod ἀνδρῶ, χρεῖς, ἡζα. s. 91.

Ἀπρηπῆ, acc. sing. ab ἀπρηπῆς, ἱρ, ὁ καὶ ἡ, injucundus. Th. τίρπω, delecto. s. 647.

Ἀπῆ, κς, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἰσχυρὰ πνεύσῃ ἀπῆ, sponde præsto no-xa est: sed etiam *peccatum*. ἰλιαδ. ἰών. v. 115. ἀπῆσιν. dat. pl. Ion. pro ἀταίς. Th. ἀταίω, f. ἴσω, lex-do. s. 230. & 216.

Ἀπρῆσιν, dehonorabunt, ab ἀπρῆ-μῶ, f. ἴσω. hoc ab ἀπρῆς, in-glorius, quod est ἀ πῶ, hono-ro. F. τίσω, præf. act. τίπικα, præf. pass. τίπικα, unde est πρῆ-μῆ. s. 187. s. 395.

Ἀπρῆμῶ, Doricè pro ἀπρῆμῶ-λιν, per epenthesis π, ἀπρῆμῶ-λιν, præf. inf. *delicatè nutri-re*. Vide paullò antè ἀπρῆμῶν. s. 480.

Ἀτλαντίαν, genit. pl. ab ἀτλαν-τίαν, ἱρ, ὁ, ἡ. Atlante natus, ab ἀτλας, αὐτός, ὁ, & γαίνομαι, na-scor. θ. 509. s. 383.

Ἀτλαντίς, δὲ, ἡ, filia Atlantis. s. 938.

Ἀτμῆ, dat. sing. ab ἀτμή, ἡ, va-por. Th. ἀτμός, ὤ, ὁ, flatus, ab αὐ σπρω. epenthesis literæ τ. θ. 862.

Ἀτρίμιον, 2. pl. præf. subj. ab ἀτρίμιον, immotus maneo. f. ἴσω. Th. τρίω. f. τρίω, tremo. s. 529.

Q

Ἀτρί-

Ἀτρεπ, Nomen proprium Parca. quæ sic dicitur à *minimè parcendo*, καὶ ἀντίφρασι. ex α priv. & τρέπω *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀτρυγία, gen. Ionic. pro ἀτρυγία. ἀτρυγία, *sterilis, non fructuosus*, ex α priv. & τρυγή, *triticum, vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. §. 413.

Ἀτρυγία, idem quod ἀτρυγία, ἡ ἀτρυγία, *indomita, q. d. nullis laboribus exhausta*: Epitheton Minervæ. Them. τρύω, *tero*. §. 925.

Ἀῦ, iterum, adverb. s. 295.

Ἀυαλί, α, ὁ, *ficcus*, idem quod αὔω. Th. αὔω, *ficco*. s. 588.

Ἀυαίστα, respicies. Ionicè pro αὔαίστα, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὔαίζομαι, *video, illustror*. Thema, αὔγη, ἥς, ἡ, *splendor, lux*. s. 478.

Ἀυδῆ, ἥς, ἡ, *vox*, quasi ab αὔω, *clamo*. §. 39.

Ἀύλω, acc. ab αὔω, η, ον, *ficcus*. Th. αὔω, *ficco*. s. 460.

Ἀὐθ, pro αὐθι, *rursus*, ab αὔω, *rursus*, αὐθις, idem quod αὐθι, *iterum*. Atticè scribitur per §. Ionicè verò per τ. α. 181. s. 50.

Ἀύλακ, acc. sing. pro αὐλακῶ, ab αὐλαξ, *ακρῶς, ἡ, sulcus*. Doricè αὔλαξ. s. 443.

Ἀύλης, gen. sing. ab αὐλή, ἡ, *camla, domus, aula*. s. 732.

Ἀύλητες, dat. sing. ab αὐλητῆς, ἥρε, ὅ, *tibicen*, ab αὐλός, ὅ, ὁ, *tibia*. α. 283.

Ἀυλίδες, genit. ab αὐλίδος. Nomen loci, αὐλίδω, *tibiâ capro*. s. 651.

Ἀύλῃ, genit. sing. ab αὐλός, ὅ, ὁ, *tibia*. α. 181.

Ἀύω, acc. sing. Vide αὐλῶ. s. 743.

Ἀῦρα, nom. pl. ab αὔρα, αἱ, ἡ, *aura, ventus levior*. s. 670.

Ἀῦρον, *cras*, adverb. μαζούρον, *perendie*. s. 410.

Ἀῦσάλειν, *sicca*. idem quod αὔη, vide paullò antè, α. 265.

Ἀῦτι, adverb. *rursus*, αὔτ' pro αὔτι, *iterum, porro*. αὔτις, *rursus*. Thema est αὔ, *rursus*. §. 47. s. 297. §. 654.

Ἀῦται, pl. num. f. g. ab αὔτῃ, αὔτη, *ταῦτα*, *hic, hæc, hoc*. §. 263.

Ἀῦτες, *fed.* Vide suprà ἀπαί. s. 63.

Ἀῦτι, pro αὔ, *rursum*, adverb. s. 126.

Ἀῦται, pro αὔται, *resonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab αὔτῃ, *clamo*. ab αὔτῃ, ἥς, ἡ, *clamor*. Thema, αὔω, *clamo*. α. 309.

Ἀῦται, Ionicè pro αὔτῃ, in f. g. ab αὔτῃ, *ille, illi*. πῇ, τῇ.

Ἀῦτῃς, Ionicè pro αὔτῃς. α. 237. §. 64.

Ἀῦτῃς, genit. sing. ab αὔτῃ, *clamor*. Th. αὔω, *clamo*. α. 446.

Ἀῦτῃς, adverb. *statim*. Th. αὔτῃς, *ipse*. s. 70.

Ἀῦτῃς, adverb. *rursum*. Them. αὔ, *rursus*. s. 386.

Ἀῦτῃς, α, τῇ, est pars aratri, quod vocatur *dentale*. est lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* est qui terram scindit, & liras ducit. *Buris* est curvamen aratri, quod vomerem excipit: *στῖνα* verò est aratri manica, ceteroquin *dentale* est etiam veluti *cratis dentata*, qua semina arvo injecta obruuntur, lirasque xquantur. Th. γόνυ & γῆμα, αἱ, ἡ, *arvum*. s. 433.

Ἀῦτῃς, *ibi*, adverb. ab αὔτῃς, *ipse*. s. 96.

Ἀῦτι

Α'χλωΐ, s, o, *nomen fluvii*. 9.

340.

Α'χδων, præf. part. *dolens*. ab α-
χδω, idem quod αχίω, f. ήω,
doleo. Th. α'χ, s, o, π, do-
lor. s. 399.

Α'χίω, præf. part. ab αχίω & α-
χέω, idem significant. α. 93.

Α'χθ, s, o, π, pondus. s. 692.

Α'χλῆς, pro α'χλῆς poëtice, ab
α'χλῆς, Achilles. q. d. α'χθ &
λαῖ, sollicitudo pro populo. 9.
1007.

Α'χλῆς, s, o, π, caligo. α. 264.

Α'χινύμ, part. præf. ab α'χιν-
μ, idem quod αχίω, doleo. Th.
α'χ, s, o, π, dolor, mor-
ror. α. 435.

Α'χ, s, o, π, dolor. α. 457.

Α'χρη, inutilis. Th. χρη, α,
ή, necessitas, utilitas. s. 402.

Α'χρη, pro α'χρη poëtice, facta
dialysi τῶν εἰ in ηῖ. s. 297.

Α'ψ, retrò: item statim. Adv. α'ψ
ίνα, retroire. α. 257.

Α'ψαδῆς, acc. sing. ab α'ψαδῆς,
ίος, o, ή, mentiri nescius, ve-
rus. Them. ψεύδω, fallo, facio
mentiri. f. ω. propter dimen-
sionem metri hîc legendum est
α'ψαδῆ. 9. 233.

Α'ψω, acc. sing. ab α'ψίς, ίδος, ή,
curvatura in rota. Th. α'ψω,
necto. s. 426.

Α'ψορρος, reciproci, resluentis, ab
α'ψορρος. Dicitur etiam α'ψορρος,
ex α'ψ, adverbio *rursus*, & ροος
fluxus à verbo ρέω fluo. in fut.
ρεύσω. in præterito medio ἔρρωα,
unde est ροος, s, o, & con-
tractè ρῆς, fluxus. ρῆς, ής
ή. idem. item *fluensium*. 9.
776.

B.

Β'Α'ζοντ', præf. part. alloquen-
tes, pro β'Α'ζοντι, & hoc pro
β'Α'ζοντες, à β'Α'ζω, loquor. f. ω.
& ζω, p. χα. atque ita ponitur
accusativus dualis pro accusati-
vo plurali. Sed videri posset
mendum, quia præcedit τῆς,
non τῶ. Tum pro ἰπῶσι esse
potest ἰπῶσι, quod æquè usita-
tum est. confer Ο'δυσ. δ. 597.
Nulla est hîc hujus anomaliz ne-
cessitas. s. 186.

Β'αθῆς, εἶα, ὅ, profundus, a, um.
Th. β'αθ, s, o, π, profundu-
tas. α. 288.

Β'αθυδίνω, acc. sing. β'αθυδίνης, s,
o, habens vortices profundos. Th.
δίνη, ης, ή, aquarum vortex,
gurges, & β'αθῆς, profundus.
s. 171.

Β'αθυρρέϊτας, Æolicè pro β'αθυρρέι-
τας, à β'αθυρρέϊτας, s, o, pro-
fundè fluens. ex β'αθῆς, profun-
dus, & ρέω, fluo, f. ρέω.

Β'αθυχαίτης, s, o, qui densam habet
casariam. à χαίτη, ης, ή, pro-
priè juba in equo. per metaph.
coma, casaries. & β'αθῆς,
εἶα, ὅ, profundus, densus. 9.
977.

Β'αίνοι, ascenderit, præf. opt. ver-
bi β'αίνω, co. f. β'έσσω, p. βί-
σσω, a. 2. ἔβην. s. 328.

Β'αινεῶν, euntibus, Ionicè pro
βαινεῶν, gen. pl. part. præf. f.
g. à β'αίνω, σσι, β'αίνων. Th. β'αί-
νω co. α. 232.

Β'αιδὼν, paulisper, à β'αιδὼς, ὅ, o,
parvus. prov. χαίρει β'αιδῶσι ὁ πη-
δῶν, gratia compendiosa conse-
quitur, confer. s. 142. h. c. bre-
via sunt grata. s. 418.

Β'αλά-

Βαλάνης, acc. pl. à βάλανος, s, o, glans. s. 233.

Βάλων, demisit. 3. sing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέλλω, a. 2. ἔβαλον. & βάλλω, 3. sing. a. 2. med. opt. βάλῃς, præf. imperat. pass. pro βάλλω, Ionicè. p. m. βέτολα. s. 384.

Βαρέϊαν, accus. sing. à βαρέϊς, s, o, i, gravis. Th. βαρέϊς, i, o, s, τὸ, pondus, onus. s. 16.

Βαρέϊν, gravatur. à βαρέϊν, idem quod βαρύνωμαι, gravor. à βαρέϊς, gravis. Th. βαρέϊς, onus. s. 215.

Βαρέϊντος, s, o, i, gravistrepus, graviter frepens. à κτυπῖν, factum ex τυπῖν, resono. Th. τυπῖν, verbero. s. 79.

Βασιλεύειν, præf. inf. Ionicè, pro βασιλεύειν à βασιλεύω, impero. f. εν. Th. βασιλεύς, i, o, s, o, i, rex. s. 388.

Βασιλεύς, i, o, s, o, i, rex, q. d. βάσις Ἰλαῖ, fundamentum populi, βασιλῆος, Poëticè pro βαπλῆος, s. 886.

Βασιλῆϊον, regale, pro βασιλείον, Poëticadialysi, à βασιλεύς, rex. s. 127.

Βασιλῆϊον, acc. sing. à βασιλῆϊς, i, o, s, h. regius, a. um. adjectivè capitur. s. 462.

Βεβαῶντες, stantes. à βάλω (pro βαίω, co) præf. βέτολα. part. præf. βεβαῶντες per syncopen ἔκλειπται, vel crasin, pro βεβηκῶντες. Vide in βαῶν. s. 307.

Βεβηκῶντες, ingravescens, præf. med. part. g. f. à βελῶ, sum gravis. F. βελῶ, præf. med. βέβηκα. s. 160.

Βίλα, tela. acc. pl. à βίλος, i, o, s, τὸ, telum. s. 684.

Βίλπερ, melius, à βίλπερς Poë-

ticè pro βιλῶν, comp. ab ἀγαθός, bonus. superl. βέλπερς, optimus. s. 365.

Βιλαρφόρης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus. & virtute maxima. Vide supra Ὀργυρφόρης. s. 325.

Βένδια, acc. pl. à βένδις, i, o, s, τὸ, profunditas. Th. βένδις, i, o, s, τὸ, idem. s. 365.

Βῆσαν, descenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. à βάνω, co. Vide βάνω. s. 153.

Βήσας, vallibus, & βήσασιν, dat. pl. Ion. Th. βήσας, αἱ, valles. hinc βησῆς, i, o, s, o, i, saltuosus. s. 516. 389.

Βίβας, ingrediens. part. a. 2. act. à βίβωμι. Th. βάινω, co. Vide βάινω. s. 323.

Βίβλος οἶνος, vinum Biblinum, posset videri vinum Phoenicium. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλου θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. s. 589.

Βίη Ionicè pro βία, vis, fortitudo, Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φη est parage Poëtica & reddit vocem ἀκλυτον, quamvis in dativo ἰώτῃ subscriptum maneat. s. 149. s. 480.

Βίος, βίω, o, i, vita, s. 31.

Βίωσις, victus, gen. Ion. pro βίῃ, τῃ, à βίω, s, o, i, vita. Th. βίος, vita. s. 476.

Βλαβερός, s, o, i, noxius, à βλάπτω, f. ψω, lædo. s. 365.

Βλάπτει, 3. pers. præf. sub. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάψας. s. 258.

Βλιφάρων, gen. pl. à βλίφαρ, s, o, i, τὸ, παλρεβν. s. 7.

Βλοσυρό, terribilis, gen. Ionic. pro **βλοσυρόν**, à **βλοσυρός**, ὅ, ὁ, terribilis aspectu, ὁ τὸ βλάμματα ὑποσείρων. Th. σύρω, ῥῶ, traho. α. 147.

Βοῶ, reboat, nempe echo in sylva. 3. sing. præf. à **βοάω**, f. ἦσω, clamo. α. 511.

Βοιωτὶ, Boeotii, nomen gentile, à **βοιωτὶ** passu. α. 24.

Βολάαν, **ἰκτινυμ**, gen. pl. Æol. à **βολή**, ἤς, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. 9. 683.

Βορέας, pro **Βορέα**, Æolicè, à **Βορέας**, Latinè, **Boreas**, Nord-wind. & **Βορέα**, Ion. pro **Βορέα**, acc. **Βορέην**, pro **αὐ**. α. 506.

Βόσκουσι, pascunt, à **βόσκω**, f. ἦσω, p. βεβόσκουσιν. 9. 595.

Βότευς, υἱοῦ, ὁ, **botrus**, **κυμα**, acc. pl. **βότευας**. α. 611.

Βυγλό, α, & Doricè **βυγλό**, bubulcus, ex **βῆς**, bos, & **κῆλον**, τὸ, cibus.

Βυλάσσαντι, dat. sing. a. 1. part. à **βυλάω**, **consilium do**, f. εὔσω. Th. βυλή, consilium. α. 366.

Βέληα, 2. sing. præf. medii. Iones formant secundam singularem à tertia **βέλη** extrito **ῥ** τ. atque ita pro **βέλη** usurpant **βέληα**, à **βέλομαι**, **βέλε**, volo, f. ἦσμαι, p. βεβέλημαι, a. 1. pass. **ἔβελήθην**. α. 647.

Βελῆσιν, **βελῆσι**, dat. pl. Ionic. à **βυλή**, ἤς, ἡ, consilium. α. 16.

Βῆς, Doricè, **βῶς**, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. **βοός**, acc. **βῶν**, **βοῶν**, dat. pl. **βοσίν**, & **βοίσιν**. gen. pl. **βοῶν**, pro una syllaba, acc. pl. **βῆς** & **βοάς**. α. 348.

Βέων, clamabant, pro **ἑβέων**, 3. pl. imperf. aët. à **βοάω**, ὅ, clamo, f. ἦσω. α. 243.

Βεῶπις, ἰδὸς, ἡ, cui bovini sunt

oculi & magni, ideóque venustissimi. ex **βῆς** & **ὠψ**, ὠπός, ὁ, oculus. Th. ὀπίζωμαι, video. p. m. ὠπι. 9. 355.

Βουτῶν, præf. inf. à **βουπῶν**, **bo-**bus agitatús aro. à **βῆς**, **βοός**, bos, & **ὠθίω**, f. ἦσω, & εἶσω, trudo, pello. α. 391.

Βερόδιον, tardius, à **βερόδης**, ἑῶ, ὁ, tardus. Comp. **βερόδιπρος** & **βερόδιων** pro **βερόδιον**. Superlat. **βερόδιπρότερος** & **βερόδιος**. α. 328.

Βερόχ, 3. sing. a. 2. aët. à **βερόχω**, **sonum**, & **strepitum edo**, verbum **ἀνομαζοπιπυμῶν**. α. 423.

Βεράς, 3. perf. ind. verb. **βερῶν**, f. **ἄσω**, robustum reddo, potens sum. α. 5.

Βεράριος, α, ὁ, Atticè pro **βερῆριος**, α, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium ex **βερ** particula intensiva **valad**, & **ἄρης** **mars**. q. d. valdè martius. 9. 149.

Βερίειν, implere, vide supra **βερῶν**. **βερῆριος**, ab eodem verbo derivatur. α. 466.

Βερίεματις, α, ὁ, qui gravat **currum**, ex **βερῶν**, gravo, & **ἄρμα**, τὸ, currus. α. 441.

Βερίτη, ἡ, tonitru, **βερίτης**, ὅ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopi. hinc **βερίτιω**, ἦσω, **tono**. 9. 72. 458.

Βερίτιος, α, **humanus**, hinc & **βερίτιος**, idem. Th. **βερίτης**, ὅ, ὁ, mortalis. α. 15. 416.

Βερίτιος, acc. sing. à **βερίτιος**, **fanie resperfus**, ἡ **βερίτιος**, **sanies**, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à **βερίτιος**, quod sæpius legitur in plurali numero **βερίτιοι**, **mortales**. α. 367.

Βερίτιος, hominum pestem, à **λοιμός**, ὅ, ὁ, **perniciēs**, **pestis**, & **βερίτιος**, α, ὁ, **mortalis**. α. 333.

Βεῶν.

Βρώσις, τας, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιδρώσκω *consumo*, *comedo*. F. βρωσκω. p. βιδρωσκω. præt. pass. βιδρωσκω. unde est βρώμενος αὐλίσκον, à βιδρωσκω est βρώσις, τας, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυσσοδομοδύων, mentibus altis meditans, à βυσσοδομώω proprie *profundè struo*, *fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profundè cogito*, *machinor*. compositum ex βυσσός, ὤ, ὅ, Ionicè pro βυσθός, ὤ, ὅ, *fundum*, *pars ima*. & δομοῦω pro δομῶω *adifico*. Thema. δύωω, *struo*, in præt. med. δίδωμαι, unde est δώμενος, ὤ, ὅ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμός, ὤ, ὅ, ara ab Hebr. עֶבֶר altare in excelsis extructum ab idololatriis. prov. φίλος μεχέβωμων, *amicus usque ad aras*. α. 70.

Γ.

Γαῖα, pro γαῖα, seu γαῖη, ἡ, *terra*, *tellus*. genit. γαῖης Ionicè pro γαῖας. θ. 117. α. 19.

Γαῖηχος, ὤ, ὅ, *terram continens*. Dicitur & pro eodem contrāctè γαιῆχος, & γαιῆχος. ex γαῖη, *terra*, & ἔχω, *contineo*. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. α. 588.

Γαλαζαύρη, nomen proprium mul. θ. 353.

Γαλαττα, nomen mul. θ. 250.

Γαλλίη, nomen mul. θ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρός, ὤ, ὅ, *gener*. θ. 818.

Γαμῶν, præt. inf. verbi γαμῶω, f. ἵκω, *uxorem duco*. α. 699.

Γαμῶτη, *uxor*, *nuptia*, at γαμῶ-

της, ὤ, ὅ, *maritus*. Th. γαμῶω, ὤ, *uxorem duco*. α. 406.

Γαμῶτο, γαμῶτο γαμῶτο, *nuptia*. præt. opt. pass. à γαμῶω. α. 698.

Γάμους, γάμους, ὅ, vel γάμους, οἱ, *nuptia*. α. 69.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi sunt unguis. ex γαμψός, idem quod καμψός, *incurvus*, *inflexus*. Thema, καμψών, f. ψω, p. φα, *flecto*, *incurvo*, & ὄνυξ, ὤ, ὅ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, enim, nam, namque. Conjunct. α. 5.

Γαστήρ, ἑσθός, ἡ, γαστρίς, *ventres fruges consumere nati*. θ. 26.

Γ, pro γα, *quidem*, certè, syllabica adjectio. α. 738.

Γεγάσσι, 3. pl. præt. med. à γαῖω. in præt. med. γέγασσι. Th. γαῖωμαι, *gignor*. α. 110.

Γείνατ, pro γείνατο, *produxit*. α. 1. med. in prima persona, γεινάμην. & γείνασθαι, α. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνηθ' imperf. med. Them. γεινομαι, *nascor*. θ. 185. & 82.

Γεῖτων, οἱ, ὅ, ἡ, quasi ex γαῖα, *terra*, & ἑσθός, ὤ, ὅ, *sodalis*, *amicus*. q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat. pl. α. 23. 701.

Γελά, 3. perf. præt. à γελῶω, *rideo*, f. αῶω. γελῶντες, pl. num. præt. part. Poëticè pro γελῶντες. posito α ante ω. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενή, *generatio*, ἡ, Ionicè pro γηνα. Them. γεινομαι, *gignor*. α. 284.

Γενίθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γίνομαι Ionicè pro **γίνομαι**, & hoc pro **ἐγών**, a. 2. med. *fuiſti*, ab **ἐγώμω**, s, sro. Them. **γίνομαι**, sum, nascor, f. 2. pass. **γίνομαι**, p. **γίνομαι**, a. 1. m. **ἐγώμω**. §. 657.

Γένος, acc. pl. à **γόνος**, s, τὸ, mentum, maxilla. Th. **γόνος**, vos, ἡ, mentum. α. 167.

Γένος, pro **ἐγόνος**, fuerit, a. 2. med. **ἐγόνωμω**. Them. **γίνομαι**, sum, nascor. §. 115.

Γένος, 3. sing. a. 2. med. opt. **γόνω**, pro **γόνω**, a. 2. m. & hoc pro **ἐγόνω**, metri causâ abjicitur augmentum, **γόνω**, 3. person. pl. a. 2. m. verb. **γίνομαι**. §. 199.

Γένος, ἡ, ἡ, partus, generatio. Th. **γίνομαι**, nascor.

Γένος, heret, a. 2. med. subj. **γόνω**, a. 2. m. inf. à **γίνομαι**, sum, fut. 1. pass. **γόνωμω**, p. m. **γόνω**. s. 88.

Γένος, s, τὸ, genus, à **γίνομαι**, nascor. s. 11.

Γένος, dat. pl. Ionic. & Poët. à **γόνος**, **γόνω**, α, & ας, τὸ, munus. §. 449.

Γένος, s, ἡ, grus. s. 448.

Γένος, ατος, ας, & ας, τὸ, donum, munus. gen. pl. **γόνων**. s. 126.

Γένος, genit. & acc. **γόνος**, à **γόνω**, οτος, ὁ, senex. §. 1003.

Γή, genit. **γῆς**, ἡ, terra, ex **γία**, circumfleſcitur in omnibus casibus, & in prosa usurpatur pro terra. §. 679.

Γή, a. 1. part. à **γῆ**, f. ἡ, gaudeo, lætor. Doricè **γῆ**, unde Latinorum gaudeo. hinc **γῆ**, a. 1. ind. act. Ionicè. α. 116. §. 117.

Γῆ, duxit. 3. sing. a. 1. act. in-

dic. **γῆ**, **γῆ**, **γῆ**. Ion. & Poët. ab **ἐγῆ**, pro **ἐγῆ**. Th. **γῆ**, f. ἡ, uxorem ducor. **γῆ**, a. 1. act. infin. **γῆ**, a. 1. subj. §. 960. s. 701.

Γῆ, ὁ, ὁ, senex, à **γῆ**, ατος, ας, τὸ, senectus. s. 378.

Γῆ, dat. pl. Poëticus, à **γῆ**, **γῆ**, senescens, vel **γῆ**, est, a. 1. part. pro **γῆ**, à **γῆ**, senesco, unde **γῆ**, est & hinc per syncopen **γῆ**, sicut pro **ἐγῆ**, **γῆ**. Th. **γῆ**, ατος, τὸ, senectus. s. 188.

Γῆ, ατος, τὸ, senectus, à **γῆ**, **γῆ**, ad senectutem pervenire, dat. **γῆ**. s. 705. 92.

Γῆ, senescentes, acc. pl. præf. part. à **γῆ**, confesco, f. ατος, p. **γῆ**. Th. **γῆ**, ατος, τὸ, senectus. s. 185.

Γῆ, genit. Ion. à **γῆ**, qui curat & alit aliquem in senectute, à **γῆ**, ατος, τὸ, senectus, & **γῆ**, ὁ, f. ἡ, curam gero. §. 605.

Γῆ, acc. sing. à **γῆ**, ὁ, nomen viri. §. 288.

Γῆ, conqueritur, pro **γῆ**, à **γῆ**, conqueror. Thema **γῆ**, ατος, ἡ, vox, guttur. s. 260.

Γῆ, g. pl. à **γῆ**, ατος, ὁ, gigas. §. 50.

Γῆ, imperf. pass. Ion. à **γῆ**. Vide **γῆ**. α. 414.

Γῆ, præf. inf. activè capitur, generare scil. debet. Alii legunt **γῆ**, a. 1. m. inf. à **γῆ**, gignor. Vide **γῆ**. s. 793.

Γῆ, præf. part. à **γῆ**, nascor. s. 820.

Γῆ,

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσκειν.
p. ἴγνωκε. a. 2. ἴγνω, ως, ω. a.
2. imperat. γνώθι. præf. pass.
ἴγνωσμαι. s. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
9. 244.

Γλαυκίω, acc. sing. ab Adj. γλαυ-
κός. ἡ, ὄν, cæsius, glaucus. 9.
440.

Γλαυκίαν, Poëticè pro γλαυκιάαν,
præf. part. à γλαυκίαν, ᾧ, &
Poëticè γλαυκίω, glaucis ocu-
lis terribiliter intueor, sicut pro
ὄρω ὄρῳ, Poëticè dicitur ὄρῳ,
Th γλαυκός, ᾧ, ὄ, glaucus,
cæsius. a. 450.

Γλαυκρόμη, nomen proprium mul.
9. 256.

Γλαυκῶπις, ἰδὲς, ἡ, cæsius habens
oculos, epitheton Minervæ, ex
γλαυκός, cæsius, & ὤψ, ὠπὲς, ὄ.
vultus, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυ-
κῶπιδα. Th. ὄπθωμαι, video.
s. 72. θ. 13.

Γλάφῃ, 3. præf. ind. verbi γλάφω,
f. φω, cavo, excavo. a. 431.

Γλαφυρός, ᾧ, ὄ, cavus. à γλάφω,
f. φω, cavo, excavo. 9. 297.

Γλάφω pro γλαφυρόν, antrum.
Th γλάφω. s. 533.

Γλυκερός, ἡ, ὄν, dulcis. à γλυκός,
ἰσ, ὄ, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώττη, lingua,
ἡ, dat. pl. Ion. γλώσσησι, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπέϊσι, dat. pl. Ion. à γναμ-
πίος, incurvus, hoc à γνάμπίω,
incurvo. Them. γνάμπίω, flecto.
s. 205.

Γινῶ, pro ἴγνω, cognovit. 3. persf.
a. 2. ind. à γινώσκω, cognosco,
f. γνώσκειν. p. ἴγνωκε, a. 2.
ἴγνω. 9. 551.

Γόμφοισι, dat. pl. Ion. à γόμφω,
s, ὄ, cuneus, clavus. s. 429.

Γονῶσι, dat. pl. à γονὺς, ἰσ, ὄ.
parens. γονῆ, dat. sing. à γονή,
ἡ, ὄ, genitura. Th. γονέωμαι,
gignor. s. 235. & 733.

Γόνω, s, ὄ, soboles, generatio. Th.
γονέωμαι, gignor. 9. 495.

Γεργός, acc. pl. à γεργός, ᾧ, ὄ, ve-
lox. θ. 274.

Γεργός, gen. sing. pro γεργός, à
γεργώ, ὄσ, ᾧ, ὄ, nomen mul.
a. 224.

Γεργόνες, dictæ sunt Phorci filix,
Medusa, Sthenyo & Euryale,
à γεργών, ὄσ, ὄ, nomen ani-
malis noxii in Africa. a. 230.

Γένεαι, acc. pl. & γένεα, pro γέ-
νεαι, à γένυ, τὸ, genu. in genit.
ἰ γόνυ & γέναι, & γενέας.
s. 587. θ. 460.

Γενέϊσι, dat. pl. à γενέας, fertilis,
Ionica epenth. pro γόνυ, ἡ, ὄ,
à γονή, ἡ, genitura. Th. γένε-
ωμαι, gignor. θ. 54.

Γενοπαχὺς, ἰσ, ὄ, ἡ, genua pin-
guia. ex γόνυ genu, & παχὺς,
ἰσ, ὄ, crassus. a. 266.

Γεραίς, nomen mul. à γεραία, ας,
ἡ, anus, vetula, idem quod
γεαῦς, αὸς, ἡ. 9. 270.

Γυάλοις, dat. pl. jugis. à γυάλον,
s, τὸ, cavitas. 9. 499.

Γύγης, ἡ γύγη, nomen mul. 9.
149.

Γύλω, dentale, à γύης, s, ὄ, den-
tale in aratro. at γύα seu γύη,
Ion. jugerum. s. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον,
s, τὸ, membrum. 9. 592.

Γυόωρ, s, ὄ, membra depascens,
ex γυῖον, s, τὸ, membrum, &
περίω item κερύννυμι, satio, item
depascor. Qui depascitur, ille
fatiatur. s. 66.

Γυαθεῖς, mutilatus, a. 1. part. passf.
à γυῖον, f. ὤσων, claudum reddo,
membra

membra frango. Th. γῆν, ἡ, τὸ, membrum. §. 838.

Γυμνόν, acc. à γυμνός, ἡ, ὁ, nudus. α. 391.

Γυμνασθεῖναι, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνῶν, *denudo*. Them. γυμνός, ἡ, ὁ, nudus. α. 334.

Γυναικείον, muliebri, dat. sing. à γυναικείος, ἡ, ὁ, muliebris: hinc & γυναικείον, ἡ, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, mulier, adolescentula, genit. γυναικός, dat. γυναικί, acc. γυναικῆ, voc. ἡ γυνή, dat. pl. γυναικῶν. α. 94. 702.

Δ.

Δαΐ, dat. sing. pro δαΐδι per apocopen, à δαΐς, ἡ, ὁ, pugna. Thema est δαΐω, uro. §. 650.

Δαιδαλίω, Genit. poëticus pro δαιδαλίω, à δαιδαλίος, *artificiofus*; derivatur à Δαίδαλος, ἡ, ὁ, qui fuit ingeniosissimus & scientissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαΐω, scio. α. 334.

Δαΐδων, gen. pl. ab δαΐς, ἡ, ὁ, fax. Thema δαΐω proprie uro. α. 275.

Δαΐω, imperf. Ionic. à δαΐομαι, divido, partior. Th. δαΐω, divido. α. 165.

Δαΐμων, οὐός, ὁ καὶ ἡ. Deus. quasi δαΐμων. α. 94. hinc δαΐμωνίος, venerandus, & δαΐμωνίη, pro δαΐμονία, Ionicè. θ. 655.

Δαΐται, acc. sing. à δαΐς, δαΐτός, ἡ, cibus, epulum. δαΐπν, in acc. pl. δαΐπας, à δαΐω, epulum præbeo. α. 342. θ. 802.

Δαΐφρων, prudens, bellicosus. gen. δαΐφρονος, ex δαΐω, disco, vel divido, & φρῶν, uός, ἡ, mens. α. 149.

Δάκνεν, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδάνην, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δάξομαι. p. δίδχα. a. 2. ἰδάνεν. a. 1. pass. ἰδῆχθῶ, a. 2. pass. ἰδῆκῶ. θ. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, ὁ, τὸ, lacryma. hinc δακρυόεις, ὁ, lachrymosus. α. 132. §. 227.

Δαλῦ, genit. à δαλός, ἡ, ὁ, titio. Th. δαΐω, uro. α. 705.

Δαμαζοδρος, præf. part. à δαμάζω, edomō, δαμάσας, poëticè pro δαμάσας, part. a. 1. a& Th. δαμάω, domo. θ. 765.

Δάμασε, a. 1. Ion. à δαμάω, domo, f. αὐω. α. 859.

Δαμῦπες, part. a. 2. pass. domiti. à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῦπαι, a. 2. pass. infin. δάμναται. præf. à δάμναται. Th. δαμάω, domo. α. 153. θ. 464.

Δανάης, ἡ δανάη, ἡ, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina, à δαναός, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ἡ, ὁ, sumptus. Them. δαπανάω, ὦ, f. ἥσω, consumo. α. 723.

Δάσσω, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἰδῆσαι. Augmentum abjicitur & σῆμα duplicatur. à δάξομαι, divido, f. σάμαι, a. 1. m. ἰδῆσαι. hinc δασάμην & δασαδάμην. hinc δασμός, distributio. item tributum, quod penditur ab hostibus, brand-schatzung. Thema δαΐω, divido. α. 112. 537. 425.

Δα.

Δαυσείριον, gen. pl. à **δυσέριον**, hirsutum pectus habens, ex **δαυς** densus, & **είριον**, pectus, s. π. s. 514.

Δαρίαδ, præf. inf. pass. *dividi*, pro **δάριαδ**, exemplaria habent **δάριαδ**, α pro s. à **δάριασθαι**, *divido*. Them. **δαίω**, *divido*. s. 767.

Δάφνης, genitiv. à **δάφνη**, us, η, laurus. s. 435.

Δαφνοειδής, valdè funestus, ruber, seu **δαφνοειδής**, η, ον, cadis avideus, ex **δα**, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & **φίνω**, occido. α. 159. & 250.

Δ vel **δ**, autem, verò. Sæpè subjungitur particulæ **μή**, vim adverbativam habens. s. 10.

Δίδωμαι, attributa est, perf. pass. ind. à **δίδωμαι**, *divido*, partior. F. **δίδωμαι**. præf. pass. **δίδωμαι**. Th. **δαίω**, *divido*. θ. 789.

Διδύμι, ardebat, 3. sing. plusq. perf. med. pro **ιδιδύμι**, à **δαίω**, uro, præf. med. **δίδω**. pl. perf. **ιδιδύμεν**. α. 155.

Διδοίξται, perterrebit. 3. sing. fut. med. poet. à **διδότωμαι**, terreo. f. **έξωμαι**. Th. **δείδω**. f. σω. timeo. α. 111.

Διδυμήριον, præf. part. pass. *domiti*, à **δῆμα**, domo. F. **δῆμα**. p. **διδυμήριον**, præf. pass. **διδυμήριον**. aor. 2. **ιδιδύμην**. hinc in infinit. **δαμύωαι**, & **δαμύμεναι**. s. 117. Th. **δαμείω**, domo.

Δειδύσις, metuentes, part. præf. med. à **δείδω** timeo, præterito med. **δέδω** & **δεδία**, poetice, unde part. **δειδύσις**. α. 248.

Δειδύμενος, observans. à **δεύω**, observo. f. ήσω. Th. **δεύω**, f. ήσω, observo. α. 214.

Δειδύμενος, intuens, præf. med. part. à **δεύω**, *video*. f. 2. **δρακῶ**. aor. 2. **ιδρακον**. a. 1. pass. **ιδείχθην**. p. m. **διδέχα**. α. 145.

Δεινός, 3. indicat. **δίκην**, per apocopen pro **δίκην**. 3. perf. sing. ind. à **δίκην**, idem quod **δίκην**. f. **δίκην**. p. χα. s. 451. 526.

Δειλός, ὤ, ὀ, *timidus*. s. 713.

Δείμης, α, ὀ, nomen viri à **δείδω**, timeo. α. 195.

Δεινός, ἡ, ὀν, *terribilis*, *gravis*. **δινεῖς** poetice pro **δινεῖς**, **δινεῖς**, dat. pl. Ionic. hinc **δινεῖς**, acerrimus, superlat. α. 129. s. 369. α. 71. θ. 138.

Δεινός, nom. pl. *graves aspectu*, ex **δινεῖς** *gravis*, & **ὤψ**, **ὠπός**, ὀ, *facies*. Th. **ὠπώω**, *video*. At **ὠψ**, **ὠπός**, ἡ, *vux*. α. 250.

Δείξω, f. 1. **δείξω**, a 1. inf. à **δείκνυμι**, ostendo. f. **ξω**. p. χα. s. 648.

Δειπνός, a. 1. part. à **δειπνός**, *cæno*. f. ήσω. Th. **δειπνός**, α, π. *cæna*. s. 442.

Δειπνολόγος, *comessatricis*, gen. sing. g. f. pro **δειπνολόγος**. Adjectiva enim composita sunt g. c. **δειπνολόγος**, α, ὀ, ἡ, *proprie qui convivii infidiatur*, h. c. qui accuratè illa observat. aut loco suo curat. ex **δειπνός** *cæna*, *convivium*, & **λόγος**, α, ὀ, *insidix*. s. 704.

Δειρύνω, acc. sing. à **δειρύνω**, ἡ, ἡ, *collum*, vel **δειρύνω**. α. 391.

Δείκω, unde est **δείκω**, *decimus*. in f. g. **δείκω**, s. 612. 792.

Δεκάδω, dat. sing. à **δεκάδω**, qui decem palmorum est, ex **δέκα**, *decem*, & **δω**, α, π. *palmas*, *donum*. s. 426.

Δειλ-

Δελφῖνες, nom. pl. à δελφίν, seu δελφίς, ἱερός, delphin. α. 210.

Δείμας, corpus, τὸ ἄκλιον, & indeclinabile. θ. 260.

Δείματα, τὰ, cubilia maritorum, à δέματιον, &, τὸ, stratum, lectus. ε. 328.

Δένδρεα, pl. num. ab δένδριον, &, τὸ, arbor, lignum. Poëticè pro δένδρον. sic αἰδελφός pro αἰδελφός, frater. θ. 216.

Δέξαθ, α. 1. med. Ion. pro ἰδέα-ται, à δέχομαι, recipio, f. δέχομαι. p. δέδεγμαι. α. 1. m. ἰδέεσθαι. θ. 185.

Δεξιπρός, αἰ, ὄν, Δεξιπρή, dat. sing. pro δεξιπρῆ Ionicè à δεξιὰ, dex-tera manus: πρὸς τὸ δέχαθ. fut. δέχομαι. θ. 179.

Δέος, δέος, τὸ, timor. Th. δέδω, f. ὦν, timeo. p. δεδείκα, δέδισα, δέδισα. θ. 167.

Δείω, 3. pl. imperf. act. pro ἰδίων, ligabant, à δέω, vincio. f. ἔσω. α. 291.

Δεξιόων, pro δεξιῶν, aspiciunt, à δεξιόομαι, αἰμαί, & Poëticè δεξιόωμαι. Th. δέκω, video. α. 236. θ. 910.

Δερχομένη, tuentes, præf. part. dualis numeri, à δερχόμενος. δερχομένοιο, gen. Ion. δερχομένων, f. g. pl. num. Æolicè pro δερχομένων, à δερχομένη, præf. part. idem quod δέκω, seu δέχομαι, video. θ. 911.

Δέρμα, αἶψ, τὸ, cutis, à δέρω, excorio. Them. δέρμα, αἶψ, τὸ, pellis, corium. ε. 513.

Δισμύων, manipulans, præf. part. à δισμύω, idem quod δισμύω & δισμύω, ligo. à δισμός, &, ὅ, vinculum. Thema, δέω, ligo. ε. 481.

Δισμύθ, genit. sing. à δισμύθ, &, ὅ

vinculum, & in pl. δισμύθ vel δισμύθ. hinc δισμύω, vincio. Th. δέω, ligo. α. 43.

Διόση, 3. sing. α. 1. act. subj. à διύω, hunc, rigo, f. διύω. ε. 556.

Διῦπ, huc, agite, adverb. hortantis, à sing. διῦπ, huc, hunc in locum. ε. 2.

Διῦπρος, &, ὅ, secundus. ε. 26.

Δίχεται, 3. sing. à δίχομαι, capio, f. δίχομαι, p. διδύχομαι. θ. 800.

Δι, sanè, jam, in carmine modò postponitur, modò præponitur. ε. 2. θ. 643.

Διῦθ, diu, adverb. à διῦθ, diu. θ. 623.

Διόστης, genitiv. à διόστης, ἡσ, ἡ, pugna. à διός hostilis: & hoc à διῶ, uro. θ. 662. 852.

Διμήτης, ἡ, nomen idoli, q. d. 2ῃ μήτῃ, Ceres. διμήτης, διμήτης, διμήτης. θ. 454. ε. 300.

Διμός, &, ὅ, adeps, pinguedo. Vide in διμός, &, ὅ, populus, aut tractus. θ. 538.

Διμός, &, ὅ, populus. θ. 477.

Διῶμα, acc. pl. consilia. à διῶμα, ὦμα, τὸ, consilium, vaframentum. Chaldaicè dens, meditari. alii habent μῆμα. θ. 226.

Διῶν, acc. sing. à διῶν, ὦν, ἡ, lis, contentio. hinc διῶν, πῆ- gno. ε. 14.

Διῶν, diu, adverbialiter usurpatur pro διῶ. θ. 629.

Διῶν, α. 1. ind. Ion. pro ἰδῶν, ligavit, δισμύθ, α. 1. med. infinit. à δέω, ligo. θ. 618.

Διῶν, fut. 1. act. infinit. à διῶν, populus, occido. pro quo Poëtae etiam διῶν, à διῶν vel διῶν, hostilis. Thema est διῶν, uro, vasto. α. 67.

Διῶν, Jochem, acc. sing. à Ζῶν, διῶν,

- Διός, δι', δῶ, vocat. Ζῶ, Jupiter. s. 52.
- Διά, præpositio, ἀφ' βελῆς, ex consiliis, ἀφ' ἑρῆνης, per Thraciam. s. 13. §. 398.
- Δία, divina, h. e. præstantissima. à ζῶς, διός, Jupiter. s. 338.
- Διαδῶς, part. a. 2. act. *emensus*. à ἀφ' αἰώνω, transeo, f. βήστωμαι, p. βέβηκα, a. 2. ἰδῶ, a. 2. part. βῶς. §. 292.
- Διαβῆ, transierit, a. 2. act. subj. ἀφ' αἰώνω. Th. βαίνω, co. s. 738.
- Διάκει, 2. perf. ind. sing. perflat. ex ἀφ', & αἰῶμαι, flo. Th. αῶ, f. ἦσιν, flo, spiro. s. 514.
- Διακέρως, s, ὅ, *penitus*. Dicitur etiam ἀφ' αἰῶς, ὅς, à ἀφ' ἔγω, traduco, transmitto. s. 77.
- Διακρινώμεθα, 1. perf. pl. præf. subj. à ἀφ' αἰῶς, discerno. Th. κερῶ, f. κῶ, secerno, judico, p. κέκεχα, a. 1. ἔκρενα, s. 35.
- Διαμπερῆς, adverb. *perpetuè*, ex ἀφ', αἰῶ, & περῆς, αἰῶς, τὴ, *terminus*. q. d. penitus (ἀφ' intendit significationem) ad finem. s. 236.
- Δῖον, acc. à διῶ, α, οἱ, divinus, bonus. Th. ζῶς, διός, Jupiter. s. 287.
- Διασπιδνῶσι, dissipant. 3. pl. præf. act. à ἀφ' αἰῶς, dissipo, ad formam ἱσημι. Thema est, σπιδνῶ, σπιδνῶζω, & σπιδνῶνται, dispergo, f. αἰῶ. §. 875.
- Διδάξας, a. 1. subj. à διδάσκω, doceo, f. διδάξω, p. διδάξα, a. 1. ἰδῶξα, a. 1. pass. ἰδῶχθῆναι. s. 609.
- Διδασκῶν, a. 1. act. infinit. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo. s. 64.
- Διδῶ, dat. pro δίδωσι, à δίδω. Th. δίδωμι, do, f. δῶσιν, p. δέδωκα, a. 2. ἰδῶν, ας, ω, s. 328.
- Διδυμῶν, geminos, dualis num. à διδυμῶν, οἱ, pro διδυμῶς, s, ὁ κ' ἢ, geminus. s. 49.
- Διεδόσατο, distribuit, 3. sing. a. 1. med. à ἀφ' αἰῶς, σ Poëtice duplicatur. sic διεδόσατο, διῶσιστι, 2. sing. a. 1. med. pro διεδόσω. Ionicè ω mutatur in α. Th. δαίω, divido. §. 544.
- Διέκω, constitutum erat, imperf. med. à ἀφ' αἰῶς, constitutus sum. Th. κέκωμαι, f. κέκωμαι, jaceo. s. 20.
- Διέλοντο pro διείλοντο. 3. pl. a. 2. med. à διαίρω, ᾧ, divido, f. ἦσιν, p. διήρηκα, a. 2. διέκλον. Th. αἰρίω, eligo. §. 112.
- Διερῶ, *humidam*, acc. à διερῶς, humidus. Th. διαίω, f. αἰῶ, humecto. s. 460.
- Διέταξε, disposuit, a. 1. ind. verbi ἀφ' αἰῶς, vel τῶ, ordino. Th. τάσσω, vel τῶ, f. ξῶ. p. τέταξα, a. 1. ἔταξα. s. 276.
- Διέτακοντες, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à ἀφ' αἰῶς, certis signis probo, f. αἰῶ, a. 1. ἔτακοντες. Th. τέτακοντες, τῶ, signum. s. 397.
- Δίξας, *inquirere*, præf. med. infinit. à διζήτωμαι, quæro, fut. διζήσωμαι. Them. δίζω, quæro. s. 603.
- Δῖον, divina, à ζῶς, Jupiter. §. 260.
- Διωπνέσων, longis, dativ. pl. Poëticus, à διωπνέω: ex ἀφ' & λωπνέω, ἰῶ, ὁ κ' ἢ, *perpetuus*, διωπνέω, *prolixè*. §. 627.
- Δῖον, dat. sing. à ζῶς, vide suo loco. s. 69.
- Δικαιοτέρω, justius, comp. à δίκαιον, justus. Th. δίκαι. s. 213. 159.

Δίῶν,

- Δίκαις**, acc. pl. à Th. **δίκη**, ἡ, *jus, fas*, **δικησι**, dat. pl. pro **δικαίς**, inde **δικαίῳ**, ὁ, *justus*. & **δικαί** per apocopen, pro **δικαίᾳ**. s. 125, 280. 219.
- Διηγόμαι**, a. 1. aēt. infin. pro **διηγόμαι**, à **διηγίζω**, *jus dico*. Them. **δίκη**, ἡ, *jus*. s. 39.
- Δινέμεν**, *vertere*, præf. inf. Ion. pro Æolico **δινέμεναι**, communiter **δινεῖν**, à **δινέω**, *moveo*, f. **ήσω**, à **δίνη**, ης, ἡ, *vortex*. s. 598.
- Δινήεις**, acc. pl. à **δινήεις**, *ισσα*, εν, *vorticofus*, a, um, à **δίνη**, ης, ἡ, *vortex, gurges*. s. 337.
- Δίνης**, dat. pl. pro **διναις**, à **δίνη**, *vortex*. s. 793.
- Διόθεν**, adverb. è loco, à **Ἰοῦε**, Th. **ζῶς**, *διος*, *Jupiter*. s. 765.
- Διός**, *Jovis*, genit. à **ζῶς**, *Jupiter*, vocat. ὦ **ζῆῦ**. α. 4.
- Δῖον**, **δῖον**, **δῖα**, *divinus*, α, um. Th. **ζῶς**. s. 891.
- Διόγενής**, à **Ἰοῦε** *generatus*, *generofus*, ex **διός** & **γενής** pro **γενήτης**. Thema, **γίνομαι**, *nascor*, f. **γίνομαι**, p. **γενήσωμαι**. α. 340.
- Διοτρεφίῳ**, à **Ἰοῦε** *nutriti*, à **διοτρεφής**, **ἰῶ**, ὅτι ἡ, ex **διός**, & **τρέφω**, *alo*, f. **ψω**, p. **τρέφεσθαι**, a. 2. ἔτρεφον, p. m. **τρέφεσθαι**. s. 992.
- Δίς**, bis, adverb. s. 711.
- Δίφρυς**, gen. fing. à **δίφρυς** (q. **δίφρυς**) ὁ, ὅ, *locus in curru*, ubi auriga & parabates sedebant, per syn. memb. *currus*. α. 321.
- Διψῶν**, inquirens, præf. part. à **διψάω**, *quæro*, f. **άσω**, s. 374.
- Δίχ'**, pro **δίχα** *seorsim*. Thema est **δις**, bis. s. 168.
- Διώνυσος**, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur **διός** *ἐνυξεν*, ut habet fabula gentilis, propter
- metrum τὸ σ duplicatur & ο mutatur in ω. α. 400.
- Διῶνη**, nomen Idoli Ethnici, q. d. **διός** *αἰνιασσα*, *Jovis regina*. s. 352.
- Διμηθεῖσα**, a. 1. part. f. g. *domita*, à **δέμω** (pro **δαμῶν**, *domo*.) Fut. **διμῶ**. præf. aēt. **διδμησθαι**. præf. pass. **διδμησάμην**, σαι, ταί. Hinc a. r. pass. **ἰδμηθῆναι**, ης, η. Vide supra **δαμῆναι**. α. 48.
- Διμῶας**, acc. pl. à **διμῶας**, *ωδς*, ὅ, *servus domitus*, in dat. pl. **διμῶσι** & **διμῶσιν**. & **διμῶας**, ὅ, ὅ, idem quod **διμῶας**. Thema est **δαμῶν** *domo*. s. 57. 430. 597.
- Διόφρεος**, ἡ, ὅν, *tenebrosus*. **διόφρεος**, dat. pl. (Ionicè) à **διόφρος**, ὁ, ὅ, *tenebræ, caligo*. s. 107, 736, 807.
- Διοῖα**, & **διῶα**, & **διῶα**, pluralis & dual. numeri tantum, Poëtice, pro **διῶο**, vel **διῶω**, *duo*. s. 432.
- Διοῖν**, 3. pl. a. 2. opt. pro **δοῖν**, à **δίδωμι**, f. **δώσω**, do. s. 188.
- Διοῖα** dual. num. vide **διῶα**. α. 234.
- Δοκῶν**, infidiatus, part. præf. verbi **δοκῶ**, *observo*, f. **έσω**. Th. **δοκῶ**, f. **άσω**, *observo*. α. 480.
- Δολίλῳ**, acc. fing. à **δολίῳ**, *dolosus*. **δολίῳ** ἐπὶ τέχνῃ, *dolosa arte*. Th. **δολῶ**, ὁ, ὅ, *dolus, fraus*. s. 160, 540.
- Δολιχ'**, longas, per apost. pro **δολιχά**, acc. pl. n. g. à **δολιχός**, ἡ, ὅν, *longus*. s. 186.
- Δολοφρογνῶν**, f. **ήσω**, *cogitans fraudes*, à **δολῶ**, & **φρογνῶ**, *mens*. s. 550.
- Δόλῳ**, dat. fing. à **δολῶ**, ὁ, ὅ, *dolus*. s. 889.
- Δολωθεῖς**, a. 1. part. pass. à **δολάω**, *dolos machinor*, circumvenio. s. 494.
- Δόμῳ**, a. 2. aēt. infinit. Ionicè, pro

- pro *Ἰδμεα* *Æolicè*, Iones tollunt solum *α*, relicto accentu, pro *ἰδμεα*. Them. *ἰδμεα*, do, f. *ἰδμεα*, p. *ἰδμεα*, a. 2. *ἰδμεα*, α. 354.
- Δόμω*, α, ὁ, domus, à *ἰδμεα*. §. 386. hinc *δόμεν* δ, domum versus. α. 38.
- Δορυσάων*, hastarum concussori, à *δορυσάων*, ex *δορυ*, lancea, & *σάων*, à *σάω*, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.
- Δός*, a. 2. imperat. ut & *δοτε*, à *ἰδμεα*, do, f. *ἰδμεα*. a. 2. *ἰδμεα*. α. 453. hinc *δοσις*, *δοσιν*, munus. §. 93.
- Δότις*, datrix, à *δοτήρ*, ἡγεύς, dator, ὁ. Th. *δοτήρ*. α. 131. α. 356.
- Δῶπ*, α, ὁ. fragor, strepitus. §. 70.
- Δῶρα*, ligna, acc. pl. pro *δύρα* per apocopen, & hoc pro *δύρα*, à *δορυ*, *δύρα*, & *δύρα*, lignum, dat. *δύρα*, *δύρα*. α. 807. α. 362.
- Δοχμωθεῖς*, se se obliquans, a. 1. part. pass. à *δοχμῶ*. Th. *δοχμῶ*, α, ὁ, obliquus. α. 389.
- Δράκων*, genit. à *δράκων*, ὄφις, ὁ, draco. α. 144.
- Δράκων*, aspiciabant, pro *ἰδράκων*, 3. pl. a. 2. act. à *δράκω*, video, in a. 2. *ἰδράκων*, facta metathesi *ἰδράκων*, p. m. *ἰδράκων*. α. 252.
- Δράκων*, dracones, dual. num. à *δράκων*, ὄφις, ὁ, draco. α. 233.
- Δράκων*, ὄφις, ὁ, draco, dat. pl. *δράκων*. §. 323. α. 166.
- Δρεπάνος*, acc. falces, à *δρεπάνη*. idem *δρέπανον*, α, π, à *δρέπω*, carpo, F. *δρέπω*. hinc *δρέπαος*, a. 1. med. inf. α. 292. §. 31.
- Δρεμῶν*, acerbam, à *δρεμῶν*, εἶα, ὦ, propriè acris gustu seu sapore. per metaph. *gravis*, *molestus*. α. 261, 457.
- Δρύαλον*, acc. à *δρύαλον*, est nomen viri, qui quercum satis habet. α. 187.
- Δρύαλον*, acc. sing. à *δρύαλον*, αὐτός, ὁ, nomen viri, à *δρύα*, ὄφις, ὁ, quercus tam durus ut quercus. α. 179.
- Δρύα*, ὄφις, ὁ, quercus. in acc. *δρύα*. hinc *δρύα*, acc. à *δρύα*, α, π, nemus, quercetum. α. 232. 530.
- Δυναμῆς*, α, ὁ, nomen proprium muliebri.
- Δύναμις*, αὐτός, ὁ, potentia. dat. *δύναμις*, à *δύναμις*. possunt. in a. sing. *δύναμις* ad formam *πρόμας*, f. *δυνήσας*, *δύναμις*, Ionicè pro *δύναμις*. 2. sing. præf. med. subj. usitatè *δύναμις*. a. 1. pass. *ἰδυνάμις*. §. 420. α. 350.
- Δύνω*, 3. perf. ind. præf. pro *δύνω*, *δύνω*, *δύνω*, *δύνω*, *δύνω*, subeo, f. *δύνω*, p. *δύνω*. a. 2. *ἰδύνω*, α, ὁ, 151.
- Δύνω*, 3. perf. præf. sub. verb. *δύνω*, subeo. α. 728.
- Δύο*, communiter, *δυο*, *δύο* atticè. genit. dual. *δυοῖν*, f. *δυοῖν*, duarum, dat. pl. *δυοῖν*, α. 112.
- Δύω*, a. 1. inf. act. verbi *δύνω*, subeo, f. *δύνω*, p. *δύνω*, a. 1. act. *ἰδύνω*. a. 1. inf. act. *δύνω*, pro *ἀποδύνω*, per *τμήσιν*, α. 329.
- Δυσληγίης*, molestæ. num. pl. à *δυσληγίης*, *ἰδύνω*, molestus. ex *δύνω*, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & *ἀλίζω*, curo, f. *ἰδύνω*. α. 506.
- Δυσκέλαδος*, α, ὁ, ὁ, *ταυκός*. Th. *κέλαδος*, α, ὁ, *sonus*, *vox*. α. 196.
- Δυστομία*, acc. Ion. à *δυστομία*, Ionicè α mutatur in α, propriè mala legum institutio. item *licentia*,

datores bonorum. malo δωτῆρες
εἰών, εἰών scil. δωρεῶν, ubi εἰών
est genit. pl. g. f. pro εἰών, vi-
de infrà εἰών. §. 46.

Δωτῶ, ὁ, ἡ, nomen mul. θ. 248.

Δώωσι, a. 2. subj. pro δώσι, Poëti-
cè, nova ἔω μεγαλὰ ἐπιθισσέ,
verb. δίδωμι, do. §. 222.

Ε.

Εἶ, *ipsum*, acc. ab εἶ, εἶ, εἶδ
εἶ λήθῃ, neque ipsum latet.
s. 268.

Εἴω, 3. pers. ind. ab εἰώ, sino,
permitto, f. εἴσω, p. εἴκα. θ.
772.

Εἰών, *bonorum*. vitiosè videtur
quibusdam scribi εἰών pro εἰών
Æolicè, ab εἶς, ἡ, ὄν, *sumus*.
Magis arridet iis analysis, qua
deducitur ab εἶς, εἰά, εἶον, idem
quod εἶς, vel εἶς, *bonus*, sub-
intelligi potest δωρεῶν, à δωρεά,
donum. Sed pace illorum, sub-
intelligi etiam potest in εἰών
(pro εἰών Æolicè) τὸ δωρεῶν.
Nam omne donum per se in-
telligitur esse bonum. *Deus* ve-
rò *dator* & *largitor* donorum
suorum, h. e. quæ ab ipso pro-
veniunt & non aliunde. Dein-
de dubitamus etiam, utrum
εἶς, εἶ, ὄν, pro εἶς, sit vox
proba nec ne. Desideramus hîc
auctoritatem, εἶς, verò εἶ, εἶον,
sumus, a, *um*, esse usitatissima,
nemo, qui Græcas Bibliothe-
cas vel per transennam inspe-
xit, ignorare potest. Veriùs er-
go per spiritum asperum scri-
bitur εἰών, quàm per spiritum
tenuem. §. 46.

Εἴω, 2. sing. præter. med. pro ἔω,
factus fuit. verbi ἄγωμι, vel
Tom. II,

ἄγω frango, p. m. ἔω & ἔωα,
solutione & in *sa*. aor. 1. ἔω &
ἔωα. aor. 2. pass. ἔωλυ & εἰώλυ.
Errant ergò Grammatici, qui
affirmant præter. med. item a. 1.
& 2. med. nec non futurum
med. activè tantum capi, non
passivè. s. 534.

Εἴω, ἔωρε, τὸ, ver, contractè ἔω,
unde Latinorum *ver*. s. 477.

Εἴωσι, Ionicè pro εἴσι, sunt, ab
εἴω, sum. θ. 95.

Εἴωτι, dat. sibi, ab εἴωτι, εἴω-
τις, sui. θ. 126.

Εἴωμη, εἴωμη ἡμέρη, septi-
ma dies, sacra dies. ab εἴω,
septem. s. 770.

Εἴωμη, Poëticè, pro εἴωμη,
s. 805.

Εἴω, 3. sing. a. 2. act. à βαίνω,
eo, incedo, f. βήσσω, p. βή-
σω, a. 1. med. εἴωμαι. εἴ-
ω, pro εἴω, per tmesin.
θ. 194.

Εἴωλα, a. 1. ind. à βελάω, con-
siliū agito. f. σω. Th. βελά,
consiliū. §. 389.

Εἴωρησε, a. 1. ind. à βεργίω,
10.0. Them. βεργή, *tonitru*.
§. 839.

Εἴωρα, 3. sing. a. 1. act. indic.
ab εἴωρα, f. εἴω, vel εἴω, in
manus do, à γέωλον, & τὸ, *ca-*
vit *manus*, seu *vola*. idem
quod εἴωρα. §. 483.

Εἴωρε, & εἴωρε, Poët. comp. εἴ-
ωρε, superl. εἴωρε, pro-
ximus. s. 249.

Εἴωρον, 3. pl. imperf. à γίνομαι,
gignor, nascor. εἴωρον, 3. sing.
a. 1. med. a. 2. εἴωρον, &
3. pl. εἴωρον. §. 46.

Εἴωρε, excitat. 3. pers. præter. ind.
ab εἴωρε, excito. εἴωρε, 2.
dual. imperf. pass. Poëticè

Ρ

augmento

augmento abjecto pro ἡγερί-
δω, f. ἡρῶ. p. ἡγερεα, & Atti-
cè ἡγήρεα. a. 1. ἡγερεα. s. 20.
Ἐγκέφα, πῖ, intestina. θ. 537.
Ἐγκέτιβ, condidit, per synco-
pen, pro ἡγκετίβιβ. 3. perf.
1. sing. a. 2. m. verbi ἡγκετίβη-
μι, condo, depono, in Th.
τίθημι, pono. a. 2. med. ἡτέμιλω,
σ, π. 9. 487.
Ἐγκελεύειν, relinquens, præf.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φα, p. m. λείλοιπα, a. 2. m.
ἡλιπόμιλω. s. 378.
Ἐγκύρσας, illapsus, a. 1. part.
ab ἡγκύρω, incido, f. ἡγκύρω,
a. 1. activ. ἐνέκυρσα. Them. κύ-
ρω, f. Æolic. κύρσω, incido.
s. 216.
Ἐγνω, 3. perf. ind. a. 2. sapuit.
tanquam à γνώμῃ. Th. γνώσκω,
fut. 1. γνώσσομαι. a. 2. ἔγνω, ω,
ω. p. ἔγνωκα. s. 218.
Ἐγχ, ε, πῖ, lancea, dat. ἡχέ,
dat. pl. ἡχέσιν. a. 135, 190.
Ἐγχέριον, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex εἶ, & χῶρος,
s, ο, locus. s. 344.
Ἐγὼ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἰγών,
Doricè. s. 654. 10.
Ἐδάκ, rodit, pro ἔδακε, 3. sing.
a. 2. act. à δάκνω, rodo, mordeo,
f. δήξομαι, p. δέδηχα, a. 2. ἔδα-
κον. s. 451.
Ἐδάμωσ, a. 1. act. Poët. pro
ἰδάμωσε, à δαμώω, domo. a.
408.
Ἐδασάμεθ, divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro ἰδασάμεθα, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante. à δίζομαι, divido. ἰδία-
σατο, destinavit. Th. δαίω, di-
vido. s. 37. θ. 520.
Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à
δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p.

δέχομαι. 9. 479.
Ἐδήσαν, alligarunt, a. 1. act. à δέω,
ligo, f. δήσω, & δέσω, præf. pass.
δέδομαι. 9. 718.
Ἐδίδαξαν, docuerunt, 3. perf. pl.
a. 1. act. verbi δίδασκω, doceo.
f. ξω, p. δέδιδαχα, a. 1. ἰδίδα-
ξα. s. 662.
Ἐδίδωω, 3. perf. pl. imperf. pro
ἰδίδωω, à δίδω, pro δίδωμι,
do. Vide δώδμ. s. 140.
Ἐδδν, pro ἰδδων, a. 2. 3. pl. à δι-
δωμι, do. 9. 30.
Ἐδδνέτο, agitabatur, imperf. pass.
Th. δδνέω, f. ἡδν. a. 237.
Ἐδος, ε, πῖ, sedes. Th. ἔζομαι,
f. ἰδδύμαι, sedeo. a. 203.
Ἐδδουσι, edunt, præf. ind. ἰδδω, edo,
p. ἰδδωκα, cetera tempora non
sunt in usu. 9. 640.
Ἐδρη, Ionicè pro ἰδρη, sella, ἡ.
Thema, ἔζομαι, sedeo. θ. 386.
Ἐδελών, sedem habent, 3. pl. ind.
pass. pro ἰδελών, ab ἰδελάω, ὤ,
Poëticè ἰδελών. Th. ἔζομαι, f.
ἰδδύμαι, sedeo. 9. 388.
Ἐδωάνω, 3. pl. imperf. à δωά-
μαι, possum. Vide suprà δωά-
μις. s. 135.
Ἐδωω, imperf. induit, à δωάω. Vi-
de in εἰδ-ἰδωω.
Ἐδωδης, genit. sing. ab ἰδωδῆ, ci-
bus. Th. ἰδω, edo. s. 593.
Ἐδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι,
do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2.
ἰδων, ω, ω. s. 279.
Ἐδώρησαν, a. 1. ind. à δωρίω, f.
ἡδω, dono. Them. δώρον, s, πῖ,
donum. s. 82.
Ἐεπι, a. 1. vel 2. pro εἶπι prosthese
poëtica. Them. ἔπω, dico. a. 1.
εἶπα. a. 2. imperat. εἶπέ. s. 86.
Ἐεις, unus, pro εἷς, per εἰσάδι-
σιν poëticam, f. μία, n. ἓν. 9.
145.

Εἰλδ.

Εἶδον, appetit, præf. ind. verb. *ἐλδομαι*, cupio. hinc *ἐέλδωρ*, τὸ, desiderium. s. 380.

Εἴργ', præf. imperat, pro *ἔργα*, *cohibe*, ab *ἔργω*, pro *ἔργω*, arceo, f. *ἔω*. s. 335.

Εἶρη, pro *ἔρη*, ros. a. 395.

Εἶζει, *feruebat*, 3. pers. imperf. aët. à *ζέω*, *ferveo*. θ. 695.

Εἶζομεν, *sedentem*, part. præf. verbi *ἔζομαι*, *sedeo*. f. *ἰδούμαι*. s. 593.

Εἶζον, *vivebant*, 3. pl. imperf. aët. à *ζάω*, Poët. pro *ζάω*, *ω*, vivo, f. *ζήσω*. p. *ἔζηκα*. s. 112.

Εἶλω, *erat vel fuit*, Poët. pro *ῶ*, imperf. verbi *εἰμι*, sum. s. 11.

Εἶλῶ, suam, acc. ab *εἶς*, ἡ, ὃν, *σῆμα*, a. um. ab *εἶ*, sui. θ. 487.

Εἶδα, Poëtica prosthesi, pro *ἦδα*, & hoc pro *ἦς*, & est. a. 2. subj. *ῶ*, *ἦς*, & Poët. *ἔω*, *ἦς*. *ῶ* est Æolica paragoge. Th. *εἰμί*, sum. s. 134.

Εἶθ', pro *ἔπ*, ob seq. aspiratam. Et est adverb. significans, adhuc. a. 50.

Εἶθελω, vel *θέλω*, volo, f. *θέλω*, p. *πρόβλημα*, *ἰθέλω*, 2. pers. præf. subj. pro *ἰθέλης* per paragogen Æolic. *ἰθέλης*, vel *ἰθέλης*, 3. pers. singul. subj. præf. Ionicè pro *ἰθέλης*. s. 209. 268. 668.

Εἶθελμός, voluntarius, ab *ἰθέλω*, volo. s. 120.

Εἶθον, ponunt, 3. pl. a. 2. m. *ἰθέλω*, σ, τ, à *ἔθημι*, pono. s. 512.

Εἶπον, 3. pl. a. 2. ind. ab *ἔλω*, posui, *ἔθηκα*, a. 1. ind. à *ἔθημι*. s. 74. 289.

Εἶλασθε, *comminuit*, a. 1. ind. 3. pers. sing. à *θλάω*, *άσθω*, *frangō*. a. 140.

Εἶπον, *depascebant*, 3. pl. imperf. à *ποιάω*, *epulor*. f. *ἔσω*. Them. *ποιή*, ης, ἡ, *epulum*. a. 212.

Εἶρησθη, *innutrita est*, a. 1. pass. pro *ἔρησθη*, quia formatur à *ἔρησται* alioqui τ scribitur, quoties sequitur litera aspirata, prout in voce *ἔρησθω* videre est. à *ἔρω*, alo, f. *ψα*. p. *φα*. a. 2. *ἔρησθον*, p. m. *ἔρησθον*. θ. 192.

Εἶρησεν, *furebat*, imperf. à *ῥιένω*. idem quod Thema *ῥιένω*, *impetis feror*. f. *ῥένω*. a. 210.

Εἶ, si. s. 106.

Εἶα, vere. dat. sing. pro *ἔα*, ab *ἔα*, *οἶς*, τὸ, ver. s. 462.

Εἶαρος, vernus, a. um. dat. pl. *εἰαρινοῖς*, ab *ἔα*, ver. s. 682.

Εἶασε, reliquit, a. 1. aët. ab *ἔαω*, fino. f. *ἔαω*. p. *ἔακα*. a. 424.

Εἶαται pro *ῶται* Ionicè, *sedent*. 3. pl. ind. præf. verbi *ἔμαι*, *ἔσται*, *sedeo*. Imperf. *ἔμην*, *ἔσο*. θ. 622.

Εἶαται, *destillat*. 3. præf. ind. Poët. tice pro *λείω*. Thema *λείω*, f. *ψα*. libo, fundo. θ. 910.

Εἶδες, εἶδ', τὸ, forma, dat. *εἶδ'ε*, *εἶδ'ε*. Th. *εἶδω*, video, f. *εἶσομαι*, aor. 2. *εἶδον*, & *ἔδον*. s. 63. a. 5.

Εἶδ'ες, *εἶδ'ες*, pro *εἶδ'ες*, ἦα, perf. part. aët. *εἶδ'ες*, vel *εἶδ'ες*, scio, f. *εἶδ'ες*. v. *εἶδ'ες*. s. 54. 521.

Εἶλω, *εἶης*, *εἶη*, præf. opt. ab *εἶμι*, sum. s. 271.

Εἶπερ, *statim*, adverb. Poëticum. θ. 688.

Εἶκοσι, *viginti*, dat. sing. Them. *εἶκοσι*, *viginti*, unde est *εἶκοσι*, *εἶκοσι*, ἡ, numerus completens viginti, accus. *εἶκοσι*. s. 792, 820.

Εἶς, præf. imperat. *cede*, ab εἶ-
κω, *similis sum*. item, *cedo*. f.
ζω. α. 353.

Εἶς, siquidem. s. 645.

Εἶκλϙ, ε, ο, *similis*. Them.
εἶκω, f. ζω, *similis sum*. εἶκτῶν
pro εἰκτῶν, 3. dual. imperf.
act. ab εἶκω, f. ζω, *similis sum*.
α. 390.

Εἶκτῶν, *similes sunt*, Poëticè pro
εἶκτῶν, & εἰκῶν, *similes*. part.
præt. act. g. f. ab εἶκω. F. εἶζω.
(p. εἶζα.) inde εἰκῶς, ἦα, ος.
α. 206.

Εἶς, cepit, a. 2. act. ab αἰρέω,
capio, f. ἦσιν, p. ἤρκα, a. 2.
εἶλον, a. 2. med. εἰλόμην, ε, εἶτο.
s. 137. 156.

Εἰλείθυα, ας, ἡ, *Lucina*, dea quæ
parientibus opitulatur. eadem
etiam vocatur εἰλόθω, ab εἰλύθω,
venio. §. 922.

Εἰλίμῃϙ, intortus, perf. part.
ab εἰλίτῃω, volvo. Th. εἰλίω, f.
ἦσιν, verso. §. 791.

Εἰλίποδες, curvipedes, ab εἰλίπες,
οδς, flexipes, ex εἰλίω, incur-
vo, volvo, flecto, & πῆς,
πόδες, pes, dat. pl. εἰλιπόδιαι,
Ion. s. 795. §. 290.

Εἰλύφας, resplendebat, imperf.
ab εἰλυφάω, verso. Dicitur
etiam εἰλυφάω, ὦ, *circumvolvo*,
ἰνvolvo, εἰλυρόωντες Poëticè pro
εἰλυφῶντες, & hoc pro εἰλυφάον-
τες. Th. εἰλίω, verso. α. 275.

Εἰμμετο, *fato decretum erat*, 3.
perf. pl. perf. pass. Att. à μεί-
ζω, *divido*, *partior*, f. μερῶ.
p. μέμερα. præt. pass. μέμερε-
μαι, Att. εἰμμεραι cum spiritu
aspero, quæ iuum cuique di-
stribuit. in plusq. perf. εἰμμερ-
μῶν, σσ, τσ. hinc εἰμμερμένη, ης,
ἡ, *fatum*. §. 894.

Εἶμα, αἶϙ, τὸ, *vestis*, ab ἱνυμῖ;
vel ἱώ, *induo*. α. 159.

Εἰμῃ, *sumus*, pro ἱσμῃ, Poëticè.
1. pl. ab εἶμι, *sum*. α. 351.

Εἰ, in, pro ἐν, Poëticè. s. 364.

Εἶναι, præf. inf. *esse*, ab εἶμι, *sum*.
s. 365.

Εἰνάς, pro ἐνάς, ἄδης, ἡ, *nonarius*
nativus. Hesiodo est nona dies
mensis. Them. ἐνία, *novem*.
s. 810.

Εἴνεα, pro ἐνεα, *propter*, *causâ*,
εἴνε' ἀπειθαλίης, *propter im-*
probitatem. §. 516.

Εἶο, pro εἰ Poëticè, μετ' ἐώ, *secum*.
§. 392.

Εἶπν, *dixerat*, 3. perf. sing. a. 1.
vel 2. ind. verbi ἔπω, *dico*. α.
116.

Εἶπατι, a. 1. imperat. ἔπω, *dico*,
ἔπαθ', pro εἶπατι. θ. 108. 115.

Εἴργει, *coërcens*, præf. part. n. g. ab
εἴρω, f. ζω, *arceo*. s. 494.

Εἰρίας, acc. pl. *cœtus*, *conciones*,
ab εἰρή, ης, ἡ, *concio*, *cœtus*,
ab εἶρω, *necto*, vel potius *dico*.
§. 804.

Εἰριῦσαι, *enumerantes*, pro ἐργῶσαι,
Doricè εἰ pro εἰ, præf. part. f.
g. pl. num. ab εἴρω, *dico*, quod
est ab εἴρω, in fut. ἐρῶ, unde
suppullulavit novum verbum
εἴρω, Poëticè εἰρίω, *dico*. §. 38.

Εἰρημῃϙ, *constituta*, perf. part.
à ρέω. F. ῥήσω, *dico*, præt. pass.
ἔρημαι, & Atticè, εἴρημαι. s.
370.

Εἰρήνη, ης, ἡ, *pax*. s. 228.

Εἰρηπύκων, *lanigerarum*, πύκων,
vel πύκων, *necto*, f. ζω, p. m.
πύκων. hinc πύκϙ, ε, ο, *vel-*
lus, & εἴργς, εϙ, τὸ, *lana*.
s. 224. §. 446.

Εἰρύμμαι, præf. inf. Doricè pro
εἰρύειν, *trahere*, ab εἴρω, *traho*,
pro

pro quo etiam dicitur εἰρύω.
Sic & εἰρύω. 3. sing. plusquam
perf. pass. s. 818. α. 138.
Εἰς, ad, ἔκτε δὲ εἰς κρείοντα, ve-
nitque ad Creontem. α. 84.
Εἰσπαραβαίνω, conscendens, præf.
part. m. g. εἰσπαραβαῖσα, α. 2.
part. act. f. g. verb. εἰσπαραβαί-
νω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσο-
μαι, p. βήσῃ, α. 2. ἔλω, α. 2.
opt. βαίλω. §. 57. 939.
Εἰσπαιών, scandens, α. 2. part. Th.
εἶμι, eo. §. 761.
Εἶδω, videbatur, α. 1. med. ab
εἶδω, video, f. εἶδομαι, α. 2. εἶ-
δον, & ἴδον. §. 700.
Εἰσφύγειν, reversus est, ex εἰς
δύο & ἔκω, venio. Th. ἐκίω-
μαι, venio. f. ἔξομαι, vel ἔκω,
ἔω, venio. α. 45.
Εἶσθι, α. 1. ind. act. verbi ἔω, col-
loco, induo, f. εἶσθαι, α. 1.
m. εἰσάμην, p. εἶμαι.
Εἶσθι, pro εἶσι, Vadit, ab εἶμι, eo.
§. 972. εἶσι, eunt (ut vertunt)
ab εἶμι, eo, vado. quamvis hoc
in loco commodè εἶσι ab εἶμι
esse possit. Nam εἶμι, eo, in
3. pl. non format εἶσι, sed in
tertia singulari. α. 113.
Εἶσι, sunt. s. 12.
Εἰσπερῆσαι, transivi, ab εἰσπερῆω.
Th. περῶ, transeo, f. ἦσω, &
άσω. s. 755.
Εἶσπεν, assimilare, præf. inf. pro
εἰσπεν Poëticè. Th. εἰκω, f. ἔω,
similis sum. s. 62.
Εἶσπεν, donec, ex εἰς, vel εἰς, ad,
& ἔκω. s. 562.
Εἰσηψέ, stabat, 3. singul. plusq. ab
ἔσημι, sto. F. ἔσηω. p. ἔσηῃ, ubi
spiritus asper ex præsentī repe-
titur ceu initialis littera. α. 2.
ἔσω. α. 264.
Εἶσω, pro ἔσω, intra, Poëticè,

cum Genit. Th. εἰς, vel εἰς, ad.
α. 151.

Εἶχε, habebat, imperf. verbi ἔχω,
f. ἔχω, & ἔχων, p. ἔχηκα. α. 2.
ἔχον. α. 214.

Εἰως, Poët. pro ἕως, donec, Ad-
verb. Th. ὥς, sicut. α. 378.

Ἐκ, ex, præposit. regit. genit.
s. 70.

Ἐκείντο, superabat, imperf. à κεί-
νυμι. Them. κείνω, propriè oc-
cido. item vinco. per syn. spe-
cici. α. 4.

Ἐκάλειος, vocavit, α. 1. pro ἐκάλ-
ειος Poëticè, à κείλω. f. ἔσω. p.
κέκληκα. §. 391.

Ἐκρετύωντο, confirmabant, 3. pl.
α. 1. med. à κρετύω, confir-
mo. Them. κρύπτω, & per me-
tathesin κρύπτω, πύ, πύ, robur.
§. 676.

Ἐκός, procul, longè, cum Genit.
α. 217.

Ἐκός, singuli, ἔκω, ἔκω, ἔκω,
ἔκω. α. 283.

Ἐκότη, Hecata, nomen mul. §.
406

Ἐκπαβολέω, ε, ὁ, qui procul tela
ejaculatur. Epitheton Apollini-
nis, ab ἐκός, procul, & βάλλω,
jacio. α. 58.

Ἐκπαβιλέτω, genit. Æolicè, pro
ἐκπαβιλέτω, ab ἐκπαβιλέτης, ε,
ὁ, ex βίλλω, πύ, πύ, telum,
& ἐκός. Adv. procul. α. 100.

Ἐκπύμωας, ἐκπύμωας, ης, ἡ, sa-
crificium solenne, constans cen-
tum bobus, h. e. centum num-
mis argenteis, in quibus bos
pictus erat, ex ἐκπύμωας, centum,
& βῶς, Doricè βῶς, bos, ὁ, ἡ.
α. 479.

Ἐκπύμωας, centum. s. 130.

Ἐκπαῖα, prognata, præf. med.
part. f. g. ab ἐκπαῖα, præf.
P 3 med,

- med. verbi ἐκγαῖν, pro ἐκ-
γενεσθαι, enascor. Th. γείνομαι,
gignor. f. 2. γήσσομαι, p. γ-
γήσομαι, a. 2. m. ἐγγόμην, a.
1. m. ἰγενάμην. p. m. γέγονα.
9. 76.
- Ἐκθρόμεθα, nati sumus, a. 2. m.
pl. num. Ion. pro ἐκθρόμεθα.
Th. γείνομαι. α. 648.
- Ἐκ--ἐγλάασε, a. 1. Ion. pro ἐγέ-
λασε, ἐ γλάω, rideo. α. 59.
- Ἐκείνῳ, dat. ab ἐκεῖνῳ, η. ον. Ille,
a, ud. α. 72.
- Ἐκεῖτο, jacebat, imperf. à κεῖμαι,
jaceo, f. κείσομαι. α. 172.
- Ἐκίκλητο, acci. τανυῖ, seu accla-
maverat, imperf. à κέκλωμαι,
pro κέλωμαι, cum clamore jubeo.
α. 341.
- Ἐκίλδου, a. 1. ind. à κελῶν, ἡ-
δίο, f. ἄσω. Th. κέλω, jubeo.
α. 60.
- Ἐκηδόλῳ, ε, ὅ, eminus jaculans,
ab ἐκός, procul, eminus, &
βλή, jactus, mutato α in η.
Th. βάλλω, jacio. 9. 94.
- Ἐκηπ, dativus, qui Poëtice poni-
tur Adverbialiter. Them. ἐκῶν,
ὀνῳ, ὅ, voluntarius. α. 4.
- Ἐκίον, imperf. à κίω, eo, accurreo,
ex ἴκω per metathesin. α. 277.
- Ἐκκρυφώσω, summam & brevi-
ter perstringam, f. 1. verbi ἐκ-
κρυφῶν, f. ὦσω. Th. κρυφή, ἡς,
ἡ, vertex, q. d. summa capita
indicabo. α. 106.
- Ἐκλεψ', pro ἔκλεψε, surripuit, a.
1. ind. verbi κλέπτω, furor, f.
ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλε-
πτε. α. 51.
- Ἐκλίθη, inclinata est, a. 1. ind.
pass. verbi κλίνω, inclino, f. νῶ,
p. κέκλεγε, a. 1. ἔκλινα, p. m.
κίκλινα. 9. 711.
- Ἐκλονέοντο, imperf. pass. à κλονίω,
commoueo, f. ἴσω. Them. κλό-
νῳ, ε, ὅ, motus. α. 317.
- Ἐκλυι, imperf. à κλύω, audio, f.
ύσω. α. 68.
- Ἐκπύγλας, stupendos, pro ἐκ-
πλάγλας, per metath. ab ἐκ-
πλήσσω, f. ξω, p. χα, attonitum
reddo, in a. 2. act. ἐξέπλεον.
α. 154.
- Ἐκπλείς, expleto, genitiv. ab ἔκ-
πλειῳ, pro ἔκπλεῳ. Thema,
πλείῳ, plenus. α. 778.
- Ἐκρίνοντο, litigabant, imperf. pass.
eodem sensu accipitur hoc ver-
bum, 1. Cor. 6. 1. Them. κρί-
νω, judico, f. νῶ, p. κίκρινα.
9. 535.
- Ἐκρυψε, abscondit, a. 1. ind. ver-
bi κρύπτω, occulto, f. ψω, p.
κέκρυφα. a. 2. ἔκρυβον. α. 47.
- Ἐκπλία, proventum, acc. ab ἐκ-
πλής, ἐῳ, ὅ, ἡ, perfectus.
Them. πάλῳ, εῳ, π', finis.
α. 466.
- Ἐκτελέσῃ, perfecit, a. 1. subj.
verbi ἐκπλέω, perficio. Them.
πάλῳ, finis. α. 565.
- Ἐκτεινε, occidit, a. 1. act. à κτείνω,
occido, f. κτενῶ. p. ἔκτεκα. a. 2.
ἔκτεινον. 9. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἐκτῳ, ε, ὅ, sextus.
Th. ἕξ, sex. α. 782.
- Ἐκθλυσίας, a. 1. part. à πλύνω.
Th. πλύνω, ης, ἡ, audacia. Alii
legunt ἐκθλυπύσας, quæ lectio
est melior. Th. πλύπη, ης, ἡ,
lana carpta, & pexa, & operi
parata. α. 44.
- Ἐκτός, vel ἔκποθεν, extra. Them.
ἐκ, vel ἐξ, ex. α. 729.
- Ἐκτυπε, intonuit, a. 2. à κτύπω,
reiono. à κτύπῳ, ε, ὅ, fragor.
sicut à φιλίῳ ἰφίλον. Th. τύπω.
f. ψω, verbero. α. 383.
- Ἐκφυγε, elapsa sunt, a. 2. ind.
pro

- pro ἐξέφυγα, ab ἐκφεύγω, effugio. F. ἐκφεύγομαι. p. m. ἐκπέφυγα. Th. φεύγω. §. 182.
- Εἰκὼν, ὀϊῶ, ὅ, voluntarius. §. 232.
- Εἰλαῖα, dat. sing. εἰλαία, ἡ, olea. nomen arboris, ἔλαιον, α, τὸ, fructus, oleum. α. 572.
- Εἰλασσω, Ion. pro ἤλασσω, 3. pl. a. 1. ab εἰλάω, agito, incito, pro quo usitatum, εἰλαύνω, f. εἰλάσω. εἰλάσεις, a. 1. Æolic. opt. εἰλάσας, adigens, part. a. 1. aēt. pro εἰλάσας metri causā. §. 522. α. 372. α. 477.
- Εἰλάτης p. o. εἰλάταις, dat. pl. Ion. ἡ εἰλάτη, abies. sic dicta à ventorum agitatione. α. 509. α. 190.
- Εἰλάφω, gen. Ion. ab ἔλαφῶ, ὁ καὶ ἡ, cervus, quasi εἰλαφρός, cervus est levis. α. 402.
- Εἰλαφρότερος, levius, comparat. ab εἰλαφρός, ὅ, ὁ, levis. α. 415.
- Εἰλαύνω, ducat, præf. opt. ab εἰλαύνω, F. εἰλάσω, agito. α. 443.
- Εἰλαχεν, fortita est, à λαίσχανω, fortior, in a. 2. aēt. ἔλαχεν, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. εἰληχα. p. med. λέλοσχα. §. 424.
- Εἰλίσχω, ἔω, τὸ, probrum, dedecus. Th. εἰλίσχω, f. ξω, arguo. §. 26.
- Εἰλεῖν, capere, pro εἰλεῖν, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἰρέω, capio. α. 337.
- Εἰλεῖ, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέλιπτο, concubuerat, verbi λέγωμαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλειψμαι. α. 46.
- Εἰλεῖν, invasit, a. 2. ind. pro εἰλεῖν, ab αἰρέω, capio. Vide εἰλέω. §. 167.
- Εἰλεῖς, genitiv. ab εἰλεῖν, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. α. 165.
- Εἰλεῖν, pro εἰλεῖν, per syncopen, miserè. εἰλεῖν, miser. εἰλεῖν, miserere. Them. εἰλεῖν, α, ὁ, misericordia. α. 205.
- Εἰλεῖ, capere. a. 2. med. inf. nit. ab αἰρέομαι, f. 1. αἰρηθήσομαι, p. ἡρημαι, a. 2. med. εἰλεῖ. α. 287.
- Εἰλεῖ, elige, Doricè pro εἰλεῖ ad formam τυπῆ, εἰλεῖ, a. 2. med. imp. ab αἰρέομαι. §. 549.
- Εἰλεῖ, εἰλεῖ, ἡρημα, ἡ, nomen proprium urbis in Boeotia. §. 54.
- Εἰλεῖ, imperf. decipiebat. Thema, εἰλεῖ, decipio. §. 330.
- Εἰλεῖ, ebore, dativ. sing. ab εἰλεῖ, αἰλεῖ, ὁ, elephas. α. 141.
- Εἰλεῖ, ductum est, 3. sing. præf. pass. ab ἔλακα, in præf. pass. ἔλακα, & facta Attica reduplicatione εἰλεῖ. Them. εἰλεῖ, agito, f. εἰλάσω, p. ἔλακα. §. 726.
- Εἰλεῖ, 3. sing. ab ἔλακα, α, ηται, a. 2. med. subj. ab αἰρέομαι, capio, f. 1. pass. αἰρηθήσομαι. p. ἡρημαι, a. 2. m. εἰλεῖ. ponitur & ἔλακα, per τρωῆσιν pro αἰλεῖ. α. 320. & 605.
- Εἰλεῖ, a. 2. opt. aēt. venerit, εἰλεῖ, subj. εἰλεῖ. inf. εἰλεῖν, genit. part. ab ἔρχομαι, venio. f. εἰλεῖ. a. 2. ἔλεον, & per syncopen ἔλεον, α, α. p. m. ἔλεον, Att. εἰλεῖ. α. 543.
- Εἰλεῖ, acc. pl. εἰλεῖς, dativ. pl. κυρταί, q. d. amfractuosas, ab εἰλεῖ. Them. εἰλεῖ, verso. α. 452.
- Εἰλεῖ, nomen urbis. α. 475.

Ελικεβλέφαρος, ε, ὁ κ' ἦ, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles aut nigrae, ab ελικής, ε, volubilis, hoc ab ελίω, volvo. Them. ειλίω, verso, & βλέφαρον, ε, τὸ, palpebræ. §. 16.

Ελικών, ὠιϙ, ὁ, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. s. 639. §. 2. 23. hinc

Ελικωνιάδης, Musæ, ελικωνιάδης, dat. pl. Ion. s. 63. θ. 1.

Ελικώπις, dat. ab ελικῶπις, ὠδς, ἦ, *limis oculis continens*, ex ελιξ, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, *intorta*, hoc ab ειλίω, verso, & ὠψ, oculus. Them. ὁπθωμαι, video. §. 307.

Ελιπον, liquerunt, 3. pl. a. 2. aet. à λείπω, linquo, ψω. p. φα. p. m. λείλοιπα. s. 156.

Ελκε, tranebat, imperf. Ion. pro ελκον, ες, ε, ab ελκω, traho, f. ελξω. α. 158.

Ελκεδν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ελκω, f. ξω, traho. α. 302.

Ελαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ελαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήφομαι, p. λέληθα, & Atticè, εἴληθα, α. 2. ελαβον, ες, ε. §. 181.

Ελαδης, genit. ab ελας, ἄδης, ἦ, Græcia. s. 653.

Ελεδανοῖσι, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. ειλίω, convolvo. α. 291.

Ελεστας, *multos*, acc. plur. q. d. ες ἐλκείπῃ ἢ ὠψ, quos deserit vox, ab ελοψ, οτϙ, qui vocem edere nequit, ab ὠψ, ὁπς, ἦ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ελπίς, ἐλπίδος, ἦ, spes. s. 96.

Ελπίδης, sperans, præf. part. ab ἐλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Them. ἐλπίς, ἰδς, ἦ, spes. α. 66.

Ελμω, τϙ, τὸ, *teto*, ab ἔλω, traho. Thema, ειλίω, verso. s. 436.

Ελύσατο, liberavit, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λάλυκα. §. 528.

Εμὶ, pro ἐμὶ, acc. ab ἐγώ, ego. s. 396.

Εμμενάδην, 3. dual. imperf. med. à μεμεναμαι, pugno. α. 238.

Εμμε, acc. pl. f. g. ab ἐμός, ἦ, ὄν, meus, a, uim. s. 55.

Εμμεχοντο, dimicabant, imperf. verbi μεχόμεαι, pugno, f. μεχέσσωμαι, p. μεμεχόμεαι. α. 301.

Εμμεβαλε, conjicit, 3. imperf. pro ἐμμεβαλε. Th. βάλλω, f. λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβαλα. α. 453.

Εμμεσείλδον, ες, ε, imperf. pro ἐμμεσείλδον. verbi ἐμμεσεύω, regno in Th. βασιλεύς, εϙ, ὁ, rex. s. 169. θ. 71.

Εμμεσείως, insistens, ἐμμεσείως, f. g. pl. perf. part. aet. per crasin, pro ἐμμεσείως, verb. ἐμμεσείω, ingredior. Them. βαίνω, eo. α. 195.

Εμμεῖο, Ion. & Poët. pro ἐμμεῖο, & hoc pro ἐμμε, ab ἐγώ.

Εμμεμε, imperf. à μεμῶ, f. μεμῶσιν, futurus sum. α. 126.

Εμμεμε, imperf. à μεμῶ, imperson. cura est, p. μεμῶμεθα. s. 147.

Εμμε, Ionicè pro εἶμαι, præf. inf. ab ἐμμε, sum. §. 500.

Εμμεροῖνα, curabat, imperf. à μεμεροῖνα, curo. Th. μεροῖ, εϙ, τὸ, animus. α. 368.

Εμμεσάτο, paravit, a. 1. m. à μεμεσάτο, F. ἔστωμαι, cogito, *machinor*.

- not. à μῆδης, Ⓢ, τὸ, cura. s. 49.
 Ἐμμεν, mansit, imperf. à μῆναι, maneo. Th. μέν, f. ἴω, maneo. s. 97.
 Ἐμίσγῃ, imperf. pass. verb. μίσημα, idem quod μίσγνυμαι, miscor. f. ἰ. μίχθῃσμαι, præter. perf. μίμισμα, a. 1. ἑμίσχθην, a. 2. ἑμίσγην.
 Ἐμμακίως, adverb. dicto citius, q. d. ἄμα τῷ ἔπῃ, ab ἔπος, Ⓢ, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico. a. 442.
 Ἐμμεμαῖς, f. g. p. m. part. à μέν, cupio. a. 439.
 Ἐμμεμαί, esse, Æolic. pro ἔρμαι, Doric. pro εἶναι. ab εἶμι, sum. s. 272.
 Ἐμμεμίας, fortiter, adverb. μέγας, Ⓢ, τὸ, robur. Ὡ. 712.
 Ἐμμορ, sortitus est, per metathelin pro μίμορ, præter. med. à μέρῃ, divido, sortior, præter. pass. μέμορμαι, & Attic. εἰμορμαι. s. 247.
 Ἐμρός, ἡ, ὄν, meus, a, um, ab ἐμῷ. Th. ἐγὼ, ego. s. 270.
 Ἐμπαλιν, retrò, adverb. Them. πάλιν, rursus. a. 145.
 Ἐμπαλαδὶν, juxta. Adverb. Them. πάλαι, propè. s. 732.
 Ἐμπαλάσαντες, inter se committentes, a. 1. part. pl. num. ab ἐμπαλάζω, appropinquo. Th. πάλαι, propè. a. 109.
 Ἐμπισε, inciderat, pro ἐπίπισε, a. 2. ab ἐμπίπῃ, incido. Th. πίπτω, cado, f. πίπῃσμαι, p. πίπῃσθε, a. 2. ἔπισον, a. 2. part. πῖπον. a. 420.
 Ἐμπης, tāmen, Ionicè pro ἔμπης. s. 143.
 Ἐμπαλῶ, propè, adverb. ab ἐμπαλάζω, appropinquo. Them. πάλαι, propè. a. 371.
 Ἐμπνέουσα, inspirans, a. 1. part. Th. πνέω, flo, spiro, f. πνέουσα, p. πνέουσα. s. 508.
 Ἐμπροσθί, acc. Ion. ab ἐμπροσθί, ἡ, mercatura. Th. πέρω, tranico, p. m. πέρω, unde est πέρω, s. ὅ, via, hinc ἔμπροσθι, mercator. s. 646.
 Ἐν, in, præposit. regit dat. pro ἔνθα, ibi. a. 204.
 Ἐναιε, habitabat, imperf. à ναίω, habito. a. 14.
 Ἐναλίγκιον, similem, ex ἐν & ἀλίσ-κιν, similis, q. ex α & λίσω, resono, non absonus, vel q. d. ἀλὶς ἔχῃον. s. 129.
 Ἐναντίοι, hostes, ab ἀντὶ, adverb. Th. ἀντὶ, pro. a. 184.
 Ἐναποψύχειν, alvum exonerare, excernere, præf. inf. ex ἐν, ἀντὶ & ψύχω, f. ξω, refrigero. s. 759.
 Ἐναρ, τὰ, spolia, ab ἐναίρω, occido. a. 267.
 Ἐναείζω, f. ξω, idem quod ἐναίρω, occido. a. 194.
 Ἐναρφόρ, spoliator, pro ἐναρφόρ, spolia ferens, ab ἐναρ, τὰ, spolia, & φέρω, fero. a. 192.
 Ἐνάτη, Poëticè pro ἐνάτη, nonα, ab ἐνά, novem. s. 772.
 Ἐναυλ, s. ὅ, stabulum. Them. αὐλή, ἡ, aula, atrium. Ὡ. 129.
 Ἐνδεκάτη, undecima, ab ἐν, unum, & δέκα, decem. s. 774.
 Ἐνδήμιοι, popularibus, dat. plur. Ion. ab ἐνδήμῳ, qui in populo est. hinc ἐνδήμι, ἴσθῃ est morbus cuidam populo peculiaris. Th. δῆμῳ, s. ὅ, populus. s. 225.
 Ἐνδν, intus adverb. hinc ἐνδθεν, ex interiori loco. ἐνδθι, intus. Ὡ. 964. s. 31.

Ἐνδν-

- Εἰδύκτως**, adverb. *valdè accurate*.
 εἰδυκῶς, εἰδυ, ὁ, ἡ, *promptus*,
accuratus. α. 427.
- Εἰδύρεον**, α, τὸ, cor & medulla ar-
 boris, καρδιά τῶ δένδρου καὶ τὸ μέ-
 σον. Th. δρύς, υῶς, ἡ, *quercus*.
 α. 469.
- Εἰσθῆμι**, a. i. ind. verbi ἐσθῆμι,
 impono, f. θίστω, p. τίθειμι, a.
 2 ἰθλυ. §. 174.
- Εἰσῆμι**, ferat, a. i. subj. ἐσείκω,
 a. i. aet. infinit. ab εἰσῆμι idem
 quod εἰσῆμι, vel à φέρω, fero,
 f. οἶσω, a. i. ἡνείκα, Poëtice
 ἡνείκα, & abjecto augmento,
 εἰσῆμι, ας, α. 1. 563. θ. 784.
- Εἰσεμεν**, distribuerunt, a. i. ind.
 à νέμω, τ. μῶ, tribuo, præf.
 νενέμεκα, a. i. εἰσεμεν, p. med.
 νέμεμεν. α. 224.
- Εἰσε**, propter, causâ, adverb.
 α. 162.
- Εἰσέρω**, inerat, 3. sing. imperf.
 ab ἔγκειμαι, f. κείσσομαι. Them.
 κείσσομαι. jaceo. §. 145.
- Εἰσπνέω**, a. i. aet. ab ἐμπνέω,
 inspiro, adspiro. Them. πνέω, f.
 πνέσω, flo. spiro. α. 131.
- Εἰσποιέω**, duxerunt, a. i. med.
 verb. ἐμποιέω, facio in. Them.
 ποιέω, ὦ. facio. §. 7.
- Εἰσπών**, alloquens, præf. part. Th.
 ἔπω, dico. a. i. εἰπα. α. 194.
- Εἰσεβῆ**, infra, adverb. Th. εἰσε,
 ας, ἡ, terra. §. 720.
- Εἰσεργισ**, inferis, dat. pl. Ion. idem
 quod κατὰ χθονίους. Th. εἰσε, ας,
 terra. §. 850.
- Εἰς**, ας, ἡ, novilunium. Th. εἰς,
 seu εἰς, annus. α. 770.
- Εἰς**, placidæ, genit. ab εὖης,
 εἰς, ὁ, bonus, placidus. Thema
 est εὖς, εἰς, ὁ, bonus. §. 65.
- Εἰσεργετο**, a. i. m. ab εἰσέρω, occi-
 do. f. αἰεῶ. α. i. εἰσεργε. θ. 316.
- Εἴθε**, hîc, ibi. α. 495. hinc εἴθε
 πρ, idem quod εἴθε. θ. 586.
- Εἴθε**, hîc, huc, adverb. Th.
 εἴθε. α. 654.
- Εἴθεν**, hinc, adverb. de loco. Th.
 εἴθε, hîc, illic. α. 285.
- Εἰσέβαλλε**, inferere, a. i. inf. m.
 ab ἐστέλλω, alo in. Them. ἐσ-
 τέλλω, alo. f. ἔστέλλω. p. ἐστέλλω.
 α. 2. ἔστέλλω. p. m. ἐστέλλω. α.
 781.
- Εἴ**, in, Poët. pro εἰ. α. 276.
- Εἰσαύσια**, quotannis, ab εἰσαύσιος,
 α, ὁ καὶ ἡ, annuus. Th. εἰσαύσιος,
 annuus, q. d. εἰς αὐτὴν ἑπαισθάνω.
 α. 449. θ. 58.
- Εἰσατέλλω**, repono, pro ἔγκειμαι,
 α. 2. sing. a. 2. med. imperat.
 ab ἔγκειμαι. Them. τίθειμι,
 pono. α. 17.
- Εἰσάγω**, proloqui, præf. inf. pro
 εἰσάγω. Thema ἔγω, dico. a. i.
 εἰπα. §. 369.
- Εἰσαέτης**, novennio, ἑναέτης, no-
 vennis. Th. ab εἰσα, novem,
 & εἰς, α, ὁ, annus. §.
 801.
- Εἰσαέτης**, dual. num. ab εἰσαέτη-
 ρος, α, ὁ, novennius, ab εἰσα,
 & εἰς. α. 436.
- Εἰσα**, οἱ, αἱ, πῆ, novem, ἀκλι-
 τον. §. 56.
- Εἰσέπει**, Poët. dicite, pro εἰσέ-
 πει, præf. imperativ. ab εἰσέπω.
 Th. ἔπω, dico. a. i. εἰπα. a. 2.
 εἰπα. α. 2.
- Εἰσαίημι**, dat. pl. Ionic. & Poët.
 pro εἰσαίημι, ab εἰσαίη, consi-
 lium, sicut σωίημι, intelligen-
 tia est, à σωίημι, ita εἰσαίημι ab
 εἰσαίημι, immitto. Th. εἰσαίημι, mit-
 to. §. 494.
- Εἰσηφω**, perendinum, ab εἰση, seu
 εἰση, vel εἰση, seu εἰση, vetus,
 (subj. ἡμῶν) φη, est paragoge
 poetica.

- poëtica. Th. ἱ,Ⓢ seu ἱ,Ⓢ, an-
nus. s. 410.
- Εἰνοσίγαιος, Neptunus, ab εἶνω,
moveo, & γαῖα, terra. α. 104.
- Εἰνυχός, η, ον, seu ἑνυχός, no-
cturnus, adjec. Th. νύξ, κτὲς,
ή, nox. 9. 10.
- Εἰνόησε, sensit, ut & εἰνόησε, a. 1.
ind. à νοῖω, cogito. Th. νόος,
νῆς, mens. s. 89.
- Εἰσιπλῶ, clamorem, ab εἰπέω, dico.
Th. ἵπω, dico. 9. 708.
- Εἰσις, εις, ή, motus, ab εἶνω,
moveo. Them. εἷς, εἶος, unus.
9. 681.
- Εἰσιχθών, terræ quassator, ex
εἶνω, moueo, inde εἰσις, μο-
tus, & χθών, terra, quod ter-
ram moveat. Neptuni Epithe-
ton. s. 667.
- Εἴς, intus, adverb. s. 269.
- Εἴποδιν, & ἑποδι, idem quod
εἰπός. s. 542. 520.
- Εἰπύνοδα, a. 1. med. infinit. ab
εἰπύνομαι, apparo. Th. ἑπια,
ἑπη, πᾶ, ἀπη. s. 632.
- Εἰυαλίος, gen. Ion. ab εἰυάλι,Ⓢ,
ε, ο, Mars. Th. Εἰυά, ή, Bel-
lona. α. 37.
- Εἰυά, ό, ή, Bellona, ab εἰύω,
perimo. θ. 273.
- Εξ, ex, præposit. reg. genit. s.
149.
- Εξάδελφος, ε, ο, nomen viri. α.
180.
- Εξαλαπάξει, diripiet, f. 1. Th.
λαπάζω, sive λαπέω, f. ξω.
evacuo. s. 189.
- Εξαλείψω, evitare, a. 1. med. in-
fin. Vide supra αἰλιάδα. s.
105.
- Εξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto
augmento, verbi εξαμείβομαι,
immuto. Th. αμείβω, f. ψω,
commuto.
- Εξαπάτας, blanditias, acc. pl. ab
αἰπάτη, dolus. Them. αἰπατίω,
decipio. 9. 205.
- Εξαπάτησε, pro ἐξηπάτησε a. 1.
ind. Th. αἰπατίω, f. ἥσω. deci-
pio, propriè πᾶτε αἰπάτω, à
via aliquem abduco in devia,
hinc ἐξαπατήσῃ, a. 1. subj. s.
323.
- Εξαπαπόκων, fallens, Poët. idem
quod ἐξαπατάω. 9. 537.
- Εξαῦτις, ἀπαῖ, adv. Thema est
αὐ, rursus. 9. 915.
- Εξηγόοντο, procreati sunt, a. 2. m.
cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι,
enascor. hoc à γείνομαι, nascor.
Vide in γείνατο. 9. 124.
- Εξηγορε, a. 2. act. ab ἐκγορίω, pro-
filio. Th. γόρω, vel γορίω, salio.
9. 281.
- Εξή, habebit, f. 1. Them. ἔχω,
habeo. a. 2. ἔχον. s. 272.
- Εξήκως, Poëticè pro ἐξῆς, deinceps,
ordine. θ. 809.
- Εξήκοντα, sexaginta. s. 564.
- Εξελάω, Poëtica Ἔ α epenthesi,
pro ἐξελᾶν: ab ἐξελάω, f. αῶω,
expello, p. ἐξήλασε. Th. ἐλαύνω.
f. αῶω, agito. 9. 491.
- Εξελάουσιν, expellunt. præf. verbi
ἐξελάω, ἐξέλασε, a. 1. act. ver-
bi ἐλαύνω, f. αῶω, p. ησ. s. 224.
θ. 820.
- Εξείλετο, exemit, a. 2. m. ab ἐξα-
ρῶμαι. Thema, αἶρώ, capio.
f. ἥσω, p. ἤρηκα, a. 2. εἶλον. s.
104.
- Εξέλθω, exire, a. 2. inf. ἐξέλθῃ-
σα, a. 2. part. Th. ἔρχομαι ve-
nio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλθον.
p. med. ἐλήλυθα. θ. 772.
- Εξείδω f. 1. inf. pro ἔξεν, Ionicè.
Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, p. ἔχη-
κα. a. 2. ἔχον. θ. 394.
- Εξηνάεζε, a. 1. ind. verbi ἐξενά-
ειζω,

- εἶω, f. ἔω. Th. ἐναιῶ, occi-
 do. §. 289.
 Ἐξέπτη, s. 98. a. 2. indic. act. ab
 ἐξέπτημι evolo. F. ἔκπτησω, a. 2.
 act. ἐξέπτω.
 Ἐξεκρίπτω, a. 2. part. act. Th.
 ἐκρίπτω, f. ψω, cado. in a. 2. act.
 ἔκρπον. α. 174.
 Ἐξέρύσας, a. 1. part. ab ἐξέρύω, ex-
 traho. Th. ἐρύω, f. ὕω, traho.
 s. 626.
 Ἐξέπλισεν, & ἐξέπλισας, pro ἐξε-
 πλίσας, perfecit, a. 1. ab ἐκπι-
 λίσω, perficio. ἐξέπλετο, im-
 pert. pass. Th. πάλω, finis. s.
 83. §. 1002.
 Ἐξεφαάνθη, emerfit, a. 1. pass. ab
 ἐκφαάνω, emergo, pro ἐξεφάν-
 θη, per epenthesein § α. Th. φαί-
 νω, f. γῶ, p. πίφαυγα. a. 1. ἔφηναι.
 ostendo. §. 200.
 Ἐξήμνησε, a. 1. ind. evomuit, ab
 ἐξήμνω. F. ἔσω. Th. ἔμνω, ᾧ, f.
 ἔσω, vomo. §. 497.
 Ἐξῆρχον, incipiebant, duces erant.
 2. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω. Th.
 ἀρχωμαι, incipio. α. 205.
 Ἐξῆκετ', pervenit, a. 2. med. ἐξ-
 ἡμύλω, s, ετο. verbi ἐξικνίσωμαι,
 pervenio. Th. ἐκνίσωμαι, venio,
 f. ἔσωμαι, p. ἔγωμαι, a. 2. med.
 ἐκνύλω. α. 471.
 Ἐξίπτον, verbale, οἷς σὺν ἐξίπτον ἐσι,
 quibus non exire licet. ab
 ἔξειμι, exeo. Th. ἔμι, eo.
 §. 732.
 Ἐξόπιθεν, Poët. pro ἐξόπιθεν, ad-
 verb. à tergo. Th. ἐπίζω, re-
 trorsum, retro. α. 130.
 Ἐξοχ', adverb. pro ἐξεχα, excel-
 lenter, ab ἐξέχω, excello. Th.
 ἔχω, f. ἔχω & χέω, habeo. s.
 773.
 Ἐοικώς, ὅτ', part. præt. med.
 ab εἶω, similis sum. hinc ἔει-
- κω dicitur pro εἶω, sicut ἐπεί-
 κω pro ἔπεικω. α. 215.
 Ἐόλπω, præt. med. spero, ab
 ἔλπομαι. Th. ἔλπις, ἰδω, ἡ,
 spes. s. 475.
 Ἐόλῳ, ἰόνῳ, ἰόνῳ, gen. dat. &
 acc. ab ἰών, Poët. pro ὄν, ab ἰ-
 μῶι, sum. s. 476.
 Ἐός, sups. hinc genit. Ion. εἰός,
 pro ἔῳ. §. 472.
 Ἐῶσα, præt. part. f. g. ab εἶω,
 sum. s. 292.
 Ἐπ', pro ἐπὶ, in, præposit. s. 33.
 Ἐπέρω, adduco. f. ἄξω, p. ἤξα, a.
 2. ἤξω & Atticè ἤραξω. Th.
 ἄγω, duco. §. 176.
 Ἐπαύισεν, probaverit, a. 1. act.
 opt. Æol. ab ἐπαύισα. Th. αἶ-
 σω, s, ὅ, laus. s. 12.
 Ἐπαύης, genit. ab ἐπαύη, gravis.
 Th. αἶσω, s, ὅ, laus. §. 768.
 Ἐπάκεις, animum adice, præt.
 imperat. ab ἐπακέω, f. ἔσω,
 præt. ἐπήκω, a. 1. ἐπήκωμαι,
 hinc in sub. ἐπακέω, ἡς, ἡ,
 p. m. ἐπήκω, s. 275.
 Ἐπάλμω, infiliens, præt. part.
 ex ἐπὶ & ἀλμω, Poëtici-
 cè ἀλμω, sic ἐκμω, ἀρ-
 μω, pro ἐκμω, δρόμω.
 Th. ἀλλομαι, f. ἔμαι, falio. §.
 815.
 Ἐπάρμωρον, sufficientem, præt.
 part. vide ἀρμωρον. s. 601.
 Ἐπίσαντο, 3. pl. a. 1. med. come-
 derunt, à πίων, vel πείσσω
 possideo, vescor. præt. pass. πί-
 πωμαι. §. 642.
 Ἐπαυρεῖ, fruitur, ab ἐπαυρίω, Th.
 αὔρω, ας, ἡ, qui fruitur aura,
 qui respirare potest. §. 238.
 Ἐπάχυνεν, a. 1. ind. vexavit,
 constrinxit. Th. πάχυν, ἡς, ἡ.
 pruinā, unde παχύνω, ᾧ. s.
 360.
 Ἐπὶ,

Ε'πι', pro ἵππῳ, acc. pl. ab ἵππῃς, ἵππῃς, verbum, ab ἵπῳ, dico. α. 117.

Ε'πίβηται, ingredi fecit. a. 1. act. active capitur, verbi ἐπιβαίνειν, ex ἐπὶ & βαίνω, eo, f. βήσονται, p. βέβηκα, a. 2. ἴδω. α. 580.

Ε'πίπῳ, dat. pl. Ion. pro ἵππῳ, ab ἵππῃς, ἵππῳ, πῳ, verbum. Th. ἵπῳ, dico. α. 186.

Ε'πίθηται, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. ἤθηται, ἴδω, a. 2.

Ε'πει, postquam, quoniam. α. 121.

Ε'πέγχετο, festinabat, imperf. Th. ἐπέγχετο, ἤγχετο, f. ἔγω.

Ε'πειτα, deinde, Th. ἔπειτα, postea. α. 616.

Ε'πίκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. πέκειται. Them. κέκειμαι, jaceo. θ. 143.

Ε'πιμύδαται, iniecit, a. 2. act. pro ἐπιμύδαται, ab ἐπιμύδαται, super-injicio. Th. βάλαται, f. αλῶ, jacio. p. βέβληκα, a. 2. ἴδαλον. p. m. βέβηκα. α. 98.

Ε'πιμύπτει, misit, a. 1. ind. verbi πέμπω, mitto, f. ψῶ, p. φῶ. θ. 784.

Ε'πίπλων, ας, ω, πῶ, 1. sing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλων, pro ἐπιπλῶν, ad formam ἴδων, ας, ω, vel ἴδων, ας, ω, ἴδωμι, do. Th. πλῶν, f. πλύνω, navigo. α. 650.

Ε'πιρρίπτω, 3. pl. a. 1. med. indic. ab ἐπιρρίπτωμι. Them. ῥίπτωμι, confirmo, corroboro. f. ῥίπτω. p. ῥίπτωκα. a. 1. ῥίπτωται. θ. 8.

Ε'πιπινάχῃ, imperf. ἄπινάχῃ, f. πῶ. Them. σπινός, ὤ, ὅ, angustus. θ. 843.

Ε'πίπῃ, ingemiscebat, imperf. ἄπῃ, gemo, f. πῶ, Them.

σπινός, ὤ, ὅ, angustus, arctus. θ. 680.

Ε'πίχῃ, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπιχῶ, animum attendo, f. ἐπέχῃ, a. 2. ἴπχον. Th. ἴχῳ, habeo. f. ἴχῳ & χῃ. p. ἴχῃ. a. 2. ἴχον. θ. 177.

Ε'πίπῃ, sequitur, præf. ind. Th. ἴπῃ, vel ἴπῳ. α. 122.

Ε'πίπῃ, imperabat, imperf. act. ut ἐπιπῃται, imperf. pass. Th. πῃ, inusitatum verbum. θ. 995.

Ε'πιπῃται, imperf. verbi ἐπιπῃται, delector. Th. τέπῃ, f. ψῶ. delecto. θ. 158.

Ε'πίφῃ, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro πῃφῃται ἴπῃ, ἄφῃ, appareo. f. 2. φῃ, πῃφῃται, præf. pass. πῃφῃται, & Att. πῃφῃται, a. 2. ἴφῃ. α. 166.

Ε'πῃ, occidit, imperf. ἄπῃ, idem quod φῃ, occido, p. m. πῃ. α. 57.

Ε'πίφῃ, a. 2. ind. act. ab ἐπιφῃ, induco, indico, f. πῃ. p. φῃ. a. 2. ἴφῃ, p. m. πῃ. Them. ἴφῃ, dico, memoro. θ. 74.

Ε'πιφῃ, excogito, ἐπιφῃ, a. 1. m. Poët. pro ἐπιφῃ, α. 160.

Ε'πίφῃ, enata erant, imperf. verbi πῃ, idem quod φῃ, nascor. θ. 673.

Ε'πίφῃ, prognatae erant, 3. pl. imperf. ἄπῃ, ας, α, quod verbum est ἄπῃ. Th. φῃ, gigno, nascor, f. πῃ. p. φῃ. a. 2. ἴφῃ. α. 76.

Ε'πίχῃ, abstinere, præf. inf. Th. ἴχῃ, f. ἴχῳ. α. 136.

Ε'πίαν, gen. pl. ab ἴπῳ, ἴπῳ, πῳ, verbum. Th. ἴπῳ, dico. α. 403.

Ε'πίπῃ,

Ε'πήγαγε, adduxit. Atticè pro ἐπῆ-
γε, præt. m. vel a. 2. Th. ἄγω,
duco, f. ξω. s. 242.

Ε'πηρενός, ἔ, ὅ, annuus. Th. ἔτος,
ἔ, πὲ, annus. s. 31.

Ε'πῶ, aderat, imperf. ab εἰμι,
sum. s. 114.

Ε'πῶ, postquam, ex ἐπὶ & ὥ, pro
αἶν, & hoc pro εἶν.

Ε'πήνησαν, laudaverunt, aor. 1. Poë-
ticè, pro ἐπήνησαν, ab αἰνέω.
Th. αἶνῃ, laus. s. 664.

Ε'πλύθη, completa erat, a. 1.
pass. ind. ab ἐπαινώ, expedio.
Them. αἰνώ, item αἰνύτω, per-
ficio. s. 311.

Ε'πῆρετος, amabilis. Them. ἐρεῖω,
αἶσω, amo. s. 63.

Ε'πηρεφείας, coopertis, ab ἐπηρε-
φης, tectus, & hoc ab ἐρέφω,
f. ψω, tego. s. 598.

Ε'πὶ, præposit. regit gen. dat. &
acc. s. 252.

Ε'πιβήμιμα, conscendere, a. 2. inf.
Æolic. pro ἐπιβῆμιμα, ἐπιβητέμιμα,
Ionicè pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf.
ἐπιβάντες, ἐπιβᾶσαι, aor. 2. part.
ab ἐπιβαίνω, conscendo, f. βή-
σμεναι, p. βέβηκα, aor. 2. ἔβην.
s. 40. θ. 396.

Ε'πιδέϊλα, adverb. post meri-
diem, à δείλα, ης, ἡ, tem-
pus, pomeridianum, q. à δῆω &
ἔλα, quum solis splendor defi-
cere incipit. Malo ἐπὶ δέϊλα,
circa pomeridianum tempus.
s. 810.

Ε'πιδέκνται, inspicit, præf. ind.
Th. δέκω, video. f. 2. δρακῶ,
a. 2. ἔδρακην. s. 268.

Ε'πιδώσω, dabo, f. 1. verbi δίδω-
μι, do, a. 2. ἔδωκον, ως, ω. s.
396.

Ε'πείκειλα, similis. Th. εἶκω, f. ξω,
similis sum. s. 182. θ. 207.

Ε'πιθείς, imponens, a. 2. part. act.
Them. πῶμι, pono, a. 2. ἔθλω.
s. 697.

Ε'πιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio.
Th. πῶμι, pono. s. 380.

Ε'πίθεντο, obtemperarunt, 3. pl.
a. 2. med. à πείθομαι, assentior,
a. 2. m. ἐπιθόμην, p. m. πίπει-
θα, præt. pass. πίπεισμεναι, f. 1.
pass. πεπείσμεναι. s. 69.

Ε'πί—δέρει, a. 2. act. à θέρειω, salio.
s. 121.

Ε'πιθρώσκουσι, insiliens, præf. part.
f. g. Them. θρώσκω, salio. s.
438.

Ε'πύκλωσι, acc. ab ἐπύκλωσις, co-
gnominatio, ab ἐπὶ, & κλέω,
f. ἤσω, voco. s. 207.

Ε'πέκλωσεν, furax. Th. κλέπω,
f. ψω, furor, p. m. κέκλωπα.
s. 67.

Ε'πικυρεῖ, auxiliarii, ab ἐπικυρεῖν,
s, ὅ, auxiliator. s. 815.

Ε'πικροτείω, plur. part. præf. ab
ἐπικροτήω, praevalco. Th. κρο-
τήω, robur. s. 308.

Ε'πικροτῶς, Poët. pro ἐπικροτῶς,
adverb. validè. Them. κροῖται,
ἔ, πὲ, robur. s. 206.

Ε'πικυρτώνει, attollentes, Poëticè
dualis num. part. præf. ab ἐπι-
κυρῶ, ὦ, incurvo. Th. κυρτός,
ἔ, ὅ, curvus. s. 234.

Ε'πιλήθω, obliviscere, Ionicè pro
ἐπιλέθω, præf. imperat. verbi
ἐπιλήθωμαι, obliviscor. Th. λή-
θω, f. σω, lateo, a. 2. ἔλαθον,
p. m. λέληθα. s. 275.

Ε'πιμάρτυρι, testes. Th. μάρτυρ,
ἔ, ὅ, ἡ, testis. s. 20.

Ε'πηρεδήςας, arridens, a. 1. part.
act. Them. μειδάω, f. ἤσω, ri-
deo leniter. s. 547.

Ε'πιμεθεύς, nomen viri. s. 85.

Ε'πμοιρέω, mutuum dabo, f. 1.

- ab ἐπιμετρίῳ, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. s. 397.
- Ε'πιμίσγω, commiscetur, præf. ind. à μίσγω, pro μίγνυμι, misceo, f. ξω. §. 802.
- Ε'πιμωμητή, vituperabilis. ἡ. Thema, μῶμη, s, ὅ, dedecus. s. 12.
- Ε'πίοντα, accedentem, a. 2. aet. part. ab ἵππημι, accedo. Them. εἶμι, co. s. 675.
- Ε'πίορκον, perjurium. Th. ἔρε, s, ὅ, iusjurandum. s. 282.
- Ε'πιπίσχυ, prorsus, adverb. πίσχυ, pro πάνυ, valdè. s. 264.
- Ε'πιπειθόμην, obtemperans, præf. part. à πίθομαι, vide in ἐπίθομαι. α. 269.
- Ε'πιπλομήοιο, gen. Ion. volvente, ἐπιπλόμην, pro ἐπιπλόμην. Thema, πείλομαι, sum. α. 87.
- Ε'πιπλων, implebant, 3. pl. a. 2. aet. à πτωλάω, pro πιμπλάω, vel πίμπλημι, impleo, a. 2. ἐπιπλων, sicut à πμάω ἵππημι. Them. πλέ, s, ὅ, plenus. α. 291.
- Ε'πιπνέουσι, inspirant, præf. ind. Them. πνίω, f. πνέσω, spiro. §. 872.
- Ε'πίρροδοι, ex ἐπὶ & ῥόδον, s, ὅ, undarum fremitus, ἐπίρροδον, s, ὅ, ἡ, auxiliator, utilis. s. 560.
- Ε'πισμυγρή, ærumnosa, ἡ. Thema, σμύχω, vasto, f. ξω. α. 264.
- Ε'πιπορεύω, iteratam sationem. Them. πορεύω, f. ποῶ, scro. s. 446.
- Ε'πισταμόως, scienter, adverb. ab ἐπιστάμαι, scio, ex ἐπὶ & ἵστημι, scio. α. 107.
- Ε'πιπλάδω, Adverb. ornatè, συνειδή. Th. πλάω, mitto. item, ορνο, f. πλάω, p. ἔσταλα, a. 1. ἔσταλα. p. m. ἔσταλα. α. 287.
- Ε'πιστρέφω, convertitur, præf. ind. à στρέφω, verto, f. ψω, p. ἔστρεφα, a. 2. ἔστρεφον. θ. 753.
- Ε'πίχε, præf. aet. imperat. cōhibe, inhibe, ab ἵχω, pro ἵχω, inhibeo. α. 446. hinc ἐπίχου, in dual. 350.
- Ε'πιτίλλεται, xoritur, præf. ind. hinc ἐπιπλομήων, Æolicè, pro ἐπιπλομήων, p. rt. p. æf. genit. pl. g. f. Them. πλάω, verbum inusitatum. s. 567.
- Ε'πίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, ον, ὅ, ἡ, prudens Thema, φρέν, θ. 122. ἐπιφροσύνη, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύνης, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. §. 661.
- Ε'πιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπίγειοι αἱ ἐπὶ τῇ γῆντι ὄντες. ἐπιχθονίοισι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, ονός, ἡ, terra s. 123.
- Ε'πιψάων, præf. part. ab ἐπιψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. α. 217.
- Ε'πλετο, per syncopen, pro ἐπλέτο, facta est, à πείλομαι, sum. item, ἔπλετο, imperf. pro ἔπλετο. §. 425.
- Ε'μώλῳ, Adverb. propè, ab ἐμπίλῳ, appropinquo Th. πείλας, propè. α. 372.
- Ε'ποίησιν, a. 1. ind. ἵχον ποιῆν, vestigium facere. à ποίω, facio. s. 680.
- Ε'πομόσση, 3. sing. a. 1. aet. subj. Poemè, pro ἐπομόσση juraverit, ab ἐπόμνυμι. f. ἐπιμόσω. Them. ὁμνυμι, juro, f. ὁμόσω, p. ὁμόσω. §. 793.

Ε'πονται,

Ἐπύοντι, 3. pl. præf. ἔπυντο, sequebantur, pro ἔπυντο abjecto augmento imperf. lon. ab ἔπω, sequor. α. 277.

Ἐπιπιδέω, inspicio. Th. ὀπιμαί, video, p. m. ὀπα, a. i. pass. ὀφθίω. α. 758.

Ἐπίρρυσσι, a. i. ind. irruit, ex ἐπί, & ἱρρύω, f. σω, impetu feror. Th. ὄρω, f. ῥῶ, vel ῥω, concito. α. 442.

Ἐπῶ, ἔπῳ, πῶ, verbum. Them. ἔπω, dico. α. 451.

Ἐπύοντο, volabat, 3. singul. imperf. med. à πωπύομαι, volare, à πωτή, ἦς, ἦ, volatus. Them. πύομαι, vel πωπύομαι, volo. α. 222.

Ἐπυτεύειν, instigare, præf. inf. aët. Them. ὀπτεύω, f. ὠῶ, incito, p. γύω. α. 597.

Ἐπύει, a. i. ind. pro ἱπύει, à πύειν, incendo. θ. 856.

Ἐπῶ, septem α. 272.

Ἐπῶπύδην, septem pedalem, acc. ab ἑπῶπύδης, ex ἑπῶ, & πύς, πύδης, pes. α. 424.

Ἐπῶπυρον, acc. sing. nomen fluvii, q. d. habens septem vias. θ. 341.

Ἐπῶπυλῶ, septem portas habens, à πύλη, ἦς, ἦ, porta, & ἑπῶ, septem. α. 162.

Ἐπῶπύτι, evolat, 3. sing. præf. pass. à πῶπύ, Poëticè πῶπύ, terrefacio, attonitum reddo. πῶπύμαι, attonitus sum, item, animo specto attento, quæ significatio huc quadrat. α. 447.

Ἐπῶρυμν, α, πῶ, nomen è re impositum, ex ἐπί, & ὀρυμν, ατος, πῶ, nomen. θ. 144.

Ἐπῶρε, concitavit, 3. sing. a. i. aët. ab ἑπῶρε, concito. Them. ἔρω, ῥῶ, & ῥω, concito. α. 69.

Ἐρῶ, pro ἱερῶ, Adverb. ad locum, in terram, humi. Them. ἱερά, ῥας, ἦ, terra. α. 174.

Ἐρῶ, humi. in prosa ῥαμαί, adverb. α. 421.

Ἐρῶσατο, a. i. m. amavit, pro ἱερῶσατο Poëticè; ab ἱερῶ, amo, f. ὦσω. hinc ἱερῶς, amabilis, jucundus, & ἱερῶται, amabilis. θ. 915.

Ἐρῶται, ὄω, ῥς, ἦ. Erato, nomen mulieris vel Musæ, ab ἱερῶ, amo. ἱερῶται, amabilis. θ. 78, 247.

Ἐρῶζονται, operantur, ἱερῶζονται, imperf. pro ἱερῶζοντο, abj. augmento, ἱερῶζω, pro ἱερῶζω. Doricè, præf. imperat. ἱερῶζοιο, a. i. med. opt. p. pass. ἱερῶσμαι. Them. ἱερῶ, opus. α. 151. 299.

Ἐρῶμαι, operi, dat. sing. pro ῥῶμαι, per metathesin à ῥῶ, f. ῥῶ, & per metathesin ἱερῶ, facio. θ. 823.

Ἐρῶν, opus, ἱερῶν, gen. Ionic. pro ἱερῶ, ἱερῶ, pro ἱερῶ. α. 20. 21.

Ἐρῶν, facere, præf. inf. ab ἱερῶ, idem quod ῥῶ. α. 35.

Ἐρῶ, ἔρῳ, πῶ, Erebus, est nomen gehennæ, caligo, ἱερῶσφιν, ex oreo, pro ἱερῶσφιν, est paragoge Poëtica, ἱερῶσφιν, caliginosa, ab ἱερῶ, ἔρῳ, πῶ, caligo. θ. 122. α. 17.

Ἐρῶσφιν, diruta, præf. part. pass. ab ἱερῶσφιν, diruo, f. ψω, θ. 705.

Ἐρῶν, genit. sing. quasi ἱερῶν, ab ἱερῶν, obscura. Them. ἱερῶν, ῥος, πῶ, orcus.

Ἐρῶν, per syncopen, pro ἱερῶν, vel potius pro ἱερῶν, à Themate ἱερῶν, investi-

- bi ῥήγιν. Th. ῥήγας, τῷ, τὸ, rigor, frigus. α. 228.
- Εῤῥεψα, a. 1. indicat. verb. ῥίπλω, abjicio, f. ψω, p. ῥέμψα, a. 1. ῥέρεψα, a. 1. part. ῥέψας, a. 2. ῥέριπον, p. m. ῥέριπτα. θ. 181.
- Εῤῥώνοντο, ruebant, 3. pl. plusq. Poëticè, pro ῥέροντο, à ῥάινυμι, roboro, f. ῥάισσι, à ῥάω, hujus passivum ῥοαμαι, roboror. item fluo, ruo, in imperf. ῥέρώνοντο, festinabant, ruebant. α. 230.
- Εῤυθείη, dat. sing. nomen proprium loci, ab ἑρυθεία, ας, ἡ. θ. 290.
- Εῤύκει, abducatur, præf. aët. opt. ab ἑρύκω, inhabeo, F. ἑρύξω. α. 28.
- Εῤύσας, a. 1. aët. infinit. ponitur pro imperativo, ἑρύτω, pro ἑρύστω, & ἑρύτω, pro ἑρύτω, ab ἑρύσσω, quod idem est cum ῥύσσω, libero. hinc ἑρύμω, τῷ, τὸ, munimentum, ab ἑρύσσω, custodio. α. 536. 624.
- Εῤυστέρηματες, currum trahentes, pro ἑρυστερήματες, per metaplasimum, ut ait Eustathius, in Ἰλιάδ. π. ex ἑρύω, ἑρύσσω, traho, & ἄρμα, τῷ, τὸ, currus. α. 369.
- Εῤυστάμην, extractus, Poëticè, pro ἑρυστάμην, a. 1. part. med. ab ἑρύω, f. ὄσω, traho. α. 457.
- Εῤχη, præf. ind. ἑρχομαι, venio, f. ἐλθουσιν, a. 2. ἔλθον, p. m. ἔλθω. α. 419.
- Εῤς, Poëticè, pro εἰς, in, εἰς φάος, in lucem. θ. 626.
- Εῤών, 3. perf. pl. imperf. per synstolen Poëticam, ab εἰμί, sum. α. 161.
- Εῤων, præf. inf. ab ἔδω, comedo, & hinc ἐδών, idem. α. 278.
- Εῤλός, ἡ, ὃν, bonus, a. um. dat. pl. Ion. ἐδλοῖσιν. α. 214. 120.
- Εῤίδη, inspexerit, poëticè pro εἰσίδη. 2. singul. a. 2. aët. subj. ab εἰσίδω, intueor. Them. εἰδω, video, f. εἰστωμαι. aor. 2. εἶδον, & ἴδον. α. 610. θ. 82.
- Εῤκάτετο, condidit, pro εἰσκατίτετο. a. 2. m. 3. perf. sing. verb. εἰσκατίτῃ, Them. πῆται, pono. a. 2. m. εἰμίτω, σε, το. θ. 890.
- Εῤκει, poëticè pro ἦ, erat, ab εἰμί. sum. α. 151.
- Εῤκιδασ, disperfit, pro ἑκιδασ, α. 1. ind. à Them. σκιδάω, vel σκιδάννυμι, diffuso, f. σκω. α. 95.
- Εῤκομίσας, importare, a. 1. inf. aët. à κομίζω, porto. Them. κομίσω, curo. α. 606.
- Εῤμαρρήσει, striduit. a. 1. aët. à σμαρρήω, fragorem edo. & σμαρρήζειν, imperf. à σμαρρήζω. Them. σμαρρήω. θ. 679. 693.
- Εῤωείδης, Hesperides, ab ἑωείγης, α, ὅ, vesper, Hesperides, h. e. Tzetze interprete, vespertina hora. quibus curæ sunt poma, h. e. quo tempore stellas in caelo videmus, tamquam poma. θ. 215.
- Εῤωε, Poëticè pro εἰπέ, sequebatur, imperf. pass. ab ἑωομαι, sequor. Poëticè pro ἑωομαι, ἑωοι, pro ἑωοι, præf. imperat. verb. ἑωο, dico. θ. 201. 114.
- Εῤωαμήνη, a. 1. m. part. f. g. ἑωαμήνη, aëre involuta, pro ἑωαμήνη, τὸ σίγμα, Poëticè duplicatur. ab ἑνωμι, F. ἑω, induo. Th. ἑω, induo. α. 223.
- Εῤωιται, erit, & ἑωιται, pro ἑωιται,

- σαι, f. ἴ. ex εἶμι, sum. s. 184. 503.
- Ε'σάμηναι, & ἰσαμῆροις, fut. 1. part. verbi εἶμι, sum. s. 56.
- Ε'συνδράως, certatim, cum impetu, adverb. pro συνδράως, per metathesin. Th. σῖω, σῖω, poetice σῖω, concutio. α. 340.
- Ε'συν, perf. pass. pro ἴσυνται, irrui, pro εἴσυνται, per metathesin. à σῖω, F. σῖω, p. σῖω, præt. pass. σῖωμαι, ubi abjecto s & facta metathesi est ἴσυνται. Th. σῖω, f. σῖω, concutio. α. 458.
- Ε'σαι, erit. per syncopen pro ἴσυνται, f. 1. verbi εἶμι, sum. s. 34.
- Ε'σάλατ', succinctas habebant, pro ἱσαλάται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἱσαλῆμαι εἰσῖ. Th. σῖω, orno. σῖωμαι, vestitus orno, f. 2. σῖω, p. ἱσαλῆμαι, a. 1. ἱσαλα. præt. pass. ἱσαλῆμαι, p. m. ἱσαλα. α. 288.
- Ε'σῖον, pro ἱσῖον, stantes, part. act. dualis num. ab ἴσῃμι, sto. F. σῖον. præt. ἱσῖον. in part. præt. ἱσακῶς, & per syncopen, ἱσῖον, ἱσῖον, ἱσῖον. pro quo ἱσῖον, s. 519. item ἱσῖον, ἱσῖον. α. 61.
- Ε'σῖον, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἴσῃμι, sto. α. 196.
- Ε'σῖον, stant, 3. pl. præf. act. ab ἴσῃμι, quod Poëtis idem est cum ἴσῃμι, sto. s. 796.
- Ε'σφάινω, cinctum est, præt. perf. pass. ἱσφάινωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἱσφάινωτο, à σφάινω. Th. σφάινω, coronatio. s. 382. α. 204.
- Ε'ση, stetit, a. 2. ab ἴσῃμι, f. σῖω, p. ἱσῖον. α. 361. s. 745.
- Ε'σῖον, firmatæ sunt, 3. sing. præt. hinc ἱσῖον, in pl. perf.
- à σφῖζω, f. ξω, statuo. s. 779. α. 218.
- Ε'ση, dat. Ionicè, pro ἱσῖον, ab ἱσῖον, α, ἡ, focus. item Vestis quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionicè ἱσῖον. s. 734.
- Ε'η, ἱσῖον, ἱσῖον, est, licet. ab εἶμι, sum. s. 36.
- Ε'σφάριζω, sonum excitabant, imperf. verbi σφάριζω. Thema σφάριζω, α, ἡ, sonus. s. 706.
- Ε'χαλῆ, dat. ab ἱσῖον, extremitas rei alicujus. Th. ἱσῖον. α, ἡ, ultimus. s. 277.
- Ε'χον, obtinuerint, a. 2. ab ἱσῖον habeo, f. ξω. s. 113.
- Ε'σω, esto, 3. sing. præf. imperat. ab εἶμι, sum. s. 370.
- Ε'πῖον, amicus, acc. ἱπῖον, & ἱπῖον, poetice. s. 183. 716.
- Ε'πῖον, extensum est. a. 1. pass. à πῖον. f. σῖον. p. πῖον. Th. πῖον, tendo. s. 177.
- Ε'πῖον, acc. ἱπῖον, pro ἱπῖον, genit. singul. ab ἱπῖον, ἱπῖον. s. 130. 173.
- Ε'πῖον, pro ἱπῖον, a. 2. act. verb. τῖον, pario. f. τῖον, a. 1. pass. ἱπῖον. p. m. τῖον. s. 60. 211.
- Ε'πῖον, 3. person. a. 1. pass. à πῖον, ad finem perduco. f. ἱπῖον. Th. τῖον, ἱπῖον, finis. s. 59.
- Ε'πῖον, iniquè, adverb. ab ἱπῖον, qui alio zelo ducitur, ab ἱπῖον, alius, diversus, & ἱπῖον, α, ἡ, æmulatio. s. 544.
- Ε'πῖον, ἱπῖον, alter, alius. ἱπῖον, pro ἱπῖον, nominat. f. g. φ. per paragogen additur. s. 216. 189.
- Ε'πῖον, s. 11, ex altera parte, adverb. ab ἱπῖον. α. 184.

- Εἴπυκε, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poëticè, pro ἐπύκετο à πύχω. F. ξω. fabricor. α. 208.
- Εἴπυκε, liqueſcebat, imperf. verb. bi πύκω, & Dor. πύκω, f. ξω. liquefacio. p. med. πύπη. 9. 862.
- Εἴπυμος, vera, pro ἔπυμος, per poëticam epenthesin ſyllabæ πη. Th. ἔπυμος, verus. s. 10.
- Εἴπυον, genuerunt, imperf. verb. πύλω, pario, f. πύλωμαι. a. 2. ἔπυον. a. 2. subj. πύκω. a. 1. paſſ. ἐπύχθω. p. m. πύπη. θ. 45.
- Εἴπυ, adhuc. s. 157.
- Εἴπυατο, concutiebatur, imperf. à πύαω, quatio, f. ξω. θ. 680.
- Εἴπυ, coluit. a. 1. ind. à πύω, honoro. α. 10.
- Εἴπυατο, extendebatur, imperf. à πύαω, quod à πίνω, tendo, f. πύω, p. πύπη. α. 229.
- Εἴπυ, ſuſtinuiſſet, 3. ſing. 2. 2. à πύω, tolero, f. πύω, p. πύπη. α. 2. ἔπυ. Th. πύαω, αἶω, ſuffero, hinc per ſyncopen πύαω & πύω. α. 73.
- Εἴπυ, evertit, a. 2. aët. à πύω, verito, a. 2. ἔπυ, f. πύω, p. πύπη. θ. 58.
- Εἴπυ, imperf. πύω calcabant, à novo verbo πύω, formatum à fut. 2 πύω, ver. πύω, verito. α. 301.
- Εἴπυ, nutrit, imperf. aët. ἐπύπτω, pro ἐπύπτω, imperf. paſſ. à πύω, F. πύω, αἶω, p. πύπη. α. 2. ἔπυ, p. m. πύπη. θ. 107.
- Εἴπυ, vindemiabant, 3. plur. imperf. pro ἐπύζω, à πύζω. Them. πύζω, ης, ἡ, triticum, vindemia. α. 292.
- Εἴπυ, verſis, dat. pl. ἰον. ab ἐπύω, s. ὁ κῆ ἡ, verus. Vide paullò antè ἐπύω. 9. 27.
- Εἴπυ, fuit, a. 1. pro ἐπύω Poet. à Th. πύω, f. ξω, ſum, ſio. p. paſſ. πύωμαι. α. 366.
- Εἴπυ, inania, acc. pl. ab ἐπύω, hoc ab ἐπύω, Adverb. fruſtrà. Th. εἴμυ. s. 440.
- Εἴπυ, qui incassum laborat, ab ἐπύω, inane, & ἔργον, opus. s. 411.
- Εἴ, bellè, adverb. ab εἴω, bonus. s. 107.
- Εἴω, nomen mul. 9. 257.
- Εἴω, dat. ſing. ab εἴω, εἴω, ὁ, ἡ, qui benè à ventis perflatur. Them. εἴω, vel εἴω, ſpiro, s. 599.
- Εἴω, nomen mul. 9. 259.
- Εἴω, Est nomen loci, ex εἴω, benè, & βίω, paſco. s. 651.
- Εἴω, beatus, hinc εἴω, εἴω, felicitas. Th. εἴω, εἴω, ὁ κῆ ἡ, Deus. s. 825.
- Εἴω, gen. pl. ab εἴω, benè adificatus. Thema εἴω, f. εἴω, præt. εἴω. α. 242.
- Εἴω, nomen mul. 9. 244.
- Εἴω, torret. præt. ind. idem quod φλογίζω, ab εἴω, vel εἴω, αἶω, f. εἴω. s. 705.
- Εἴω, εἴω, ὁ, ἡ, ſpecioſus. ex εἴω, & εἴω, εἴω, τὸ, forma. Them. εἴω, video. 9. 250.
- Εἴω, fabrefactum, n. g. ab εἴω, benè fabricatus. Th. ἔργον, opus. s. 629.
- Εἴω, Æolicè pro εἴω, ab εἴω, ας, ἡ, beneficentia. Them. ἔργον, opus. 9. 503.
- Εἴω, εἴω, ὁ κῆ ἡ, benè ſeptus, ab ἐπύω, ſeptum. Th. εἴω, includo. s. 732.

Ἐδδαον, nomen fluvii.

Εὐθεπίαις, αὐτοίς, ὁ, α. 1. part. qui ritè disposuit, ab εὐθεπίζω, concinnè dispono. Thema, πῆμαι, pono. f. θήσω. §. 541.

Εὐθημεσιών, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμων, οἷον, concinnus. Th. πῆμαι, pono. §. 671.

Εὐκλήτειρα, placatrix, à κλέω, f. ἔσω, mulceo. §. 464.

Εὐκλας, tranquillus. ex εὐ & ἔκλαον, mitis, pacificus. §. 671.

Εὐκλείσσαις, benè recondere, α. 1. med. infin. Them. κρύω, unde κρύβω. §. 600.

Εὐκρόμας, adverb. concinnè, rectè. Th. κρόμας, α, ὁ, ordo. §. 628.

Εὐκρότης, genit. ab εὐκρός, ἴον, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κρύπτωμι, f. ἄσω, misceo, vel εὐκρός, per syncopen pro εὐκρότης. §. 594.

Εὐκρότη, nomen mul. §. 245.

Εὐκρύνεις, pl. num. sunt venti etesii, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρύνειν, purus, liquidus. Them. κρίνω, discerno. §. 670.

Εὐκρήμων, benè extructum, perf. part. pro εὐ κρήμων, à κρίζω, f. ἔσω, condo. α. 81.

Εὐκριμή, nomen mul. bonus portus. §. 246.

Εὐκρομάλις, α, ὁ, Ionicè pro εὐκρομάλιας, α, ὁ, fraxini peritus. Them. μάλια, ας, ἡ, fraxinus. α. 268.

Εὐνάζω, cubitum ieris, præf. subj. pass. ab εὐνάζω, sorpio, f. ἄσω. Them. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile. §. 339.

Εὐνείκη, nomen mul. benè litigans. §. 247.

Εὐνηθεῖσαι, concumbens, α. 1. part. pass. f. g. ab εὐναίω, f. ἔσω, sorpio. Th. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile, εὐνή, εὐνίω. α. 6. §. 329.

Εὐνομίλλω, nomen mul. legitima. §. 902.

Εὐξῆ, oraveris, 2. sing. α. 1. med. subj. εὐξώμαι, η, ηται, ab εὐχώμαι, precor, f. εὐχώμαι, p. εὐχώμαι. §. 738.

Εὐξοον, benè rasam, politam, dolatam, idem quod εὐξοον. Th. ξίω, polio, f. ἔσω. α. 352.

Εὐξοκ, qui iusjurandum religiosè colit. Th. ὄρα, α, ὁ, iuramentum. §. 170.

Εὐξομ, iutus. ab ὄρα, α, ὁ, statio navium. α. 207.

Εὐπάλαι, Th. πάλαι, α, ὁ, replum, vestis muliebris. §. 273.

Εὐπαικίαν, gen. pl. ab εὐπαίκαας, ἴον, ὁ, ἡ, benè iunctus. Thema πλέκω, f. ξω, plecto,necto. α. 306.

Εὐποιήαι, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὐ, & ποίω, facio. α. 64.

Εὐποιόπη, nomen mul. ἡ μῆτις καὶ φαντασίας. §. 261.

Εὐπυργος, benè turrata. à πύργος, α, ὁ, turris, ein burg. α. 270.

Εὐρη, invenit, 3. sing. α. 2. act. ab εὐρίσκω, invenio, f. εὐρήσω, p. εὐρήκη, α. 2. εὐρη. inde in subj. εὐρω, ης, η. α. 58.

Εὐρήϊτις, α, ex εὐ & ῥίω, fluo, f. ῥεύω, p. ῥη. §. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. §. 276.

Εὐρυδής, Ionicè pro εὐρυδίας, α, ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc εὐρυδία, nomen proprium mul. εὐρυδίω, ex εὐρύς, ἴον, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, vis. §. 932.

Εὐρυμέτωπος, *ε*, *τὴν*, latam frontem habens. à *μέτωπον*, *ε*, *τὴν*, *frons*.

Th. *ἐπιβλέπω*, video. *α*. 82.

Εὐρυμένη, nomen mul. *ῥ*. 368.

Εὐρυδίας, genit. Ionic. *spatiosa*. ex *εὐρύς*, *εἶα*, *latus*, & *ὁδὸς* *via*. *εὐρυδία*, *ὁ*, *ῖ*, & in f. g. etiam *εὐρυδία*, Ionicè verò *εὐρυδία*. *ε*. 197.

Εὐρύοπα, *latè sonans*, vocat. cas. ab *εὐρύοπος*, *ε*, *ὁ*. Them. *ὲψ*, *ἰπὸς*, *ῖ*, *vox*, & *εὐρύ*, *latè*. Poëticè vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt *εὐρύοπα*. *ε*. 229.

Εὐρύοπα, accus. casus ab *εὐρύωψ*, *οπ*, *latum* habens oculum, ab *ὠψ*. Th. *ἐπιβλέπω*, video. *ῥ*. 884.

Εὐρύς, *latus*, *εὐρείη*, Ionicè pro *εὐρεΐα*, *εὐρύ*. *ῥ*. 45. 480.

Εὐρυδῆα, acc. pro *εὐρυδία*, Poëticè; ab *εὐρυδύς*, *ῖ*, *ὁ*, nomen viri, cujus robur longè latèque patet. *α*. 91.

Εὐρύστης, qui habet latum pectus. à *στήθον*, *ε*, *τὴν*, *pectus*, &c. *εὐρύς*, *εἶα*, *ὁ*, *latus*, *a*, *um*. *ῥ*. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. *εὐρυτίωνας*, acc. *ῥ*. 293.

Εὐρώειν, amplam, ab *εὐρώεις*, *squalidus*. ab *εὐρώς*, *ὠτ*, *ὁ*, *caries*, *mucor*. *ε*. 153.

Εὖς, *ῖ*, *ὁ*, *bonus*. *ε*. 50.

Εὐσίφαν, benè coronatus, ex *εὖ* & *σίφα*, *corono*, f. *ψα*. *ε*. 300.

Εὐσφυς, *ὁ* *κ* *ῖ*, cui est elegans pedum forma, à *σφύρα*, *αἰ*, *ῖ*, *malleus*, hinc *σφυρὸν*, *ῖ*, *τὴν*, *malleolus*. item *pes*, qui habet pulcros talos. *α*. 16.

Εὐσπῆς, genit. ab *εὐσπῆς*, *ε*,

ὁ, *ῖ*, benè servans. Th. *αὐζών*. *α*. 273.

Εὖτ' pro *εὐτε* sequente *ἀν*. *εὖτ' ἀν*, *postquam*, adverb. temporis. *ε*. 181.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab *εὖ* benè, & *τέρπω*, *delecto*. *ῥ*. 77.

Εὐτελής, benè perforatus, Poët. *εὐτελής*, accipitur & pro *εὐρύτελής*, *lato ore hians*. Them. *πτεῖν*, *perforo*, *terebro*, f. *πτήσω*. *ῥ*. 863.

Εὐτράχης, dat. ab *εὐτράχης*, *benè currens*, *æquabilis*, *planus*, à *τραχὺς*, *citus*, *velox*. Th. *τρέχω*, *curro*, f. *τρέξω*, p. *διδράμην*, *a*. 2. *ἴδραμι*, n. p. m. *διδρόμι*. *ε*. 599.

Εὐτρεχ, *agilis*, ab *εὖ* & *τρέχω*, *curro*. *α*. 463.

Εὐτοκὺς, benè fabricatam. Them. *πύκν*, *fabricor*. *α*. 136.

Εὐφρων, *ον*, *hilaris*. Th. *φελών*, *mens*. *ε*. 775.

Εὐφροσύνη, *noctes*, à nomin. *ῖ* *εὐφροσύνη*, *nox*. *παρὰ τὴν εὐφροσύνην*, *oblectari*. Them. *φελών*, *mens*. *ε*. 560.

Εὐφροσύνη, *ῖ*, *lætitia*. Them. *φελών*, *mens*. *ῥ*. 909.

Εὐχάς, accus. pl. ab *εὐχή*, *ῖ*, *ῖ*, *precatio*. hinc & *εὐχ*, *ο*, *τὴν*, *honor*. Th. *εὐχόμεναι*, f. *εὐχόμεναι*, p. *εὐχόμεναι*. *ῥ*. 419.

Εὐχόμεναι, *precor*, *εὐχόμεναι*, *præf.* inf. hinc *εὐχολίαν*, Ionicè pro *εὐχολίαν*, ab *εὐχολίαν*, *idem* quod *εὐχή*, *precatio*. Them. *εὐχόμεναι*, *precor*. *ῥ*. 447. *α*. 68.

Εὐαίνομα, *ε*, *clara*, quæ benè audiebat. Th. *ὀνομα*, *ῖ*, *nomen*. *ῥ*. 409.

Εὐωχίαν, *convivans*, *lætus*, *præf.* part. ab *εὐωχίαν*. Thema, *εὐωχίαν*,

- χίη, ἡ, *conuiuium*. s. 477.
 Ε'φ', pro ἐπὶ, præposit. in, super. s. 162.
 Ε'φάθ', pro ἵφαθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἵσταμην, ἵστασθαι, ἵστασθαι. s. 59.
 Ε'φαιον, *ostendebant*, imperf. à φαίω, f. φαῖν, p. πίφασθαι, a. 2. ἵφαιον, a. 1. ἵφηναι, f. 2. pass. φαῖσθαι. θ. 667.
 Ε'φασαν, *dixerunt*, pro ἵφασαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἵφάθ'. θ. 29.
 Ε'φιζόμενος, *insidens*, præf. part. ab ἵζομαι, *sedeo*, f. ἰδύμεαι. s. 583.
 Ε'φίπυσσι, *incolunt*, 3. pers. sing. ab ἵπω, ἵπυμαι, *sequor*. hinc ἰφίπυσσι, præf. part. θ. 366.
 Ε'φίρην, s. 1, *ferebam*. Th. φέρω. f. εἶρω, a. 1. ἵφηναι: s. 118.
 Ε'φίστασαν, *instabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἰφίστημι pro ἰφίστημι, *insto*, *urgeo*. f. ἰπιστήσω, p. ἰφίστησθαι, a. 2. ἰπίστω. s. 258.
 Ε'φίμῃς, *genit. ab ἰφίμῃ*, præceptum. ab ἰφίμῃ, *immitto*. Th. ἵω, *mitto*. s. 296.
 Ε'φίεργε, *adaptavit*, a. 1. ind. ab ἰφαρμόζω. Th. ἄρω, *arpo*. s. 76.
 Ε'φίσταν, *immittebant*, 3. pl. imperf. ab ἵμῃ. Th. ἵω, *mitto*. s. 307.
 Ε'φίμωρος, s, ὁ, *amabilis*, ab ἵμωρος, *desiderium*. Th. ἱμώρω, *desidero*. s. 15.
 Ε'φώρας, *ferebas*, imperf. à φάριω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φάριω, *gesto*. s. 28.
 Ε'φάριον, *ferebant*, imperf. Doricè pro ἰφάριον, à φάριω, Th. φέρω. s. 293.

- Ε'φορμήσασθαι, *aggredi*, a. 1. m. inf. ab ἐρμῶς, *impetu feror*. hinc ἰφορμηθῆναι, a. 1. inf. Them. ἐρμῆ, *impetus*. s. 127.
 Ε'φρόσασθαι, *cogitavit*, a. 1. m. ind. à φροζώ, *eloquor*, *cogito*, *consilio*, f. φω. s. 85.
 Ε'χ', *contine*, pro ἵχ', præf. imperat. ab ἵχω, *teneo*, *habeo*. f. ἵξω. s. 95.
 Ε'χάεσσαν, *infrendebant*, 3. pl. imperf. à χαράσσω, f. ξω, *sculpo*. s. 235.
 Ε'χασσι, pro εἵχ', imperf. Poëticum ab ἵχω. θ. 533.
 Ε'χέτη, s, ἡ, *stiva*, παρὰ τὸ ἵχασθαι, *quia manu tenetur*. s. 467.
 Ε'χίφρονι, pl. ab ἵχφρων, s, ὁ, *cordatus*. Th. φέρω, *mens*, & ἵχω, *habeo*. θ. 88.
 Ε'χθαίρη, *oderit*, præf. subj. ab ἵχθαίρω. Th. ἵχθω, s, ὁ, *odium*. s. 300.
 Ε'χθρὸς, *hostis*, ab ἵχθω, s, ὁ, τὸ, *odium*. θ. 766.
 Ε'χιδνα, *viperæ*, in masc. ἵχιδ, s, ὁ, & ἵχιδαν, *nomen mul.* θ. 304. 297.
 Ε'χόλασσι, *ad iram commovit*. a. 1. ind. act. à χολώ. Thema, χολή, *bilis*. θ. 568.
 Ε'χω, *habeo*, *possum*, *habito*. Imperf. εἵχον, & Ion. vel Poët. ἵχον, f. ἵξω & ἵχισσι, p. ἵχηναι, a. 2. ἵχον, a. 2. subj. ἵχῃ. Præf. inf. ἵχων, & Ionic. ἵχιδναι. s. 207. 457.
 Ε'ω, *suo*. dat. ab εἶς, ἡ, s, ὁ, *suius*, a, um. s. 385.
 Ε'ών pro ὦν, s, ὁ. Ionica prosthetica, ab εἶναι, *sum*. s. 514.
 Ε'ωσφόρον, *luciferum*, ab ἵως, s, ἡ, 4. simpl. *aurore*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Thema est, ἡώς, ὁ, s, ἡ, *aurore*, q. d. *aurea aura*. θ. 381.

Z.

Z *Adios*, genit. Poëticè pro *Ζαδίου*, à *Ζάδιος*, valdè divinus, admirandus, *Ζα* particula in compositione intendit significationem. Th. *Θεός*, Deus. §. 6.

Ζαυδύμων, a. i. Ion. vires intendit. à *Ζαυδύμιον*, quod est à *Ζαυδύμιος*, *εὖ*, vehemens, & hoc ex *Ζα* & *δύμιος*, *εὖ*, *πύ*, robur. §. 928.

Ζειδύργος, fertilis, pro *Ζειδύργος*, ubertim proferens ad vitam sustentandum, ex *Ζη*, quod est *Ζῆν*, & *δύργος*, munus. s. 118.

Ζεύων, *εὖ*, *ν*, nomen proprium mul. q. d. conjugans. à *Ζεύωνται*, jungo. §. 352.

Ζεύς, Jupiter, genit. *διδς*, *διῖ*, *δία*, vocat. *Ζεῦ*. Dicitur & *Ζεῦ*, *Ζηνός*, *Ζηῖ*, *Ζῆνα*, & Doric. *Ζαν*, *Ζανός*, &c. s. 8. 47.

Ζιφύργιος, Genit. Poët. pro *Ζιφύργος*, *Ζιφύργος* ex *Ζῆω*, caleo, & *φίρω*, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. θ. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præf. à *ζηλόω*, *αμυλλορ*. Th. *Ζῆλος*, livor, invidia. s. 23.

Ζηλός, genit. à *Ζῆω*. Vide *Ζεύς*, Jupiter. s. 86.

Ζηπύγος, quæras, præf. subj. Poëticè pro *Ζηπύω* dicitur *Ζηπύω*. s. 400.

Ζοφός, s, *δ*, caligo, inde *Ζοφός*, *εγῖς*, gen. Ion. à *Ζοφερός*, s, *δ*, caliginosus. α. 227. θ. 814.

Ζυγός, jugum, in plurali numero, *Ζυγά*. Them. *Ζυγύνω*, f. *Ζεύξω*, jungo. s. 581.

Ζῆς, vivebat, 3. sing. imperf. à *Ζῆω* Poëticè pro *Ζῆω*, *Ζῆω*, *Ζῆω*.

σκεν, imperf. Poët. pro *ἵζωσκον*. §. 90. 606.

Ζῶη, vivat. (differt à *ζωῇ* vitæ) 3. sing. præf. subj. Vide in *Ζῶη*.

Ζώνησι, dat. plur. pro *ζώναις*, Ionicè, *ἰῶται* in fine est parago-ge Ionica. à *ζώνη*, *ν*, zona. Them. *Ζωνύνω*, f. *ζώσω*, cingo. α. 233.

Ζωός, *ζωή*, *ζωόν*, vivus, a, um. *ζωῆσιν* pro *ζωαῖσιν*, Ionicè, dat. pl. Th. *ζάω*, vivo. α. 157.

Ζῶσι, a. i. Ion. cinxit, pro *ἵζωσι*, à *ζώννυμι*, cingo. *ζώσαντο*, cinxerunt se, 3. pl. a. i. med. pro *ἵζώσαντο*. s. 72. 345.

H.

H Art. præpos. ut, *δ*, *ν*, *π*, hic, hæc, hoc. s. 13.

H^o art. postp. ut *δς*, *νς*, *πς*, qui, quæ, quod. α. 4.

Hⁱ, cui quatenus, α. 85.

H^e, sequente *μῶν*, profecto tamen, adverb.

H^e, erat, 3. imperf. ab *εἶμι*, sum.

H^e *κ* dixit, *ε* *ν* pro *φῆ*, *φῆ* pro *ἴφη*, duplex aphæresis. a. 2. ind. à *φημί*, dico.

H^a, aut. s. 175.

H^ε *ν*, *ν*, pubes. ab Hebr. *Eb*. viror. quod flos est in arbore revirescente, id pubes in homine. est & *ἡῆν*, Dea pubertatis. s. 132. θ. 17.

H^ε *σσι*, annos pubertatis attigisset, 3. sing. a. i. Æol. opt. ab *ἡβάω*, *ω*, & Poëticè, *ἡβάω*. Them. *ἡῆν*, *νς*, *ν*, pubes. s. 132.

H^ε *ν*, 3. singul. præf. act. opt. Atticè, communiter *ἡβάομαι*, *ῶμαι*. Atticè, *ἡβάω*, *νς*, *ν*, ab *ἡβάω*, f. *ἡσῶ*, pubesco. s. 698.

ἡζαζην

Ἡγάγετο, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἡγετο est ἡγάγετο per Atticam reduplicationem) ἡγάγετ', pro ἡγάγετο, *duxit*, verb. ἄγω, duco, t. ἄξω, p. ἡγα, a. i. ἡξα, a. 2. ἡγον, & Attic. ἡγαγον. 9. 901.

Ἡγάθει, *divina*, ἡγάθει, q. d. ἄγειν θεῶν. Them. θεός, Deus. 4. 499.

Ἡγε, a. 2. aet. indic. *abduxit*. Atticè, ἡγαγε, ab ἄγω, f. ἄξω. 4. 994.

Ἡγεμενός, *præeo*, sum dux. Th. ἡγεμενός, f. ἡγεσμενός, duco. 9. 387.

Ἡγεσθοντο, *congregabantur*, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἄγεσθονταί, Poëticè, pro ἄγεισθονταί, *congregor*, hinc imperf. ἡγίριτο, α. 475. Th. ἄγειρω, *congrego*, f. ἄγω, p. ἡγερω. α. 184.

Ἡγήτ', 3. sing. præf. med. subj. pro ἡγήται, *præveniat*. (pro ἄσκησῃτο) si precibus te antevertat, præf. pass. ἡγήται.

Ἡγνοίησεν, *ignoravit*, a. i. aet. ab ἄγνοίω, Poëticè, ἄγνοίω, ex α, & νός, mens. 9. 551.

Ἡγυγόν, pro ἡγυγον, *ducebant*, (3. sing. imperf. med.) ab ἄγω. α. 274.

Ἡδ', 1. 22. tum ἡδ', pro ἡδ'. α. 318.

Ἡδύς, f. g. ab ἡδύς, *suavis*, neut. ἡδύ. Comp. ἡδύων, Superl. ἡδίστος. 4. 40.

Ἡδῆ, *adverb. nuper*, τιμ. α. 172.

Ἡδνίπειαι, *suaviloquia*, ab ἡδύ, & ἵπω, *disco*.

Ἡῖ, *aut*, pro ἦ. α. 207.

Ἡῆλιος, *sol*, Poëticè, pro ἥλιος, Heb. *Hel*, splendor, Græc. ἥλιος, German. *hell*. ἡλίου, Poëticè pro ἡλίε α. 155.

Ἡῆν, *erat*, scil. *licitum*, pro ἡδ', ἥ, Poëticè, ἥα, ἥαι, ἥς, ab εἶμι, sum. α. 15.

Ἡῆρα, dat. pro αἶρα, *aëre*, *caligine*, in mascul. genere *aër*, sed in f. g. *caligo*. Th. αἶρ, αἶρος, 6. αἶρ. 4. 9.

Ἡερωνίδι, *obscuro*, ab ἡερωνίδης, 6. 6, ὁ καὶ ἦ, *obscurus*, ab ἡερ. 6. 6, pro αἶρ, apud Poëtas, pro caligine & tenebris, & ἡδ', forma. Them. ἡδ', *video*. 4. 252.

Ἡερώνης, *tenebrosus*, ἡερώνητος, ab ἡερ, pro αἶρ, αἶρος, 6. αἶρ. 4. 807.

Ἡῆμα, *mores*, acc. pl. ut & ἡῆμα, *domicilia*. ἡῆμα, *habitalia*. α. 167.

Ἡῆται, *patruus*, ἡῆται, vocat. pro ἡῆται, ἡῆται, patruus. Them. θεός, Deus. α. 103.

Ἡῆται, 6. 6, τὸ, *mores*, ἐπὶ κλυτὰν ἡῆται, *furaces mores*. α. 67.

Ἡῆτοι, *volebant*, imperf. ab ἡῆτοι, *volo*. 9. 136.

Ἡῆται, *nomen mul.* 4. 255.

Ἡῆται, *incedebant*, 3. pl. plusq. Alii volunt esse 3. pl. imperf. pro ἴσαν, quia ἦ, initio aliquando abundat. Sunt qui volunt esse 3. person. pl. aor. 1. inusitat. εἴσαν, & Poëticè ἡῆται. Th. εἶμι, 6. α. 170.

Ἡῆται, *immitit*, 3. sing. a. 1. aet. ab ἡῆται, *mitto*. α. 343.

Ἡῆται, *proci*, α. 1. aet. ab ἡῆται, f. ἡῆται, α. 1. ἡῆται, pro ἡῆται, *univeravit*, p. ἡῆται. α. 363. 419.

Ἡῆται, *nomen mul.* 4. 266.

Ἡῆται, *nomen mul.* α. 86.

Ἡῆται, *nomen viri.* α. 3.

Ἡῆται, α, ἦ, & ἡῆται, α, ἡῆται.

ἤλεκτρον, à λήκτρον, lectus.

Th. λίγρον, cubo. α. 142.

ἤλαυνε, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλῃμι, erro, vagor. Attica reduplicatione, pro ἤλαυνε. Th. αἰλάομαι, ἄμαι, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἤλαύνω, f. ἴστω, in pl. perf. ἤλαλάναι, ου, τε, & cum augmento temporali in pl. ἤλαλαιντο, discurrebant. α. 143.

Ἡλθ, venit. a. 2. Vide ἡλθην. α.
81.

Ἠλικάπτεω, gen. Ion. ab ἡλικάῳ, τῷ, ἑ, ἦ, tam altus locus, ut foli uni sit pervius, ab ἡλίῳ, foli, Æolic. ἡλίῳ, δε βαίνω, co. S. 422.

ἤλπιον, peccavit, a. 2. αἶθ. ab
ἐλπίζω, vel ἀλείπτω, a. 2. ἡλπιον.
α. 80.

ἤλθομεν, venimus, præf. med.
ἀφ' ἑορταίου. Vide ἤλθον. §. 619.

ἤλθεν, venit, a. 2. & per syn-
copen, ἦλθεν, ab ἔρχομαι, ve-
nio, f. ἐλθόντως, p. m. ἤλυθε,
a. 2. m. ἤλθισιν.

H₂SO₄, 70%, nomen regis.
9.085.

ἄρενας, *arenos*, genit. ab ἄρενας, Ionicè pro ἀρενάς, ενί. Idem quod ψαμαθίδης, *arenosus*. Th. ψάμμα, *s*, *h*, *arena*. *m.* 360.

ἡμέρα, dies, gen. ἡμέρας, ἡμερῶν.
hinc ἡμερῶν, diurnus. Th.
ἡμέραν, ας, ἡ, dies. s. 176.
419. 778.

ἔρομαι, imperf. augmentum Atticum, sic ἔρομην, προέρομην, ἀέρομαι, futurus sum. f. ἐροίμην. §. 478.

H. sp., & , sequente plerumque,
sol., & . s. 339.

Ἡ' ἄρ' οὖν, part. præf. ab ἡμεῖς, *sedes*.
s. 501.

Ἡμέρη, Ionicè, pro ἡμέρας, dies.
s. 825.

Ἡμερολογίον, *u*, qui tota die dor-
mit, epitheton furis, ab ἡμέρας,
dies, & κρίτη, *u*, *n*, lectus.
x. 605.

Ἡμεῖς, nostrum, ἡμεῖς, ἡ-
μεῖς, dat. pl. Ion. Th. ἡμεῖς,
ego. α. 367.

Ἡμεῖς, α. 1. ind. aēt. ab αἰμαί, μετο, f. ἴσθι, p. ἥμιν, hic per tmesin, pro αἰπύμεν. 9. 181.

Ἡμίθεοι, *semidei*, ab ἡμῖνος, &c.,
dimidius, & θεός, Deus. s. i 60.

ἡμίανον, gen. pl. ἡμιόνους, dat.
pl. ab ἡμιόνου, α, ο̅ κ̅ι̅ η̅, *mili-*
nus, q. d. femiasinus, ab ἡμι-
ονος, dimidius, & ο̅ κ̅ι̅ η̅, α, *afinus*.
s. 46.

ἥμιον, dimidium, in masc. ἥμι-
ους, in f. ἥμιονα. s. 40.

Ἡμῶν, quando, adverb. s. 420.

ἤμῶν, *metebant*, 3. pl. imperf.
act. ab αἰμῶν, *meto*, f. ἤσω. α.
288.

ἦ, erat, 3. pers. imperf. ab ἔμει;
sum. n. 178.

H^b, quam, acc. ab ^đ, ð, a. 408.

Нѣ, ꙗ, про ꙗѣ, аѣ, верò пер
aphæresin, про ꙗѣ. г. 401.

H'ia, α, i, habena. α. 323.

Ἡρώχη, nomen mul. *agilatrix*. α.
83.

*Hypēsis, fortitudinis, genit. ab ὑπο-
εία, idem quod ἀνδρεία. The-
ma, ἀνὴρ, vir. §. 516.*

H' *iva*, quam, acc. ab *ivā*, *ōva*,
ōn, gen. *ivā*, *ivā*, s. 761.

Ἡρίοχος, s, auriga, q. d. τῆς
 χειρὸς ἔχειν, qui manus habenas
 tenet, equosque quod libet in-
 fleat. n. 323.

Hic, **jussit**, **imperf.** vel **præt.**
med.

- med. ab αἰώω, jubeo, αἰώω, pro αἰώω, jussit, a. 1. aet. f. αἰώω, a. 68. a. 479.
- Ἡῆς, genit. ab ἡῆς, aurora. Vide in ἡῆς. a. 724.
- Ἡπερ, αἰῶ, τὸ, jecur. a. 524.
- Ἡπερ, a. ἡ, Epirus, terra continens. a. 189.
- Ἡππε, Poëtice, προῖππε, deinae. ex ἡπ, & ἡπ, postea. a. 292.
- Ἡπερπύου, part. a. 1. aet. qui decipit, ab ἡπερπύω, decipio, q. d. αἰπύω ἐπὶ, infinitis vocibus, impostores sunt verbosi. Th. ὁψ, ὁπ, ἡ, vox. a. 55.
- Ἡπ, a, placidus. a. 235.
- Ἡπ, profectus. a. 92.
- Ἡπυον, imperf. clamabant. Th. αἰπύω, f. ὕπω, sono. a. 316.
- Ἡεκλής, ἡ, ἡ, Hercules, propter carminis dimensionem legendum est hic τὸ ἡεκκληῖ, tamquam ἡεκκληῖ. hinc ἡεκκληῖα, Herculeia. Thema, κλειώ, celebro. a. 318. a. 115.
- Ἡεκκον, imperf. proficindebant, ab ἡεκκω, scindo, f. ξω. a. 287.
- Ἡεῖσα, sustinuit se, a. 1. med. ab ἡεῖσω, f. εἰσω, sulcio. a. 362.
- Ἡῆδον, pro ἡῆδω, Doricè, venabantur, à ἡῆδω, venor. Them. ἡῆδ. Alii scribunt, ἡῆδω, imperf. Doric. esse, pro ἡῆδω, ab αἰῆδω, capio, f. ἡῆδω, p. ἡῆδω, imperf. ἡῆδω, ἡῆδω, a. 2. εἰδω. a. 302.
- Ἡῆδ, fupo, pro ἡῆδ, Ionicè ἡῆδ, verò videtur per metathesin dici, pro αἰῆδ. a. 314.
- Ἡελένεια, mane genita, propriè vere nata. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. a. 381.
- Ἡελαῖος, nomen fluvii. a. 338.
- Ἡελεν, contendit, a. 1. aet. ab ἡελέω, rixor, f. ἡελε. Th. ἡελε, ἡ, contentio. a. 928.
- Ἡελε, a. 2. ind. cecidit. Thema, ἡελε, f. ψω, everto. a. 421.
- Ἡελεσεν, rapuit, a. 1. ind. ab ἡελεσέω, rapio, f. ἡελεσέω, & Dor. ξω, p. ἡελεσέω, a. 2. pass. ἡελεσέω, p. m. ἡελεσέω. a. 914.
- Ἡελεον, haurebant, imperf. ab ἡελεώ, f. ὕπω. a. 301.
- Ἡελε, αἰῶ, ὁ, heros. a. 37.
- Ἡε, fua, genit. ab ἡε, ἡ, ὁ, fua, a, m, ἡε παρὰ μητρὸς, à fua matre. a. 18.
- Ἡεον, erant, 3. pl. imperf. ab ἡε, fua, a. 111.
- Ἡελεω, pro ἡελεω, per pleonasmum ἡε, est. 3. dual. imperfecti ab ἡε, fua, a. 50.
- Ἡεδα, fuisti. 2. singul. imperf. ab ἡε, fua, a. 119.
- Ἡεδιον, imperf. edebant, ἡεδιον, comedebat, ab ἡεδιω, edo, f. ἡεδιω, p. ἡεδιω. Th. ἡεδιω, edo. a. 147.
- Ἡεῖδον, nomen auctoris, ex ἡεῖς, ιως, ἡ, delectatio, & ὁδός, via, q. d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. a. 22.
- Ἡε, pro αἰς, quibus, Ionicè, ab ἡ, quæ. a. 904.
- Ἡεσιν, fuis, pro αἰς, ab ἡε, ἡ, ὁ, fuis. a. 47.
- Ἡεσιν, fuis. 3. sing. præs. subj. pro ἡ, σιν, est paragoge Poëtica, ab ἡε, fua, a. 111, sic Homerus ἡελῆσιν, pro ἡελῆ, ἡελῆ. a. 408.
- Ἡεσάζοντο, 3. pl. imperf. ab ἡεσάζω, f. σῆμα, amplector.
- Ἡεσον, Atticè, ἡεσον, minus. ab ἡεσον, ὁ, minor. à positivo μικρός, parvus, caret superl.
- Ἡε, Poët. pro ἡε sedebat. 3. sing. imperf. ab ἡε, fua, a. 214.
- Ἡεσυχί, a.

- Ἡσυχίαι**, *quieti*, ab ἡσυχος, *quietus*.
θ. 763.
- Ἡπ**, *hacque*. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet ob seq. dict.
encliticam πι. sic & ἦτ'. s. 318.
Th. ἦ, aut, sive. s. 20.
- Ἡπ**, *verè*, certè, adverb. α. 79.
- Ἡπς**, quæ. ὅς πς, ὅ π. Vide λῷ π-
τα. s. 406.
- Ἡπι**, *sive*, *sem*. Them. ἦ, aut.
s. 166.
- Ἡπτε**, τὸ, cor. s. 360.
- Ἡπόμενος**, pulchricomæ, genit. ἡπόμε-
νος, & poëtice ἡπόμενος, poëtice
ἡπόμενος, ex εὖ & ἡμέρος, πς, ἦ,
coma. θ. 625.
- Ἡπὺς**, accus. ab ἡπὺς, *bonus*. Them.
εὖς, εἰς. ὅ, bonus. θ. 817.
- Ἡπύξωτο**, 3. sing. imperf. pass. ab
αὐξάνωμαι, pro αὐξάνομαι, *augeo*,
pert. αὐξήσωμαι, a. 1. pass. αὐξή-
σω. f. 1. med. αὐξήσεσθαι. Th.
αἰξω, *augeo*.
- Ἡφαιστος**, s, ὅ, *Vulcanus*, sic dici-
tur, ab αἶψω, *accendo*, & αἰσίνω,
destruo, fabricorum metallicorum
Deus. α. 319.
- Ἡχί**, 3. person. præf. act. verb.
ἡχίω, ἡχίω, *sono*. Them. ἡχες,
s, *sonus*.
- Ἡχίται**, pro ἡχίται, *vocativus*. Th.
ἡχες, s, ὅ, *sonus*. unde ἡχί, fra-
gor. s. 382. α. 438.
- Ἡχίτης**, ἡχίτης, ὅ, *sonorus*, ab ἡχες,
sonus. θ. 767.
- Ἡχθής**, a. 1. act. ab ἡχθίω, *odio*
prosequor, f. αἰῶ, p. ἡχθής.
Th. ἡχθίς, εἰς, τὸ, *odium*.
θ. 138.
- Ἡχθόντες**, 3. pl. imperf. ab ἡχθί-
ωμαι, *succenseo*. f. ἡχθόμενος, vel
ἡχθόμενος. Them. ἡχθές, εἰς, τὸ,
pondus. θ. 155.
- Ἡχέ**, εἰς, ὅς, ἦ, *sonus reciprocus*,
Echo, ab ἡχες, *sonus*. α. 279.
- Ἡώς**, εἰς, ὅς, ἦ, *aurora*, acc.
ἡώς. ἡώς, εἰς ἡώς, *circa auro-
ram*, & ἡώς θ', *auroράτῃ*,
pro ἡώς π. vel ἡώς π. s. 550.
θ. 372.

Θ.

, pro π, ε. s. 554.

Θαλαμῖα δῶρα, *ligna tha-
lamo vel ædibus struen-
dis apta*. Th. θαλάμη, s, ὅ,
thalamus. s. 807.

Θαλίη, *nomen mul.* (pro θαλία,
ας, ἦ,) *Ionice*, à θαλάω, *virco*.
θ. 245.

Θαλίαι, *convivia*, θαλίαι, dat.
pl. *Ionice*. Them. θαλάω, *virco*.
s. 115.

Θάλασσα, s, ὅ, *mare*. s. 164.

Θάλαμα, *nomen Musæ*, ut Poætæ
fixerunt. θ. 77.

Θαλερός, ἡ, ὅς, *in flore existens*,
à θαλάω, f. λαῶ, *floreo*, *virco*.
θ. 138.

Θάλασσαν, *florent*, præf. ind. à
θαλάω, f. αλαῶ, *virco*, *floreo*.
s. 236.

Θαλφθής, *calefactus*, a. 1. part.
pass. θαλφθής. F. ψω. θ. 864.

Θαμῶς, *frequentè*, crebrò, ad-
verb. s. 362.

Θάνατις, s, & θανάτιος, *Ion. mors*.
Th. θνήσκω, f. θνήσκωμαι, *morior*.
s. 155.

Θανέειν, *mori*, a. 2. inf. θάνειν. a. 2.
act. opt. à θνήσκω, *morior*. f. 2.
θνήσκωμαι. f. 1. pass. θνήσκειν. p.
τίθηται. a. 2. ὁ θνήσκων. p. m. τίθηται.
s. 175.

Θάπτειν, *sepelivit*, imperf. *Ionice*.
verbi θάπτω, *sepelio*, f. ψω, p.
τίπτω, aor. 2. ἔπειπον, *præf.*
med. τίθηται. α. 472.

Θάρσος, εἰς, τὸ, *animi præsen-
tia*, (*fiducia*) θάρσος, *audacia*.

Hinc

- Ἦνec ἡμετέρας, a. 1. part. verb. ἡμεσίω, fiduciam habeo. s. 319. s. 186.
- ἡμεσίω, f. ἡμῶ, fiduciam affero. ἡμεσίωσι, præf. part. Th. ἡμεσίω, s. 186, π, fiducia. a. 326.
- ἡμεσίω, celerius, comparat. pro πύχον, ex πύχος, celer. a. 95.
- ἡμῶς, π, res mira, ἡμῶς ἰδῶς, mirum visu. Th. ἡμῶς, f. σ, miror. a. 140.
- ἡμῶς, genit. à ἡμῶς, αἱ, nomen viri. s. 265.
- ἡμῶς, α, ἡ, Dea, ἡμῶς, gen. Dor. pl. num. & ἡμῶς, Æolicè. a. 338. s. 41.
- ἡμῶς, imperf. pro ἡμῶς, discurrebat, à ἡμῶ, curro, f. ἡμῶς, a. 214.
- ἡμῶς, Ionicè pro ἡμῶς, deabus. Vide ἡμῶ. s. 62.
- ἡμῶς, ὦ, ὦ, cum admiratione spectandus, à ἡμῶ, cum admiratione spectro. Th. ἡμῶς, spectro, contemplor. f. ἡμῶς, Ionicè ἡμῶς.
- ἡμῶς, nomen mul. & ἡμῶς, divinam, Ionicè pro ἡμῶς, à ἡμῶ, α, ο, adjunct. Th. ἡμῶς, Deus. s. 371. s. 32.
- ἡμῶς, 3. perf. præf. sub. ponat, h. e. faciat, more Hebræorum, à ἡμῶ, pono, pro quo Poëtæ ἡμῶς, ficut pro πῶς, πῶς. vel est aer. 2. Poët. pro ἡμῶς, à ἡμῶς, pono, a. 2. ἡμῶς. s. 556.
- ἡμῶς, a. 2. act. infinit. à ἡμῶς, pono, f. ἡμῶς, a. 2. ἡμῶς. s. 815.
- ἡμῶς, divinus, gen. ὦ, vel Ion. ἡμῶς. a. 138.
- ἡμῶς, volens, præf. part. f. g. à ἡμῶς, F. ἡμῶς. s. 446.
- ἡμῶς, dat. pl. à ἡμῶς, idem quod ἡμῶς, fundamentum. s. 816.
- ἡμῶς, ponere, Ionicè pro ἡμῶς, a. 2. inf. à ἡμῶς, pono. s. 61.
- ἡμῶς, ὦ, vel ὦ, ἡ, jus, acc. ἡμῶς. ἡμῶς, gen. pl. pro ἡμῶς. Ionismus enim ille non habet locum in Genit. declin. 5. simplicium, nisi dicamus ἡμῶς esse à ἡμῶς, ἡς. ἡμῶς, ἡ, ὦ, legibus consentaneus. s. 137. s. 235. Est & ἡμῶς, nomen Deæ. s. 16.
- ἡμῶς, nomen mul. quæ sapit ex legibus. a. 356.
- ἡμῶς, ὦ, ὦ, nomen mul. s. 261.
- ἡμῶς, forma Deum referens, ex ἡμῶς, & ἡμῶς, forma. Th. ἡμῶς, video, s. 350.
- ἡμῶς, divinitus data, à ἡμῶς, do. s. 320.
- ἡμῶς, Deus, gen. ἡμῶς, & ἡμῶς, Ion. a. 415. dat. pl. Ion. ἡμῶς, ἡμῶς. a. 28. ἡμῶς, adverb. ex Deo. s. 871.
- ἡμῶς, præf. inf. act. à ἡμῶς, famulor, servio. f. ἡμῶς. Th. ἡμῶς, ὦ, ὦ, minister. s. 135.
- ἡμῶς, ὦ, ὦ, minister famulus. s. 100.
- ἡμῶς, ἡμῶς, π, ætas. s. 502.
- ἡμῶς, ὦ, ὦ, calidus. Th. ἡμῶς, f. ἡμῶς, & Æol. ἡμῶς, calefacio. s. 696.
- ἡμῶς, a. 2. med. infinit. à ἡμῶς, pono. s. 23.
- ἡμῶς, divina, per syncopen pro ἡμῶς, Deo similia, ex ἡμῶς, & ἡμῶς, similis sum. a. 24.
- ἡμῶς, ὦ, divina. à ἡμῶς, ὦ, ὦ, divinus. Th. ἡμῶς, ὦ, ὦ, ὦ, vaticinus. a. 383.

Θείης, nomen mul. §. 244.
 Θέτο, fecit, pro ἔθετο. ab ἐθέλω.
 a. 2. med. verbi πῆμι, pono.
 §. 886.
 Θείων, gen. pl. part. Alii Θείων-
 των, à Θείω, curro. At illi, à Θείω,
 exhibeo me videndum. α. 146.
 Θήκη, ἡ, nomen urbis. Θήκης, &c.
 α. 105.
 Θεοαγῆνης, ἱ, ὁ, ex urbe The-
 barum oriundus, à γαίνομαι,
 nascor. §. 530.
 Θήγῃ, acuit, 3. perf. præf. ind. à
 θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.
 Θηγὲν, mirandum. à θείομαι. Th.
 θάομαι, ὤμαι, σπεῖο. θήσον-
 ται, suspicient, f. 1. à θείομαι.
 s. 482. θ. 31.
 Θήκω, a. 1. ind. θήκετο, a. 1. med.
 verbi πῆμι, pono. f. θήσω, a.
 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθλω. α. 465.
 Θήλυς, s, ὁ, vel ἡ, foemineus.
 θήλεια, foemina. §. 667. θηλυ-
 πύγων, gen. Æolic. à θηλυπύη.
 comparat. à Them. θήλυς, εια,
 foemineus. α. 295. α. 4.
 Θεσαυρός, s, ὁ, thesaurus. s. 717.
 Θήρ, ῥος, ὁ, fera, in pl. θῆρες, dat.
 θῆρεσι. s. 277.
 Θηροδίης, pro θηροδικῆς, Poëtic. à
 θηροδῆς, venator. θηροδικῆς, in
 pl. à θηρεύω, venor. Th. θῆρ,
 fera. α. 388.
 Θητίς, acc. à θητεύς, nomen viri.
 α. 182.
 Θῆς, accus. sing. servus, à θῆς,
 θητὲς, ὁ, servus, θῆσας, ης, ἡ,
 ancilla. s. 602.
 Θνήσκον, moriebantur, pro ἔθνη-
 σκον, 3. pl. imperf. verbi, θνή-
 σκω, morior. Vide in θνήσκω. s.
 117.
 Θνητὲς, s, ὁ, mortalis, θνητὴ,
 θνητοῖσι, à θνήσκω, morior. α. 73.
 s. 88.

Θοίση, ης, ἡ, epulum. hinc θουάων,
 epulor. α. 114.
 Θοός, s, ὁ, celer. α. 97.
 Θόρη, defiliit, a. 2. act. à θορέω,
 vel θόρω, salio. α. 392.
 Θόρον, defilierunt, imperf. pro
 ἔθορον, à θόρω, salio. α. 370.
 Θοός, adverb. celeriter. Th. θοός,
 s, ὁ, celer. α. 418.
 Θρασύς, f. g. à θρασύς, audax.
 Th. θάρατος, s, ὁ, τὸ, fiducia. α.
 263.
 Θρασύκωρδῃ, audaci præditus
 corde, à θρασύς, audax, hoc à
 θάρατος, s, ὁ, fiducia, & κωρδία,
 ας, ἡ, cor. α. 448.
 Θραπῆς, educationis præmia.
 Them. θράψω, f. θράψω, alo. s.
 188.
 Θρέψῃ, a. 1. pass. Ion. à θρέψω,
 alo, f. ψω, p. φω, a. 2. ἔτρεφον,
 p. m. πέτρεφα. hinc & θρέψασα,
 a. 1. part. θρέψε, pro ἔθρεψε,
 a. 1. §. 198. 328.
 Θρηκίς, genit. à θρηκῆ, Thra-
 cius, à θρηξ, ηρος, Thrax, no-
 men gentile. s. 553.
 Θρήκη, ης, ἡ, Thracia, nomen re-
 gionis. s. 507.
 Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατῆρα, &
 θυγατῆρα Poëticè, vocat. ἡ θυ-
 γατηρ. α. 3. §. 265.
 Θύς, æstuabant, imperf. Ionic. à
 θύω, maeto, & impetu feror.
 §. 848.
 Θύλλα, ης, ἡ, procella. §. 742.
 Θύσας, victimis, dat. pl. Ionic. à
 θύω, s, ὁ, τὸ, victima, à θύω,
 immolo. s. 338.
 Θυήεις, s, ὁ, redolens, ὁ, à Th.
 θύω. f. ύω, maeto. θ. 558.
 Θυμολγία, accusativ. à θυμολγῆς,
 afferens dolorem in animo, ex
 θυμός, animus, & ἄλγος, ιος,
 dolor. θ. 619.

Θυμῆς

θυμῆσσι, a. i. part. f. g. pl. succensentes, à θυμῶσι, irascor, F. θυμῶν, a. i. act. θυμῶν, hinc part. a. i. act. θυμῶν, ασι, ασι. Them. θυμῶν, ira. α. 267.

θυμωρόειν, præf. inf. à θυμωρόειν, animum exedo tristitia, ex θυμῶν, animus, & βροχῶν, pabulum, esca. α. 799.

θυμωλόειν, acc. sing. à θυμωλόειν, leonino animo pradtus, ex θυμῶν, animus, & λῶν, οἶον, leo. 9. 1007.

θυμωφύειν, acc. à θυμωφύειν, animum labefactans, ex θυμῶν, animus, & φύειν, corrumpo. Th. φύειν, corrumpo. α. 717.

θυμῶν, ὅ, ὅ, animus, ira. α. 381.

θυῶν, θ. 131. furens, part. præf. act. g. n. à θυῶν, μακτο, cum impetu feror. α. 620.

θύρῳ, adverb. foras, θύρῳ, foras, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θυῶν, janua. α. 97. 365.

θύσαντοι, αἱ, villi, seu nodi, quales dependent à crumenis, sumbriz. α. 225.

θύων, præf. part. à θυῶν, sacrifico. sumitur & θυῶν, pro θυῶν, impetu quodam feror: item furo. hinc θυῶν, q. d. θυῶν τὸ θυῶν, à sacrificiis enim solebant epulari. 9. 109.

θύον, acc. à θυῶν, α, sedile, pro θυῶν, α, τὸ, à θυῶν, sedeo. Th. θυῶν, ὅ, ὅ, celer. α. 493.

θύρεα, thoracem, acc. pro θυῶν, Ionicè, à θυῶν, α, α, ὅ, Ionicè mutatur α in η, θυῶν, rectius: unde θυῶν, ξη, rectius armis seu lorica pectus, α. 19.

per syn. speciei α, θυῶν, θυῶν, armantur, præf. ind. 9. 431.

θυῶν, nom. pl. θυῶν ἔργα, admiranda opera, θυῶν, Ionicè, idem est quod θυῶν, & hinc θυῶν, pro θυῶν, Ioa. Th. θυῶν, f. α, miror. α. 165.

I.

Ἰάλλω, volitabant, 3. pl. imperf. pro præf. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. α, 9. 269.

Ἰάνειν, αἱ, ἡ, nomen mul. ex ἰά, sola, & ἄνειν, quæ sola animo virum imitatur. 9. 536.

Ἰάνειν, nomen mul. ab ἰάλλω, calesfacio. item, exhalo, latitudo perfundo. 9. 349.

Ἰάπιδος, gen. Ion. ab ἰάπιδος, nomen viri, ab ἰάπιδος, mitto. item, maledictis laceffo, ἰάπιδος, vocat. casus, filius Japeti, à ἰάπιδος. α. 54.

Ἰάπιδος, dat. nomen viri, ab ἰάπιδος, f. ἰάπιδος. 9. 970.

Ἰάχῃ, ἰάχῃ, 3. pl. imperf. act. verb. ἰάχῃ, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχῃ, οἶον, hinc ἰάχῃ, clamor. 9. 69. α. 441.

Ἰάλλω, ὅ, ἡ, nomen viri. α. 474.

Ἰάλλω, sudorificus, ab ἰάλλω, ἰάλλω, τὸ, sudor. idem quod ἰάλλω, ὅ, α. 415.

Ἰάλλω, a. 2. act. imperat. ab ἰάλλω, video, f. ἰάλλω, a. 2. ἰάλλω, & ἰάλλω, in part. ἰάλλω, οἶον, & ἰάλλω, pro ἰάλλω. α. 445.

Ἰάλλω, idem quod ἰάλλω, ὅ, α, α, α. 19.

I.

- Ἰδῆ**, æstu, dat. sing. ab ἰδῆς, αἶθερ, sudor. α. 397.
- Ἰδῆν**, a. 2. act. infinit. ἰδῆναι, a. 2. med. infinit. ab ἰδῆναι, video. Vide ἰδῆ. α. 166.
- Ἰδῆς**, genit. ἰδῆς, Mons Creta, sic dictus, quod ex eo longè lateque licuerit circumspicere. β. 1010.
- Ἰδῆς**, videris, 2. sing. a. 2. act. subj. ab ἰδῆναι, video. α. 335.
- Ἰδῆς**, pro ἰδῆς, & hoc per synopen, pro ἰδῆς, scimus, ind. præf. 1. pl. Th. ἰδῆς, scio. Imperat. ἰδῆς, & ἰδῆς. β. 27. Hinc ἰδῆς, peritus & ἰδῆς, peritia, dat. pl. Ion. ἰδῆς, β. 377.
- Ἰδῆς**, 3. plur. a. 2. med. indic. aspexerint, ab ἰδῆναι, video. β. 451.
- Ἰδῆς**, periti, ab ἰδῆς quod est ab ἰδῆς, scio. α. 351.
- Ἰδῆς**, αἶθερ, οἶ, ἡ, provida, sic καὶ ἰδῆς, dicitur, formica. Th. ἰδῆς, scio. α. 778.
- Ἰδῆς**, acc. ab ἰδῆς, αἶθερ, οἶ, sudor, per metonym. effecti labor molestus. Thema est, ἰδῆς, αἶθερ, sudor. α. 289.
- Ἰδῆς**, αἶθερ, οἶ, nomen mul. quasi αἶθερ, gnara. β. 352.
- Ἰδῆς**, emittentes. part. præf. g. f. pl. num. ab ἰδῆς, mitto, alii scribunt ἰδῆς, idque Æolicè, imperf. ἰδῆς, αἶθερ, 3. pl. ἰδῆς, f. ἰδῆς, p. ἰδῆς, a. 1. ἰδῆς, a. 2. ἰδῆς, αἶθερ, ἡ, præf. pass. ἰδῆς, a. 1. pass. ἰδῆς. β. 10. 43.
- Ἰδῆς**, Ionicè, pro ἰδῆς, Atticè, præf. inf. ab ἰδῆς, ubi Iones αἶθερ, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἰδῆς, mitto. α. 596.
- Ἰδῆς**, cupientes, part. præf. m.
- ab ἰδῆς, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἰδῆς, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.
- Ἰδῆς**, ire, ab ἰδῆς, eo, pro quo etiam dicitur ἰδῆς, αἶθερ ἰδῆς, perrexit ire. α. 40.
- Ἰδῆς**, ἡ, οἶ, sacer. item, magnus, immensus, ἰδῆς, Ionicè, pro ἰδῆς. ἰδῆς, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἰδῆς, pro ἰδῆς, ἰδῆς, facere sacra, h. e. sacrificare, ἰδῆς (pro ἰδῆς, in f. g.) Doricè. β. 1014. α. 201. β. 417. α. 336.
- Ἰδῆς**, trahat, ab ἰδῆς, mitto, spiritu differt, ab ἰδῆς, eo, de quo paullo antè. β. 806.
- Ἰδῆς**, dat. sing. nomen viri, ab ἰδῆς. β. 1000.
- Ἰδῆς**, ab ἰδῆς, αἶθερ, οἶ, idem quod αἶθερ, rectus, ἰδῆς, dat. plur. Ionic. α. 36.
- Ἰδῆς**, præf. imperat. accede, ab ἰδῆς, vel ἰδῆς, eo. α. 493.
- Ἰδῆς**, justos, dat. pl. Ion. paragoge ab ἰδῆς, αἶθερ, οἶ, cujus judicia sunt recta, ab ἰδῆς, αἶθερ, οἶ, rectus, a, um. & ἰδῆς, jus.
- Ἰδῆς**, dirigit, 3. sing. præf. ab ἰδῆς, dirigo. Th. ἰδῆς, αἶθερ, οἶ, rectus. α. 7.
- Ἰδῆς**, pervenit, ab ἰδῆς. Th. ἰδῆς, f. ἰδῆς, a. 1. ἰδῆς, venio. β. 697.
- Ἰδῆς**, similis, & αἶθερ, ab ἰδῆς, similis sum. α. 304.
- Ἰδῆς**, a. 1. ind. ab ἰδῆς, supplico. Th. ἰδῆς, αἶθερ, οἶ, supplex. α. 13.
- Ἰδῆς**, supplicibus, dat. pl. Ion. ab ἰδῆς, αἶθερ, οἶ, supplex. α. 327.
- Ἰδῆς**, aor. 2. med. ἰδῆς, αἶθερ, οἶ, pervenit ad immortales. Vide in ἰδῆς. β. 286.

Ἰδῆς

Ἰκῆαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκῆ, ab ἰκνέομαι, venio, f. ἴξομαι, p. ἴγμαι, a. 2. m. ἰκνέω, u, εἶ, & in 3. plur. ἴκοντο, in aor. 2. subj. ἴκωμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκταρ, Adverb. celerrimè, ἀπὸ ἱκίαζ. Th. ἰκνέομαι. §. 691.

Ἰκτο, per syncopen pro ἴκτο, pervenit. a. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκῆαι. §. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab ἴλαο, propitius, Atticè ἴλιος. s. 340.

Ἰλάσκεαζ, præf. inf. ab ἰλάσσομαι, placo. Th. ἰλάω. s. 338.

Ἰμείσας, Poëticè pro ἰμείσας, part. a. 1. act. à verbo ἰμείζω, loris cado, f. ἰμείσω. Th. ἰμείζω, ὅ, lorum. §. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶ, hinc ἰμείρω, desiderium, & ἰμειρόντας. acc. plur. desiderabiles, ab ἰμειρόμαι, ἴσα, u. Th. ἰμείρω. a. 31. s. 617. §. 359.

Ἰν, pro ἴνα, ut. s. 546.

Ἰνώ, ὅ, ἡ, valida, nomen mul. ab ἰς, ἰνός, ἡ, robur, fibra. §. 976.

Ἰξῆ, 3. sing. a. 1. act. indic. Th. ἰκω, venio, f. ἴξω, a. 1. ἴξα. a. 32.

Ἰξῆαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἴξῃ, ab ἰκνέομαι, ἔμαι, f. ἴξομαι, Præf. pass ἴγμαι, a. 2. med. ἰκνέω, u, εἶτο. s. 477.

Ἰοκιδία, acc. sing. in nom. ἰοκιδής, ἰο, niger, ab ἰόν, u, τὸ, violæ purpurea, nigricans, & εἶδος, εἶ, forma, & hoc ab εἶδω, video. §. 3.

Ἰόλαο, u, nomen peri-issimi auri-gæ. Iolaus, q. d. ἰός ἔλασ, jaculum seu telum populi. a. 78.

Tom. II.

Ἰόντα, euntem, a. 2. act. part. ab ἴμι, eo. part. a. 2. act. ἴων, ἴσσαι, ἴον. §. 773.

Ἰοχίαιρα, αι, ἡ, sagittis gaudens, ex ἰός, εἶ, ὅ, telum, & χαίρω, gaudeo. §. 14.

Ἰππίδαμω, equorum domitor. ἴππος, & δαμῶ, domo. a. 346.

Ἰπποδόν, nomen mul. celer instar equi. vel valdè celer. Nana ἴππο in compositione quandoque auget, sic & βε quod est ex βύς, ut βύλυμο. §. 251.

Ἰπποδόν, nomen mul. valdè intel-ligens. §. 251.

Ἰππο, equus, dat. pl. Ion. ἴπποισιν. a. 341.

Ἰππότε, vocativi casus. ab ἴππο-της, u, ὅ, eqnes, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. a. 216.

Ἰπποκρήνη, equi fons. Nomen fontis, in Boeotia, non procul ab Helicone monte. §. 6.

Ἰρη, ηκ, ὅ, Ionicè, pro ἰρεαζέ-ας, ὅ, accipiter. s. 203.

Ἰρις, ἰδς, ἰριος, & ἰριως, ἡ, iris in accus. ἴριν. §. 780.

Ἰς, ἰνός, ἡ, vis, ἰς ἀνέμω, vis ven-
ti. §. 332.

Ἰσ, pro ἴσα, ab ἴσως, par. s. 350.

Ἰσων, ibant, 3. pl. imperf. act. ab ἴμι, eo. imperf. εἶν. a. 2. ἴων, pl. perf. m. ἦεν. §. 68.

Ἰσασι, & ἴσασιν, 3. pl. ab ἴσμαι, scio. s. 40.

Ἰσων, parem, æqualem, ab ἴσως, par. s. 327.

Ἰσων, æquale, scilicet prima in ἴσως est anceps, & proinde scribitur etiam ἴσως, quum prima corripitur. s. 752.

Ἰσσοῦσαι, pro ἰσσοῖσαι, præf. med. infinit. æquare, ab ἴσσω, ὦ,

R

αἰνοῦ

αἰμο. Them. ἰσϙ, ς, ὁ, par.
 s. 562.
 Ἰσοφαρίζει, *aquirat*. q. d. ἴσους
 φέρει. s. 430.
 Ἰσμερός, part. præf. pass. ἰσμερός,
 stans, genit. Ion. ἰσμερόιο, ab
 ἰσμερῶ. s. 569.
 Ἰσσοῦ pro ἰσσοῦ, 2. sing. præf. pass.
 imperat. ab ἰσημι, sto, f. ἴσσω,
 a. 2. ἴσσω. a. 449.
 Ἰσίων, Ionicè pro ἰσίων, ab ἰσίων,
 ας, ἦ, *Vesta*, focus. θ. 454.
 Ἰσδοῦναι, *stiva*, dat. singul. ab ἰσ-
 δοῦναι, temo, stiva. ab ἰσός, te-
 la, quod ab ἰσημι, sto, & βῆς
 bos. s. 435.
 Ἰσθρ, *telam*, accus. ab ἰσός, ῥ, ὁ,
 tela, & malum navis. Them.
 ἰσημι, sto. s. 64.
 Ἰσσοῦ, ab ἰσσοῦ, ορῶς, ὁ, ἦ, *gnarus*,
 sciens. s. 792.
 Ἰστρον, acc. ab ἰστρον, nomen fluvii
 Germanici, *Danubius*. θ. 339.
 Ἰχάειν, *detinet*, ab ἰχάειν, idem
 quod ἰχῶ, habeo. Them. ἰχῶ,
 habeo. s. 495.
 Ἰχῶ, ας, α, idem quod ἰχῶ, ha-
 beo. ἰχῶς, 3. pl. præf. subj. act.
 s. 625.
 Ἰχθῦς, ἰϙ, ἦ, *robur*. dat. ἰχθῦι, acc.
 ἰχθῦν, *fremittum*. Hinc ἰχθῦς, ro-
 bustus sum. θ. 146.
 Ἰπν, abierunt, 3. dual. præf. acti-
 vi, ab ἰπναι, eo. ponitur verò
 præfens, pro, a. 2. ἰπν, qui 3.
 dual. format ἰπνῶν enallage tem-
 poris. s. 199.
 Ἰπνῶν, *extremam oram*. ab ἰπνῶν, υῶν,
 ἦ, *extremus ambitus*, circum-
 ferentia. a. 314.
 Ἰφθίμῳ, genit. fortis, ab ἰφθίμῳ,
 & hoc ab ἰφθί, fortiter, quod
 est ex ἰς, ἰδός, ἦ, vis, *robur*.
 ἰφθίμῳ. θ. 768.
 Ἰφθί, adverb. fortiter, ab ἰς, ἰδός,

ἦ, vis, *fibra*. s. 541.
 Ἰφικλείδῳ, nomen viri. a. 111.
 Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam
 ἰφικλῆα. à nominativo ἰφικλῆος
 contractè ἰφικλῆς, q. d. valdè
 honoratus, gloriosus. a. 54.
 Ἰχθυῶντες, piscibus inhiantes, præf.
 part. ab ἰχθυῶν, ῥ, piscor.
 Them. ἰχθῦς, ἰϙ, ὁ, piscis.
 a. 210.
 Ἰχθῦς, ἰϙ, ὁ, piscis, ἰχθῦς pro
 ἰχθῦας sicuti ὄρνις pro ὄρνις &c.
 a. 212.
 Ἰχνῶν, ἰϙ, τὸ, *vestigium*. s. 680.
 Ἰϙ, dat. sing. ab ἰδός, ῥ, ὁ, *sagit-
 ta*. quod est ab ἰσημι mitto. item
arugo, quæ in metallo serpit,
venenum quod transmittitur in
 venas. At ἰδός, ἰα, ἰον, idem quod
 οἶος, α, ον, *solus*, α, ἡ. a. 409.
 Ἰων, ἦς, ἦ, clamor, vociferatio.
 θ. 682.
 Ἰωλῆν, acc. ἰωλῆς, ῥ, ἦ, *urbs
 Thessaliae*. θ. 997.
 Ἰωχμῶς, *tumultus*, genit. Ion. ab
 ἰωχμῶς, ῥ, ὁ, *persequutio hosti-
 lis*, idem quod ἰωνή. Th. δῶκω,
 f. ξω, *persequor*. θ. 683.

K.

Κ' pro κ' ἔ, ἦ κ' dixit ἔ. θ.
 547.
 Κάββαλε, & καββαλ', *prostravit*,
 a. 2. ind. pro καπτάλε à καπι-
 τάλλω *dejicio*, καββαλεις', a. 2.
 m. 3. perf. sing. Th. βάλλω, f.
 βαλῶν, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον,
 p. m. βέβολα. a. 130. 462.
 Καδδύαμιν pro καπτε δύαμιν, pro
 virili, à δύαμιν, ιως, ἦ, poten-
 tia. Them. δύαμιν, f. ἴσσω, f. ἴσσω,
 possum. s. 336.
 Καδδ', καδ' δ' βάλε pro καπτάλε
 δ', *dejicit verò*. a. 384.
 Καδμῶς,

- Κάδμος**, *μ*, nomen viri, hinc *καδμείῳ*, *καδμείοις*, dat. pl. & in f. g. *καδμότης*, & *καδμότης*, *ἴδης*, Cadmæa. *ε*. 161. *θ*. 937.
- Καθεπτόμενος**, præf. part. à *καθίπλω*, invado. Them. *ἀπθωμαι*, tango, f. *ψωμαι*. *ε*. 332.
- Καθαρώς**, purè, adverb. à *καθαρός*, *ῥ*, *ο*, purus. Th. *καθαίρω*, purgo. *ε*. 337.
- Καθίζομαι**, præf. part. *residens*. à *καθίζωμαι*, sedeo. Th. *ἵζωμαι*, f. *ἰδύμαι*, sedeo. *α*. 34.
- Καθίζει**, 3. perf. præf. ind. *sedet*. *καθίζειν*, præf. inf. *collocat*. à *καθίζω*. Them. *ἵζω*, f. *ἴσω*, *federe* facio. *θ*. 434.
- Καί**, *sed etiam*, *τι καί*, quæ duo simul juncta sunt distributiva, *ὁμοῦ καί*, *simul etiam*. *ε*. 43. 243.
- Καίω**, adolent, pro *καίωσι*, *καίωμένη*, *ardens*, præf. part. à *καίω*, uro, accendo, f. *καύσω*, p. *κίπαινα*, *α*. 2. pass. *ἰκάλω*, f. 1. pass. *καυθήσομαι*. *θ*. 557.
- Καινία**, à *καίνυς*, *ἴ*, *ο*, nomen proprium regis. *α*. 179.
- Καιρός**, *ῥ*, *ο*, *tempus opportunum*, occasio. *ε*. 694.
- Κακῶν**, ille : ex *καί* & *ἀκῶν*. *ε*. 293.
- Κακρέπλων**, pro *κακρεπύλων*, abscondens, præf. part. à *κρέπλω*, abscondo. f. *ψω*. p. *φα*. *α*. 2. *ἱερύβον*. *ε*. 471.
- Κακῆθιμωσίη**, *ignavia*, ex *κακόν*, malum & *θήμων*, *ον*, *ο*, *acervus rerum simul congestarum*. Th. *ῆθιμι*, pono. *ε*. 472.
- Κακός**, *malus*, propriè *riget*, à *καίω*. *cedo*. *κακή*, *ῥ*, neut. *κακόν*, *κακ'* pro *κακαί*. dat. pl. *κακῶσιν*. *κακόν*, pro *κακῶς*, adverb. *ε*. 327. comp. *κακίων*, superl. *κακίστος*. *ε*. 266. 346.
- Κακότης**, dat. sing. à *κακότης*, *ητος*, *ῥ*, *improbilas*. *α*. 93.
- Κακόχαρτος**, *alienis malis gaudens*, ex *κακόν*, malum, & *χαίρω*, *gaudeo*. *ε*. 28.
- Κακώμενος**, occidere, Doric. pro *κακωπτόμενος*, & hoc pro *κακωπτεῖναι*, *α*. 1. inf. act. à *κακώπημι*, pro *κατωπτεῖναι*. Th. *κτείνω*, f. *κτενῶ*, occido, p. *ἱκώμενος*, *α*. 2. *ἱκώμενος*. *α*. 453.
- Κάλα**, *ligna*. à *καλόν*, *μ*, *τὸ*, *lignum*. *ε*. 126.
- Καλέω**, *vocare, invitare*, à *καλίω*, *voco*, f. *ἴσω*, p. *κίκληκα*, *καλίσσκω*, 3. perf. impert. Ionicè pro *ἰκάλω*, *ει*, *καλίσσ'*, pro *καλίσσι*, *vocant*. *θ*. 207. *ε*. 342.
- Καλιαί**, *horrea*. *καλιὰ*, *ῥ*, *ῥ*, *πιδύς ex virgultis*, *καλιῶ* Ionicè pro *καλιάν*. Th. *καλόν*, *μ*, *τὸ*, *lignum*. *ε*. 307.
- Καλιγυνάικα**, acc. à *καλιγυνάικη*, *αἰκῆς*, *ο*, *ῥ*, *pulcris mulieribus abundans*. ex *καλῶς*, *ἴ*, *τὸ*, *pulcritudo*, & *γυνή*, *mulier*. *ε*. 653.
- Καλικόμοιο**, genit. Ion. *καλικόμοιο*, *pulcricoma*. à *καλός*, *ῥ*, *ον*, *pulcher*, *α*, *um*, & *κόμη*, *ης*, *ῥ*, *coma*. *θ*. 915.
- Καλιπάρη**, Æolic. seu Boeoticè pro *καλιπαρῆος*, *pulcras habens genas*, ex *καλός*, *ῥ*, *ον*, *pulcher*, & *παρεῖα* & Æolic. *παρηὰ*, *ῥ*, *ῥ*, *mala, gena*. *θ*. 238.
- Καλιρέθρον**, *pulcrifluum*, à *καλός*, *ῥ*, *ον*, *pulcher*, & *ρέω*, *fluo*. f. *ρέυσω*, p. *δύκα*. *θ*. 339.
- Καλιόπη**, *ης*, *ῥ*, nomen Musæ, *cujus est elegans eloquium, facunda*, ex *καλός*, *ῥ*, *τὸ*, *pulcritudo*, & *ὦψ*, *ὀπός*, *ῥ*, *vox*. *θ*. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.

Καλλιτειχας, pulchricomos, καλλιθεῖς, ἡ, pulcros crines habens. ex καλός, ἡ, ὄν, pulcher, & ἡρῖξ, τευχός, ἡ, pilus. α. 372.

Καλλιρροή, limpidam, ex καλός, pulcher, & ῥόε, fluentum. Th. ῥίω, f. ῥάσω, fluo. α. 737.

Καλίσφυρε, pulcros talos habens. ex καλός, & σφύρεον, malleolus. Th. σφύρω, εἰς, ἡ, malleus. θ. 526.

Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus. Comp. καλίων, οἰε, ὅ, ἡ, & καλίων, τὸ, Superl. καλίστης, optimus, pulcerrimus. θ. 384.

Καλυπτομένη, contactæ, præf. part. pass. à καλύπτω, tēgo, f. ψω, p. φω, α. 1. ἐκαλύψα, ας, ι, α. 2. ἐκαλύθεν. α. 134. α. 140.

Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύπτω, tegmen capitis muliebre. Them. καλύπτω, tēgo. θ. 574.

Καλυψώ, nomen mul. θ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. palis, pedatentis, à κάμαξ, ακρῆς, ἡ, palus. α. 298.

Κάματος, α, ὁ, labor. hinc καμωπώδης, εἰς, ὁ καὶ ἡ, laboriosus. Th. κάμνω, f. μῶ, p. κίμνηκα, lassifico. α. 177. 584.

Κάμωρ, pro κατὰ μῶρ. α. 439.

Καμπύλα καῖλα, curva ligna. à καμπύλῃ, α, ὁ. Th. καμπύλω, f. ψω, p. φω, flecto. α. 324.

Καὶν, quatuor, et si, ex καὶ & αὖν, si. α. 337.

Καναχή, crepitatio sonitus. hinc καναχηδᾶ, adverb. cum strepitu. Them. ἦχος, α, ὁ, sonus. α. 164. θ. 267.

Καναχίζει, imperf. substrebat, à καναχίζω & καναχίω, resonō,

hinc καναχή, crepitatio, καναχῆσι, dat. plur. Ionicè. Them. ἦχος, α, ὁ, sonus. α. 373.

Καπνός, εἰς, ὁ, fumus. α. 43.

Κάπερ, εἰς, ὁ, aper, item verres, quo sensu accipitur. α. 783.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, carne, per apocopen pro κάρηλον, α. α. 534.

Καρπαλίμω, citò, raptim. adverb. q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπάζω, f. σω, & ξω, rapio. α. 432.

Καρπός, α, ὁ, fructus. α. 172.

Κάρει, robore, pro ἐν κρείτῃ, h. e. κρεπτοῦς, more Hebræorum, κρείτος, pro κρείτος, εἰς, τὸ, robur. θ. 73.

Κρεπτοθύμω, dat. κρεπτοθύμωι, à κρεπτοθύμως, εἰς, ὁ, pertinax, qui toleranti animo est, ex κρείτος, per metathesin litterarum pro κρείτος, εἰς, τὸ, robur, & θυμός, α, ὁ, animus. θ. 476.

Κρεπτοφρογῖα, acc. à κρεπτοφρογῖν, οἶος, ὁ, ἡ, praefatus, item μαγνηνίτης, à κρείτος, εἰς, τὸ, robur, & φρεῖν, animus.

Κάριον, præstantissimum, pro κρείττον, ab ἀγαθός, bonus, κρείσσαν, κρείττος. θ. 981.

Κάρφῃ, siccatur. Th. κάρφω, sicco, arefacio, f. ψω. α. 7.

Καρχαρόδοντι, acc. sing. dentibus asperum, à κάρχαρος, asper. Th. χαρρίσσω, f. ξω, sculpo, & ὀδὺς, ὄνυξ, ὁ, dens. α. 604.

Κασίγνητος, α, ὁ, ex κάπης, εἰς, ὁ, ἡ, frater, soror, & γίνομαι, nascor. θ. 756.

Κασσίπρας, κασσιπείρις, genit. ὁ, stannum. θ. 862.

Κατὶ, cum Genitiv. per. Cum Accus. ad, secundum, κατ' ὅρας, in monte, κατὰ οἶκον, domi. κατ' αἶψα,

- ἄρην, *ad tempus*, idem quod
ὥς καὶ καὶ. s. 617. 100.
- Καὶ βεβήκασιν, *onusta sunt*. 3. pl.
præt. medii, à βείθω, *ope-*
ror, sum gravis, f. σῶ, p. κα.
s. 234.
- Καὶ βήσῃ, intrat, f. 1. à καὶ βεβαί-
νω, f. βήσσω, *descendo*. Th.
βαίνω, eo, a. 2. ἴδω. θ. 750.
- Καὶ γηράσκουσιν, præt. ind. à γη-
ρασκάνω, *senesco*. Thema,
γήρας, αἶψα, τὸ, *senectus*.
s. 93.
- Καὶ δύνῃ, 2. præt. subj. *hume-*
fiat, à δύνω, *rigo*, f. δύνω.
s. 546.
- Καὶ δύνω, Att. & Dor. *ingredi*,
pro Καπεδύνω, a. 2. aët. infi-
nit. à καπεδύνω, a. 2. aët. κα-
πιδύνω, υς, υ. Th. δύνω, & δύνω,
subeo. α. 196.
- Καὶ δύνω, occidentem, part. a. 2.
aët. Them. δύνω, *subeo*, vel δύν-
ω. θ. 596.
- Καὶ θέω, *poneres*, 2. sing. a. 2.
med. opt. κατέθηαι, *deposue-*
ris. 2. sing. . 2. med. subj.
κατέθημαι, κατέθη, & pro hoc
κατέθηαι, Ionicè, à τίθημι, po-
no. s. 45.
- Κάτῃ, Poët. pro κατέβη, & κα-
τέβησιν, *reconde*, a. 2. imperat.
med. à κατεπήνημι, *repono*.
Th. τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἴδω.
s. 627.
- Καὶ κεῖμαι, præt. part. à κατέκει-
μαι, *jaceo*, *decumbo*. s. 364.
- Καὶ λείπει, distillat. præt. ind. à
καταλείπομαι, *distillo*. Th. λεί-
πω, f. ψω, libo. θ. 786.
- Καὶ λείπειν, præt. inf. à λείπω, *lin-*
quo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἴλιπον,
p. m. λείλοιπα. s. 746.
- Καὶ λίσσῃ, cubat. fut. ind. à λίσ-
σω, *cubare facio*. s. 523.
- Καταμύρψῃ, *opprimat*, a. 1. subj.
à καταμύρψω, *comprehendo*.
Them. μύρψω, f. ψω, *capio*.
s. 496.
- Καταπτήνηα, *exterrita*, perf. part.
activi, per syncopen, ἔχ, pro
καταπτήνηα. à verbo καταπτήσ-
ω, f. ξω, *perterrefio*, præt. aët.
καταπτήνηα. Them. πτήσω, ὦ,
f. ἦσω, *exterreo*. α. 265.
- Κατίπνι, *degluriebat*. imperf. Ion.
Th. πίνω, *bibo*, f. πίνω, p. πίνω-
κα, a. 2. ἴπιον, inde in imperat.
πίη & πίε. θ. 459.
- Κατίσκι, opacus, à σκιά, ἄς, ἡ,
umbra. s. 513.
- Κατεσφύλλω, υ, à σφύλλω, *durus*,
asper. Thema, σφω, *astriango*,
f. ψω. θ. 806.
- Κατεφθιμύμαισιν, *mortuis*, dativ.
plur. præt. part. à φθίω, idem
quod φθίω, f. ἦσω, *corrumpo*.
θ. 850.
- Κατεφλίξαι, *combussisset*, 3. sing.
a. 1. aët. opt. à φλέγω, *uro*, f.
ξω, p. χα. α. 18.
- Κατεφράζοι, præt. imperat. pass.
à καταφράζομαι, *considero*.
Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. κα.
a. 2. ἴφραδν. p. m. πέφραδα. s.
248.
- Κατεχύει, effundit, 3. imperf. à
κατεχέομαι. Th. χίω, f. χεύω,
fundo. s. 583.
- Κατίει, *descendebat*, ex κατέ & τ
εἶμι, eo, est 3. sing. præt. med.
εἶα, & Atticè ἦα, ας, s. καλῶν,
part. a. 2. à κατεσμι. θ. 723. α.
254.
- Κατελέγχετο, *redarguat*, præt. im-
perat. à κατελέγχω. Th. ἐλέγχω,
f. ξω, *arguo*. s. 714.
- Κατέλεξε, *recensuit*, a. 1. ind. κα-
τελέγω. Them. λέγω, f. ξω, *di-*
co. θ. 627.

Κατανώθιον, adverb. ex adverso, coram. Th. ἀντί, pro. α. 73.

Κατίνασσι, a. i. ind. pro κατίνασθαι, ab inusitato verbo, καίναίω, habitandum do. Th. ναίω, habito. s. 168 §. 538.

Κατηήθεν, constraverat. præf. med. à κατινθίω, ἐοθίω ex ἐν & θίω, pono. per metathesin ἐοθίω in præf. med. λύθω, & per reduplicationem ἐολώθω, præposita præpositione κατὰ, fit hinc κατινλώθω, constravi. Errant qui à καίναίω, derivant. Sic enim reduplicatio foret κατινλώθω, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, κατινλώθω, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præsentis. Præfens, si usitatum foret, esset κατινέθω. α. 269.

Κατίπαιυσε, diremit, sedavit, a. i. act. ind. verb. καίπαίω, defisto. Them. παύω, finio, cesso. §. 87.

Κατίσταθιν, oppositi sunt, pro κατίσταθίσαι, Æolicè, a. i. ind. pass. à καθίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. ἵσται, statuo. §. 674.

Κάπιχε, imperf. ut & κατίχθε, declinebat, pro ἔχω, dicitur χέω. §. 700. 575.

Κατρεφέ, pro κατρεφέα, à κατρεφής, ἰσθί, ὁ κ' ἡ, tectus, dat. pl. Ion. κατρεφέεσσι. Th. ἐρίφω. f. ψω, tēgo. §. 778.

Κατηρεῦντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατηρεῦντο, à verbo καταιωρίομαι, dependeo, ex κατὰ & αἰωρίω, f. ἵσω, in sublime tollo. α. 225.

Καὶπαύζη, expulerit, præf. subj. ab ἀπαύζω, f. σῶ, persequor. s. 314.

Κάτω, infra, deorsum. §. 301.

Καυάξαις, fregeris, a. i. opt. act. à καυάξω, contexo, frango. sic Æoles pro αἶνέ, dicunt αὐνέ, vel pro καυάξαις, Poët. sublato, τ, & inserto, υ, Æol. ab αἶνω, frango. s. 666.

Καῦμα, αὐτο, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καίωσιν. §. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, sicut in prosa αἶν, vel expletiva. s. 10. 12. 33.

Κίατο, jacebant, pro ἔκαστο, Ion. & κίατο pro κίατο, à κείμαι, jaceo. α. 241.

Κίγγχοισι, dat. pl. Ion. à κίγγχο, milium, genus leguminis. α. 398.

Κιδῆ, castæ, dat. sing. à κιδῆς, ἡ, ὁ, castus, probus. Th. κιδῆς, s. 69, τὸ, cūra. s. 69.

Κείνω, illo, pro ἐκείνω, per aphæresin. κένοισι, κείνοισι, dat. pl. Ionic. ab ἐκένω, ille. §. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖτ', pro ἔκειτο, imperf. Ionic. à κείμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tēgo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. §. 745.

Κεκασμένη, perf. pass. à κέζω, σῶ, f. σῶς. §. 929.

Κεκάλθη, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κα. in præf. med. κέκλυθα. sicut πώληθω πέπληθα, γηθίω γέγηθα, &c.

Κεκλήγοντες, præf. med. Æolicè pro κεληγόντες, à κλάζω. veterior analytis hæc est: ex præterito κέκληθα, novum verbum κελήζω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præf. κελή-

- κεκλήρον, οἷον, in pl. οἱ κεκλή-
ροντες. α. 412.
- Κεκλήρης, vociferans, præt. med.
à κλάζω, clamo, in f. κλάγξω,
α. 2. ἱκλῶρον, p. m. κέκληρα,
hinc in part. f. g. κεκληγύη. α.
449.
- Κέκλυτε, audite, à κλῦμι, (The-
ma κλῦν audio.) Hinc κλῦθι,
& poëtica redupl. κέκλυθι, in
2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, audi-
te, correpta penultima. 9. 644.
- Κεκοιμῆς, pulverulentus, Atti-
cè, pro κεκοιμημένος, à κοιίω,
pulvere impleo, quod est à κοι-
νός, κοῖνός, ἡ, pulvis. α. 473.
- Κεκορημένος, satiatum, à κορέν, sa-
tio, F. ἔσσω, & ἔσω, p. κέκορηκα.
α. 593.
- Κεκοιμῶν, diversam. Them. κεί-
νω, f. κῶ, secerno, p. κέκορηκα.
α. 55.
- Κεκοιμῶμαι, latent, 3. pl. præt.
pass. Ionicè, pro κεκοιμημένοι οἱσὶ.
à κρύπτω, abscondo, f. ψω, p.
φα. α. 2. ἱκρυῖον. α. 386.
- Κεκτῆσθαι, comparare, præt. pass.
infinit. à κέχομαι, acquiro, f.
κλήσσωμαι, p. κέκλωμαι. α. 437.
- Κελαΐδιος, genit. Poëticus, pro κε-
λαΐδης, à κέλαδος, α, ὁ, strepitus.
9. 926.
- Κελαυνῆς, nubium offuscatori,
dat. à κελαυνῆς, ex κελαυνός,
niger, idem quod μέλας, & νέ-
φος, οἷον, τὸ, nubes. α. 53.
- Κελαυνῆ, nigra, dat. Thema est
μέλας, μέλαινα, μέλας, niger,
pro με, ponitur κ, κελαυνόν. α.
173.
- Κελεύει, genit. κέλευθός, α, ἡ,
via. α. 580.
- Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κέ-
λομαι, Poëticè, κέκλωμαι, κέ-
λοισθ', pro ἐκέλευε, 3. pl. im-
- perf. 9. 33. α. 306. 9. 686.
- Κενῶν, Poëticè, pro κενῶν, à κε-
νός, ὅ, ὁ, vacuus. α. 498.
- Κένταυρος, Centauri, ex κεντίω,
stimulo, pungo, & ταῦρος, La-
tinè, taureus. α. 184.
- Κεραμύς, ἰόν, ὁ, figulus, à κέρα-
μος, α, ὁ, urceus, vel terra fi-
gularis. α. 25.
- Κεραοί, cornutæ, à κεραός, ὅ, ὁ,
hoc à κέρας, cornu. α. 529.
- Κεραυνός, gen. sing. à κεραυνός, ὁ,
fulmen, q. à κείρω, scindo, &
αἶω, uro. hinc κεραυνόω, ful-
mino, fulmine percutio. κεραυνω-
θέντος, α. 1. part. pass. genit.
9. 846. 859.
- Κέρας, αἶψα, τὸ, cornu. 9. 311.
- Κέρβερος, Cerberus. 9. 311.
- Κέρδης, οἷον, τὸ, lucrum. hinc κερ-
δαίνεσθαι, lucrari, à κερδαίνω. α.
323. 352.
- Κερκῆς, nomen mul. 9. 315.
- Κέρσε, 3. perf. α. 1. ind. Ionicè,
verbi κείρω, tondeo, f. κῶ, &
Æol. κέρσω, α. 1. ἱκέρσε, & ἱκερ-
σαι. hinc κέρσε, per τμήσιν, pro
ἀπὶ κέρσε. α. 419.
- Κέρσεως, convivicia, quasi dicas con-
vocia, à κέρσεως, mordax, ca-
villatorius, hinc κερτομῶν, con-
vicior, ex κείρω, tondeo. &
τομή, sectio, quod est à τέμνω,
seco, p. m. τέτομαι. α. 788. θ.
54.
- Κάσι, dat. pl. à κεύθης, οἷον, τὸ,
caverna profunda, à κεύθω, oc-
culto. unde etiam est κεύθων,
ὡν, ὁ, locus qui occultat. Re-
gula: Nomina appellativa in ὡν,
& εἰον, significant locum. ut,
αἰνιπλῶν, ὡν, ὁ, vinetum.
9. 300.
- Κεφαλή, ἡ, ἡ, caput, gen. plur.
κεφαλῶν, Ionicè, pro κεφα-
λῶν,

- λῶν, dativ. κεφαλῆς. 9. 827.
 s. 418.
- Κεφάλω, dat. sing. in nom. κεφα-
 λῶ, s, nomen viri. 9. 986.
- Κεχάρητο, *latatus est*, 3. sing. a. 2.
 med. ut, ἐχαρήμην, s, ιτο, &
 per reduplicationem Poëticam,
 κεχαρήμην. Dicitur verò, κεχά-
 ρητο, per συλλῶ, ut vocant.
 Mallem à plusq. perf. formare,
 ἐπεχαρήμην, ησιν, ητο, à χεῖρο-
 μαί, lætor. perf. κέχαρμαι, & κε-
 χάρημαι, quasi à χάρην. α. 65.
- Κεχαρισμένη, grata est, perf. part.
 à χαρίζομαι, rem gratam facio.
 Them. χάρις, ιτο, s, gratia.
 s. 683.
- Κεχρημένος, indigus, præter. perf.
 part. à χρώμαι, ιτο, f. χρήσο-
 μαί, p. κέχρημαι, a. i. m. ἐχρη-
 σάμην. s. 478.
- Κίχεται, fusa est. 3. perf. perf.
 pass. à χύνω, f. ύσιν, p. pass. κί-
 χυμαι. Th. χίω, f. χύσιν, fun-
 do. 9. 727.
- Κήδω, lædit, 3. perf. præf. à κήδω,
 angō. Th. κῆδος, ιτο, τὸ, cura.
 s. 364.
- Κήδω, acc. pl. à κῆδος, ιτο, τὸ,
 cura, damnum. s. 49.
- Κῆλα, *tela*, n. g. pl. num. à κῆ-
 λον, Ionicè, pro κῆλον, *lignum*.
 9. 708.
- Κηλέω, dativ. à κῆλε, calidus.
 Thema, κῆιν, f. κηύσω, uro.
 9. 865.
- Κῆρ, κηρός, s, *parca*, mendosè
 scribitur, κῆρ. α. 156.
- Κῆρ, pro κῆρ, ατος, τὸ, cor. (sicu-
 ti pro ἔαρ, ἦρ, dicitur) κῆρ,
 κῆρες. α. 249, 435.
- Κηρόδι, ex corde, adverb. à κῆρ,
 τὸ, cor. α. 85.
- Κηρίον, s, τὸ, *favus*, à κηρός, ὤ,
 ὅ, cera. 9. 597.
- Κηρυτρίων, gen. pl. à κηρυτρίης,
 ὅ, ὅ, ἡ, *morti obnoxius*, q. d.
fato punitus, à κῆρ, *fatum*, &
 κῆρ, αλο. s. 418.
- Κῆρυξ, υγος, ὅ, *præco*. s. 79.
- Κητώ, ὅ, ἡ, nomen mul. fortè
 sic dicta à *prodigiosa crassitie*,
 qualis est in balæna seu ceto,
 monstro illo-marino, κητῶς, ge-
 nit. contract. 9. 270, 336.
- Κῆυξ, acc. sing. à κῆυξ, υγος, ὅ,
 nomen regis. α. 354.
- Κηφύωσι, dat. pl. Poëticus, pro
 κηφῆσι, à κηφῶ, ὠ, ὅ, *fucus*,
 ex apum genere. 9. 595.
- Κῆσις, ἡ, *pera*, *sacculus*, ubi κῆ-
 ται βόσις, ubi victus reconditur.
 α. 224.
- Κιθαρίζειν, personabat, imperf. ab-
 jecto augmento à κιθαρίζω, f.
 ἴσω, cithara cano. Th. κιθάρα,
 ας, ἡ, cithara, est organon mu-
 sicum. α. 202.
- Κιθαριστής, ὤ, ὅ, citharista, pl. οἱ
 κιθαρισταί, à κιθάρα, ας, ἡ, ci-
 thara. 9. 95.
- Κικλήσκω, vocat. 3. person. ind.
 à κηλῶ, voco, Poët. κικλήσκω.
 9. 418.
- Κίον, *columnis*, dat. pl. à κίων,
 οἱ, ὅ, ἡ, *columna*, κίον, acc.
 pro κίονα. 9. 521. 779.
- Κίρκη, *Circe*, nomen sagæ. 9.
 957.
- Κλάζοντι, præf. part. dual. num.
 à κλάζω, clamo. Vide suprâ
 κικληγώς. α. 406.
- Κλαίω, *flens*, præf. part. à κλαίω,
 fleo, f. κλαύσω, p. κίκλωμαι. s.
 222.
- Κλεία, pro κλία, & hoc ex κλία,
res praeclarè gesta, à κλείω, ιτο,
 τὸ, *gloria*. Them. κλείω, cele-
 bro. 9. 160.
- Κλείπ, præf. imperat. *celebrate*,
 à κλείω,

à κλείω, celebros. hinc κλειπής,
 ὤ, inclutus. α. 473.
 Κλειώ, ὄ, ἡ, nomen mul. &
 Musæ. θ. 77.
 Κλείω, ὄ, π, gloria. pro quo
 etiam dicitur κλειῶ, ὄ, π,
 gloria. Them. κλείω, celebros.
 α. 107.
 Κλέψας, furatus, a. i. part. à κλέ-
 ψω, clepo, furo, fut. κλέψω,
 p. κέκληφα, p. pass. κέκλημμαι,
 p. med. κέκλοπα. α. 55.
 Κλῆρον, acc. à κλῆρος, α, ὁ, fors,
 patrimonium. α. 37.
 Κλόρον, acc. à κλόνω, α, ἡ, tur-
 batio, tumultus. hinc κλοῖον, ὤ,
 commoveo, f. ἦσιν. θ. 935.
 Κλυζομένη, inundanti, dat. præf.
 part. à κλύζω, elmo, f. σιν, p.
 κέκλυκα. α. 209.
 Κλυμένη, nomen mul. θ. 351.
 Κλύομαι, præf. opt. audirem, à
 κλύω, audio, κλῦθι, præf. impe-
 rativi est à κλῦμι, at κέκλυθι,
 & κέκλυτε, per reduplicationem,
 pro κλῦθι, & κλῦτε, in præf.
 imperat. hinc κλυπής, κλυπῦ,
 inclutus. θ. 32, 644. α. 9. 70.
 Κλωθῶ, nomen Parcæ. Vide Ca-
 lepin. α. 258.
 Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμας,
 Ionicè, à κνήμη, tibia, συνα,
 cenis. α. 123.
 Κνημίδα, acc. pl. à κνημῖς, ἴδης,
 ἡ, ocrea. Th. κνήμη, α, ἡ, tibia.
 α. 122.
 Κοθήρις, à κόθερος, epitheton fu-
 ci, παρὰ τὸ κοθεῖν τὴν ἕρπιν,
 quod aculeum non exerat mo-
 re apium, à κοθεῖν, oculo, &
 ἕρπιν, cauda. α. 305.
 Κοίλω, cavus, κρίνη, dat. pl. κρί-
 λησι. α. 52, 689.
 Κοιμηθεῖσιν, a. i. part. pass. à κοι-
 μέω, sorpio, facio dormire, κοι-

- Them. *κρίω*, f. *ψω*, scindo. α. 63.
- Κρεσσάμενος*, satiatus, a. i. m. part. Poët. pro *κρεσάμενος*. Vide *κρίσταλ*. s. 33.
- Κρίσταλ*, saturato, a. i. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à *κρίνυμι*, vel *κρίω*, saturo. §. 366.
- Κρέθνεν*, collegit, imperf. act. pro *ἐκρέθνεν*, verbi *κρέθνω*, vel *κρέθνω*, coacervo. Th. *κρέθνος*, *κῆ*, acervus. §. 853.
- Κρέσς*, *κ*, & Ion. *κρέσις*, satietas. Thema, *κρίω*, satio. §. 593.
- Κρύβης*, genit. à *κρύβω*, *υῖος*, *ἡ*, *galea*. α. 417.
- Κρύβω*, præf. inf. à *κρύβω*, *αρμο*. q. d. *galea munio*, *κρύβω*, præf. part. f. g. Thema, *κρύβω*, *υῖος*, *ἡ*, *galea*. α. 198. 148.
- Κρυφῆς*, genit. §. 62. *κρυφῆς*, dat. pl. Ionic. à *κρυφῆ*, *ἡς*, *ἡ*, vertex. §. 1010.
- Κρυώνη*, *κς*, *ἡ*, *cornix*, hinc *κρυωνία*, acc. *rostrata*, Poëtice, pro *κρυονιάουσα*, à *κρυονιάω*, *ᾤ*, incurvus & lunatus sum. à *κρυώνη*, summitas, curvatura. s. 679. α. 289.
- Κρομῶν*, præf. inf. sic *κρομῶν*, ornavit, a. i. pro *ἐκρομῶν*, à *κρομῶν*, f. *ῥω*. Th. *κρομῶς*, *κς*, *ὀ*, ornatus, ordo. s. 72, 76.
- Κρίτ*, 3. præf. ind. *est infestus*, *κρίττω*, præf. part. f. g. *κρίττω*, dual. num. part. à *κρίττω*, f. *ῥω*, & *ῥω*, irascor. Th. *κρίτς*, *κς*, *ὀ*, ira vetus. s. 29. §. 315.
- Κρόν*, *κς*, *ὀ*, nomen viri, seu gigantis. §. 714.
- Κρή*, *κς*, *ἡ*, puella, idem quod *κρή*, ex eoque factum Poëtica epenthesi, §. v. pl. *κρήν*. Thema, *κρίω*, verro. α. 126.
- Κυρίζων*, à *teneris educant*, 3. pl. præf. verbi *κυρίζω*, à puerili ætate educo, à *κῦρος*, idem quod *κῦρος*, puer. Th. *κρίω*, verro. §. 347.
- Κυρόπαις*, junior. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à *κῦρος*, idem quod *κῦρος*, juvenculus. Thema, *κρίω*, f. *ῥω*, & *ῥω*, verro. α. 447.
- Κυροτόφω*, *κς*, juvenularum nutritor, à *κῦρος*, hoc à *κῦρος*, juvenacula, *κρίω*, *ὄρνο*, quædum se comit, annus it. §. 450.
- Κυφίζω*, præf. part. f. g. à *κυφίζω*, f. *ῥω*, levo, à *κῦρος*, levis. s. 463.
- Κῦρος*, *κς*, *ὀ*, levis, ut *κῦρος* *ἰλνῆς*, levis spes. s. 761.
- Κυρῖν*, *κς*, *ἡ*, pro *ficu sylvestri*. s. 699.
- Κυρῖν*, acc. sing. Ion. à *κῦρῖν*, per metathesin, pro *κῦρῖν*, *κς*, *ἡ*, cor. s. 340.
- Κυρῖν*, dat. sing. imperio, à *κῦρῖν*, *κς*, *ἡ*, *πῆ*, robur. hinc *κῦρῖν*, validus, *κῦρῖν*, gen. plur. Æolicè, *κῦρῖν*, superl. validissimus. §. 49, 683, 864.
- Κῦρῖν*, præpotens est, 3. pers. præf. ind. à *κῦρῖν*, *ᾤ*, imperium obtineo, f. *ῥω*, p. *κῦρῖν*. Them. *κῦρῖν*, *κς*, *ἡ*, robur. §. 403.
- Κῦρῖν*, dat. sing. à *κῦρῖν*, *κς*, *ἡ*, *πῆ*, robur, & *κῦρῖν*, animus. α. 458. *κῦρῖν*. s. 147. §. 509. *κῦρῖν*. §. 297.
- Κῦρῖν*, capiti, dat. sing. à *κῦρῖν*, *κς*, *ἡ*, *πῆ*, robur.

- κρατῆς, ὁ, vel τὸ. Th. κράτων, ἡ, τὸ, caput, unde per apocopen, κράη, τὸ ἀκλίον, pro κράη, dicitur κράη Doricè, & per novam apocopen κρά, pro κράη. item, pro κρά, per metathesin κράας, αἶϑ, & κράς, κρατῆς. unde etiam descendunt κράνοι, ἡ, τὸ, & diminutivum κρανίον, ἡ, τὸ, calvaria. α. 136.
- Κράας, ατος, & Atticè, κρείας, τὸ, caro. α. 591.
- Κρεῖον, acc. à κρεῖϑ, ἡ, ὁ, nomen viri. 9. 134.
- Κρεῖοντι, acc. sing. nomen viri. à κρείων, οτος, ὁ. α. 83.
- Κρείων, vel κρείων, ονϑ, ὁ κῆ, ἡ, præstantior vel melior, à positivo ἀγαθός, bonus. Th. κρεῖτον, ονϑ, τὸ, robur. α. 210.
- Κρεμύσσουσα, α. 1. med. infin. à κρέμαμαι, suspendor, conjugatur ut ἵσταμαι. Them. κρεμῶν, & κρεμύννυμι, f. αῖω, suspendo. α. 629.
- Κρήμιον, ἡ, τὸ, propriè capitis ligamentum, ex κραῖς, & δῖω, ligo, per metaph. pinna murorum, & ponitur pro mœnibus. α. 105.
- Κρεῖν, adverb. à capite, ex κραῖς, ατῆς. Thema est, κράτων, ἡ, τὸ, caput. α. 7.
- Κρεῖως, genit. à κρεῖω, ης, ἡ, fons, à fundendo, quia fundit aquas, κρεῖωων, Æolicè, pro κρεῖωων, genit. pl. α. 758.
- Κρήνη, κρήνης, nomen Insulæ. 9. 477.
- Κρητῆρας, genit. Ion. κρητῆρ, Ionicè, pro κρητῆρ, ἡρας, ὁ, Latinè, crater, à κρεάννυμι, f. αῖω, misceo, tempero, quia in eo merum diluitur, ne noccat. α. 744.
- Κεῖαντο, pugnarunt, 3. pl. a. 1. med. à κείω. discerno, f. κῶ, κείωσι, 3. pl. a. 1. act. subj. κείαι, part. a. 1. act. α. 801. 9. 682.
- Κεῖσιν, nomen mul. 9. 359.
- Κεῖω, nomen mul. 9. 375.
- Κρόκη, τραμά, per syncopen, pro κροκίδα, à κροκίς, ἰδός, ἡ, vel tamquam à κρόξ. Thema, κρόκη, ης, ἡ, trama. α. 538.
- Κροκίπτωλϑ, croceo peplo, à κρόκός, ἡ, ὁ, crocus, & πίπλων, ἡ, τὸ, pepulum, vestis muliebris. 9. 358.
- Κροκίδης, ἡ, ὁ, filius 9. κρόν, h. e. Saturni. Sic vocatur ὁ Ζεύς. κροκίδω, Ionicè, pro κροκίδω. α. 18.
- Κροκίων, ονϑ, idem quod κροκίδης, à κρόνϑ, ἡ, ὁ, Saturnus, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. karan, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi χρόνϑ tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. α. 276.
- Κροκίφοισι, dat. pl. Ion. à κροκίφος, ἡ, ὁ, tempus, pars capitis, παρὰ τὸ κροκίον τὴν ἀφῶν, quòd ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.
- Κρύος, ονϑ, τὸ, frigus, hinc κρυός, ἡ, & Ionicè κρυερός, frigidus. hinc κρύεις, ατος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερός. α. 494. 9. 657. 936.
- Κρυπιδίης, secreti, gen. à κρυπιδίος, apud Poëtas idem quod κρυπτός, occultus. hinc & κρύφιος, abditus. Th. κρύπλω, f. ψω, occulto, abscondo, α. 2. ἔκρυβον. α. 329. 789.
- Κρύψι, α. 1. Ion. à κρύπλω, occulto. hinc κρύψας, α. 1. part. κρύψασκε, f. g. 9. 174. α. 50.
- Κρώζει,

- Κρώζῃ**, præf. subj. à *κρώζω*, *cro-*
cio, quod est cornicis. s. 747.
- Καυδός**, occisæ, part. a. 2. med.
ab indic. *καυδόμενος*, ad formam
καυδόμενος, ab a. 2. aët. *καυδών*. pro
quo *Dores καυδών*. à *καυδός*, occi-
do, f. *καυδών*. Them. *καυδών*. α.
402.
- Καίανον**, gen. pl. à *καίανον*, α, τὸ,
possessio. Poëtis idem quod *καί-
μα* & *καίμα*, ατ, τὸ, idem.
Th. *καίωμα*, f. *καίωμα*, acqui-
ro. s. 317.
- Καίανον**, acc. à *καίανον*, ατ, τὸ,
part. a. 1. aët. à *καίανον*, occido,
f. *καίανον*. p. *καίανον*, a. 2. *καίανον*,
a. 1. *καίανον*, *καίανον*, Doricè
pro *καίανον*, præf. int. aët. α.
414. 448.
- Καίανον**, dat. plur. pro *καίανον*,
per apocopen. à *καίανον*, posses-
sio. Th. *καίωμα*, *καίωμα*, acqui-
ro. s. 34.
- Καίανον**, famulam, acc. à *καίανον*,
acquisibilis. Th. *καίωμα*, f. *καί-
μα*, acquiro. s. 406.
- Καίανον**, sonitus, à *καίανον*, pulso.
α. 98.
- Καυανόπιδον**, cæruleo poplo. à *καυ-
ανόν*, cæruleus, & *πιδόν*, pe-
plum. s. 406.
- Καυανόπιδον**, *nigras alas habens*,
ex *καυανόν*, cæruleus, & *πιδόν*,
α, τὸ, ala.
- Καυανόν**, genit. à *καυανόν*, cæruleus.
hinc *καυανόν*, nigra, dat. plur.
καυανόν pro *καυανόν*, & *καυ-
ανόν*, Æolicè, pro *καυανόν*. α.
143. 249. α. 7.
- Καυανόπιδον**, α, nom. ex *καυανόν*, α,
ο, cæruleus, color niger, &
καίανον, juba, coma. α. 120.
- Καυανόπιδον**, nigroculam, acc. à *καυ-
ανόν*, α, cæruleus aspectu,
à *καυανόν*, cæruleus, & *ανόν*,
- ανόν*, ο, oculus. Th. *καυανόν*,
video, p. m. *ανόν*. α. 356.
- Κυδανόν**, idem quod *κυδανόν*,
gloriosus, à *κυδανόν*, ατ, τὸ, glo-
ria. α. 74.
- Κυδανόν**, ατ, τὸ, gloria, in comp.
κυδανόν, gloriosior, superl. *κυ-
δανόν*, α, ο, gloriosissimus. s.
313. α. 548.
- Κυδανόν**, illustrans, præf. part. à
κυδανόν, gloriosum reddo. f. *ανόν*,
p. *ανόν*. Th. *κυδανόν*, ατ, τὸ, glo-
ria. s. 38.
- Κυδανόν**, exultans, jactabundus,
præf. part. pro *κυδανόν*, à *κυδανόν*,
gloriosior, jactito. Th. *κυδανόν*, ατ,
τὸ, gloria. α. 27.
- Κυδανόν**, α, ο, inclytus, celebris,
Th. *κυδανόν*, ατ, τὸ, gloria. s.
257.
- Κυδανόν**, α, ο, timor, q. à
κύν, pario, & *δανόν*, timor,
α. 156.
- Κυδανόν**, α, ο, Venus, ὅτι *καυανόν*
καυανόν, occultat amorem ve-
nercus. Tenebras amat propter
opera tenebrarum. s. 937.
- Κυδανόν**, *κυδανόν*, dat. pl. à *κύν-
ανόν*, α, ο, Th. *κυδανόν*, insula
ad Laconiam. s. 192.
- Κυδανόν**, ατ, ο, *κύν*, tornando
rotundus factus, ex *κύν*, α,
ο, circulus, & *ανόν*, terebro.
α. 208.
- Κύν**, ατ, ο, *οί κύν*, Cyclopes,
ex *κύν*, α, ο, orbis, circulus, & *ανόν*,
oculus. Th. *καυανόν*, video. s. 144.
- Κύν**, α. 65. 346. 368. 413.
κύν, α. 57. 329. 331. 466. 472.
κύν, α. 350. *κύν*, α. 316.
- Κυδανόν**, præf. ind. pass. à *κύν-
ανόν*, volvo. hinc *κυδανόν*,
Th. *κυδανόν*, f. *ανόν*, volvo.
α. 378. 438.

Κυμαίνωντος, genit. præf. part. à κυμαίνω, fluctuo. Th. κύμα, πτος, τὸ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à κύμα, ατ, τὸ, fluctus, q. à κυκνῶ, misceo, unde est κύκνημα, pro quo κύμα. κύματ'. s. 352. s. 687.

Κυμαθλίγη, nomen mul.

Κύωλυ, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. s. 636.

Κυμπούλειαν, nomen mulieris. θ. 819.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul.

Κυμοθή, nomen proprium mul.

Κυνίη, ης, ἡ, (sub. δορ) pellis canis, galea. Th. κύων, κυνός, canis. s. 227.

Κυνῶ, nomen mul. s. 255.

Κυπερῶνεια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur, verum metri dimensio videtur postulare, ut hîc legatur κυπερῶνῃ. s. 199.

Κύπρις, s, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & κύπρις, Venus. s. 193.

Κυρήσις, a. 1. part. à κυρίω, incido. Th. κύρω. fut. Æol. σω. incido. s. 755.

Κύρσσι, a. 1. inf. incidere. à κύρω, F. κύρσσι, κύρσις, a. 1. part. s. 326.

Κυσαμῆ, a. 1. part. med. f. g. pro κυσαμῆ, quæ concepit, verbi κύομαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. θ. 125.

Κύν, κυνός, ὁ vel ἡ, canis. κυῶα, acc. κυῶι, nom. & acc. dual. κυσὶ, dat. pl. s. 769.

Κῶμος, τος, τὸ, æternus, sompnus profundus. s. 798.

Κῶμαζον, imperf. Ion. pro ἐκώ-

μαζον, verbi κωμάζω, comestor. Th. κῶμος, s, ὁ, comestatio. s. 281.

Κῶμη, ης, ἡ, vicus. s. 48.

Κωπίλαια, præf. part. f. g. à κωπίλω, garrus. s. 374.

Λ.

Λάβῃσι, prehenderit, a. 2. aet. subj. σι est paragoge Ionica, à λαμβάνω, accipio, f. λήψομαι, p. λέληθα, Attic. εἴληθα, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβών, ὄν, s. 765.

Λαγός, acc. pl. Dor. pro λαγῶς, lepores. Accusativus Atticus: pro λαγῶς, à λαγῶς, s, ὁ, lepus: Atticè λαγῶς, ὦ, ex λα, particula quæ intendit significationem & ὤς, ὠτός, τὸ, auris, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, video, quia dormit avertis oculis. s. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul. s. 344.

Λάθειςθι, obliviscimini, 2. pl. a. 2. med. imperat. à λανθάνομαι, f. λήσωμαι, præf. pass. λέληθμαι, a. 2. aet. ἔλαθον, præf. m. λέληθα. s. 164.

Λαθιφρόνησι, facientis oblivisci vocem, gen. Ionic. à λαθιφρόνης, vocis oblivionem inducens. à λάθης, τος, τὸ, oblivio. Them. λήθω, lateo. & φρόνησις, sonus, hoc à φρόνησις, f. γένησις, loquor. s. 131.

Λαίτμα, magnus maris fluctus. ex λα valdè & ἵνα, ire. vel dictum quasi λαίτμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαίτμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τίμω, seco. s. 165.

Λαίτμα

Λαυφροκίλδην, rapidum, acc.
ex λαίλαψ, αψος, ἡ, tempe-
stas, & κίλδης, υ, ἡ, via.
§. 379.

Λάκκι, crepitabat, pro ἱλακκι, a. 2.
act. à ληκίω, crepitum cieo, a. 2.
ἱλακκιν, præt. med. λείλακκ. §.
694.

Λακίρυζα, ης, ἡ, loquax, stridula.
s. 747.

Λάμπιν, collucebat. imperf. Ion.
pro ἱλαμπιν, à λάμπω, luceo,
f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπιζών, fulgentia. Poëticè pro
λαμπιζών, à λαμπίζω, luceo.
Λαμπύμβρον, splendens, λαμπυ-
μβροισι, dat. pl. Ion. part. præt.
Th. λάμπω. α. 143.

Λαμπύς, ἡ, ὄν, splendidus, cla-
rus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Λαομίδεια, nomen propr. mul. §.
257.

Λαός, populus, λαοῖσι, dat. pl.
Ion. Atticè λαῶς, ὦ, ὅ, popu-
lus. §. 430.

Λαοσώ, populorum defensor, vel
agitator, ex λαός, ὤ, ὅ, popu-
lus, & σάω, servo. Th. σώ, ὤ,
salvus, vel ex λαός & σάω, mo-
veo. α. 37.

Λαπιθήων, pro λαπιθῶν, genit. pl.
Doricè, à nominativo λαπίτης,
υ, ὅ, Lapitha. vide in Calepi-
no, Lapitha. α. 178.

Λαπῆ, nomen viri. §. 1013.

Λάχσις, in Genit. Atticè λαχέ-
σις, ἡ, Lachesis, nomen Par-
ce. à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Λάχνη, ης, ἡ, lanugo, vellus. s.
513.

Λέγειν, dicere, præt. inf. verbi
λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεια,
præt. m. λέλοχα. §. 27.

Λεαγρέη, nomen propr. mul. sma-
visloqua. ex λῆ, υ, ὅ, lævis,

& ἀγορεύω, concionor. Th.
ἀγορῆ, ἡ, forum.

Λείβεται, stillat, à λείβω, f. ψω.
α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμῶν, ὦν, ὅ,
Latinè, pratum, q. d. paratum,
ubi non opus est satione. Nam-
que injussa virescunt gramina. §.
279.

Λείπει, pro λείπει, imperf. pass.
Ion. verbi λείπω, linquo, relin-
quo, f. ψω, p. φα, p. m. λεί-
λοιπα, à. 2. m. ἐλπύμην. §.
490.

Λειριόσκη, dat. sing. florida. Th.
λείριον, υ, τὸ, lilium. Hinc est
λειριόσις, εἰ, ὅ, in f. g. λει-
ριόσις, liliaceus, α & per syn.
sp. floridus, συνυῖς. §. 41.

Λελαθοί, Poët. lateret, pro λεί-
θοι, a. 2. med. opt. à λανθάνω-
μαι, lateo. Mutuatur sua tem-
pora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med.
ἐλαθόμην, hinc in opt. λελθί-
μην, οῖο, εἶτο. p. m. λείληται. §.
471.

Λέλακας, strepis, p. m. à ληκίω,
vespo, crepo. in a. 2. ἱλακκιν,
unde est præt. med. λείλακκ,
strepui. accipitur hic in signifi-
catione præsentis, cujus gene-
ris apud Græcos sunt plurima.
s. 207.

Λέλειπ, relicta est, præt. pass.
λέλειμαι, ψα, πια, à λείπω,
linquo. s. 284.

Λελεχέτις, lambentes, part. præt.
act. per syncopen, & epenthe-
sin, Ἔ, pro λελεχμονότις, à
λελεχέω, Th. est. λείχω, lingo.
f. ξω. §. 816.

Λέλογχε, consecuta est, 3. sing.
præt. med. indic. (tamquam à
λέγχω) Thema est λαγχάνω,
sortior, f. κληρώσμαι, a. 2. ἱλα-
κκιν,

χον, p. m. αἰλογχα. §. 203.
 Διονίς, pl. num. à λίων, οἷον, ὁ, leo. in dual. λίωσι, dat. pl. α. 175.
 Ἀσπίη, macilenta, dat. à λεπτός, ἔ, ὁ, tenuis, exilis, viribus destitutus. α. 497.
 Ἀργαίη, acc. Nomen hydræ. à λίρην, ης, ἡ, palus Argivorum, ubi erant sordium confluges. prov. λίρην κακῶν, Lerna malorum. Dicitur hydra seu serpens Ἀργαίη, quod in illa versata fuerit palude, à loco. §. 314.
 Λίχη, dat. sing. à λίχη, ης, ἡ, sermocinatio: & pro loco publico fumitur, ubi confabulantur. α. 501.
 Ἀδολαίοισιν, dat. pl. Ion. tristibus. h. e. in casulis pauperculorum, à λοιγαλίο, υς, ὁ, perniciosus. Thema λοιγός, perniciēs. α. 525.
 Ἀδολός, υς, ὁ, candidus, albus, affine τῷ λεύσσω, video. alba sunt lucida, λευκῶσιν, Ionicè, dat. pl. pro λευκός. α. 190.
 Ἀδουάλειον, pulcris ulnis, ex λευκῇ, alba, & αἰλή, ulna, quæ habet candida brachia. §. 913.
 Ἀέουσιν, vident, 3. perf. pl. præf. ind. à αέω, video, Poëticum est. α. 250.
 Αἶχον, αἶον, τὸ, lectus, dat. pl. λεχίσαι, Poëticè pro λέχαι. Th. λέγω, vel λέγωμαι, cubo, dormio. §. 57.
 Λέων, leo. Vide paullò antè λίων. §. 323.
 Λήγῃ, cessat, 3. perf. præf. à λήγω, cesso, desino, F. λήξω. α. 414.
 Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθω, lateo, f. λήσω, α. 2. ἔλαθον, p. λέληθα, α. 268.

Ληϊδόν, pro ληϊδῶν, acc. à ληϊς, ἰδόν, ἡ, pecus, à λεία, ας, ὁ. prada. ληϊς, propriè prada. item pecus, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent.
 Ληϊζέτ, fortitur. imperf. Ion. verbi ληϊζομαι, nanciscor, f. ἴσομαι, hinc ληϊζός, f. 1. pro. ληϊσέται. Th. λεία, ας, ὁ, prada. α. 322, 702.
 Λήϊον, υς, τὸ, seges. α. 288.
 Ληυαίων, acc. à ληυαίων, ὦν, ὁ, Januarius, quo Ethnici vinæ libabant idolo Baccho. Them. ληυός, υς, ὁ, lacus preli torcularii, hinc Ληυαῖον, Bacchus. α. 504.
 Ληυσωύη, ης, ἡ, oblivio, à λήσω, seu ληυσάω, lateo. §. 55.
 Ληϊδής, υς, ὁ, Latona filius. α. 479.
 Λητῶ, ὅ, ἔς, ἡ, Latona, acc. λητόα, λητῶ. §. 19.
 Λιγίως, stridulè, adverb. à λιγύειν, λιγύ. α. 206. à λίγῳ, strideo, α. 233. Hinc λιγυρός, sonorus. λιγυρόν. α. 583.
 Λιγύφωνοι, arguta, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta. αἶς ἡ φωνὴ λιγύειν. Them. λίγῳ, f. ξῶ, strideo, & φωνή, ης, ὁ, vox. §. 275.
 Λίθον, acc. à λίθος, υς, ὁ, lapis. §. 485. hinc λίθαι, dat. pl. Ionicus. α. 624.
 Λιλαίορροι, cupientes, præf. part. à λιλαιομαι, apud Poëtas idem quod γλίσχωμαι, cupio, desidero, verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.
 Λιμνὴ, εἰς, ὁ, portus, q. ex λίαν ῥέειν, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λιμνη,

Λίωη, ης, ἡ, stagnum, palus, lacus, πῦρ τὸ λίαν μέν. 9. 365.

Λίμης, ἥ, ὁ, fames. 1. 230.

Λιπαρὺν, Ionicè pro λιπαρὸν, splendidi, acc. sing. λιπαρὸς, ἁ, ὃν, propriè pinguis, à λίπος, 1. 63.

Λίπ', pro λίπ', (ut vult Tzerzes) dativus sing. à λίπος, 1. 63, π', pinguedo per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex ἱλιάδ. α. 117. βέλου' ἐγώ, pro βέλομαι ἐγώ. Eset ergo appositio, pinguedine, nempe oleo, sicut dicimus, urbs Roma. At alii λίπ'. pro λιπαρῶ.

Λίπειν, dialysi Poëtica pro λιπῖν, α. 2. act. infin. λίποιεν. 3. pl. α. 2. act. opt. à λείπω. linquo, f ψω, p. φα, α. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3^a p. λίπουν, α. 2. part. λιπὼν, ἔω, ὃν. α. 332. 1. 440.

Λίς, leo, acc. λῖν. Poëticum est, pro λίων, ὄν, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. act. lingebant, à λιχμάζω, linzo, lambō. quod est à Them. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, sermonem, acc. à λόγος, 1. 63, ὁ, dat. pl. Ion. λόγοισιν. Th. λέγω, dico, f. ξω. præf. med. λέλογα. 1. 106.

Λοισαμένη, lota, Poëtice pro λοισαμένη, part. α. 1. med. ubi & resolvitur in 10, & τὸ σῆγμα duplicatur, lota, λίσσασθαι, λανθάνει, Poët. pro λίσσασθαι, præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ ν, metri causâ. Th. λύω, f. σω, lavo. 1. 522.

Λοιμὴς, ἥ, ὁ, perniciēs. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, ἥ, ὁ, periculis. 1. 243.

Λοιδοπάτιον, posivemam, à λοιδοῦ, pro quo etiam λοιδοῖται, 1. 63, ὁ, posivemus, ultimus. 9. 921.

Λοκρὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λοτρῶν, balneo, dat. à λοτρῶν, ἥ, τὸ, lavacrum, λῆτρων verò aqua sordida, quanos lavimus. Accentu differunt. Th. λύω, f. σω, lavo. 1. 753.

Λοφίη, dorso, Ionicè pro λοφιά, dat. sing. à λοφιά, ἡ, cervix. Th. λόφος, 1. 63, ἡ, cervix, collum. α. 391.

Λόχον, dat. pro ἐν λόχῳ, in insidiis, ellipsis præpositionis ἐν. à λόχος, 1. 63, ὁ, insidiæ, à λίσσασθαι τὸ κείμαι, jaceo, quod soleant κείσθαι οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes, hinc λοχάω, ὦ, insidior. 9. 174.

Λοχοῖον, gen. sing. Ion. ex insidiis, ubi additur præpositio, à λοχός, ἥ, ὁ, idem quod λόχος, 1. 63, ὁ, insidiæ. 9. 178.

Λυγγῆον, genit. à λυγγίος, 1. 63, ὁ, nomen gentis. α. 327.

Λυγρὴ, pro λυγρὰ, Ionicè gravis, λυγρὴ εἰδίαν, pro λυγρὰ, odiosa edoctam. 9. 312.

Λύκρον, acc. à λύκρος, 1. 63, ἡ, nomen urbis in Creta. 9. 477.

Λυπήεις, molestus sis, 2. pers. præf. subj. à λυπῶ, ὦ, f. ἤσω, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, 1. 63, ἡ, dolor. 1. 401.

Λύσας, α. 1. act. infinit. & λύσε, pro ἔλυσε, α. 1. ind. solvit, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύσω, p. λύσκα, α. 1. ἔλυσε 1. 608.

Λυσίασσα, nomen mul. 9. 258.

Λυσιμελής, solvens membra. f. omni epitheton est, à λύω, solvo, & μέλος, 1. 63, τὸ, membrum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύσης καὶ μελισσῆς, id est, curas. §. 911.
 Λύσις, solutionem, à λύσις, λύω, ἵ. Th. λύω, folvo. s. 404.
 Λάβη, ης, ἵ, contumelia, πομπή, ἡ λύσις, ulcisci contumeliam illatam. §. 165.
 Λάβη, ἡ, ὅ, infamia notatus. à λαβή, ἡ, ὅ, contumelia afficio. Th. λάβη, ης, ἵ, injuria. α. 266.
 Λάϊον, melius, comp. à positivo ἄλγος, comp. λαίον, superlat. λῆγος. Them. λῶ, λῆς, volo. s. 350.

M.

Mᾶζα, ης, ἵ, libum. Hinc Latinum massa. s. 590.
 Μαίανδρος, α, ὅ, nomen fluvii. §. 339.
 Μαίη, propriè obsterix. Hic verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. §. 938.
 Μαίονες, inquirentes, præs. part. à μαίωμαι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μαίω, ὦ, vehementer cupio. s. 532.
 Μάκωρες, beati, nom. pl. à μαίω, ὦ, ἡ, κῆ, τῆ, beatus, felix, in dat. pl. μαίωρες, & Ionicè μακίωρες. Μαίω, sic videtur dici, quasi μή κη, (Doricè μακίω) ὑποκείμενος, mortui non subjectus: hinc μακίω, ἡ, ὅ, dicitur, ὅτι τῶν ἀγίων. s. 139. 141.
 Μακίλιν, acc. ligonem, à μαίω, ὦ, ἡ, λigo, à μίω, & κέω, moveo: Poëta propter metrum hic λ abjicit. s. 470.
 Μακρός, α, ὅ, longus, κόμα, μακρός, fluctus decemmani. h. c. παρ. Tot. II.

ἡ, in acc. μακρῶ, Ionic. pro μακρῶν, μακρῶσι, dat. pl. pro μακροῖς, Ionicè. Them. μακρός, α, ὅ, π, longitudo. Dor. μακρός, α, 290. 780.
 Μαλακίω, acc. f. g. & μαλακίωσι, dat. pl. Ion. μαλακός, α, ὅ, molli. Th. μαλακίω, mollio, f. ξω. §. 92.
 Μαλάχη, ης, ἵ, malva, sic dicta quia alvum natura sua μαλακίω, mollit. Th. μαλακίω, vel πῶ, f. ξω, mollio. s. 41.
 Μάλα, valde, adverb. & μάλα, pro μάλα, in comp. μάλλον, superl. μέγιστε, maximè. s. 343. s. 310. α. 176.
 Μαλίστῃ, flagranti, dat. singul. à μαλίστος, ἡ, ὅ, ustivus, perniciosus. Th. μάλός, pro ἀμαλός, α, ὅ, tener. α. 18.
 Μαλῶς, velleribus, dat. plur. à μαλός, ἡ, ὅ, vellus, lana promissa. s. 234.
 Μαπίω, apprehendere, per synecopen & ε, pro μαρπίω, à μαρπίζω, apprehendo, in a. 2. infinit. μαρπιῶ, & poëticè μαπῶ, & poeticā reduplicatione μαρμαρπίω, ceperant. a. 2. opt. act. præter. med. μάρμαρπα. α. 231. & 252.
 Μαρεμώρια, splendida, pl. f. g. à μαρεμώριος, splendidus. Them. μαρεμώριον, splendo, f. αἶμα, hinc in part. f. g. μαρεμώριον. §. 699. 811.
 Μαρεμώριον, pro μαρεμώριον, Ionic. pro μαρεμώριον, pugnetus, id pl. subj. medii. μαρεμώριον, & μαρεμώριον, 3. plur. imperf. pro μαρεμώριον, Ion. Th. μαρεμώριον, pugno. α. 110. 401.
 Μάρτυρ, acc. singul. à μαρτυρός, ὅ, ὅ, testis. hinc μαρτυρεύω, S. εν

ον, dat. pl. Ionicè pro μαρτυ-
είας, à μαρτυρία, ας, ή, testi-
monium. s. 371. 282.

Μαστίγω, flagellaverunt, 3. dual.
imperf. vel. a. 2. act. à μαστίω.
Poëticè pro μαστήω, flagellō.
duo illa tempora hic coinci-
dunt μαστίων, flagellans, per
syncopen pro μαστήων. Them.
μαστιγ, υς, ή, flagellum. α. 431.
466.

Μαστήων, mandenti, dat. sing.
part. à μαστήω, ω, & poëticè
μαστήω, μαστήων, ων, & poë-
ticè μαστήων. Sed de hac voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 389.

Μαψ, sine usu, frustra, Adverb.
9. 872.

Μαυρεσι, obscurant. 3. plur. præf.
ind. per aphæresin pro αμαυρε-
σι, ab αμαυρώ, obscuro, offu-
sco. Th. αμαυρεσι, ω, ο, obscu-
rus. s. 305.

Μάχη, ας, ή, pugna, à μάχημαι,
f. μαχέμαι, & μαχίσσμαι, p.
μαμαχέμαι, pugno, prælior,
μαχέσθω, 3. dual. imperf. med.
Ion. μαχίστα, a. 1. inf. m. α.
176. 361. 387.

Μαχλόπι, falacissimæ. à μάχλος,
libidinofus. s. 586.

Με, & με pro ἐμε, acc. ab ἐγώ,
ego. 9. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus,
α, um, multus, α, um, μέγα,
valde. s. 58. μέγα νήπι, val-
de stultè, h. e. stultissimè, μέγ
pro μέγα, item pro μεγάλως.
s. 774. Comp. μέζων, ονος, su-
perl. μέγιστος, α, ον, maximus.
α. 237. s. 148. 41.

Μεγαθήρεσι, dat. sing. à μεγαθήρ-
ος, magna fiducia prædixus.

ex μέγας, μεγάλη, μέγα, ma-
gnus, α, um. & θάρσος, σθ, ον,
πὶ, fiducia. α. 485.

Μεγάθυμον, magnanimum, acc.
à μεγαθύμος, μεγαθήμων, ex μέ-
γας, & θυμός, α, ο, animus.
α. 17. 57.

Μεγαλήτερον, acc. sing. à μεγαλή-
της, magnanimus, à μέγα, ma-
gnum, & ήτις, cor, animus.
α. 450. Th. ήτις, μεγαλήτερος.
s. 656.

Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον,
α, τὸ, magnitudo. Th. μέγας.
s. 377.

Μεγάλη, dat. à μέγας, ας, τὸ, ma-
gnitudo. Th. μέγας. α. 5.

Μεγέρεα τέκνα, perquam amabi-
les liberi, ex μέγα, valde, &
εἶρος, απο. alii legunt μεγέρε-
α. θ. 240.

Μέγιστος, superlat. maximus, à μέ-
γας, μέζων, major. θ. 49.

Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, κα-
το. μεδέουσα, præf. part. f. g. à
μεδέω, idem quod μέδω, im-
pero. θ. 776.

Μέζ, pro μέζη ex μέζω, πὶ, ρη-
αένδα. Th. μέσος, α, τὸ, me-
dius. s. 512.

Μεθ', pro μετ', præposit. cum gen.
cum. cum acc. post. θ. 127.

Μεθίδω, dimittam, f. 1. Thema
ίμαι, f. ήσω, p. εἶπα, α. 2. δώ,
unde μεθίμαι, dimitto. s. 309.

Μεΐδωσιν, a. 1. à μεΐδω, subrideo.
μεΐδωσιν, acc. pl. à μεΐδωσιν.
α. 115.

Μεΐζων, major, comparat. à μέ-
γας, magnus, in superlat. μέ-
γιστος, maximus, in acc. sin-
gul. μεΐζω ex μεΐζονα, μεΐζονα.
s. 272.

Μεΐλιχος, ω, ο, ή, blandus. hinc
μεΐλιχος, ή, ον, idem. Them.
μεΐλιχος

- μενίσσας, f. ξω, p. χα. *delinio*, *demulceo*. θ. 406. 192.
- Μέναντις, part. a. i. Thema, *μένω*, maneo, expecto, f. μέν, p. μεμένης, a. i. ἔμνα. hinc in aor. i. part. μένας, αὐτός, ὁ. s. 652.
- Μείονα, acc. ex μέιον. minor, in gen. μέιος, ὁ κὶ ἡ, & τὸ μέιον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. s. 690.
- Μεῖς, mensis, Æolicè pro μέας, μέως, ὁ, mensis. s. 557.
- Μελαγχρῆτιν, acc. sing. à μελαγχρῆτης, nigram cæsariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, um, & χρῆτη, η, ἡ, juba, cæsaries. α. 186.
- Μελαιόδον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δῶ, ligo. α. 221.
- Μελανήσαν, 3. pl. a. i. pass. indic. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, de nigro, f. αἰῶ. Th. μέλας, αὐός, niger. α. 167.
- Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, rum. s. 142. 636.
- Μελιδῶναι, acc. pl. κυρῆς. à μελιδῶν, αὐτός, ὁ, κυρῆς. à μελιδῶναι, curo. s. 66.
- Μελίσσων, & μέλισσων, membris, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλι, σῶ, τὸ, membrum. α. 149.
- Μελίοισι, dat. pl. miseris. Them. μέλις, α, ὁ, vanus, infelix. θ. 563.
- Μελιστῆς, a. perf. ind. præf. act. à μελίσσω, ὦ, curam gero. f. ἔσσι. Them. μέλις, curæ est. s. 306.
- Μελίτη, meditatio. Them. μέλις. s. 280.
- Μελίη, ας, ἡ, fraxinus arbor, hinc μέλιη, pro Nymphis, ita dictis.
- Μελίη, Nymphæ creditæ sunt dictæ μέλιη, ἀπὸ τὸ ἐὼς ἀπὸς διδροφόρος ἀναπρίφει. Epirheton hoc ergo est à μελίη, ας, ἡ, fraxinus. Ionicè μέλιη, μελιῶν, Doricè pro μελιῶν, gen. plur. s. 145. θ. 187.
- Μελιηδία, dulcem, acc. à μελιηδής, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, suavis. s. 172.
- Μελισσῶν, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίσσω, vel τίη, ἡ, apis. s. 305.
- Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 246.
- Μελίφρων, dulcem, acc. singul. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρέων, εὐός, animus. α. 428.
- Μέλυσσι, cura sunt. à μέλις, im- personale, curæ est. θ. 216.
- Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλι, ποίησις, cano. θ. 77.
- Μεμρίπων. Vide paullo antè μερίπων. α. 251.
- Μίμωλομαι, η, σται, curo. pro μέλωμαι, per syncopen, & pleonasmum ῥ β ad euphoniā: & denique ἡ Attico more in ω mutato. à μέλις, (im- personale) curæ est. θ. 61.
- Μεμρεπῶς, præteritum medium. à μερεπῶ, corripio. Vide suprὰ μερίπων. μίμρεπον, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἱμερεπον, præf. med. μίμερεπον. s. 204 α. 245.
- Μεμῶς, μεμῶτες, studentes, perf. part. act. pro μεμεῶτες, à μῶν, ὦ, vehementer cupio. α. 240.
- Μίμωλε, curæ est, per syncopen, pro μεμῶλε, præf. act. Th. μέλις.

- μείλι, μιμηλότα, acc. pl. part. præt. s. 231.
- Μιμίζεσθαι, admiscebuntur. 3. sing. futuri pauld pōst, à μίγνυμι, F. μίξω, P. μίμιχα, præt. pass. μίμνιγμα, μίμιξα. s. 179.
- Μιμνήσκει, meminit. præt. perf. pass. à μνέομαι, ὤμα, recordor. f. μνήσομαι, præt. μίμνησμαι, a. 1. pass. ἐμνήσθην. 9. 203.
- Μίμνονα, nomen viri. acc. sing. à μίμνων. 9. 984.
- Μίμνυκε, remugit. præt. med. à μυνάω, mugio, in a. 2. 2ct. ἔμυνκεν, sicut à πνέω est ἔπνευ. Hinc præt. med. μίμνυκε. s. 508.
- Μῖν, quidem. s. 5. 12.
- Μινεάων, furens. præf. part. à μινεάω, cupio, irā percitus sum. Th. μινεῶ, s. 1, τὴν, animus. a. 361.
- Μίνω, pro ἀεμδύω, expecta, præf. inf. à μῖνω, maneo, expecto, f. μῖνῶ, p. μινδύκη, a. 1. ἔμιννα. s. 674.
- Μινδά, ὁ, s. 1, ἡ, nomen mul. 0. 357.
- Μινίπη, nomen mul. q. d. valdè robusta. 0. 260.
- Μίν, s. 1, τὸ, animus, ira. a. 412. a. 235.
- Μιέμνα, ης, ἡ, cura. s. 178.
- Μιέσπιν, genit. pl. à μίεσψ, divilam vocem habens. ex μίεσς pars, & ὄψ vex. s. 109.
- Μιέμαρ, sollicita, acc. pl. à μίεμαρ, s. 1, ὁ, anxius. Th. μίεμαρ, anxie cogito. 0. 604.
- Μιέμηρῶν, gen. pl. Æolicè, pro μιεμηρῶν, à μίεμηρ, ἡ, cura. Th. μιεμηρῶν, vel μιεμηρῶν, cura. 0. 55.
- Μισάβω, loro, dat. sing. à μίσταβω, s. 1, τὸ, medium lignum in-
- ter boves, ex μίστα, s. 1, ὁ, medius, & βῆς, bos. s. 469.
- Μίστα, s. 1, ὁ, medius, μίσση, media, μίστω, pro μίστω, Poëticè, μιστάδι, adverb. in medio, μιστάδην, è medio, μισσηγὺς, pro μισσηγὺς, adverb. inter. s. 233. 502. a. 367, 417.
- Μιστῆ, & μιστ', præposit. regit genit. & acc. 9. 449.
- Μιστῶδες, intermediæ, incerta, à δῶδες, s. 1, ὁ, sonus aquarum ex alto ruentium, κατὰ δῶδες, s. 1, ὁ, cataraeta, quod est ab αἰετῶσιν. s. 823.
- Μιστανάϊτες, cohabitatores, acc. pl. à μιστανάϊτης, s. 1, ὁ. Them. τὰν, habito. ultima per naturam longa, hic licentiâ Poëticâ corripitur. 0. 401.
- Μιστῶ, idem quod μισσηγὺς, inter. Th. μιστῶ. s. 394.
- Μιστεπείπη, eminet, 3. perf. ind. à μιστεπείπω, decorus sum inter. μιστεπείπιν, praecebat, imperf. Th. πείπω, decorus sum. 0. 430.
- Μιστεπινάχζιτ', ingemiscebat, 3. sing. imperf. medii. Th. στενός, s. 1, ὁ, angustus. a. 92.
- Μιστέσπο, qui potest converti, mutabilis. Hinc
- Μιστέσπο ἔργα πλάσσει, res in integrum restituit, ex μιστ' & πείπω, verto. 9. 89.
- Μιστίφρεσι, s. 1, τὸ, tergum, q. d. post pectus. Th. φρέν, ενδός, ἡ, mens. a. 223.
- Μιστῆρῶν, in caelo degentes, à μιστῆρῶν. Sed sunt qui hic legant μιστῆρῶν, ut sit relicta terra, à χθών, terra. Est & χέρον, caelum, vel, μιστ', trans, q. d. quæ sunt trans tempus, à χέρον, s. 1, ὁ, tempus. 0. 269.

- Μιπέπει**, interlocutus est, pro μιπέπει, a. i. ind. Th. ἵπω, dico, a. i. imperat. ἵπω, ἄτω, aor. 2. ind. ἵπων, εἰ, s. θ. 643.
- Μιπέπω**, præs. inf. cum dat. interesse, ex μῖ, inter, & εἶμι, sum. s. 174.
- Μιπέπειον**, & μιπέπειος, ponè, post, adverb. Th. ἐπίσω, retrorsum. s. 285.
- Μιπεπωρον**, in autumnno. Adverb. à μιπεπώρον, autumnalis. Th. ἐπώρον, αἰ, ἡ, autumnus. s. 415.
- Μιπέτω**, perf. inf. pass. à μιπέτωμαι, f. ἔμω, menturam admitto. Th. μέτρον, α, τὸ, mensura. s. 349.
- Μέτρον**, α, τὸ, mensura. hinc μέτρον, α, ὁ, modum non excedens. s. 132. 306.
- Μετώπυ**, genit. à μέτωπον, α, τὸ, frons, ab ἐπώμω, video. α. 147.
- Μέω**, pro με, me, Doricè, genit. ab ἐγώ. θ. 644.
- Μὴ**, Adverbium prohibendi, no. s. 213.
- Μὴ**, Adverbium negandi, non. s. 21.
- Μηδὶ**, neque, & μηδὶ. s. 488.
- Μήδης**, consilia, genitalia, à μῆδης, εἰς, τὸ, cura, consilium, & significat etiam, πρὶ αἰδέϊα, pudenda. θ. 180, 398.
- Μήδ'**, pro μήτι, idem quod μηδὶ. s. 296. ut & μήτ'. s. 270.
- Μήδων**. θ. 1001. μήδων, nomen viri, & μέδων, nomen mul. θ. 961.
- Μηδὶν**, nihil, q. d. μηδὲ ἵν. s. 395.
- Μηδέποτε**, numquam, ex μηδὶ, neque, & ποτὶ, aliquando. Th. ὅτι, quando. s. 717.
- Μήδης**, pro ἐμήδης. Vide μέσση, versabat, imperf. verbi μῆδμαι, f. μῆσμαι. Th. μῆδης, εἰς, τὸ, cura. α. 34.
- Μῆδης**, εἰς, τὸ, cura, consilium: & significat etiam πρὶ αἰδέϊα, pudenda. θ. 180.
- Μηκέτι**, idem quod ὅτι ἵπ, non amplius. Thema, ἵπ, adhuc. s. 174.
- Μῆλα**, oves, à μῆλον, α, τὸ. s. 793. Sic & μῆλον, & Doricè, μέλον, α, τὸ, pomum. μέλοισι, ποίσι. s. 116. Th. μελία, αἰ, ἡ, malus arbor. θ. 335.
- Μηλόβοις**, nomen mul. q. d. οὐνισσὶς custos. θ. 354.
- Μιῶ**, ἡ μίω, quamquam. α. 114. 101.
- Μηνίς**, genit. à μῆνις, mensis, μῆνις, acc. μῆνιν φθιόντων, menfibus decrefcentibus. s. 766. θ. 59.
- Μῆνιν**, à μῆνις, εἰς, ἡ, ira inveterata. α. 21.
- Μήποτε**, ne quando, ex μὴ, ne, & ποτὶ, aliquando. Them. ἔπ, quando. s. 86.
- Μήπως**, ne quando. Them. πῶς, (adverb. interrog.) quomodo? s. 394.
- Μηροῖ**, femur, crus, à nom. ὁ μῆρ, εἰς, ἡ. Dicitur & μερίον, α, τὸ, idem quod μερῶς, femur. α. 363.
- Μηρύσσω**, a. i. med. infinit. à μερύω, revolvō, intexo, agglomerō, f. ὕσω. s. 538.
- Μήσση**, pro ἐμήσση, a. i. m. ἡ μῆσμαι, curam gero. Th. μῆδης, εἰς, τὸ, cura. θ. 165.
- Μήτηρ**, ἡ, mater, μητρός, μητέρα, & μητρί, acc. μητέρα, tantum. hinc μητριά, & Ionicè, μητρηῖα, poverca. s. 563, 824.

Μητρίων, consultor, vocativus pro
nominativo, *μητρίων, u, o,*
μητρίων, u, i, consilium, à *μή-*
δομας. item. *l. 358.* Nomen
mul. *μητρ. 9. 886. s. 104.*

Μηκόνος, genit. παρὰ μηκόντος, à consulto, consilio pollente, à μηκόνος, πτος, ὁ. Thema, μή- πος, Ⓢ, ὁ, consilium. s. 51.

Μηχανάται, machinatur, 3. perf.
 præf. ind. p. pro μηχανᾷται, per
 Poëticam novi ἔαλλα epenthe-
 sin. Sic pro λήπτειν αὐτοῦ, auersari,
 dicunt metri causâ λήπτειν αὐ-
 τοῦ, à μηχανάω, machinor.
 Them. μηχανή, ἡς, ἡ, artificium.
 §. 240.

Μηχανή, ἡς, ἡ, artificium, machi-
na. pl. αἱ μηχαναί. θ. 146.

Mia, *αι*, una, in dat. *μια*, & I-
onicè, *μῆ*, in masc. *αις*, unus.
9. 321.

Μίξιον, a. 2. part. pass. f. g. à
 μίξωμι, misceo. F. μίξω, P.
 μίμνω, a. 2. pass. ἡμίχλω, præter,
 pass. μίμνωμαι, ξαυ, χλαυ, a. 1.
 pass. ἡμίχθω, &c. μίμνῃδω, a.
 Doricæ, pro μίμνωμαι, a. 2. pass.
 infinit. pauldè post fut. μίμνῃξο-
 μαι. §. 53. 305.

Μίμας, acc. μίμας, art. ο, ὁ,
nomen viri. α. 186.

Μῆναι, mane, 3. pers. præf. ind. à
μῆναι, verbum Poët. pro *μῆναι*,
f. *μῆναι*, maneo. s. 520.

Μὴ, ἰψάμ, Ποῦτ. πρὸ αὐτῶν, αὐ-
τίω. ε. 18, 48.

Μινύει, *minuit*, 3. perf. præf. ind. ut,
 μινύει, subj. *minuatur*. à μινύ-
 ω, *minuo*. Th. μινύς, ἄ, ὀ,
parvus. s. 6, 409.

Μίρμω, genit. à μίρμω, ω, ὁ,
nomen viri. θ. 948.

Μισγύμι, præt. part. à μίσγω,
idem quod μίγνυμι, misceo,

f. 101, p. 2, 2. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838.

Μισθός, u. o, merces, μισθός δὲ
ἀνθρώπου φιλῶν ἑαυτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ
ein wort ein wort, ein man ein
man. s. 370.

**Μιχθῆς, a. i. part. pass. Vide paul-
lò antè μιχθῶν.**

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem
quod μνήμη, ἡ, memoria. Th.
μνησέμεναι, ἢ, ἡσέμεναι, memoro,
commemoro. §. 54 hinc a. i.
med. μνηστέμενοι, memores. §.
651.

Μαθήσασαι, perpeffus, a. 1. part. à
μαθήω, ᾶ, ærumnas patior. Th.
μάτης, σ, σ; labor. θ. 997.

Μόρον, acc. pugnam, à μόρος, ὁ, ὁ, q. παρὰ τὸ ὁμῆς θῆναι, à concurrendo. α. 158.

Moi, pro iugl, mñhi, per aphære-
fin, ab iŷw, ego. l. 20.

Μοῖρα, ἔστι, *fatum*, à μείρω, di-
vido, in præf. med. μίμερα,
unde est μέρεσ, ε, ο, *fatum*
mors, & μοῖρα, α, ι, propriè,
portio. item, *fatum*, idem quod
εἰμαρμένη, quæ omnia ejusdem
sunt etymologiæ. Sic enim di-
citur *fatum* quasi *effatum*, quod
Deus prout decrevit & in se-
ipso q. effatus est, distribuat
sua, & cuique suam assignet
sortem, in qua acquiescere de-
bet. Secus qui agunt, dicun-
tur, μισήμιμερα. s. 745. 2.
204.

Μολπή, dat. sing. à μολπῇ, can-
tilena. hoc à μολπόμεναι, ca-
no, in præt. med. μέμολπα.
θ. 69.

Móp@, x. Vide in μῶν.

Μαεφροῖο, *nigra*, genit. Ionic. ἡ
μαεφροῖς, *obscurus*. ab ἁφρον, ca-
ligo. α. 134.

Μονοβήτης, unicus, à μῶν, pro
μῶν, solus, & γαίνομαι, na-
scor. s. 376.

Μῶν, pro μόν, solus, Poëti-
cè. θ. 143.

Μῦσα, nom. pl. & in genit. pl.
μουσῶν, Æolicè, pro μύσων,
à μῦσαι, ης, ῆ, Musa. s. 1. θ.
100.

Μόχθος, s, ὅ, labor. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλίον χροῦς, madidum corpus.
Them. μυδαίον, destillo, f. ἔσθαι.
s. 556.

Μυθησαύμεν, dixero, a. 1. m. opt.
Vide in μῦθος. s. 10.

Μῦθος, s, ὅ, verbum, sermo, dat.
pl. μῦθοισι. Ion. Hinc est ver-
bum μυθίασθαι, dico, μυθησαύ-
μεν, dixero, a. 1. med. opt.
μυθήσασθαι, a. 1. inf. θ. 24.
s. 10.

Μυλίωντις, præf. part. pro μυ-
λωντις, ex μυλῶν, ὦ, denti-
bus frendo, epenthesis Poëti-
ca, ὦ • μικρόν. Scilicet præce-
denti syllaba brevi interponi-
tur • μικρόν, ut, ὀρέω, ὀρέω,
ὀρέω, ac præcedenti syllaba lon-
ga, interponitur • μέγα, ut,
ἡβαίω, ὦ, Poëticè, ἡβαίω, ζαίω
ζῶ, ζῶν. Th. μύλη, ης, ῆ, mo-
la, molaris dens. s. 530.

Μύξα, nom. plur. à μύξα, ας, ῆ,
mucor, mucus, τὸ ἐκ μύξων
μύξαι ῥέον, cujus quidem ex na-
vibus mucores fluebant. α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. pass. lugebat,
à μύρω, propriè fluo, at μύρο-
μαι, lugeo, ubi lacrymæ per
genas defluunt. s. 206.

Μύρια, mille, οἱ μύριοι, infiniti,
innumeri, à μυριά, s, ὅ, infi-
nitus. s. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. Græcorum,

à μυρμιδών, ὅ, Græcus. Vi-
de μῦρμι, s, ὅ, formica. α.
380.

Μύρον, prima longa, 3. pl. im-
perf. act. pro ἵμυρον, à μύρω,
mædo, fluo, unguentis imbuo;
à μύρον, s, τὸ, unguentum.
α. 132.

Μυχῆς, dat. singul. in recessu, in
penetrati, à μυχῆς, ὦ, pene-
trale, à μύω, claudio, f. εἶναι.
θ. 119.

Μῦμος, ὅ, Momus, Deus qui-
dam reliquorum omnium deo-
rum irrisor & reprehensor. su-
mitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Nαί, incolit. à ναίω, habi-
to, incolo. ναῖον, pro ἵναον,
imperf. Hinc ναῖσται, idem
quod ναίω, ναῖσται, 3. pl. ind.
præf. Hinc ναῖσται, habitavit,
a. 1. m. pro ἐναῖσται, & hoc
pro ἐναῖσται, à ναίω, habito. in
Themate, ναίω. θ. 387. s. 639.

Νάρθηξ, dat. sing. à νάρθηξ, ης,
ὅ, ferula, bacillus. s. 52.

Ναυσίπλοον, nomen viri, qui ναυί
currit. Navem Plautus vocat
ligneum equum. θ. 1021.

Ναυσίπλοον, nomen viri, cujus ani-
mus est in navibus. θ. 1022.

Ναῦτις, acc. pl. à ναῦτις, s, ὅ,
nauta, à ναῦς, ναὸς, ῆ, navis.
θ. 876.

Ναυηλὴς, genit. Ion. à ναυηλία,
ας, ῆ, navigatio. Th. ναῦς, na-
vis. s. 618.

Νῆες, naves, acc. plur. pro νῆας,
& simpl. ναῦς, à ναῦς, navis,
genit. ναὸς, & Attic. νῆος, &
Poët. νῆος, dat. νῆι, acc. ναυῶν
s. 247.

Νέωμαι, præf. inf. *redire*, à *νέωμαι*, vel ex *νέω*, eo, redeo. s. 554.

Νεῖ, *net*, *spinnet*, à *νέω*, f. *ήνω*, no, neo. s. 777.

Νέικα, acc. pl. à *νέικω*, s. *νέω*, τὸ, *contentio*, *νέικα*, pro *νέικα*, *lites*, *νέικειν*, *probris affecerit*, pro *νέικειν*, 3. sing. præf. act. subj. à *νέικω*, ᾧ. Them. *νέικος*, s. *νέω*, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex *νέ*, non, & *έικω*, cedo. hinc *νέικασθῆναι*, *conviciatorem*, acc. à *νέικασθῆναι*. Th. *νέικος*. s. 33, 716.

Νεῖλα, s, ὁ, nomen fluvii maximi. s. 338.

Νεῖδι, adverb. loci, pro *νέαθι*, in imo fundo, *νέιδειν*, ex ima parte, à *νέω*, novellus. Th. *νέω*, s, ὁ, novus. s. 567.

Νεῖω, s, ἡ, Ion. pro *νέος*, ἔ, ἡ, novalis. s. 464.

Νεῖονται, *navigant*, 3. pl. præf. à *νέομαι*, eo, navigo. Them. *νέω*, eo, redeo. s. 227.

Νεῖαρος, genit. à *νέω*, *αρος*, τὸ, *potus generosus*. θ. 640.

Νεμῆος, nomen regionis, sic dictæ à *nemoribus*, *νέμω*, s. *νέω*, τὸ, *nemus*. à *νέμω*, *pasco*, hinc *νημεῖον*, *Nemeus*. s. 327, 329.

Νέμεσις, *iras*, ἡ, indignatio, à *νέμεσις*, indignor. Est & nomen certæ Dææ, quæ præ ceteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriis poenas sumere solet. s. 200.

Νέμεσᾶ, indignè fert, Poëticè, pro *νέμεσᾶ*, 3. præf. ind. à *νέμεσις*, ᾧ, irascor, succenseo. s. 756.

Νέμουν, fruuntur, 3. præf. pass. *νέμω*, f. *νέω*, Them. *νέμω*, f. *νέω*,

possideo, *tribuo*, p. *νέμω*, s. 231.

Νεοκνῆς, s. *νέος*, recentem dolorem habens, *νεοκνῆι*, dat. Th. *νέος*, s. *νέος*, τὸ, *cura*, & *νέος*, s, ὁ, novus, recens. s. 98.

Νέον, recens, nuper. Them. *νέος*, novus. s. 569.

Νεώτερος, recens vulneratus, à *νέος*, novus, & *τέρας*, ᾧ, f. *ήνω*, vulnere. s. 157.

Νέσων, nomen fluvii. θ. 341.

Νέουσιν, nutabunt, vergent, præf. ind. opt. à *νέω*, *innuo*, nuto, f. *ήνω*. s. 473.

Νεύρω, dat. à *νέω*, *nervus*, hinc *νέω*, genit. Ionicè, à *νέω*, *εἰς*, ἡ, *nervus arcus*. s. 544. s. 409.

Νεφέλη, genit. Æol. à *νέφω*, *λῆγος*, s, ὁ, *nubes excisans*, ex *νέφω*, *nubes*, & *εἰς*, *ex-cito*. s. 53, θ. 745.

Νέφος, *nos*, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. *νέφωσι*. s. 204.

Νεωρῆν, iterata, præf. part. f. g. scil. *νῆν*, à *νέω*, *renovo*. Them. *νέος*, novus. s. 462.

Νεώτερος, junior, comp. in superl. *νεώτερος*, à *νέος*, novus. s. 445.

Νῆ, pro *νῆα*, acc. Poët. pro *νέω*, *navem*, à *νῆος*, *νῆος*, dat. plur. *νῆων*. s. 165. θ. 641.

Νηδὺν, acc. à *νῆος*, *νῆος*, ἡ, *venter*. s. 460, 800.

Νῆα, *navalia*, à *νῆος*, s, ὁ, *navalis*. Thema, *νῆος*, *navis*. s. 808.

Νήκαρι, *sine cornibus*. à *νήκαρι*, s, ὁ, *νήκαρι*, ex *νήκα*, & *καρι*, *ατος*, τὸ, *cornu*. s. 529.

Νήκετον, *insanabiliter*, ex *νήκα*, *negandi particula* & *αίκα*, *sano*. s. 283.

Νηλεὺς

Νηλῆς, ἰ, ὁ κὶ ἡ, crudelis. νη-
λῆι, per sync. pro νηλῆϊ, dat.
sing. ex νῆ, & ἰλ, s, τὸ,
misericordia. Sic & νηλοῖς, sa-
vus, pro νηλῆς. θ. 770. 765.

Νηλοῖσιν, immitis, crudeli sup-
plicio puniens, à πόνῃ, poena,
& νηλῆς, immitis. θ. 217.

Νήματ', pro νήματι, fila, à νῆμα,
τὸ, filum. Thema, νῆμα, neo.
s. 777.

Νημερτής, verus. Th. ἀμεμερῶναι,
aberro, f. ἦμα, a. 2. ἡμερῶν,
& νημερτής, nomen proprium
mul. θ. 234. 262.

Νηοῖς, templis, pro ναοῖς, à ναός,
ἡ, ὁ, templum. θ. 990.

Νηοπέλον, aedituum, à νηοπέλ, s,
ἡ, ὁ, aedituus, qui circa tem-
plum versatur, ex νηός, pro
ναός, & παλῆα, verso. item,
verso. θ. 991.

Νηός, navis, genit. Poëticè, dat.
plur. νηοί. Vide in νῆας. s. 628,
634.

Νήπι, s, ὁ, infans, vocat. νή-
πι. s. 286. 132.

Νηρι, pro νηριός, à νηριός, no-
men viri. θ. 240.

Νηελ, ex νῆ negativo, & ἔει,
ἰδῆς, ἡ, lis. tanta, ut adversus
eam non integrum sit sese op-
ponere.

Νηοκί, nomen mul. à νῆος, in-
sula, q. d. in salo. θ. 249.

Νηοισι, insulis, dat. pl. Ion. à νῆ-
ος, s, ἡ, insula. s. 171.

Νηοῦ, nomen mul. θ. 261.

Νηοὶ, dat. pl. à ναῦς, navis, vide
in νῆας. s. 634.

Νήστμο, anima expert, ex νῆ,
negativo, & αὐτμή, ἡς, ἡ, spi-
ritus. Alii legunt, νήστμο, in-
faustus. θ. 795.

Νῆχον, pro ὕχον, natabant, à νῆ-

χον, f. ξον, idem cum νῆα, nato.
s. 317.

Νίκη, νίκης, victoria, à νικῶν, f.
ἦσι, vinco. s. 311.

Νικηθεὶς, victus. part. a. i. pass.
νικήσας, part. a. i. act. à νικῶν,
ᾧ, vinco, f. ἦσι, p. νικήσας. θ.
496. 73.

Νίσσον, imperf. pro νίσσοντο, re-
vertabantur. Vide νίσσων, re-
deo. pro quo, νίσσωνται, seu νίσ-
σωνται. s. 462.

Νίφα, acc. per apocopen pro νι-
φάδα, à νιφᾶς, αἶδῆς, ἡ, νιχ.
à νίφω, ningo, f. ψω, p. φα.
s. 525.

Νιφάων, g. sing. à νιφᾶς, nivo-
sus, à νίφω, f. ψω, p. φα, nia-
go. θ. 42.

Νιψάμω, lotus. a. i. part. m. à
νίπω, lauo, f. ψω. s. 739.

Νοή, sapit, 3. præf. subj. à νοῖω,
ᾧ, νοῖωντες, Doricè pro νοῖντες,
cogitantes, præf. part. Th. νό, νῆς,
mens. s. 296. 261.

Νόημα, pro νόημα, τὸ, intellectus,
cogitatio. Them. νό, νῆς. s.
212.

Νοήσας, a. i. part. νοῖσας, inf.
νόησας, pro νόησας, Ion. a. i. ind.
Them. νό, νῆς, mens. s. 12.
484.

Νομὸν, pabulum, acc. à νομῶς, ὅ,
ὁ, pabulum. Th. νόμω, pasco.
s. 526.

Νόμος, lex, νόμους, leges, à νόμω,
tribuo. s. 276. θ. 66.

Νόος, νῆς, ὁ, mens νόσιος, genit.
Ion. s. 685. 483.

Νόσφι, absque, ut & νόσφι, seor-
sum. s. 91. νόσφι ἄπερ τι κα-
κῶν, hoc est, planè abhomin-
abilis. Adverbia quæcumque
ingeminata, sunt ἐμφατικὰ.
s. 91.

Νότ,

ΝότⓄ, ἡ, ὁ, νότιος, gen. Ion. notus, auster. s. 675.

ΝῶαⓄ, ἡ, ἡ, Ionicè, pro νόσⓄ, ἡ, morbus. s. 102.

Νω, apud Poëtas est particula expletiva. s. 207.

Νύκτα, noctem, acc. à νύξ, nox. νύκτ', pro νύκτα. s. 166.

Νύκτωρ, adv. noctu, à νύξ, νύκτ', ἡ, nox. s. 177.

Νύμφη, ἡ, ἡ, Nympha. νυμφίαν, nymphaeum, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, sponsa, h. e. promissa, nempe foedere promissa, foederata. s. 298. 305.

Νῦν, nunc, adverb. temporis. s. 176.

Νύξ, νύκτες, ἡ, nox. νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. s. 17.

Νυχτή, nocturna. Thema, νύξ, νύχτα, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat.* s. 523.

Νύκτωρ, præf. part. à νύκτω, πύκτω, f. ξω. α. 62.

Νῶσ', pro νῶτα, à νῶτⓄ, ἡ, ὁ, dorsum, in pl. τὰ νῶτα. α. 286.

Νῶϊ, & νῶϊν, in genit. & dat. duali. Thema, ἐγώ, ego. α. 358.

Νεμώμενος, vibrans, a. 1. part. à νωμῶ, agito, moveo, à νῆμω, sicut νωμῶμαι, à νῆμω. α. 462.

ΝάυμαⓄ, ignobilis, ex νῆ, & αὐμα, Aëol. pro ὄνομα, nomen. s. 155.

Νῶτα, pl. num. à νῶτⓄ, ἡ, ὁ, dorsum, & in pl. τὰ νῶτα. s. 534.

Z.

Ζαῖη, nomen mul. θ. 356. & Ζαῖη, ἡ, ἡ, flava. s. 547.

ΖεῖνⓄ, Poëticè pro ξένⓄ, ἡ,

peregrinus. s. 181. dat. pl. ξένοις. α. 224.

ΞενοδόχⓄ, hospiti, dat. à ξενοδόχⓄ, ἡ, Ionicè pro ξενοδόχⓄ, ἡ, ὁ, qui recipit peregrinos, hospes publicus, ex ξένⓄ, & δόχος, f. δέχομαι, capio. s. 183.

Ξενοί, ξαίτες, à ξενοί, ἡ, ὁ. Th. ξέν, f. ξένω, rado. α. 133.

Ξύλα, ligna, à ξύλον, ἡ, τὸ, lignum. s. 808.

Ξυμπασί, universa, in m. g. ξυμπασί. Th. πας, πᾶσι, πᾶν, omnis. s. 240.

Ξυν, Atticè pro συν, cum, præposit. dativum solum regens. s. 347.

Ξυνήσας, participes, acc. pl. à ξυνήσας, οἱ, ὁ, à ξυνός, pro κρινός, κομμηνίς, unde ξυνήσας, οἱ, ὁ, s. 595.

Ξυνιόντων, confligentibus, part. a. 2. acc. genit. à ξυνιόνται, κομμηνίς, confligo, vel ξυνιόνται. Th. ἵμαι, & εἶμαι, eo. illud in a. 2. ἵμαι, εἶμαι. s. 707.

O.

Ο', Ille, s. 89. α. 135. & ὁ ponitur pro ὅπ. α. 22.

Οἶαρες, confabulationes, acc. pl. nam pro ὅαρες, dicimus & ὅαρες. Th. ὅαρες, α. 205.

Οἰεμῶν, terribilem, fortiter, ponitur adverbialiter, ab οἰεμῶν, validus, hoc à βελίω, fortis sum. s. 839.

Οἰεμῶντος, fortium facinorum patrator, composita cum voce ἔργον sunt οἰεμῶντος. s. 996.

Οἰεμῶντος, ἡ, ὁ, ab οἰεμῶν, μῶν, robustus, & hoc à βελίω, robustum

robustum reddo, & θυμός, animus. §. 140.

Ὀβελιμπάτης, forti patre nata, genit. sing. ab Ὀβελιμπάτης, Epith. Palladis, ab Ὀβελιμ, fortis, & πατήρ, pater. §. 587.

Ὀγδάτη, dat. ab Ὀγδάτης, Poët. pro Ὀγδοῦ, octavus. Th. Ὀκτώ, octo. s. 790.

Ὀζα, g. m. s. 357. Ὀζα, g. n. s. 244. & Ὀζ, pro Ὀδ. s. 363.

Ὀδύζα, dentem, acc. ab Ὀδύζα, Ὀδύζα, ὁ, dens. s. 146.

Ὀδύ, Ὀδύ, ἡ, via. s. 579.

Ὀδυσῆς, dat. & Ὀδυσῆος, pro Ὀδυσσεύς, genit. Ion. ab Ὀδυσσεύς, Ulysses. §. 1016.

Ὀδυσσεύς, 3. sing. a. i. med. iratus fuit, ab Ὀδυσσεύς, F. Ὀδυσσεύς, a. i. Ὀδυσσεύς. Th. Ὀδυσσεύς, irascor. §. 1012.

Ὀζός, s, ὁ, proprie significat ramusculum, stolonem. Metaphoricè, homo bellicosus Ὀζός, Ἀρμῶν dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. s. 181.

Ὀδρύς, genit. ab Ὀδρύς, Ὀδρύς, ἡ, nomen montis. §. 632.

Οἱ, illi. s. 69. 77. 86.

Οἱ, qui. s. 29.

Οἱ, qui. s. 39. Ὀδύ, s. 119.

Οἱ, h. e. αὐτοῖς, illi, ab αὐτοῖς, οἱ, ἱ. 263. s. 20.

Οἷα, s. 288. 301.

Οἷα, qualia, ab οἷα, s, ὁ, qualis. s. 400.

Ὀῖα, aperi, præf. imperat. act. ab οῖα, aperio, f. οῖα, p. ὀῖα, & ἱῖα, præf. med. ἱῖα. s. 819.

Οιδιπόδης, genit. Æol. pro οιδιπόδης, ab οιδιπόδης, s, ὁ, nomen viri. s. 163.

Ὀῖ, pro οἶδ, novit. præf. med. οἶδ, pro οἶδ, nosti. Ἰν. Æolica paragoge. præf. med. οἶδ, ac, s. ab οἶδ, vel οἶδ, μ, scio, f. οἶδ, p. οἶδ, s. 456. s. 355.

Ὀῖμ, dat. sing. ab οἶμ, per syncopen pro οἶμ, αἶμ, n. g. tumor. Th. οἶμ, vel οἶμ, f. ἴμ, tumeo, inflatus sum. §. 109.

Ὀῖζα, genit. ab οἶζα, Ὀῖζα, ἡ, arumna, in acc. οἶζα, hinc οἶζα, calamitosus, οἶζα, ἡ, Ionicè pro αἶ. s. 639. §. 214.

Οἰκίαν, Poëticè pro οἰκίαν, præf. part. habitans, commorans, f. ἴω, p. ὀκίω, ab οἰκίαν. Th. οἰκίαν, s, ὁ, domus. §. 330.

Οἰκία, τὴν, res domesticæ. ab οἰκία, Ion. pro οἰκία, domesticus. Th. οἰκία, s, ὁ, domus. s. 457.

Οἶον, acc. ab οἶον, s, οἶον, pro οἶον, à singul. οἶον, s, τὴν, domuncula, οἶον δὲ & οἶον, domum. s. 576. 523. §. 758.

Οἶμ, s, ἡ, femita, idem quod οἶμ, s, ἡ, via, femita. s. 290.

Οἶον, genit. pl. Ion. pro οἶον, ab οἶον, s, ἡ, vitis. Th. οἶον, s, ὁ, vinum. s. 572.

Οἶον, dat. sing. nigro. οἶον, acc. ab οἶον, οἶον, qui vinei coloris est. q. ὀῖον ὡς οἶον, niger instar vini. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶον, vinum, & ὀῖον, oculus. Th. ὀῖον, video. s. 622. 817.

Οἶον, οἶον, vinum. s. 596.

Οἶον, pro οἶον, similis. s. 314. s. 386.

Οἶον

Ὀυαχόν, ἡ, ἡ, patina libatoria, ex οἶνῳ, & χέω, fundo, trullula; ex qua vinum fundebatur.

α. 744.

Ὀῖον, pro ὁμοῖον, similis, αἶον, ergo qualis, item, similis, sed αἶον, α, ὁ, solus. Neut. οἶον, solum. α. 313.

Ὀῖον, tantummodò, adverb. ab αἶον, αἶον, αἶον, solus, α, um. β. 386.

Ὀῖον, contractè pro οἶον, οὐε, acc. pl. Thema est οἶον οἶον, vel οἶον, οἶον, ἡ, οὐίον. α. 775.

Ὀῖον, & οἶον, dat. pl. Ion. ab ὁ, quis. α. 145.

Ὀῖον, sagitta. ab οἶον, ἡ, ὁ, sagitta. ab αἶον, fero, f. οἶον. α. 130.

Ὀῖον, & οἶον, nom. pl. ab ὁ. β. 46.

Ὀῖον, nom. pl. ab ὁ, ἡ, ὁ, quicumque. α. 150.

Ὀῖον, dat. pl. ab οἶον, ἡ, ὁ, avis. hinc οἶον, ἡ, ὁ, augur. α. 185. α. 701.

Ὀῖον, hinc αἶον, puto. item fero. α. 111.

Ὀῖον, ovium, genit. pl. Vide supra ἡ. β. 446.

Ὀκτώλωρον, octo morsum. à βλωμός, ἡ, ὁ, pro panis portione, bucella, & ὁκτώ, octo. α. 442.

Ὀκτώπῳδιον, octopedalem, acc. ab ὁκτώπῳδης, à πῶς πῳδης, pes. α. 425.

Ὀλῶν, α, ὁ, beatitudo, felicitas. q. d. ὀλῶν, βίῳ, hinc ὀλῶν, beatus. α. 826. 326.

Ὀλῶν, adject. ab ὀλῶν, perdo, F. ὀλῶν, α. 1. act. infn. ὀλῶν, præt. m. ὀλῶν, & Att. ὀλῶν. β. 326. α. 180. 668.

Ὀλίγῳ, paucillūm, adverb. ab ὀλίγῳ, α, ὁ, paucus hinc

Ὀλίγῳ, superl. paucissimus. α. 723. 480.

Ὀλῶν, ἡ, ὁ, fluvius in Heliconae Boeotiae, sic dictus ab Holmeio Sisyphi filio. β. 6.

Ὀλῶν, α, ὁ, mortarium. α. 423.

Ὀλῶν, perniciofa. ab ὀλῶν, ἡ, ὁ, hinc & ὀλῶν, idem. Th. ὀλῶν, f. ὀλῶν, perdo. α. 745.

Ὀλῶν, α, ὁ, Thessaliae mons altissimus, & pro ipso coelo ponitur. Hinc ὀλῶν, coelestis, & ὀλῶν, Musae dictae, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. β. 390. 25: 52.

Ὀμῶν, similia, ab ὁμῶν, similia. α. 50.

Ὀμῶν, α, ὁ, tumultus, multitudo. Th. ὁμῶν, ἡ, ὁ, similis. α. 155.

Ὀμῶν, secutus, α. 1. part. ab ὁμῶν, ἡ, sequor, f. ὁμῶν. Th. ὁμῶν, idem quod ὁμῶν, simul. α. 676.

Ὀμῶν, pluviosa. Alii ὁμῶν, est adject. g. f. ab ὁμῶν, imber. hinc ὁμῶν, pluviosus. α. 451.

Ὀμῶν, robustus. Vide supra ὁμῶν. α. 145.

Ὀμῶν, α, ὁ, imber. παρὰ τὰ ὁμῶν ῥεῖν simul fluere, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quae ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὁμῶν, pluviente. α. 1. part. ab ὁμῶν, ἡ, pluo. α. 492. 415.

Ὀμῶν, jurabit, 3. sing. fut. 2. med. verbi ὁμῶν, juro, f. ὁμῶν, f. 2. med. ὁμῶν, ἡ, ὁμῶν, p. ὁμῶν, α. 1. ὁμῶν. α. 194.

Ὀμῶν, coxtaneos, acc. pl. ab ὁμῶν, ἡ, coxtaneus. Th.

- Th. ὅμοις, similis, & ἡλικία, αἰ, ἡ, statura. s. 444.
- Ὀμῶσθαι, pro ὁμῶσθαι, praef. part. f. g. pl. num. ab ὁμῶσθαι, in unum convenio, Thema ὁμῶσθαι, α, ὅ, ὁβσε, q. ex ὁμῶ, simul, & ὅσθαι, loquor. §. 39.
- Ὀμῶσθαι, turmatim, Adverb. Th. ὁμῶσθαι, α, ὅ, turba. α. 170.
- Ὀμῶσθαι, meiere, praef. inf. ab ὁμῶσθαι, q. d. ὁμῶσθαι. s. 727.
- Ὀμῶσθαι, oculis, dat. pl. ab ὁμῶσθαι, video. F. ὁμῶσθαι. P. ὁμῶσθαι. hinc est ὁμῶσθαι, αἰ, τὸ, oculus. α. 262.
- Ὀμῶσθαι, simul, ab ὁμῶσθαι, Th. ὁμῶσθαι, ἡ, ὅ, similis. s. 109.
- Ὀμῶσθαι, five ὁμῶσθαι, α, ὅ, similis, Poëticè ὁμῶσθαι, Th. ὁμῶσθαι, ἡ, ὅ, similis. s. 145.
- Ὀμῶσθαι, genit. ab ὁμῶσθαι, ἡ, hortamentum, comminatio. q. d. ὁμῶσθαι πέλας. Eustath. Th. κέλομαι, hortor, jubeo. α. 431.
- Ὀμῶσθαι, eundem. ab ὁμῶσθαι, unde est ὁμῶσθαι. §. 508.
- Ὀμῶσθαι, juraverit. a. 1. subj. ὁμῶσθαι. a. 1. part. pro ὁμῶσθαι. ab ὁμῶσθαι, fut. ὁμῶσθαι, a. 1. act. ὁμῶσθαι. §. 232.
- Ὀμῶσθαι, simul, ab ὁμῶσθαι, similis. s. 243.
- Ὀμῶσθαι, nom. pl. q. ὁμῶσθαι ἐς τὸ φαγεῖν, erudi ad vescendum, ab ὁμῶσθαι, αἰ, ἡ, uva acerba. α. 399.
- Ὀμῶσθαι, αἰ, ὅ, ἡ, concors, acc. pl. ὁμῶσθαι, ab ὁμῶσθαι, similis, & φρέων, αἰ, ἡ, mens, animus. §. 60.
- Ὀμῶσθαι, tamen. sed ὁμῶσθαι, simul. Th. ὁμῶσθαι, ἡ, ὅ, similis. s. 3, 20.
- Ὀν δὲ. ἀφ' ὧν δὲ δὲ δὲ δὲ δὲ, re-
dit domum suam. δὲ postpositum accusativo, valet ad. α. 38.
- Ὀν, quemque. s. 3.
- Ὀν, αἰ, τὸ, utilitas, emolumentum, ab ὄναι profum. f. ὄναι. s. 41.
- Ὀν, αἰ, τὸ, probum, hinc ὀνδίζω, exprobrare. s. 311, 718.
- Ὀν, somniorum, gen. pl. ab ὄναι, α, ὅ, somnium. Th. ὄναι, somnium, nomen indeclinabile. §. 212.
- Ὀν, juvat. 3. praesent. ind. sing. ab ὄναι, seu ὄναι, f. ὄναι, a. 1. ὄναι, §. 429.
- Ὀν, αἰ, τὸ, nomen. Aoli-
cè ὄναι, ὄναι pro ὄναι. hinc ὄναι, celebres, nominandi. §. 148. 369.
- Ὀν, appellavit, a. 1. act. ab ὄναι, nomino, f. ὄναι, a. 1. ὄναι. Th. ὄναι, nomen. s. 80.
- Ὀν, praef. part. convicians, ab ὄναι, vitupero, f. ὄναι. Th. ὄναι, vitupero. s. 258.
- Ὀν, quemcumque, ab ὄναι, αἰ, ὄναι. ab ὄναι, & αἰ, quis. §. 82.
- Ὀν, unguis. ab ὄναι, ὄναι, ὄ, unguis. prov. ἐξ ὄναι λέοντι, ex ungue leonem. ὄναι, dat. pl. Ion. α. 266. s. 202.
- Ὀν, acutum. In plur. pro ὄναι, capitur, & metri gratiā pro ὄναι, αἰ ὄναι, ὄ, ὄ, acutus. ὄναι, dat. pl. Ion. ut αἰχμῆς ὄναι, mucronibus acutis. α. 289. 348.
- Ὀν pro ὄναι, vocem, sonum, acc. ab ὄναι, ὄναι, ἡ, vox, q. ab ὄναι, dico.
- Ὀν, dat. praef. ind. ὄναι, a. 1.

- α. 1. act. inf. ab ὀπιζω, *persequor, sequi jubeo, praebeo*. ὀπιζομαι, pro ὀπίσσε, part. α. 1. act. α. 168. θ. 433.
 ὀπτε, quod. θ. 864.
 ὀπηδῶ, *comitatur*, 3. pers. praes. ind. ab ὀπηδῶ, *comitor*. Th. ὀπιζω, f. ὀπσω, *persequor, comitem do*. α. 142.
 ὀπι, voce, dat. ab ὀψ, ὀπες, ὀ, vox. Vide ὀπς. α. 29. 806.
 ὀπιζω, *curabat*, imperf. ab ὀπιζομαι, *curo*, ab ὀπις, ὀπες, ὀ, ultio, *cura*. α. 21.
 ὀπθιν, metri causā, pro ὀπιθιν Th. ὀπιν, *retrosum*. θ. 3.
 ὀπιπιδωντ, pro ὀπιπιδωντα, *spectantem*, praes. part. acc. casus, ab ὀπιπιδω, ab inusitato ὀπιδω. Thema est ὀπιπιδω, *video*. α. 29.
 ὀπν, acc. sing. ab ὀπις, ὀπες, ὀ, ultio, *vindicta, cura*. α. 251.
 ὀπθιν, adverb. ponē, à tergo. ab ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, *retrosum*, retrò. α. 469. 741.
 ὀπλα, *instrumenta*, ab ὀπλον, α, τὸ, *arma*. θ. 813.
 ὀπλια, acc. ab ὀπλις, ὀπλις, ὀ, nomen viri. α. 180.
 ὀπλιῶν, *ungulam, ungulā pecus* est armata, ab ὀπλις, ὀπλις, ὀ. Th. ὀπλον, α, τὸ, & in pl. πᾶ ὀπλα, *arma*. α. 589.
 ὀπλότῃ, *minimus natu*, superlat. grad. in comp. ὀπλότῃ, α, ὀ, junior. ab ὀπλον, α, τὸ, *arma*. θ. 137.
 ὀππῃ, quando, cum, ex ὀππῃ, ὀππῃ, ut liquet ex ὀππῃ, ὀππῃ, &c. sicut & λυγρῇ sunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut πινυγῇ, &c. ὀππῃ idem quod ὀππῃ. π duplicatur metri causā,
 ὀππῃ ex ὀππῃ & α, ubi. α. 397. θ. 782. α. 543.
 ὀππῃ, Poëtice. pro ὀππῃ, ubi. θ. 387.
 ὀππῃ, utram, acc. f. gen. Poët. ab ὀππῃ, uter. Th. ὀππῃ, α, ὀ, uter. θ. 549.
 ὀππῃ, α, ὀ, autumnalis, ex ὀππῃ, α, ὀ, autumnus, q. d. ὀππῃ, tempus succi. α. 674.
 ὀππῃ, *spēdas*, 3. pers. praes. ind. verb. med. ὀππῃ ὀππῃ, caput pavimentum spēdas, est senis descriptio. ab ὀππῃ, *video*. imperf. ὀππῃ, perf. ὀππῃ, α. 534.
 ὀππῃ, genit. Ion. ab ὀππῃ, ὀππῃ, orichalcum, aes montanum, ab ὀππῃ, ὀππῃ, τὸ, mons, & ὀππῃ, α, ὀ, aes. α. 122.
 ὀππῃ, *porrigere*, α. 1. infinit. ὀππῃ, part. f. g. α. 1. med. ab ὀππῃ, *porrectis manibus prendo*. Th. ὀππῃ, f. ὀππῃ, *porri-go, extendo*. θ. 433.
 ὀππῃ, montis, gen. singul. à τὸ ὀππῃ, mons. α. 374.
 ὀππῃ, in montibus pascentis, genit. ex ὀππῃ, ὀππῃ, τὸ, mons, & ὀππῃ, *pasco*, in praet. m. ὀππῃ. α. 407.
 ὀππῃ, *orta fueris*, 3. sing. α. 2. med. subj. ab ὀππῃ, in med. ὀππῃ, ὀππῃ, ὀππῃ, praesens & aor. 2. coincidunt. in subj. Hinc est Latinorum *orior*. θ. 782.
 ὀππῃ, *rectus, erectus*. hinc ὀππῃ, *erecti pili*. α. 391.
 ὀππῃ, g. com. *arduus*, ex ὀππῃ, ὀππῃ, ὀππῃ, rectus. α. 290.
 ὀππῃ, πῃ, ὀ, *mane lugens*. ab ὀππῃ, α, ὀ, tempus matutinum, & ὀππῃ, f. ὀππῃ, *gemo*. α. 568.
 ὀππῃ, genit. ab ὀππῃ, τὸ, *difficilis*,

- culum*, ὄρρυ ἀνιστάμεν, ἡν τα
ἀλ(α) ἄρκε(α) ἐν. Diluculo sur-
gens, ut tibi victus sufficiens sit.
s. 277.
- Ὄρρυ, dat. sing. nomen proprium
viri, ὄρρυς, s, ὀ. s. 293.
- Ὄρρυ, s, ὀ, juramentum, aut
potius Numen quod præerat
jurijurando. s. 231. s. 219, 804.
- Ὄρρυς, impetum faciunt, 3. pl.
a. 1. act. subj. ab ὄρρυ, ὀ,
impetu feror, f. ὄρρυ, ὄρρυ-
ται, a. 1. pass. infin. Them. ὄρ-
ρυ, ὄρρυ, ὀ, impetus. a. 403. s.
526.
- Ὄρρυς, monilia, acc. pl. ab ὄρρυς,
s, ὀ, monile, colli ornamen-
tum. s. 74.
- Ὄρρυς, ὄρρυς, ὀ, avis. s. 212.
- Ὄρρυ, ὄρρυ, ὀ, mons. At ὄρρυς, s,
ὀ, terminus. s. 2.
- Ὄρρυς, irruerant, pro ὄρρυς,
3. pl. a. 1. act. indic. ab ὄρρυ,
ab ὄρρυ formatum est, sicut &
ὄρρυ, & ὄρρυς. item, ὄρρυς, ὀ
præt. med. ὄρρυς per metath.
ὄρρυς. ὄρρυς, pro ὄρρυς, præ-
cipitans, part. a. 1. act. f. g. ab
ὄρρυ. a. 437.
- Ὄρρυς, stimulum, acc. ab ὄρρυς,
ἄρρυς, ὀ, virga aculeata è ramo.
s. 468.
- Ὄρρυς, orphanos, ab ὄρρυς, s,
ὀ, orphanus, pupillus, q. ab
ὄρρυς, obscurus, q. d. ὀρρυς ὀρρυ-
ται, negligitur enim & velu-
ti in tenebris versatur. Flecti-
tur more adjectivorum. s. 330.
Vide Manuale N. T.
- Ὄρρυς, ὄρρυς, salto, 3. perf.
pl. num. ὄρρυς, tripudiant,
saltant, Doricè, pro ὄρρυς,
f. ὄρρυς, a. 1. med. ὄρρυς-
ταί. Hinc ὄρρυς, s, ὀ,
chorea. a. 282. s. 4.
- Ὄρρυς, s, ὀ, pulvinus, ordines
vitium. a. 296.
- Ὄρρυς, excitabatur, 3. plusq. perf.
med. verbi ὄρρυς, excito, f. ὄρρυς,
& ὄρρυς, præt. m. ὄρρυς, & ὄρρυς,
quod activè & passivè usur-
patur. a. 274.
- Ὄρρυς, videns, præf. part. ab ὄρρυς,
ὀ, f. ὄρρυς, p. ὄρρυς. Att. ὄρρυς.
a. 426.
- Ὄρρυς, quæ. s. 8.
- Ὄρρυς, suus, πατὴρ εἰς ἐν, ad patrem
suum. s. 71.
- Ὄρρυς, quanta, & ὄρρυς, ab ὄρρυς,
& Poët. ὄρρυς, s, ὀ, quantus.
s. 475.
- Ὄρρυς, ὄρρυς, ὀ, vox. s. 10.
- Ὄρρυς, pro ὄρρυς, quotquot, pl. a.
f. g. ὄρρυς, pro ὄρρυς, quacumque.
ab ὄρρυς, & Poëticè, ὄρρυς, s,
ὀ, quantus. s. 183.
- Ὄρρυς, prævidebat, imperf. veri-
bi ὄρρυς, video, Æolicè, pro
ὄρρυς, f. ὄρρυς, p. ὄρρυς.
s. 551.
- Ὄρρυς, s, ὀ, & ὄρρυς, ὀ, oculus.
ὄρρυς, oculis. ὄρρυς, dualis nu-
meri, pro ὄρρυς, per apocopen
s. ὄρρυς. a. 426.
- Ὄρρυς, quantum, Poëticè, pro
ὄρρυς. s. 49.
- Ὄρρυς, quicumque, Poëticè, pro
ὄρρυς. ὄρρυς, quotquot. ὄρρυς, pro
ὄρρυς. s. 154. s. 303.
- Ὄρρυς, ossa, pl. num. ab ὄρρυς, ὄρρυς,
s, ὀ, os offis. s. 540.
- Ὄρρυς, pro ὄρρυς, ut & ὄρρυς. s. 113.
- Ὄρρυς, quando, quum. Notetur dis-
crimen. ὄρρυς, quando, extra in-
terrogationem. ὄρρυς, quando
in interrogatione. s. 89.
- Ὄρρυς, s, ὀ, sonus. s. 709.
- Ὄρρυς, celeriter, οὐρανόθεν, ad-
verb. Th. ὄρρυς, f. ὄρρυς, inci-
to, instigo. a. 419.

- Οἷον**, quia, quoniam, ὅτι ταχέως, quam celerrimè, Poëticè, pro ὅν, quod. s. 48.
Οὐ, non, ὅ δὲ, pro αἰδία, more Hebræorum. s. 244.
Οὐκ, non, Poëticè, pro ὅ. s. 182.
Οὐκ, acc. pl. *aures*, ab ὤας, αἰς, τὸ, Poëticè, pro ὤς, ὠτός, dat. pl. ὤσιν. s. 702.
Οὐδὲ, neque, ὅδ', pro ὅδ', per apostrophum. s. 40.
Οὐδὲμῃ, *nisquam*, adverb. ab ὀδμῆς, ex ὅ, & ὀμῆς, ὅ, ὅ, unus. s. 218.
Οὐδὲς, τὸ, *pauperculum*, idem quod ὀδὲς, s. τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. s. 524.
Οὐδὲν, *nullum*, ab ὀδὲς, ὀδμῆς, ὀδν, nullus, a, um. s. 311.
Οὐδέποτε, *numquam*, ex πόπ, quando. Thema, ὅπ. idem. s. 176.
Οὐδέποτε, neuter, ex ὀδ', & ἵπ, alter. s. 178.
Οὐδὲν, neque ullum, ex ὅ, & τὸ, quid. s. 147.
Οὐδὲς, ὅ, ὅ, *limen*, ab ὀδὲς, s. τὸ, τὸ, solum. s. 749.
Οὐκ, sequente tenui, non : ὅχ, sequente vocali aspirata. s. 11, 320.
Οὐκίπ, non amplius, ex ὅκ, & ἵπ, adhuc. s. 34.
Οὐλί, idem quod ὀλοός, ὅ, ὅ, sic ὀλί, ὀλῆς, *perniciosus Mars*. Them. ὀλυμ, f. ὀλέω, perdo. s. 192.
Οὐλομένη, Poëticè pro ὀλομένη, miseram, acc. ab ὀλούμ, factum ex aor. 2. ὀλόμ, interposito υ, metri causâ. Th. ὀλυμ, f. ὀλέω, aor. 2. med. ὀλόμ. s. 717.
Οὐλύμπος, *olympus*, quasi ὀλόλυμπος, totus lucens, ὀλύμπιος, gen. Ion. ὀλυμπίου δὲ, ad olympum. hinc ὀλύμπιος, olympius, vel celestis, s. , mutatur in s Poëticè. s. 855.
Οὐνε, pro ὅ ἵνε, cuius rei gratiâ, ὅνε, per apostrophum s. a. s. 139. s. 17.
Οὐν, igitur, τὴν γὰρ. s. 299.
Οὐπὲ, *numquam*, ex ὅ, & πῶπ, & hoc ab ὅπ, quando. s. 813.
Οὐπὼ, *pondum*, ex ὅ, & πῶ (enclitic.) quodammodo, hoc ab ὅς. s. 273.
Οὐρανίδη, dat. sing. ab ὕρανίδης, ὅ, ὅ, celestis. Th. ὕρανός, ὅ, ὅ, coelum. s. 486.
Οὐρανός, ὅ, coelum. Hinc ὕρανός, Ionicè, pro ὕρανία, Urania, una ex Musis, ὕρανός, ἐκ τοῦ, caelitus, ὕρανίων, coelicalarum, genit. plur. ab ὕρανίαν, ὀν, s. s. 45, 78, 939.
Οὐρεῖν, *meiere*, praes. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in ὕρησ, s. 758.
Οὐρε, pro ὕρε, montis, ὕρε, pro ὕρε, Poëticè, montes, dat. pl. ὕρεσι, ab ὕρες, ὅς, τὸ, mons. s. 232.
Οὐρεν, Ionicè, pro ὕρεν, dat. singul. ab ὕρε, ὅς, ὅ, cauda. s. 431.
Οὐρήας, *mulas*, acc. pl. ab ὕρεας, Ionicè, pro ὕρεας, s. τὸ, & Ion. ὕρε, ὅ, mulus, ab ὕρες, s. τὸ, τὸ, mons, quod hujus jumentum magnus fit usus circa montana opera. s. 791.
Οὐρήσας, meias, 2. sing. a. 1. act. subj. ab ὕρεω meio, f. ὕρεω. Th. ὕρε, s, urina. s. 729.
Οὔριον, seu potius, ὕριον, nomen viri. s. 186.

ὄδς, *qnos*, ab ὁ, ἡ, ὅ. At ὅς, *smos*, ab ὁς, ἡς, ὅν. §. 45.

ὄπείμῃ, Ionic. pro ὀπίμαι, præf. inf. ab ὀπμι, seu ὀπίω, vulnero. hinc part. ὀπείμῃ, vulneratus. nisi velis in præf. pass. per syncopen dici, pro ὀπισμῇ, ὄ, ab ὀπίζω, f. ὀσω. idem quod ὀπίω, ὦ, f. ὥσω. α. 335. 363.

ὄπασ, pro ὀπασ, *unlaetavit*. ab ὀπίω. α. 461.

ὄπ, *neque*, & ὄτ', pro ὅπ, ut & ὄθ'. α. 217. s. 130. 784.

ὄτ', *enjuque*, genit. ab ὄς, qui. s. 534.

ὄπς, ὅ, & ἡ, nullus, non aliquis, h. e. *nullus*. s. 15. ὅπ, *nusquam*. s. 105.

ὄπς, *αὐτή, τῆτο*, ex ὁ αὐτός, *hic*. s. 293.

ὄπς, sequente vocali, *sic*, ὄπ, sequente consona. s. 424.

ὄφιδι, *auges*, 3. præf. ind. verbi ὀφίλω, *adaugeo*. in præf. imperat. ὀφιδι, *fove*. s. 14. 213.

ὄφθαλμός, ὤ, ὅ, *oculus*, ὀφθαλμοῖον, dat. pl. Ion. Th. ὀφθαλμῶν, *video*. s. 267. §. 451.

ὄφι, *serpentis*, genit. ab ὄφης, ὄ, ὅ, acc. ὄφιν. α. 161.

ὄφρ, adverb. Poëticè, pro ὅνα, ut. s. 260. ὄφρ' εἶπω, *ut dicam*. s. 341.

ὄφρως, dat. pl. ab ὄφρως, ὄφ, ἡ, *supercilium*. §. 827.

ὄχθιστος, α. 1. part. act. *tristatus*, ab ὀχθίω, ὦ, *gravatè fero*.

ὄψαρότης, ο, ὅ, *qui serò arat*, ex ὄρω, *aro*, & ὀψè, *serò*, adverb. s. 490.

Π.

Π *Αλασαίς*, genit. pro *πηλασαίς*, Doricè, à *πήλας*, ο, ὅ, *Pegasus*, alatus Persei equus. Them. *πηγή*, ἡς, ἡ, fons. α. 70.

Πάγκρατος, omnino malus, ut *πάγκρατον ἡμέρ*, *infamissimus dies*, ex πᾶς, πῶσι, πᾶν, *omnis*, e, & κρᾶτος, ὤ, ὅ, *malus*. s. 813.

Πάγος, ο, ὅ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt *causam*. Thema, *πηγύω*, vel *πήγνυμι*, *compingo*, f. ξω. α. 439.

Παγγεύσα, prorsus aurea, quasi dicas, *πάντως χεύσα*, à *χευτός*, ὤ, ὅ, *aurum*. §. 335.

Πάγων, *passus*, in f. g. *παθῶσι*, α. 2. part. act. à *πάχω*, *patrior*, f. *πίσσω*, α. 2. *ἵπαγον*, præf. med. *πίποινα*. s. 218. §. 276.

Παῖς, puer, & Ionica diaeresi. *παῖς*, *παῖδες*, in accus. *παῖδ'*, pro *παῖδα*, in dat. pl. & Ion. *παῖσι*, *παῖδισι*. s. 399. 130. 50. 378.

Παίζοντες, ludentes, præf. part. à *παίζω*, F. *παίξω*, & *σι*, *ludo*. α. 277.

Παιπαλοῖστος, dat. plur. Ionicus, *asperis*, à *παιπαλός*, *ιστος*, *ει*, *asper*, præruptus. Thema, *παίπαλα*, *πῆ*, *loca prærupta*. §. 860.

Παλαίψ, *luctatur*, à *παίλα*, *ης*, ἡ, *lucta*, hinc *πυλαίω*, *luctor*. s. 413.

Παλάμαις, *manibus*. dat. plur. à *πυλάμη*, *ράτω*, *πυλάμησι*, dat.

- dat. plur. Ionic. pro *παλῆμας*.
α. 320.
- Πάλιν*, adverb. *iterum*, rursus. ε.
673.
- Παλιάρχις*, revocabilis, ex *πά-
λιν*, & *ἀγείρω*, colligor.
Th. *ἀγείρω*, f. *ρῶ*, congreco.
α. 93.
- Παλιώξις*, pro *παλιδιώξις*, q. d.
post insecutio. Thema *διώκω*,
persequor, *insecutor*, f. *ξω*, p. *ωχα*.
α. 154.
- Παλλὰς*, *αἶδς*, ἡ, Pallas, Sapien-
tiz dea, quæ & Minerva dicitur.
ε. 76.
- Πάλλωντι*, dat. à *πέλλας*, nomen
viri. *πάλλωντι*, acc. 9. 376.
- Πάλλω*, jactabat, imperf. pro *ἐπαλ-
λιν*, à *πέλλω*, vibro, agito, f.
αλώ. α. 321.
- Πάμπαν*, adverb. *prorsus*, q. d.
πάντως πάντως. ε. 275.
- Παμφαίνων*, præf. part. à *παμφαί-
νω*, totus appareo. *μ* est ante *φ*,
quæ literæ sunt cognatæ, &
ut ita dicam, consanguineæ,
ex *πᾶς*, *πᾶσι*, *πάν*, omnis.
& *φαίνω*, appareo, f. *αῶ*, p.
πέφαγχα, a. 1. *ἔφηναι*, a. 2. *ἔφα-
νον*. ε. 567.
- Παναίολος*, omnino varius. ex
πᾶς, & *αἰόλος*, α, ὅ, varius.
α. 139.
- Παναπήμων*, prorsus innoxia, ex
ἀπήμων, ον, ὅ, ἡ, illæsus.
Th. *πήμω*, αἰ, π, damnum.
ε. 811.
- Πανάριστος*, longè præstantissimus,
ex *πάν*, & *ἄριστος*, præstantis-
simus. Th. *ἄρις*, εος, ὅ, Mars.
ε. 293.
- Πανδιονίς*, Fabula de filia Pandio-
nis. ε. 568.
- Πανδώρα*, nomen mul. videtur
epitheton telluris, quæ omnis
generis fruges profert. ex *πᾶς*
& *δωρον*. ε. 81.
- Πανελλήνιος*, dat. pl. Ionic. omni-
bus ad unum Græcis, à *πανέλ-
λεις*, ex *πάν*, & *ἑλλω*, ε, ὅ,
ἡ, Hellen, Græcus. ε. 528.
- Πανίφθης*, genit. à *πάνιφθος*, omni
ex parte coctus. Thema, *ἔψω*,
coquo, *elixo*, f. *ἔψην*. α. 208.
- Πανήμερος*, toto die. ex *πᾶν*, &
ἡμέρα, seu *ἡμέρα*, dies. α.
396.
- Πανύχνητος*, tota nocte, eleganti-
a poetica, ubi nomen ponitur
pro adv. Them. *νύξ*, *νυκτὶς*, ἡ,
nox. α. 46.
- Πανόπη*, nomen mul. q. d. pro
omnibus loquens. 9. 250.
- Πάντοθεν*, undique, adverb.
à *πᾶς*, *πᾶσι*, *πάν*, omnis. ε.
615.
- Πανόβλις*, acc. f. g. *πανόβιον*, gen.
pl. à *πανόβιον*, α, ὅ, omnige-
nus, varius. Th. *πᾶς*, omnis;
9. 830. ε. 621.
- Παντός*, *παντὶ*, *πάντα*, &c. Vi-
de in *πίσι*.
- Παπρωίνων*, præf. part. à *παπρωίνω*,
circumspicio. ε. 444.
- Παρά*, cum Genit. à, ab. ε. 51.
παρ, pro *παρά*. ε. 27. Cum
dat. apud. ε. 130. Cum accus.
trans, præter, &c. ε. 169.
πάρω, pro *πάρω*, *urgent*. ε.
454.
- Παραγίνεται*, 3. perf. præf. *adest*.
Thema, *γίνομαι*, seu *γένομαι*,
sum, f. 2. pass. *γυήσθηναι*, p.
γίγνηται, a. 2. m. *ἐγυήμην*. 9.
432.
- Παρακαίεω*, importuna, à *παρ-
καίεω*, seu *παρκαίεω*, in-
tempestivus. Th. *καίεω*, ε, ὅ,
occafio, tempus. ε. 329.
- Παραμύσθηται*, *prætereat*, 3. præf.
subj.

- subj. à παραμείνω, prätereo. Th. αμείνω, f. ψω, commuto. s. 409.
- Παραβάσις, *delictum, transgressio*, idem quod παράβασις, ex παρ᾽, & βάω, eo, incedo. s. 228.
- Παραφάμμοι, *appellantes, metri gratiā, inserto, ι, vel per epenthesin Poët. est aor. 1. part. med. à παρ᾽φημι, hortor.* Them. φημι, seu φαίω, dico. S. 90.
- Παραγκύτι, *dativ. à παραγκύτης, ι, ο, maritus, παραγκύτης, ή, marita, ιχορ, σὺν αἰδίδιη παραγκύτι, ex παρ᾽, juxta, & κγίτη, ης, ή, cubile, lectus.* θ. 328. 928.
- Παραφανέρω, *Ionice pro παραφαίνω, revelare, præf. inf. pro imperat. Them. φαίνω, f. νῶ.* s. 724.
- Παραχέω, *est a. 2. aët. infin. à παρίχω, efficio, præsto, παρείχον, 3. pl. imperf. aët. Them. ἔχω, habeo, f. ἔξω, & χήσω, p. ἔχηκα, a. 2. ἔχον.* s. 712. α. 84.
- Παρεῶν, *gen. pl. à παρεῶ, ᾤς, ή, gena, maxilla.* α. 267.
- Παρεκβάλλωσι, *exorbitant. 3. plur. ind. præf. ex παρ᾽, ex, & βάλλω, eo, f. βήσωμαι, p. βίβηκα, a. 2. ἔβην.* s. 226.
- Παρελαύνω, *aveho, prætervehor. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. κη.* α. 353.
- Παρελέξατο, *concubuit, cum dat. a. 1. m. ind. à λέγωμαι, cubo, f. λέξομαι.* S. 278.
- Παριλθεῖν, *pervenire. a. 2. inf. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλθώμαι, a. 2. ἤλυθον & ἤλθον, p. m. ἤλυθα.* s. 216.
- Παρίξ, *extra; dicitur & παρὶκ. Them. ἐκ vel ἐξ, ex, è.* α. 352.
- Παριόντος, *præsentis, Ionice pro παρόντος, genit. præf. part. à παρ᾽ & εἰμι, sum.* s. 366.
- Παρεστημῶ, *adesse, adstare. Ionice pro παρ᾽εἶναι, præf. aët. infin. à παρίστημι pro παρίστημι. Non solum ἵστημι, sed etiam ἵστημι usitatum est, f. ἵστην, a. 2. ἵσταν.* θ. 439.
- Πάρεστιν, *à παρίεμαι, adsum. Th. εἰμι, sum.* S. 420.
- Παρίχθειν, *apposuit. 3. perf. præf. imperf. à παραχέω, idem quod παρίχω, prabeo. Th. ἔχω, habeo.* S. 639.
- Παρίτταντι, *deflexerunt, a. 2. aët. à παρατρέπω, diverto, deflecto, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔτρεπον, p. m. τίττονται.* S. 103.
- Παρθένω, *ι, ή, virgo, hinc παρθένω, & παρθενικός, ή, ον, virgineus, virginalis.* s. 256. S. 344. s. 63.
- Παρεκλίνωσι, *deflectunt, pro παρακλίνωσι, 3. perf. pl. ind. præf. à κλίνω, f. νῶ, reclino, p. κέκλινα.* s. 262.
- Παρήλατοιο, *genit. Ion. à πάρηλατος, ι, ο, nomen montis in Delphis.* S. 499.
- Πάρεστιν, *seu πάρεσθε, idem quod παρῶς, ante.* S. 531.
- Πάρεσ, *antè Adverbium vel temporis vel loci.* α. 119.
- Πᾶσι, *f. g. à πᾶς, omnis, παντός, in accus. πάντες, πᾶσαν, πᾶν, gen plur. πασῶν, Ionice pro πασῶν, dat. pl. πᾶσι, & πᾶσιν, & Ion. πάντας, πᾶσιν, pro πᾶσαις, πάντ', pro πᾶσι, πάντῃ, adverb. passim.* s. 125. 76. 511. S. 828. 372.

Παιδίη, nomen mul. §. 247.

Παιδίον, nomen mul. *quia ad omnes currit.* §. 352.

Πάχῃ, patitur. à πᾶχω, F. πίσσ-
μαι, præf. med. πίποιδα, aor. 2.
ἵπαρον. s. 211.

Πατήρ, pater, genit. πατέρος, πα-
τρός, dat. πατρί, acc. πατέρα,
tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc
πατρίς, ἰδὲ, ἡ, patria. α. 1. s. 5.
§. 259. θ. 73.

Πατρὸς σιγνήτες, patruos, ex πα-
τρός, pater, & σιγνήτης, fra-
ter. Th. χάσις, frater, & γένε-
μαι, nascor. §. 502.

Πατρῴος, α, ὁ κὴ ἡ, paternus.
Th. πατήρ, pater. s. 376.

Παῦς, desiste, præf. imperat. aor.
παύῃ, 3. sing. a. 1. pass. f.
παύσω, p. πίπαυμαι, a. 2. ἵπαον.
α. 449. §. 533.

Παῦρον, exiguum. παῦρον δὲ ἐπὶ
χρόνον, ad exiguum tempus. à
παυρός, ὤ, ὁ, Poëtic. paucus.
Hinc παῦρος, neut. pl. adverb.
ταρδὸν. hinc & παυροῖδον, pauxil-
lum. Th. παύω, f. παύσω, ces-
so. s. 133. 326. θ. 780.

Παχύας, densas, acc. pl. à πα-
χύς, εἶα, ὁ, densus, crassus, in
genit. παχέος, in accus. παχύν.
s. 509. 497.

Πέδιον, α, τὸ, calceus, talare,
§. 12.

Πέδιον, α, τὸ, campus. πεδίοιο, ge-
nit. Ion. πεδῶν, adverb. ex fun-
do. Th. πέδον, α, τὸ, solum.
α. 378. 342. θ. 680.

Πείθ' pro ἵπιθι, persuasit, imperf.
à πείθω, persuadeo, πειθῶ, Suda.
De eloquentiæ præles. Th.
πείθω, f. πίσσομαι, a. 2. m. ἵπι-
δόμην, præf. med. πίποιδα. α.
450. §. 73.

Πείρειν, tondere, præf. inf. à πείκω,

vel πίκω; pecto, f. ξω; a. 1.
pass. ἐπείχθην. α. 773.

Πείραται, pro πείρατα, termini. dat.
pl. πείρασιν. à πείρος, αἰῶ, τὸ,
finis. s. 168.

Πειρηθῶναι, periculum fecisse, a. 1.
inf. pass. à πειράω, ὦ, conor,
nitor, f. ἄσω, vel ἕσω, p. πι-
πείρασα. Th. πῦρος, αἰ, ἡ, cona-
tus. α. 359.

Πειρίδων, nomen viri, ardelio.
α. 179.

Πέλαιος, αἰῶ, τὸ, profunditas ma-
ris, pelagus, πέλαιος τὸ αἰκτὸς κατ'
ἀντήφρασιν, vel quia πέλαιος ἀγλ.
§. 131.

Πελάστας, accedens, a. 1. part. à
πιδάσσω, f. σω, appropinquo.
Them. πέλαιος, adverb. propè.
s. 372.

Πελεμίζετ' pro πελεμίζετο, im-
perf. pass. contremuit, quaf-
satus fuit, πελεμίζεται, concu-
titur, 3. præf. ind. pass. à πι-
λεμίζω, f. ξω, moveo, quasso.
§. 842. 458.

Πέλῃ, 3. perf. ind. à πέλω, sum,
πέλαν pro ἵπλαν, 3. imperf. aor.
πίλομαι, idem quod πέλω. α.
164. s. 808.

Πελίης, α, ὁ, nomen viri. θ. 996.

Πελώρη γαῖα, terra vasta, πι-
λωρός, α, ὁ, ingens, πλω-
ρός, idem quod πέλωρος, à
πύλωρ. αἰῶ, τὸ, monstrum. θ.
159. 295.

Πέμπι, pro ἵπιμπι, misit, im-
perf. πῆμψαν, pro ἵπιμψαν,
a. 1. ind. aor. à πέμπω, t. ψω,
mitto. s. 84.

Πέμπλη, quinta, dativ. cas. πέμ-
πας, acc. plur. πέμπεσι, dat.
pl. à πέμπλη. α, ο, quintus.
Them. πύπ, quinquē. s. 803.
802.

Πέντα,

- Πίνω, præf. inf. à πίνομαι, ago, efficio. unde est ἡ πινία, ramperias, Ionicè, πινία. s. 497. 773.
- Πίνος, σ, τὸ, lucus, mœror. κροῖν μίζ: πίνος ἔχοντες, premente altum corde dolorem. s. 98.
- Πίντι, quinque. s. 613.
- Πενήντα, quinquaginta. s. 662.
- Πεντηκονταῖων, ex πνίηντα, quinquaginta, & κάρων, s, τὸ, caput. s. 312.
- Πεντόζοιο, genit. Ion. à πνίτοζ, s, ἡ, manus. ex πνίτι, quinque, & ἔζ, ramus. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa. s. 742.
- Πεπυλαγμῶ, pollutus. perf. part. pass. à παλάσσω, inquino, tordeo. f. ξω. p. πιπάλαξα. a. 1. ἱπάλαξα. Th. πάλω, t. αλῶ, vibro. alii à πηλός, s, ὁ, lutum. s. 733.
- Πεπυρμῶ, confixa, perf. part. pass. à πέρω, transadigo, f. πέρω, perf. pass. πίπαρμαι, p.m. πίπορα. s. 205.
- Πεπίερμαι, expertus sum, perf. pass. Doricè pro πιπίρημαι, à πιερώ, ὦ, tento, f. αῶ & ἦω. Them. πῶρα, αἰ, ἡ, conatus. s. 660.
- Πεπυρμῶ, sapientia. perf. part. Them. πνίω, flo, spiro: unde πνύμι seu πνύω, f. σω, præf. pass. πίπυρμαι, sapiens sum. s. 731.
- Πίπειθ', pro πίπειθι, præf. med. confidit. à πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πίπειθε, a. 2. ἱπθον, s. 375.
- Πίπιν, mollis, vocativi casus, à πίπων, σι, ὁ, ἡ, μαίμινος, mitis. Them. πίπιω, coquo, f. ψω, præf. pass. πίπιμμαι. a. 350.
- Πιπέτη, volabat, 3. sing. plusq. pass. à ποτίομαι, ὤμαι, volo. Thema πίτομαι, unde est ποτὴ volatus, & hinc ποτίομαι. a. 148.
- Πίπτω, fatis constitutum esset, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πιπερῶτω. à περῶτω, determino, f. ὤσω, perf. pass. πιπερῶτωμαι, & per syncopen πίπτωμαι. Th. πέρω, αἰ, τὸ, terminus. s. 464. 475.
- Πιπυρσμῶ, plur. perf. part. pass. hinc πιπυρσμῶ νόον, prudens, callidus, à πυκίζω, denso. Thema πύκω, dense. θ. 484. s. 793.
- Πίταλ', pro πίπτα, folia. à πίταλον, folium. à πτείνυμι, ex-rando, vel πτείνω, f. αῶ. s. 680.
- Περάω, præf. inf. Th. περῶ, ὦ, t. ἦω & αῶ, transeo. s. 738.
- Περ in fine quamvis. Θιοί περ, quamvis sint dii. s. 739.
- Πέρω, ultra, Ionicè pro πέρω, idem quod πέρω, ultra. θ. 215.
- Περί-ἔδνι, induit, imperf. à περιδύνω, induo. Th. δύνω & δύνω, f. δύνω, a. 2. ἔδυν. a. 124.
- Περί-ἔθηκα. Vide in ἔθισα. a. 123.
- Περγλῶχες, cuspidulosa folia, per syncopen pro περιγλῶχες. Th. γλῶχιν, vel γλῶχες, ὦ, ἡ, cuspis, acies. a. 398.
- Περί, cum Genitivo pra, circa. περί χροί. περί πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, περί σήβασι, propter. Cum Accusativo, circa, περί στόμα. s. 3. a. 129. 279. 247. s. 819.

Πίει, valdè. s. 54.

Πιεῖ. ἴπ, excellit. s. 656.

Πιεῖ τ' ἀμφίπ, circumquaque. s. 848.

Πε, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, quāquam, quāvis. Sæpè etiam varat. s. 20. 155. 208.

Πεῖλαχ, infinit, a. 2. act. à πεῖλαχ, Doricè πεῖλαχίω, ὦ, circumsono, f. ἦσιν. Th. ἦχ, u. ὦ, f. nus. θ. 678.

Περίσκαλ, circum induito, a. 1. med. infin. à πεῖσκαλ. Thema, ἴω, induo, pro quo ἴνυμι, f. ἴσιν, p. εἶμαι, a. 1. m. ἴσκαλ. s. 539.

Περίκαλ, acc. sing. f. gen. à πεῖκαλ, perpulcher. πεῖ enim auget significationem. Th. καλός, λή, λόν, pulcher. s. 10.

Περίκαται, circumdatus. 3. pers. præf. à κείωαι, jaceo, f. κείσονται. s. 733.

Περίκλυτον, celebrem, acc. à πεῖκλυτις. Them. κλύω, audio. s. 60.

Περίκλυτον, circumquaque furit. 3. pers. præf. ind. πεῖ intendit significationem, à κείσονται, furo, f. κείσονται. a. 99.

Περίκλυτον, propugnativus. pro πεῖκλυτον, 1. pl. præf. indic. verbi κείσονται, pugno. s. 647.

Περίκλυτον, nomen viri. a. 187.

Περίκλυτον, prælonga, pl. num. à πεῖκλυτον, ὦ, ὦ. Th. μήκω, ὦ, πῶ, longitudo, πεῖ in compositione auget significationem. a. 133.

Περίκλυτον, circumhabitans. 3. plur. præf. subj. à πεῖκλυτον,

circumhabito. Th. καὶ, habito. s. 370.

Περίκλυτον, circumvoluto, pro πεῖκλυτον. Th. πάλω, moueo, sum. s. 386.

Περίκλυτον, u. ὦ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.

Περίκλυτον, eximia, pl. num. à πεῖκλυτον, ὦ, ὦ, excellens. à πεῖ, præpositio, variam habens constructionem & significationem. s. 399.

Περίκλυτον, circumquaque ingemiscebat, 3. persona imperf. à πεῖκλυτον, idem quod πεῖκλυτον, circum circa gemo. Them. σπός, ὦ, ὦ, angustus. a. 344.

Περίκλυτον, incidito, Ionicè, præsentis act. infin. pro πεῖκλυτον, à πεῖκλυτον pro πεῖκλυτον, circumcido. Thema πῶ, seco, f. πῶ, p. πέττω, aor. 2. ἴπμω, præf. med. πέττω. s. 570.

Περίκλυτον, prudentis, genitiv. à πεῖκλυτον, οἶος. Th. φῶ, mens. a. 297.

Περίκλυτον, ὦ, & Ion. οἶος, ὦ, fluvius Boeotiae ex Helicone. Phœbo & Musis sacer. s. 5.

Περίκλυτον, ὦ, ὦ, nomen viri.

Περίκλυτον & περίκλυτον, αἶ, ὦ, Proserpina, filia Jovis & Cereris. Th. φῶ, occido. θ. 768. 913.

Περίκλυτον, ὦ, ὦ, nomen mul. s. 356. 957.

Περίκλυτον, nomen viri. Frater Hesiodi etiam ita appellatus fuit, ὦ πέττω, vocativi casus. s. 27. 213.

Πέσεν, cecidit, pro ἴπσιν, 3. sing. a. 2. act. à πίπλω, cado, f. πέσμαι, p. πίπλω, a. 2. act. ἴπσιν,

- ἔπειν, inde in part. πεινῶν, ἔσκ, ὄν. α. 365. 375.
- Πέπαι, folia, à πέπαιον, folium, in dat. plur. πείλαισι, à πείανυμι, seu πείω, expano, f. αἶον, præt. pass. πίπαιμαι. α. 680.
- Πεπτεοῖς, volucris, dat. pl. pro πειτεοῖς, per epenthesin Poëticam, à πεπτεόν, ἔ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πειτεόν, à πίττω, volare, in imperf. ἐπιτέμω, & in 3. plurali, ἐπίτετε. α. 278. α. 308.
- Πέπαι, Ionic. pro πέπαι. Vide πέπαι. α. 289.
- Πέτρα, Ion. pro πέτρα, petra, rupes, cautes. Differunt, πέτρα, & πέτρῳ, quod πέτρα, sit grande saxum, rupes. πέτρῳ verò, lapis manu tractabilis, πέτρῃσι, dat. plur. Ion. 9. 728. πέτραι. 9. 7. Hinc πετράει, saxatilis. α. 589. & πετρεῖον, saxosum, à mascul. πετρεῖος, αἶνῳ, ὁ. α. 533.
- Πάθετε, imperf. à πάθομαι, idem quod πωθάνομαι, interrogo, sciscitor, f. πύσσω, præt. pass. πίπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.
- Πῦκα, abietes, à πύκη, ας, ἡ, abies. α. 376.
- Παυκίδης, acc. à παυκίδης, α, ὁ, nomen gentile. α. 187.
- Πεφροδῖτις, commemorant. 3. dual. α. 2. aët. pro ἰφροδῖτις, π, initialis littera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φροζω, dico, memoro, F. φροσω, α. 2. aët. ἰφροδῖν, ας, ε. & Poëticè, πέφροδῖν, ας, ε. πεφροδῖν, Ion. pro φροδῖν, α. 2. aët. infinit. p. m. πίφροδῖν. 9. 475. α. 766.
- Πεφροδῖν, ὁ, ἡ, nomen mul. à πέφροδῖν. Them. φροζω, dico. 9. 273.
- Πεφύκται, nati, seu producti sunt. 3. plur. perf. aët. Poëticè pro πύκται, à φύω, f. ύω, gigno, p. πίφυκα, α. 2. ἰφυν, & ἰφυν. 9. 728.
- Πεφυλαγμένῳ, observans, perf. part. πύλαζο, esto cautus, α. sing. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. α. α. 704. 795.
- Πηγάδες, accus. pl. à πηγάς, αἶδες, ἡ, glacies. Them. πηγνύω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. α. 505.
- Πηγάς, α, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγῇ, ἡς, ἡ, fons. 9. 281.
- Πηγῇ, plur. à πηγῇ, ἡς, ἡ, fons. παρὰ τὸ πήγνυται, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latine pagi, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδῇ, à πηδῶ, salio, quod scaturiat ē terræ visceribus, πηγάς, acc. pl. 9. 809.
- Πηδαλίον, α, τὸ, remus, gubernaculum. Th. πῆδες, α, ὁ, ligni species. α. 45.
- Πηκτὴν, compactum, à πηκτός, ἔ, ὁ, compactus. Them. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. α. 433.
- Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεῖς, ἰ, ὁ, Peleus, nomen viri. 9. 1006.
- Πῆμα, αἶνῳ, τὸ, damnum, noxa. α. 56.
- Πηκτεῖς, nomen viri. 9. 343.
- Πήξας, inficiens, part. α. 1. aët. à πήττω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, παρ-

- go, compingo, f. *πήξω*, a. 1. *ἤπηξα*. s. 430.
Πήξαα, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. *πήσσω*, vel *πήττω*, vel *πήγνυμι*, compingo, f. *ξω*, a. 1. m. *ἤπηξάμην*. s. 455.
Πηοί, Ionicè pro *παίοι*, cognati, affines, à *παῖς*, ὅ, ὅ. Th. *παῖω*, ὦ, vel potius *παίωμαι*, possideo, præf. pass. *πέπαιμαι*. s. 345.
Πίειν, bibere, pro *πείν*, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à *πίνω*, bibo, f. *πίω*, p. *πέπωκα*, a. 2. *ἤπιον*, a. 2. imperat. *πίθι*. α. 252.
Πιέζεις, premas, præf. opt. Th. *πιέζω*, f. *έσω*, premo. s. 497.
Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob summam amœnitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est *πιερίηθεν*, Adverb. è loco, ad formam, *Θήσθεν*, *κλισίηθεν*, ex tentorio, *ἱλιάδ.* λ. 603. à *κλισίη*, Ionicè pro *κλισία*. *πιερίδης*, *Pirides*, pl. num. à *πιερίς*, ἰδός, ἡ. s. 1. α. 206. s. 53.
Πιθήσας, fretus, a. 1. part. act. à *πιθίω*. Them. *πιθω*, persuadeo, f. *πιθώ*, p. *πίπηκα*, a. 2. *ἤπιον*. s. 359.
Πίθηται, paruerit, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. *πιθω*, F. *πίσω*, a. 2. *ἤπιον*, p. m. *πίποιται*. s. 295.
Πίθω, vasis, genit. à *πίθω*, ὅ, ὅ, *dolium*, *πίθω*, Poëticè pro *πίθω*. s. 98.
Πιλά, dejicit, 3. præf. ind. à *πιλναίω*, idem quod *πιλναίω*, appropinquo, *πίλναθ*, imperf. pro *ἤπιλναθ*, à *πίλναμαι*, ab act. *πίλνημι*, quod est à *πιλναίω*, appropinquo. Them. *πέλας*, propè. s. 510. s. 703.
Πῖλον, *πίλοις*, à *πῖλον*, ὅ, ὅ, *pileus*. s. 542.
Πιμπλιῦσαι, replentes, præf. part. f. gen. pl. num. pro *πιμπλιῦσαι*, Æolicè, à *πίμπλημι*, ης, ησι, idem quod *πλήγω*, impleo, hinc in pass. *πίμπλαμαι*, σαι, ται, expletur. Th. *πλίω*, ὅ, ὅ, plenus. s. 880: s. 201. α. 429.
Πινέειν, Ionicè pro Dorico *πινέειν*, abjecto *αι*, & retento accentu in loco suo, pro *πίνω*, bibere, præf. inf. à *πίνω*, f. *πίω*, p. *πίπωκα*, a. 2. *ἤπιον*. s. 592.
Πίνω, genit. Th. *πίνω*, οἷ, ὅ, ἡ, *pinguis*. s. 538. Hinc in comp. *πώπερος*, superl. *πώπετος*. s. 585.
Πίπλισαι, incidentes, plur. num. f. g. præf. part. à *πίπλω*, cado, f. *πίπλωμαι*, p. *πίπλωκα*, a. 2. *ἤπιον*. subj. *πίπλωσιν*, in præf. s. 620. s. 873.
Πίστις, nom. plur. à *πίστις*, εως, ἡ, fides. Th. *πίθω*, f. *σω*, persuadeo. s. 372.
Πίστω, *fretus*. Th. *πίθω*, f. *σω*. p. *ησ*. persuadeo, a. 2. *ἤπιον*, p. m. *πίποιται*. s. 506.
Πιφάσκαι, Ionicè pro *πιφάσκει*, loqueris, 2. pers. præf. subj. à *πιφάσκομαι*, pro *φάσκω*, *jaçto*, dico, à *φῆμι*, dico, & hoc à *φάω*, dico. s. 655.
Πλάσσει, *finxit*, a. 1. ind. pro *πλάσσει*, Poëticè, & rursus *πλάσσει*, pro *ἤπλασσει*, Poëtæ duplicant literam, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. *πλάσσω*, *fingo*, f. *άσω*, p. *πέπλακα*, a. 1. pass. *ἤπλάσθην*. hinc *πλάσσει*, ἡ, *εν*, *fictus*, a. *ππ*. s. 512. s. 70.
Πλάττει,

Πλαπῖ, lata pro πλαπία, pl. num. g. n. à πλατύς, εἶα, ὕ, *latus*. §. 445.

Πλοῖν, Ionicè pro πλοῖα, hoc pro πλοῖα, *plena*: à mascul. πλοῖον, *plenus*, Poëticè πλοῖον. Atticè, πλοῖος. §. 102.

Πλείη, plurima, & πλείων, *plurimum*, superl. à πολλός, *multus*. Vide in πλείον. §. 720.

Πλείων, *major*, & pro πλείων, Poëtice πλείων: unde est πλείονες, & dat. plur. Poëticus πλείονας, & pro πλείονα, *plura*, Poëticè πλείονα, nec non per syncope & crasin, πλείω. §. 670. 379. 380.

Πλειών, ὦν, ὅ, *annus*, sic dictus quod eo compleantur tempora. Thema, πολλός, *multus*. §. 617.

Πλεκῶν, *plicatis*, dat. plur. Ion. à πλεκτός, ε, ὅ, *plexus*. Them. πλέκω, *necto*, F. ξω, *præter. act.* πῖπληκα, a. 2. ἱπληκον, p. m. πῖπληκα. α. 63.

Πλείον, *plius*, dicitur & πλείων, n. g. Neutra, ut hic, sæpè adverbialiscunt, à πλείων, & πλείων, οἷον, ὅτι ἢ, *amplior*. in superl. πλείον, plurimus. Th. πολλός, *multus*, α, um. §. 40.

Πλάγος, acc. pl. à πλάγος, ἄς, ἢ, *latus, costa*. α. 430.

Πλείω, *pleno*, in dat. à πλείον, *plenus*. §. 792. & πλείω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγόν, *percuſſi*, genit. part. a. 2. pass. pro πληγόνος, *πληγῶν*, ejusdem temporis & modi t. g. à πλέγω, vel πλέγω, *percutio*, f. ξω, a. 2. ἱπληγον, & ἱπληγον, p. m. πῖπληκα. §. 861. Hinc πληγή, ἥς, ἢ, *plaga* Do-

ricè, πλάγος, *πληγῶν*, dat. pl. Ion. §. 857.

Πλήθω, *impleantur*, præf. subj. à πλήω, *impleo*, f. ἴσω, sed quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. πλίον, ε, ὅ, *plenus*. §. 308. 461.

Πληιάδες, Poëticè pro πλειάδες, *vergilia*, *fidus in dorso tauri*, à πλειάς, *άδες*, & hoc à πλειώνες, quod ibi sint stellæ complures. Them. πολλός, *multus*. §. 615.

Πλήμων, nom. pl. f. g. à πλήμων, *rota modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. παραπλήθειαν ἴσως πληρῶς ὑπὸ ἑξέσας. Th. πλίον, ε, ὅ, *plenus*. α. 309.

Πλήω, cum Genit. *præter*, adverb. α. 74.

Πληξάωρη, nomen mulieris, *qua multiloquio aërem verberat*. §. 353.

Πλήξεν, *percuſſit*, a. 1. ind. Th. πλέσσω, *percutio*, f. ξω, p. m. πῖπληκα. θ. 855.

Πλήξιπποι, nom. pl. à πλέξιππος, *agitator equorum*, ex πλέσσω, f. ξω, *percutio*, & ἵππος, ε, ὅ, *equus*. α. 24.

Πλήτο, *implebatur*, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro ἱππλητο, à πλήω. Sic & πλῆτο, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλέω, à πλέω. Th. πλίον, *plenus*. α. 146. §. 688.

Πλό, & contractè, πλῆς, *navigationis*, à πλείω, f. πλέσω, *navigationis*. §. 665.

Πλέσι, *dives*, à πλέω, ε, ὅ, *divitia*. §. 22.

Πλεπύω, Doricè, pro πλεπύω, *præf. part. acc. à πλεπύω, discesco*.

- disco.* Th. πλῆρες, ὤ, ὁ, divitiae. s. 313.
- Πλατὺς, ὤ, ἡ, nomen mul. q. d. opulenta. §. 355.
- Πλῆρες, ὤ, ὁ, q. ex πλὺν, & ἔς, divitia, ex multis annis collecta. at ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧν, ὧν, τὸ, divitia (ἀφ' ὧν ἐν) ex uno anno superstitis. s. 377.
- Πλαίζουσι, navigabat, 3. perf. sing. imperf. act. Poëticè, à πλῆζω. Th. πλῆω, f. πλῆσσω, navigo. s. 634.
- Πνέοντες, anhelantes, præf. part. Poët. pro πνέοντες, πνέουσι, acc. f. g. præf. part. πνέουσιν, part. a. i. act. Thema, πνέω, f. πνέω, flo. α. 24. s. 506.
- Πνοῖς, flatu, acc. pl. à πνοῖν, quod est à πνέω, flo, spiro, F. πνέω, in præf. med. πνέω, unde est πνοῖν, ἡ, ἡ, flatu, Poët. πνοῖν, πνοῖσι, dat. pl. Ionicè, pro πνοῖσι. §. 253. 268.
- Πόδι, accus. sing. à πῶς, pes, in dat. duali, ποδῶν, & Poët. ποδῶν. α. 158. s. 497. ποδῶν, gen. pl. §. 70.
- Ποδίσκος, acc. sing. q. ὠκύς τις ποδὶ, pedibus celer, à ποδῆς, ὤ, ὁ, ἡ, pedibus celer, à πῶς, ποδός, pes, & ὠκύς, celer. §. 320.
- Πόθος, ὤ, desiderium. α. 41.
- Ποιεῖ, facit, 3. præf. à ποίω, ὦ, facio, ποιήσε, & ποιήσ', a. i. pro ποιήσῃ. s. 102.
- Ποίη, Ionicè, pro πόα, ας, ἡ, herba. hinc ποιήσας, herboſa. §. 194. α. 381.
- Ποικιλόθυλος, versutus, qui animo suo agitat varia consilia, à ποικίλος, ὤ, ὁ, varius, & βελή, ἡ, ἡ, consilium. §. 521.
- Ποικιλόθυλος, canoram, variantem vocem, à θυρῶν, ἡ, ἡ, seu θυρῶν, collum, & per metonym. causæ voc, & ποικίλος, ὁ, varius. s. 203.
- Ποικίλος, ὤ, ὁ, varius. §. 300.
- Ποιμνίσκος, pascensem, acc. sing. præf. part. verbi ποιμνίσκω, f. ποιμνίσκος, pascō, aor. i. ἐποιμνίσκα. Th. ποιμνίσκος, ὁ, pastor. §. 23.
- Ποιμνίς, dat. sing. à ποιμνίς, ἐν, ὁ, pastor. Hinc ποιμνίς, ἡ, ἡ, grex ovium. §. 100, 446. α. 787. hinc & ποιμνίς, ὁ, ad ovium gregem pertinens.
- Ποιμή, ἡ, ἡ, pascens. s. 755.
- Πολεμικός, Ionica dialysi, pro πολέμικος, bellicus. Thema, πόλεμος, ὤ, ὁ, bellum. α. 238.
- Πολύς, multos, acc. pl. Poëticè, pro πολλός, (differt à πῶς, urbes, solo accentu.) Th. πῶς, in genit. usitatè πολλῶν à πῶς, sed Poëticè etiam πολλῶν. s. 580.
- Πολύς, verbe, præf. inf. à πῶς, ὦ. verbe, ὦ, πολλῶν, verbe verbe. Hic in dimensione legendum ἡ, πολλῶν. s. 462.
- Πόλεμος, ὤ, & Ion. πολέμικος, acc. πολέμικος, bellum. s. 14.
- Πόλις, ἡ, urbs, in Genit. πόλεως, & Poëticè, πόλεως, in acc. πόλιν, & πῶς. Poëticè, dat. pl. πόλεων, Ion. & Poëticè. s. 240. α. 285. 105. s. 121.
- Πολιορκήματα, cani circa tempora, χρόνος, ὤ, ὁ, pars capitis dicta tempus. Homo proprie canescit. Vide χρόνος. s. 181.

Πολλήν, Poët. pro πολλήν, fæ-
pē. Th. παλός. s. 240.

Πολλή, πολλός, & πολλός, & πολὺ,
multus; a, um, dat. pl. πολ-
λοίσι. πολὺ, adverbialiter acci-
pitur, pro *multo*, πολὺ μᾶλλον,
multo magis. πολλόν, pro πολλῷ
ponitur & accipitur adverbiali-
ter. s. 19. πολλόν ἀμείνω, *mul-
to meliora*. πολλὰ, adverb. val-
de, *multum*. Comp. πλείων,
σι, Superl. πλείους, s, ον,
plurimus, a, um. α. 92, 274.
9. 9. s. 9, 19, 128.

Πολυγηθής, genit. à πολυγηθής,
multum letitia afferens. Th. πο-
λὺ, *multum*, & γηθίω, f. ήσω,
lætor. s. 614.

Πολυγύμφων, *multos clavos ha-
bentium*, ex παλός, *multus*,
& γύμφοι, s, ό, *clavus*. s. 660.

Πολυδαίδαλος, *multo artificio ela-
boratus*, ex παλός, *multus*, &
Δαίδαλος, s, ό, *Dadalus*, in-
geniosus ille artifex Cretensis.
s. 64.

Πολυδρικός, genit. à πολυδρ-
κής, *multos intuens*, ex πο-
λός, *multus*, & δρῶ, video.
9. 451.

Πολυδῶρη, nomen mul. 9. 254. πο-
λύδωρον, nomen viri. 9. 978.

Πολυήρετος, peroptabilis. Th. ήρώ,
ω, f. αίω, amo. 9. 404.

Πολυίδραν, *multiscium*, idem quod
πολυίτρος, à παλός, *multus*, &
ίδρας, ως, ό κή ή, *sciens*. Th.
ίστημι, *scio*. 9. 616.

Πολυκλήδα, acc. fing. à πολυ-
κλής, *multis transitis instructa*,
vel *multa compage juncta*,
à κλής, *sedes nautica*: vel à
κλής, pro κλείς, δδς, ή, *cla-
vis*. Th. κλείω, f. σω, *claudio*.
s. 817.

Πολυκλύς, in dat. à πολύκλυτος,
s, ό, *undis agitatus*. à κλύζω,
αβίω, f. σω. 9. 189.

Πολύμηλοι, *pecorosi*, ex μήλον, s,
τὰ, ονις. Th. μηλίας, ας, ή,
malus arbor. s. 308.

Πολύμνιος, ας, ή. Nomen Μύσας,
à παλός, *multus*, & ὕμνος, ό,
hymnus, *carmen*, & hoc ab
ὕδω, *celebro*, *cano*. 9. 78.

Πολύξενος, *multorum hospes*, à
ξένος, s, & Poët. ξένος, *hospes*.
s. 715.

Πολύπλοχος, s, *multiplex*, *impli-
catum sphaeris*, à πλύω, f. ξω,
complico. 9. 113.

Πολύς. Vide in πολλή.

Πολυπτερίς, *dispersa*, πολυπτε-
ρίς, ές, ό κή ή, *multum sparsus*.
Th. απείρω, *dissemino*, f. εῶ.
9. 365.

Πολυφλαύς, *multisoni*, gen.
lon. à φλαύς, s, *fremitus*
undarum. s. 648.

Πολυφύρετος, genit. casus, *multos*
pascentis. Th. φέρω, f. ψω, *pasco*.
9. 912.

Πολυφροδύτης, *astutus*, à πολυφρο-
δής, valde consultus. Th. φρά-
ζω, f. σω, *dico*, a. 2. ήφροδεν.
9. 494.

Πολύχρυσος, *affluens auro*. Th. χρυ-
σός, s, ό, *aurum*. α. 8.

Πολύωνμος, *multa habens nomina*,
celebris. απόνομος, αῖος, τὸ, *no-
men*. 9. 715.

Πονησάμενος, *laborans*, part. a. 1.
med. verbi πονέω, ω, f. ήσω, *la-
boro*. Th. πίνομαι, *facio*, p. m.
πίνω. s. 432.

Πόνος, s, labor, πόνος. genit.
lon. Thema, πίνομαι, *facio*.
s. 91.

Πόντος, s, ό, *mare*. s. 670.

Ποσειδών, nomen mul. ποσει-
δάων

- ναγα*. Sic *πυλποόργιο*, à *πύργος*, π, ὁ, mare, & *πυρεῖα*, ας, ἡ, iter. Th. *πύρω*, tranleo. §. 256. α. 628.
- Πύργος*, acc. à *πύργος*, π, ὁ, iter. Them. *πύρω*, f. *πρῶ*, transeo. §. 292.
- Πύρι*, *dedit*, a. 2. act. à *πύρω*, Poëticè, pro *πυρίζω*, *πύριν*, pro *ἵππριν*, a. 2. act. *πύρις*, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. *πείρω*, f. *πρῶ*, transadigo, pertranseo, præf. m. *πυπορεθ*. §. 904. 412. α. 379.
- Πυσιδιάων*, & contractè, *πυσιδιῶν*, genitiv. ὦν, ὁ, Neptunus. α. 667.
- Πύσις*, *τῶς*, ἡ, g. f. *potus*. idem quod *πόσις*, τῶ. Them. *πίνω*, f. *πίνω*, bibo. α. 395.
- Πῶς*, pro *ποσὶ*, *pedibus*, & *πόος*, pro *πιοσὶ*, & hoc pro *ποσὶ*, dat. pl. Poët. à *πῆς*, *ποδὸς*, ὁ, pes, vocat. ὦ *πῆς*. α. 541.
- Πυροργίον*, genit. Ion. à *πυροργίος*, ὦ, ὁ, *fluvius*. §. 242.
- Ποτὶ*, *ποτὶ*, & *ποθὶ*, *quando*. α. 86. 228. §. 22.
- Ποτίοντο*, *volabunt*, imperf. Ion. à *ποτίομαι*, f. *ἵστομαι*, idem quod *πέτομαι*, volo, as. §. 691.
- Ποτὴ*, Doricè, pro *ποτὴς*, *ad*. α. 552.
- Πόντια*, *veneranda*, à *πόντιος*, π, ὁ, *venerandus*. α. 73.
- Πῶ*, *ubi*, adverb. ab ὦ. Th. ὅς, qui. α. 88.
- Πυλοόπιος*, *multorum alimna*, epitheton terræ, ex *πυλὸς*, Poëticè, pro *πολὸς*, *multus*, & *βόσκω*, f. *ἵσω*, *pasco*. à Th. inusitat. *βόω*, ὦ, f. *έσω*, *pasco*. α. 158. §. 531.
- Πυλὸν*, acc. sing. m. g. pro *πυλῶν*. Vide in *πυλὸς*. §. 258.
- Προβίεν*, *vastare*, Ionicè, pro *πρᾶβεῖν*, a. 2. inf. verbi *πείρω*, vasto, f. *πέρω*, f. 2. *παρῶ*, & per metathesin *πρᾶῶ*, hinc a. 2. *ἱπρᾶῶν*. α. 240.
- Προπιδίον*, dat. plur. à *προπιδίος*, αἱ, *præcordia*. §. 608.
- Πρίπ*, 3. præf. à *πρίπω*, decorus sum. *μυθεπρίπω*, decorus sum inter. §. 92.
- Πρεσβύτης*, *seniores*, Ion. à *πρεσβύτης*, *ἰως*, ὁ, idem quod *πρεσβύτης*, ὦ, ὁ, *senex*. α. 245.
- Πρεσβύτατον*, *maximum natu*, superl. grad. à *πρεσβύτης*, *senex*. α. 363.
- Πρώης*, *ἰος*, ὁ, ἡ, *pronus*. α. 365.
- Πρήξεις*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro *πράξεις*, à *πράττω*, facio, f. *ζω*, p. *χα*. α. 402.
- Πρηστῶν*, *valde spirantium*, gen. pl. à *πρηστῆς*, ἦρ, ὁ. Them. *πρητῶ*, incendo. §. 846.
- Πρητῶν*, *mitigat*, 2. singul. præf. Ionicè, pro *πρητῶν*. Th. *πρητῶς*, vel *πρητῶ*, π, ὁ, lenis. θ. 254.
- Πρητῶν*, *præcipitio*, genit. à *πρητῶν*, ὦν, ὁ, *eminentia montis*. α. 437.
- Πρὶν*, *prius*, adverb. α. 90.
- Πρίων*, *ilignum*, à *πρίων*, π, ἡ, *ilex*, arbor. α. 429.
- Πρίων*, genit. *πρίων*, π, ἡ, *ilex*. α. 436.
- Πρὸ*, *juxta*, *unà*. *πρὸ τ' ἰόντα*, *præterita*. §. 32. α. 303.
- Προβάδω*, adverb. in *progreduendo*, à *προβαίνω*, *progredior*. Them. *βαίνω*, cō, f. *βήστω*, p. *βέβηκα*, a. 2. *ἔβην*. α. 729.
- Προβάλλω*, *proponat*, a. 2. med. opt. à *προβάλλω*, *profero*. *propono*. Th. *βάλλω*, f. *αλλῶ*, *jacio*, p. *βέβληκα*, a. 2. *ἔβαλον*, p. m. *βέβηκα*. α. 779.

Προβάτις, dat. pl. à προβαίν, v, πῖ, ovīs, pecus. s. 558.

Προβάσκω, antistat, perf. ind. aēt. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβαίνω. α. 355.

Προγίγναι, procedebant, pro προγίγναι, & hoc pro προγίγναι, 3. pl. a. 2. med. indic. Them. γίγνομαι, sum, nascor, f. γίγνομαι, p. γίγνομαι, a. 2. m. γίγνομαι, p. m. γίγνομαι, a. 1. m. γίγνομαι. α. 345.

Προβύλαια, impetuosa, à βύλαια, ας, ἡ, prœcella. videtur hæc vox dividenda & τὸ πρὸ per τμῶν referendum ad τὸ φέρει. s. 742.

Προβιδέω, a. 2. med. infinit. à προβιδέω, prævideo. Th. εἶδω, video, f. εἶσμαι, a. 2. εἶδον & εἶδον. α. 386.

Προβιάζει, ιως, ἡ, persecutio, pro προβιάζει, per syncopen, à προβιάζω. Th. βιάζω, f. βιάζω, p. βιάζω, persequor, abigo. α. 154.

Προβίπτω, relinquens, a. 2. part. aēt. & in f. g. προβιπτῶσα, προβιπτῶντ' pro προβιπτῶντι, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, linquo, f. λείψω, p. φά, a. 2. εἰλεπον, p. m. λείλεπα. s. 199. 566. α. 1.

Προβόλος, nomen viri, q. d. primus insidiator. α. 180.

Προμηθεύς, Prometheus, nomen viri. Thema μῆδης, εἰς, τὸ, cura, sed in composito προμηθεύς, εἰς, ἡ, providus, mutatur θ in ϑ, quæ sunt literæ cognatæ. s. 48.

Προνή, nomen mul. s. 261.

Πρόπαν, universum. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. s. 525.

Προπύργιον, pro πύργῳ, ante, cum Genit. vide πύργος, ante, πύργου,

per apocopen, pro προπύργιον, à regione. s. 518. α. 285.

Προπυροδράμα, praeliberata, Doricè pro προπυροδράμα, perf. part. à προπύρῳ, dico, f. πύρ, in a. 2. ἱπποδρόμῳ, p. m. πύρῳ, perf. pass. πύρῳ. s. 655.

Προρίθ, præf. ind. profluit, προρίθων, influentium, præf. part. gen. pl. Th. ρέω, fluo, f. ρέω, p. ῥέω. s. 792.

Πρός, cum Dativo ad, cum Accus. ad, πρὸς ἕρπον, ad caelum usque, præter, adversus. α. 210. 319.

Προσαρτήσεται, adaptaverit, est 3. sing. præf. pass. indic. à προσαρτῶμαι. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, ἀρω, congruo, f. ῥῶ, præf. m. ἤρω & Atticè ἄρω, unde præsens hoc ἀρῶμαι. s. 431.

Προσέστητο, accessit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Th. βαίνω. eo. α. 33.

Προστίει, alloquebatur, imperf. vel a. 1. vel 2. à προστίπω. Vide Them. ἵπω, dico, a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349.

Προστίει, adesse junare, præf. infin. ex πρὸς, & εἶμι, sum. s. 353.

Προσέκυρσε, appulit, a. 1. aēt. à προσκύρω, appropinquo. Thema κύρω, f. Æolic. κύρω, incido. s. 198.

Προσλέξατο, versat, a. 1. m. Thema, λέγω, dico, f. ξω, p. ξα. s. 499.

Προσέφη, a. 2. aēt. ind. à προσφηναι, alio. or. Th. φημι, dico, vel φάω. s. 53.

Προσηύδα, alloquebatur, imperf. aēt.

- αἰτ. à ἀποκευδάν, f. ἦσιν. Th. αὐδῇ, vox. α. 117, 326.
- Προῦν, prius, ante, & ἀπὸ, pro ἀπὸ. Them. ἀπὸ, ante. α. 98. α. 277.
- Προσίοντι, dat. sing. part. a. 2. αἰτ. à ἀποσείμαι, accedo, in aor. 2. ἀποσείον, es, adivi, ex ἀπὸ, ad, & εἰμι, eo, a. 2. ἰον. α. 353.
- Πρόσωπον, τὸ, vultus, ex ὤψ, oculus. Them. ὁπθῶμαι, video. α. 594.
- Προτίροισιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ ἀποτίροισιν ἐλξέμεν οὐκ ἀβλήσω. Cum viris me majoribus contendere noluerō Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13. 7. honorem, cui honor. ἀποτίρος, prior. Th. ἀπὸ, ante. α. 424.
- Προῦναι, proposuit, pro ἀποῦναι, a. 1. ind. à ἀποτίρημι, f. ἦσιν, propono, p. τίθειμι, a. 1. ἰθι-
κῃ, a. 2. ἰθιλω. α. 537.
- Πρόκειτο, propositus erat, pro ἀποῖκετο, imperf. verbi κείμαι, f. κείσθαι. α. 312.
- Προφίει, promouet. 3. sing. præf. Thema, φέρω, fero, f. οἶσιν. α. 579.
- Προφίεις, ἴσθι, ὁ καὶ ἡ, præstans, in comp. ἀποφείσκει, superl. ἀποφείσκειν, à ἀποφείω, præsto. Th. φέρω. α. 260.
- Πρόφρων, οἶσθι, prudens, ἀποφρονέως, adverb. α. 433. α. 667.
- Προφυγεῖν, a. 2. αἰτ. infinit. à ἀποφυγῶ, effugio. Th. φεύγω, fugio, f. φεύγομαι, a. 2. ἰφυγεν, p. m. πύφωκα. α. 647.
- Προχέειν, infunde, præf. inf. Th. χέω, f. οἶσιν, fundo. α. 596.
- Προχῆ, alveo, gutturnio, ex ἀπὸ & χέω, f. οἶσιν, fundo. α. 757.
- Προχῆ, gutturnio, dat. à ἀπὸ χέω, α, ὁ, aqualis, vas aquarium. Th. χέω, fundo. α. 785.
- Προχῆσι, pedestribus, dat. plur. à προχῆς, ἴσθι, ὁ. Legitur tantum in pl. προχῆς, οἱ, pedites, conferti, Iliad. λ. 49. α. 193. α. 746.
- Προχῆ, ἴσθι, ἡ, nomen mul. q. d. ultima. α. 350.
- Προχῆ, manè, cui opponitur ὀψι, vesperi. α. 461.
- Πρώτη, prima, à πρώτος, α, ὁ. Th. ἀπὸ, ante. α. 397.
- Πρωτοεργῇ, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πρωτοεργῆς, ex πρώτος & ἔργον, ago, f. ὄσιν. α. 490.
- Πρωτόγονον, primogenitorum, genit. plur. à πρωτόγονος, ex πρώτος, primus, & γένεσθαι, nascor, inde γῆν, genus. α. 541.
- Πρωτομίδα, nomen mul. quæ prior curat. α. 249.
- Πρώτον, τὸ ἀπὸν, Adverb. primum, ἀπὸν, ut & superlat. ἀπὸντα & ἀπὸντα. Them. ἀπὸ, ante. α. 291. 458. 811.
- Πρωτὴ, ὁσθι, ἡ, nomen mul. ἡ ἀπὸντα. α. 241.
- Πυλῆς, ulmo, genit. Ion. à πυλῆα, ας, ἡ, ulmus. α. 435.
- Πυρρὸς, acc. plur. à πυρρὸν, ala, hinc πυρρὸς, ἴσθι, ὁ, alatus, acc. pl. πυρρὸντα, & πυρρὸντα, genit. plur. à πυρρὸς, ἴσθι, ἡ, ala, πυρρὸντα, dat. pl. Ionicè. Th. πυρρὸν, ἡ, τὸ, ala. α. 628. 684. α. 117. 134.
- Πυλῆς, Poëtice pro πυλῆος, præf. inf. à πυλῆος, f. ὄσιν, bello. Th. πύλῆος, α, ὁ, bellum. α. 358.
- Πυλῆος, oppidulum. pro πύλῆος dicunt Poëtz πύλῆος, ας, ἡ, unde

tunde est $\pi\theta\lambda\iota\sigma\tau\eta\sigma$, α , $\tau\iota$, idem.
 α. 81.

Πολιπέριον, dat. sing. à πολίπε-
ριον, *urbius eversor*, ex πό-
λις, pro πόλις, *urbs*, Poët. &
πίριον, *vasis*, in præt. med. πί-
περιον. θ. 936.

Πρόξιος, genit. Ion. à πρῶτος, v,
 é, ramus. Th. πρόξιος, v, é, re-
 ctus. s. 421.

Πτύχες, plicæ, pl. num. à πτυξί,
πτύχης, ἡ, plica. Them. πτύσσων,
f. ξω, plico. α. 143.

Πτωχός, 2. perf. subj. præs. à
 πτωχῶν, mendico. hinc πτωχός,
 ὁ, ὁ, mendicus. Them. πτωχόν.
 ὦν, f. ἦσαν, perterrefacio. s. 395.
 & 26.

Πυργάλ, υ, ἡ, *qua nates vesti-*
buis ornat. ex πυρῇ, ἡς, ἡ, *nates,*
clunes, & σῖλω, *orno.* f. ελω.
z. 373.

*Πύσται, 3. præf. ind. ὅτι πύσται, ossa computrescunt. à πύσ, f. ὤσω, putrefacio, unde est Latini-
norum, puteo, es, ére, πύσσομαι, putrefio. α. 153.*

Πύθῃ, 3. pers. præf. subj. aët. à πύ-
θῃ, f. ύπν, putrefacio. 1. 626.

Πυρρί, dat. sing. à πυρρίω, έρος,
 ό, fundum, ima pars. Thema,
 πυρ, putrefacio. 9. 952.

Πυθῶν, dativ. sing. à πυθῶν, ὁ, ἡ.
nomen urbis. §. 499.

Παρα δὲ, *pychum versus*. Hic δὲ
postponitur Dativo, alioquin
postponi solet accusativo, ut
ἐν τῷ δὲ. *ιδιὰ δ. β. 158*. Unicum
hoc exemplum, ubi δὲ *dativo*
postponitur, non evertit regu-
lam. δὲ post accusativum casum
postpositum significat, *ad, ver-*
sus; & est dictio enclitica. Sic
legimus ἀντὶ δὲ. *ιδιὰ δ. β. 426*.
α. 480.

Πυρρίσσι, a. i. inf. à πυρρίζω, F.
 άσι, munio, fulcio. propriè con-
 densò. Nam πυρρ. Th. est Ad-
 verb. & vertitur densè. item
 accuratè. s. 624.

Πυκνός, idem cum πυκνός, ὁ,
creber, à πυκνός, dense. s. 532.
553.

Πύλας, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ,
porta, & πυλίων, gen. pl. Ion.
pro πυλῶν. a. 272. 246.

Πύλας, acc. plur. à πύλη, ποταμ.
0.732.

Πύλας, genit. à πύλων, π, ἡ, no-
men regionis. π. 360.

Πύμας, Poët. *ultimus*. à πύμα, , é, fundum. Th πύμα, putrefacio. θ. 497.

Поѣ, Adverb. pugno. mit der faust:
a. 302.

Πῦρ, πυρρς, πῖ, ignis. 1. 57.

Πάσα, acc. plur. à πᾶν, 10, 11.
 grex. Them. πᾶς vel πᾶσαν,
 possideo. s. 516.

Πᾶσι, προ πάντων, αὐτοῖς, τὸ ὄφελος
culum. 1. 98, 94.

Πόποτε, *umquam*. Th. ὅτε, *quan-*
do. i. 650.

P.

P'Adroñon, mollibus, à padoñon, s, o, gracilis, mollis, q. d. pía divéμp, qui facile movetur. Th. divé, us, u, vortex. S. 195.

Pa, per metathesin, pro $\delta\phi$, ex
ἀφφ, dictio encl. s. 325. a. 4.

P^o, pro *ῥα*, dictio enclitica, hic expletiva Græcè *ῥα* *συμβαλλομένη*, vocula expletiva, quæ nihil significat, sed carmen explet. α. 125.

Ραῖνιμιγες, plur. num. gutta, ἄ
ραῖνιμιγες, γ, ⑤, ἡ, gutta, Poë-
tice.

- ticè, q. à *παῖνον θυμῷ*, *perfundere semper*. §. 183.
- Ρέα*, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, *ρεῖα*. Vide in *ρεῖα*. s. 5.
- Ρέουσα*, *fluenta*, à *ρέειν*, s. *τὸ*, fluentum. Th. *ρέω*, f. *ρεύου*, fluo. §. 695.
- Ρέω*, acc. *Rheam*, à *ρέη*, *Rhea*, est nomen mul. §. 625.
- Ρεῖα*, Poëticè pro *ρεῖα*, *facile*, idem quod *ρήδιος*. Th. *ράδιος*, s. *ὁ*, *facilis*, comp. *ράων*, superl. *ράεος*. s. 6. 7. 325. 379.
- Ρεῖα*, nomen mul. *Rhea*. §. 453.
- Ρέζουσι*, *faciunt*, 3. pers. præf. pl. num. à *ρίζω*, *facio*, f. *ρίζω*, p. *ζα*, præf. m. *ῥεζα*, & per metathesin *ῥεζα*, *feci*. *ρίζαι*, a. 1. inf. act. s. 685. §. 209.
- Ρέω*, fluo, *ρέειν*, pro *ῥέειν*, 3. sing. imperf. ut *ρέειν*, pro *ῥέειν*, 3. pl. imperf. act. f. *ρεύου*, p. *ῥέουσα*. §. 84. α. 314. 267.
- Ρεκτήρ*, ἦρ, *ὁ*, *factor*, à *ρίζω*, f. *ζω*, *facio*. s. 191.
- Ρήγνυνται*, *refringuntur*, 3. pl. ind. præf. à *ρήγνυμαι*, *frangor*. Th. *ρήσσω*, t. *ζω*, *frango*, unde *ρήγνυμαι*, *ρήγνυμαι*. α. 377.
- Ρήδιος*, *facilis*, à *ῥάδιος*, Ionicè *ρήδιος*, *facilis*, hinc *ρήδιος*, *facile*. s. 43. 292.
- Ρήγνυμι*, acc. singul. à *ρήγνυμι*, *or*, *ὁ*, qui virum frangere potest, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à *ρήσσω*, f. *ζω*, *frango*, & *αἰνέ*, vir. §. 1007.
- Ρήσσω*, nomen fluvii. §. 340.
- Ρήτοι*, *clari*, ἄρρητοι, *ignobiles*, à *ρέω*, f. *ῥω*, *dico*. s. 4.
- Ρίγας*, ἦ, *rigidus*, *horrendus*, hinc *ρίγας*, *durius*, comparativi significatione, à *ῥίγας*, s. *τὸ*, *rigor*, *frigus*. α. 131. s. 701.
- Ρίγας*, *pejus*, comp. à *ῥίγας*. s. 703.
- Ρίζησι*, pro *ρίζαις*. Ionicè, à *ρίζω*, s. *ἡ*, *radix*. s. 19.
- Ρίμφο*, *facile*, *celeriter*, à *ρίμφο*, f. *ψω*, *projicio*.
- Ρινός*, ἦ, *ὁ*, *ἡ*, *pellis*, per quam *ιδρωτὶς* *ρεύει*, *ρινόε*, gen. Ionic. pro *ρινός*. s. 515.
- Ρινόεσσιν*, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à *ρινόεσσιν*, propriè *pellem terebrans*, *pertundens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex *ρινός*, ἦ, *ὁ*, *ἡ*, *pellis*, & *πρός*, *penetrans*, ex *τίπας*, f. *ἔσω*, *terebro*, item *vulnere*. §. 934.
- Ρίπῃ*, *impetu*, ὑπὸ *ρίπῃ*, pro *ρίπῃς*, dativus pro genitivo: *ἀντίπαισις*, à *ρίπη*, ἦς, *ἡ*, *impetus rei*, *qua projicitur*, à *ρίπιω*, f. *ψω*, *projicio*. §. 681.
- Ρίπιωσιν*, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ionic. pro *ῥίπιωσιν*, à *ρίπιω*, *jacio*. Thema *ρίπιω*, *jacio*, t. *ψω*. α. 256.
- Ρίψι*, 3. pl. a. 1. pro, *ῥίψι*, à *ρίπιω*, *abjicio*, *projicio*, f. *ψω*, p. *ῥίπιφα*. §. 868.
- Ρόδια*, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. §. 351.
- Ρόδιος*, nomen fluvii, à *ρόδιον*, s. *τὸ*, *rosa*.
- Ρόδιος δάκτυλος*, *habens roseos digitos*, ex *ρόδιον*, & *δάκτυλος*, *digitus*. s. 610.
- Ρόδιος πῦχος*, *qua habet roseos cubitos*, ex *ρόδιον*, s. *τὸ*, *rosa*, & *πῦχος*, s. *ὁ*, *cubitus*. §. 247.
- Ρόδιος*, s. *ὁ*, *impetus*, *undarum strepitus*, *fragor*. s. 220.
- Ροίζα*, *stridebat*, 3. pers. imperf. pro *ροίζατος*, propter frequentem spiritum asperum, à *ροίζω*, *strido*, in imperf. act. *ῥοίζω*, & Poëticè *ῥοίζω*.

Sed Hesiodus magis gaudet litera α. confer. ϑ. ν. 157. ubi est, ἀπικρέπῳκα, pro ἀπικρέπῳκα. Th. ρεῖζ, υ, ε, στρί-
dor. ϑ. 835.

Ρέον, acc. sing. à ρέος, ῥε, ε, fluxus.
à præf. med. ῥέον, verbi ρέω,
fluo, f. ρέσω. α. 566.

Ρύνται, tnetur, 3. præf. ind. ver-
bi ρύω, vel ρύομαι, servo, hinc
fut. 1. med. ρύσσομαι, & in pl.
ρυσσώμεθα, vindicabimus. ϑ. 662.
α. 105.

Ρύπαι, πῆ, frana, à ρύω, traho.
α. 308.

Σ.

Σαχάριον, σαχάριον, no-
men viri. ϑ. 344.

Σαίνε, adulatur, 3. præf.
sing. ind. à σαίνω, idem quod
σαίω, moveo, pro quo dicitur
etiam σαίνω: quod tribuitur pro-
priè canibus caudam moventi-
bus. ϑ. 771.

Σάκ, α, πῆ, scutum, σάκος
Doricè pro σάκος, ex σάκος,
genit. Doros mutant α in α.
Th. σάκω, f. ξω, p. χα, onero.
α. 139. 460.

Σαπίσης, putrefacta, part. 2. 2.
pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, α. 2.
ἵσσω, putrefacio. α. 152.

Σαῖς, tuas, acc. pl. à σῆς, σή, σάν,
tuus, α, υτ. Th. σῆ, tu. α. 107.

Σαῖ, ε, ῥε, ῥε, nomen mul.
salva. ϑ. 243.

Σαινυμνίαν, non amplius lactan-
tium. Æolicè pro σαινυμνίαν,
quæ dialectus in illo casu ge-
nus distinctè exprimit. gen. pl.
part. præf. à σαινυμι, f. σείσω,
p. ἵσσω, α. 1. pass. ἵσσομαι,
α. 590.

Tem. II.

Σῆ, & σῆ, pro σῆ, per syn-
copen, ῥομικῆ, ex σῆ, pro
σῆ, tu. Th. σῆ, tu. ϑ. 341.

Σιόρμ, præf. part. Th. σῆ,
moveo, f. σῆσω, p. σῆσω. α.
298.

Σίριον, Sirius, nomen stellæ.
quæ etiam canicula dicitur, à
σαίρω, verro, item bio. α. 417.

Σίλα, jubare: dativus contractus,
pro σῆλαι, à σῆλας, α, πῆ,
fulgor. α. 60. ϑ. 867.

Σιλλίη, ης, ῥε, lyma, à σῆλας, ας,
πῆ, fulgor. ϑ. 18.

Σιμίλλω, à nom. σιμίλη, ης, ῥε,
nomen mul. ϑ. 940.

Σῆ, pro σῆ, ex σῆ. α. 478.

Σοσπῆ, ridens, dentes stridens,
præf. med. in m. g. σοσπῆς,
propriè scopis purgatus, à σαίρω
item sum ore hianti seu diducto,
prout illi faciunt, qui cachinnan-
tur, unde providente accipitur.
f. αῖω, p. σῆσω, p. m. σῆσω,
& σῆσω. α. 268.

Σοσπισμῆ, peritus, cum Ge-
nitivo, à σοφίζω, reddo sapien-
tem, f. ἴσω, p. κα. Th. σοφός,
ῥε, ε, sapiens. α. 649.

Σηκόν, acc. stabulum, à σηκός, ῥε,
ε, stabulum ovium, caprarum,
affine Hebræo לֶדְּשֵׁר, vel πῆ
ῥο, tegere. α. 787.

Σῆμα, αῖω, πῆ, signum, & σῆμα,
pro σῆμα. Hinc σημάω, si-
gnum do, jubeo, unde σημά-
τωρ, α, ε, præfectus, dux.
α. 450. α. 56.

Σῆω, acc. sing. à σῆ, tua, σῆσι,
& σῆσι, pro σῆσι, Ionicè τῆσι,
à σῆ, ῥε, ῥε, tuus, α, υτ. α. 274.
α. 104.

Σθενώ, ε, ῥε, nomen mulieris.
robusta, à σθενώ, robur. ϑ.
276.

V

Σθῆ, α, υτ.

- Σθένος**, *robur*. s. 62. 615. 619. α.
 97. 420.
Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbialiter sumitur, à σιγή, silentium.
 Th. **σιγαίνω**, fileo. s. 104.
Σίδηρος, α, ὁ, *ferrum*, hinc **σιδη-
 ριος**, *ferreus*, & contractè **σιδη-
 ρῆς**. s. 151. θ. 764.
Σίμβλος, acc. plur. à **σίμβλος**, α,
 ὁ, vel **σίμβλον**, & **σίμβλη**, al-
 veare. capsa ubi mellificant apes.
 9. 598.
Σιμῶντι, pro **σιμόντι**, nomen vi-
 ri. 9. 342.
Σίνιται, 3. præf. ind. à **σίνομαι**,
lædo, noceo. s. 318.
Σῖτος, α, ὁ, *frumentum*, ὅτιον,
 α, τὸ, *panis ex frumento*. s. 147.
 604.
Σκαιῇ, dat. singul. unde Latino-
 rum *scava*, à **σκαῖος**, ἡ, ὄν, fini-
 ster. Th. **Σκάζω**, f. **σω**, claudi-
 co. 9. 179.
Σκάρπαιος, fluvii nomen. θ. 345.
Σκάφος, *fossio*, à **σκάπτω**, f. **ψω**,
fodio, p. **ἵσκαφα**. s. 572.
Σκέπη, tecta, acc. pl. per apoco-
 pen pro **σκεπίσματα**. Th. **σκέ-
 πω**, *tego*. s. 532.
Σκήπτρον, α, τὸ, à **σκήπτω**, *nitor*,
innitor. Est ergo **σκήπτρον**, ba-
 culus, cui quis inniti potest.
 9. 30.
Σκιδναμνή, dispersa, præf. part.
 Thema est. **σκεδῖω**, f. **άσω**, un-
 de **σκεδῖνυμι**. & **σكىδημι**, *dis-
 po*, *dispergo*, in passivo **σكىθα-
 μαι**, unde est part. præf. pass.
σكىθάρμος. 9. 42.
Σκια, *umbra*, **σκιῇ**, Ionicè pro
σκιά, hinc **σκιστος**, ὅ, ὁ, *umbro-
 sus*. s. 574. 589.
Σκληρόν, accus. à **σκληρός**, *durus*.
 Th. **σكىλῶ**, *exsicco*. 9. 839.
Σκολιόν, acc. sing. à **σκολιός**, *tor-
 tuosus*, *obliquus*, metaph. **παν-
 υς**, dat. pl. **σκολιῇσι**, pro **σκολι-
 αῖς**, Ionicè, hinc **σκολιῶς**,
tormentosè, adverb. s. 219. 258.
Στόλμυς, α, ὁ, *carduus*. s. 582.
Συγῆν, in masculin. **σκοτῖς**, α-
 τῶ, *caliginosus*. Them. **σκό-
 τῶ**, α, seu, **σῶ**, τὸ, *tenebrae*,
 s. 555.
Σκυλάκων, dat. plur. Ion. à **σκό-
 λαξ**, *αῖς*, ὁ, *catulus*. Them.
ύλας, ὦ, f. **άσω**, *latro*, as. 9.
 834.
Σκυλεύωντες, α. 1. part. pl. num.
 à **σκυλεύω**, *αὐτός*, verbi **σκυλεύω**,
 idem cum **συλεύω**, vel **συλάω**,
 ὦ, *spolio*. Th. **σύλη**, α, ἡ, *spo-
 lium*. α. 468.
Σμῶνται, dat. plur. Ion. à **σμη-
 νῶ**, **σῶ**, τὸ, *arum exarum*.
 θ. 594.
Σμικρόν, pro **μικρόν**, *parum*, me-
 tri causâ. s. 360.
Σμικροδελῖον, *terribiliter*, proprie
visu, à **σμικροδελῖς**, idem
 quod **σμικροδῖος**, *aspectu terribi-
 lis*. Th. **μικρῶ**, *intueor*. α. 341.
 840.
Σοί, *tibi*, σοὶ δὲ αὐτῷ, pro **σωντῷ**,
 à **σὺ**, tu. s. 34. 56.
Σός, ἡ, ὄν, *tuus*, α, *um*. s. 631.
 α. 98.
Σπικραινίσαι, *fasciis involutum*,
 part. α. 1. act. à **σπικραίνω**, f.
ίσω, *fasciis involvo*, idem quod
σπικραίνω. Th. **σπικραίνω**, *fascia*.
 9. 485.
Σπίρειν, *ferito*, præf. inf. pro im-
 perat. Ionicè, à **σπείρω**, f. **σπῶ**,
fero, *semino*, f. 2. **σπαρῶ**, p.
ἱσπαρῆς, α. 1. **ἱσπαρῶ**, α. 1. inf.
σπείρω, α. 2. **ἱσπαρῶν**, præf. m.
ἱσπαρῶ. s. 291.
Σπειῶ, ὁ, ἡ, *Speo*, nomen mul.
 q. d. *in specem latitans*. 9. 245.
 Σπῖ,

- Σπίς, σός, τὸ, *spelunca, specus, antrum*. 9. 301.
- Σπέρμαίνον ἄνδρῶν, *ferere profapiam, h. e. procreare liberos, redolet Hebraïsmum, posteri enim Hebræis dicuntur, semen, à σπέρμαίνω, idem quod αείρω, i. ἔρω, semino. s. 736.*
- Σπέρματος ἄρχαός, *sementem incipere, σπέρματι, à σπέρμα, ἄλς, σός, semen. Them. αείρω, fero. s. 446. 471.*
- Σπέρχον, *celerem, accus. à σπέρχως, ὅ, festinus: hoc à σπέρχων, idem quod αείρω, urgeo, à σπέρχω, festinare cogor. α. 454.*
- Σπύδω, *festinat, à σπύδω, σπύδω, acc. part. pro σπύδοντι, f. σπύδω, p. ἔω, præt. m. ἵσπυδα. s. 22.*
- Σπῆι, alii legunt, σπῆι, idque melius. Dativus sing. à σπῆος, σος, τὸ, *antrum, pro quo Poëtæ per epenthesein ἵῶτι, dicunt etiam σπῆος, & in dativo pro σπῆι, per syncopen ἵῶτι, pro σπῆι, dicunt σπῆι, per novam, ἵῶτι ἐπίθεσιν. 9. 297.*
- Σπινθήσι, *libaminibus, dat. plur. Ionicè pro σπινδαῖς, à σπινδω, libo, promitto, f. σπείνω, præt. m. ἵσπινδα. s. 338.*
- Σπυμῶς, dat. singul. *σπυμῶς ἐν ἡσέσσι, in stabulo obscuro, σπυμῶσι, dat. pl. stabulis, à σπυμός, ὤ, ὅ, stabulum. Th. ἵσημι, sto. θ. 294.*
- Σπυφύλλῃσι, *avis, dat. pl. à σπυφύλλῃ, ἡς, ἡ. Th. σπυφίς, ἰδός, ἡ, νυα. α. 300.*
- Σπύχες, *spica, nom. pl. σπύχων, genit. pl. à σπύχες, υος, ἡ, spica. α. 290, s. 473.*
- Σπινυμῶν, *arctata, Ionicè, pro σπινυμῶν, præf. part. f. g. à σπινω, gemo, & hoc à σπινός, ὤ, ὅ, Ionicè, σπινός, angustus, arctus. 9. 160.*
- Σπῖχον, pro ἵσπικον, 3. pl. imperf. *act. incedebant. Th. σπῖχον, co, vado, f. ἔω, p. ἔω, a. 2. ἵσπικον. 9. 10. 690.*
- Σπινάχιζε, *ingemiscebat, 3. perf. imperf. Ion. à σπινάχιζω. idem quod σπινω, gemo. Them. σπινός, ὤ, ὅ, angustus. 9. 858.*
- Σπινόντις, acc. pl. à σπινόντις, υπος, ὅ, *gembundus. Th. σπινός, ὤ, ὅ, arctus. s. 146.*
- Σπρίται, *privatur, pro σπρίται. Th. σπρίω, privo, f. ἵσπω, & ἵσπω, pro σπρίσμαι, ἵσμαι, dicitur Poëtice σπρίσμαι. s. 211.*
- Σπέρπλω, per aphæresin, pro *ἀσπέρπλω, fulgur, ab ἀσπέρπλω, fulguro, & σπέρπης, nomen proprium Cyclopi. θ. 140. 845.*
- Σπῖφον, pro ἵσπικον, *coronant, imperf. à σπῖφω, coronō, f. ψω, p. φω, præt. pass. ἵσπικμαι. s. 75.*
- Σπῆσιον, Poëtice, pro σπῆσιον, dat. *pl. Ion. à σπῆσιος, σος, τὸ, pectus. s. 77.*
- Σπῖμω, *flamine, dat. sing. à σπῖμων, ονος, ὅ, flamen. Th. ἵσημι, sto. s. 538.*
- Σπῖεξε, pro ἵσπικεξε, *firmiter fixit. a. 1. ind. à σπῖεζω, F. ἔω, a. 1. ἵσπικεξε. θ. 498.*
- Σπῖσται, *ordiat, faciat stare, a. 1. med. opt. σπῖσται, statuere, fut. 1. act. infinit. ab ἵσημι, sto. s. 779. α. 114.*
- Σπῖστος, & σπῖστος, *validis, dat. plur. à σπῖστος, densus. item, robustus. Thema, σπῖστω, calco.*

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & πῶς, culcitra. α. 76.

Σπύγμα, ρυτίς, nom. plur. à σπύγμα, τὸ, ρυτίτις, à σίζω, ρυτίγω, f. σίζω, p. ἵσχω, p. pass. ἵσχυμαι. α. 166.

Στήξ, αἰ, ordines, à σίζ, στήξ, ἡ, ordo. Th. σίζω, ordine incedo, more militum, f. ξω, α. 2. ἵσχω. α. 170.

Σπείρας, ornatè præparans, α. 1. part. à σπείζω, amicio, apparo. Th. σίλω, f. λῶ, apparo, orno. α. 628.

Στόμα, στόμα, τὸ, os. ῥ. 40. α. 146.

Συναχίζω, imperf. pass. verbi συναχίζομαι, f. ἴσχυμαι, idem quod σίνω, f. ἴω, gemo, ingemisco. Th. σινός, ἔ, ὁ, angustus. ῥ. 159.

Σπυρίοντες, suspiriosa, acc. plur. à σπυρίων, ὁ, gemitivus. Thema, σπυρίων, ἔ, ὁ, arctus. θ. 684.

Στρατὶς, ἔ, ὁ, exercitus, α. 246.

Στυμγία, acc. à στυμγών, ὄν, ὁ, nomen fluvii. ῥ. 329.

Στρατῶν, dat. plur. à στρατὸς, stratus, hoc à σπώννυμι, sterno, f. σπών. Th. σπώνω, ὦ, f. ἴστω, sterno. ῥ. 798.

Στραφάται, vertitur, 3. præf. ind. pass. à στραφάομαι. Th. σπρίφα, f. ψω, verito, p. φα, α. 2. ἵσχυμαι. α. 528.

Στυγερή, Ionicè, pro στυγερή, horribilis, à στυγώ, ὦ, f. σύζω, odio prosequor. ῥ. 226.

Στυγερῶν, invisus, ex στυγερή, horribilis, & ὠψ, ὠπός, ὁ, vulnus. α. 196.

Στύξ, ῥ, ἡ, Styx, nomen fluvii. Thema, στυγία, ὦ, f. σύζω, ab inusit. σύζω, odio prosequor, exhorresco. ῥ. 361. 805. α. 310.

Συ, tu. α. 27.

Σύς, sues, à σῦς, υὸς, ὁ, ἡ, sus, pro quo usitatus, ὕς, υὸς, ἡ. α. 177.

Σύλας, vi spoliabat, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro ἰσύλας, à συλάω, ὦ, spolio. Them. σύλα, ἡ, ἡ, prada. α. 480.

Σύμμιξις, omniogenus, à συμμίγνυμι, commisceo. Them. μίγνυμι, misceo, f. μίξω, p. μίμικα. α. 563.

Συνώπασσι, pro συνώπασσι, conformavit, α. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. αἴσω, p. πέπληκα, α. 1. pass. ἱπλάσθην. ῥ. 571.

Συμφερός, υ, comes, à συν, & φέρω, fero, f. αἴσω. α. 302.

Συμφερόσασθαι, suggererent, α. 1. med. infinit. à συμφερόζομαι, simul delibero. Th. φερίζω, f. σπ, dico, p. κσ, α. 2. ἵφραδον, p. m. πέφραδα. ῥ. 471.

Συν, cum. συν κείνοις, cum illis. ῥ. 628.

Συναίπτεω, 3. dual. plusq. perfecti, pro συναίπτεω, irruerant, à συναίωσσω, κατὰ impetu feror. F. συναίωσσω, præf. pass. συνήϊγμα, plusq. perf. συναίγμαι, ξο, κβ. Them. αἴωσσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναπῶσι, occurrerint, 3. plur. præf. subj. à συναπῶσι, & hoc ab ἀντίω, ὦ, f. ἴσω, occurre. Thema, ἀντί, præposit. pro. ῥ. 877.

Συνέχε, continebat, imperf. à σινέχω, contineo. Them. ἴχω, habeo.

beo, f. ἔχω, & χέω, p. ἔχω-
 χω, imperf. εἶχον, a. 2. ἔχον.
 α. 315.
 Συνεχῶς, continuè, adverb. à συνε-
 χης, ἑ, ὁ, ἡ, continuus. Th.
 ἔχω, habeo. 9. 636.
 Συνιστῆναι, confertur, 3. præf. ind.
 ab εἰσίνω, Poëtice, pro εἰσίνω.
 Th. φέρω, f. εἶσω, a. 1. ἔωσιν.
 α. 440.
 Συνήθως, acc. pl. à συνήθως, ἑ, ὁ, ἡ, consuetus. Thema, ἡθῶς,
 ἑ, τὸ, mos. 9. 230.
 Συνίμω, Ionicè, pro συνίμαι,
 præf. inf. à συνίμαι, committo,
 intelligo.
 Συνίσταν, concurrerunt, unà ive-
 runt, 3. pl. imperf. act. ex σῶν,
 & εἶμι, eo, in imperf. εἶν, εἶς,
 εἶ, ἵπν, ἵπν, ἵμν, ἵπν, ἵμν, a.
 2. ἵον. α. 383.
 Συνοιστῆμα, congregiamur, 1. pl.
 fut. 1. med. verbi συναφίω, f.
 οἰσμαι. Thema, φέρω, fero.
 α. 358.
 Συνοχεῖν, adverb. confertim, à
 συνίχω, contineo. Th. ἔχω, ha-
 beo. 9. 690.
 Συνείων, genit. plur. à συνέιω,
 ἑ, ὁ, ἡ, tibia. Them. συνεῖω,
 sibilo. α. 278.
 Συρράπτω, consuevere, à ράπτω, f.
 ψω, p. ἱρράφα. α. 544.
 Συσκιάζω, adumbrato, a. 1. inf.
 act. à συσκιάζω. Th. σκιά, ἄς, ἡ,
 umbra. α. 613.
 Συρφετὸν, paleas, sordes corra-
 sas, tamquam à σύρω, f. εἶω,
 traho.
 Συῶν, aprorum, gen. plur. à σῶς,
 Doricè, pro quo ὕς, sus. α.
 168.
 Σφίον, ipsorum, vel ipsarum, σφί,
 illos duos, pro σφί, accusativus
 dual. σφί, pro σφίσι. σφί, pro

σφίσι. σφίς, σφῆς, ἱψος. 9.
 144. 624. α. 62.
 Σφίπερ, sum, à σφίπερ, α, ὁ,
 suus. σφίπερσι, & σφίπερσι,
 dat. pl. Th. ἑ, se, pronomen
 1. 2. α. 247.
 Σφίγ', pro σφίγαι, acc. à σφίγξ,
 σφίγξ, ἡ. Th. σφίγξω, constri-
 ngo. Vide in Calepino, Sphinx.
 9. 326.
 Σφύρα, ας, ἡ, malleus. α. 425.
 Σχῆμα, propè. α. 426. 431.
 Σχέτι, α, ὁ, miser, χίτλια ἑ-
 ρα, prava opera. α. 187.
 Σχίσας, conscindens, pro χίσας,
 part. a. 1. act. à χίζω, fido.
 F. ἵω, p. ἱσχω, p. pass.
 ἱσχωμαι, a. 1. pass. ἱσχύω. α.
 428.
 Σώζω, servavit, præf. opt. à
 σῶζω, f. σω, p. σώσκη, p. pass.
 σώσκημαι, a. 1. pass. σώθην.
 α. 376.
 Σῶμα, αἶμα, τὸ, corpus, σώματι.
 α. 426.
 Σωρεῖν, acc. à σωρεῖς, ἑ, ὁ, acer-
 vus. hinc σωρεύω, coacervo.
 α. 778.

Τ.

ΤΑ'. τάς, τὰς, τὰς. α. 268.
 τὰ, τ. α. 398. τὰ, Poëtice,
 pro αἱ. α. 162.
 Ταλαιρῶν, genit. plur. laborioso-
 rum, à ταλαιρῶς, qui patien-
 ter opus facit, à τάλαι, αἶμα,
 ὁ, miser. Thema, τάλαι, suf-
 fero, vel τλήμι, fero. α. 46.
 791.
 Ταλαγκέρδι, magnanimus, qui
 animo res arduas perferre, &
 superare potest, ex τάλαι, suf-
 fero, & κέρδι, ας, ἡ, cor.
 α. 424.

Ταλάρας, *cistas*, acc. pl. à *πέλα-
γος*, *u*, *o*, *squalus*, in quo lana
& fusi. Th. *πυλάω*, *suffero*, f.
αίσω. α. 293.

Ταλασίφρον, *εμπροσθ*, genitiv.
sing. à *ταλασίφρων*, *cujus pectus
omnia tolerat*, ex *πυλάω*, *suf-
fero*, & *φρέω*, *videt*, *h*, *mens*.
9. 1012.

Ταμῖν, *a*. 2. inf. act. *πύμνειν*,
pro *πύμνειν*, *πυμνέμεναι*, Doricè,
pro *πύμνειν*, præt. act. in-
finit. pro *πύμνειν*, *πύμνιο*, *a*. 2.
opt. med. verb. *πύμνω*, *seco*,
f. *μῶ*, p. *πύμνησθαι*, *a*. 2. *ἔπυμνθαι*,
p. *πέπυμα*. Sic & *πύμνιο*, per
τμήσιν, pro *ἀπὸ πύμνιο*. *z*. 423.
425. 791. 807.

Ταυόπιπλος, *longa vestis*, à *πυνύω*,
idem quod *πύνω*, *extendo*. &
πίπλον. α. 83.

Ταυόριζος, *expandens radices*. Epi-
theton arboris, ut hoc in lo-
co populi, quæ radices in visce-
ribus terræ diffundit, in aëre
verò ramos, à *πυνύω*, pro *τέν-
νω*, *tendo*, & *ρίζα*, *ης*, *h*, *radix*.
α. 377.

Ταυοσίπτερος, *expandens alas*, ex
πυνύω, pro *τέννω*, *extendo*, &
πίπτερον, τὸ, *ala*. *z*. 212.

Ταυοσφύρα, *procera*, à *πυνύσφυρος*,
ex *πυνύω*, pro *τέννω*, *extendo*,
& *σφύρα*, *malleolus pedis*, qui
festinat, & extensis passibus in-
cedit. θ. 364.

Ταυτότριχα, *hirsutam*, acc. sing.
à *πυνύτριχ*, *qui laxo capillo est*,
ex *πυνύω*, seu *τέννω*, *extendo*,
& *τριχ*, *τριχός*, *h*, *capillus*. *z*.
516.

Ταυροῖτις, *ταυροῖτις*, ut *primūm*.
Th. α. 467.

Ταρπάρ, *Tartari*, genit. à *τάρπη-
ρες*, *u*, *o*, in plural. *τάρπερες*,

quam anomaliam Scapula præt-
erit. 9. 807.

Τερφίς, *crebra*, nom. pl. à *τερ-
φης*, seu *τερφός*, *ἐ*, *o*, *h*, *den-
sus*, *creber*. Th. *τέρφω*, *z*,
τὴ, *densitas*. 9. 693.

Ταῦτα & ταῦτ, acc. pl. ab *αὐτός*,
αὐτή, *ταῦτο*, *hic*, *hæc*, *hoc*. *z*.
27. 9. 75.

Ταύρος, *u*, *o*, idem quod *πύρρειος*,
taurinus, Th. *ταῦρος*, *u*, *o*, *tau-
rus*. α. 104. θ. 832.

Ταφίον, populi quidam dicuntur
τάφιοι. α. 19.

Τάφος, *u*, *o*, *sepulchrum*, à *θά-
πρω*, f. *ψω*, *sepelio*, in *a*. 2. *ἐθα-
φον*. α. 477.

Τάχα, *τοι*, adverb. à *ταχός*, *ce-
ler*, in acc. *ταχῶν*, & *ταχ*, pro
τάχαι, *ταχίως*. superl. *τάχιστα*.
ὡς τάχιστα, *quàm ocysimè*. *z*. 85.
312. θ. 490.

Τάν, Æolicè pro *τῶν*, in g. f.
ab articulo, *h*. *z*. 826. α. 6.

Τ. Vide *z*. *z*. 4. 7.

Τ respondet Latino *que*, & hinc
est, *z*. *z*. 3. 4. *τι ἰδί*, *atque*. θ.
614.

Τῶν, acc. Doricè, pro *οἷων*, à *οἷον*,
οἷ, *οἷον*. Th. est *οἷ*, Doricè *τὸ*.
z. 301.

Τέθλις, *floruit*, præt. med. à *θάλλω*. *τέθλις* pro *τέθλις* metri cau-
sâ. hinc in part. med. *τεθάλῃα*.
9. 902. *z*. 227.

Τιβητιῶτος, *mortuum*, part. præt.
act. pro *πιθνητός*, à *τίθνημι*,
pro *θιήσκω*, *morior*, f. 2. m.
θινύμαι, *a*. 2. *ἔθινον*, præt. *τί-
θνησθαι*, & *τίθνηται*, ad formam
z *τίθνηται*. pro *πιθνητός*, *μορ-
tuus*, Plato in Epist. *πιθνητός*,
Poëticè etiam *πιθνητός*, p. m.
τίθνια. α. 454.

Τέχες, *vos*, τὸ, *μητρὸς*. *z*. 246.

Τίς,

Τέκε, & τέκ', a. 2. aët. pro ἱππε, à πάλω, pario, πελάξ, a. 2. med. infin. Vid. ἱππην. §. 53.

Τέκεσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκε, ιϙ, π', *factus*. Them. πύτω, pario. §. 478.

Τέκετο, *repperis*, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἱπκετο, metri causâ abjicitur augmentum. Them. πάλω, f. τέκεμαι, a. 2. ἱππην. §. 308.

Τεκμαίρε), *destinas*, 3. perf. præf. à τεκμαίρεμαι, *ad finem perduco*, στρο. Th. τέκμαρ, τὸ, *finis*. §. 229.

Τέκνα, *liberi*, à τέκνον, κ, τὸ, *filius*. Th. πάλω, pario. §. 235.

Τέκον, *reppererunt*, 3. pl. a. 2. aët. indic. pro ἱπκον, à πάλω, pario. α. 6.

Τέκος, ιϙ, τὸ, *foetus, proles*. à πάλω. α. 216.

Τεκῶσιν, *pariens*, part. a. 2. aët. ut & πικάν, à πύτω, pario. a. 2. ἱπκον, p. m. τέτακρ. §. 471.

Τέκων, ιϙ, ε, *faber*, pro τέκων, à τέκω, *fabricor*, f. ξω, p. pass. τέτνωμαι. §. 25.

Τελαμών, ὦνϙ, ε, *lorum ensis*. Th. τελαίω, ὦ, f. αῖω, *suffero*. α. 222.

Τελέειδξ, præf. inf. pass. τελέειδαι ἔμελλαν, *perficienda erant*. à πάλω, ὦ, f. ἔω, p. κρ, *ad finem perduco*, præf. pass. πεπλάσμαι. §. 273. §. 552.

Τελέωσι, præf. subj. à πάλω, (Poët.) *sum*. Thema τέλω. α. 181.

Τελεῖδω, ὅϙ, ῥε, ἦ, *nomen mul.* §. 358.

Τελείσμιμι, *peragam*, a. 1. opt. aët. à πάλω, f. ἔω, *perficio*, τέλισσι, pro ἐτέλισσι, a. 1. aët.

πλάσῃ, a. 1. subj. *ππιλισμά-* ιϙ, perf. part. §. 170. α. 36. §. 561.

Τελεῖσι, pro τελέσι, Doricè, à πάλω. Th. πάλϙ, ιϙ, π', *finis*. α. 89.

Τελεσφόρϙ, *ad finem perducens* vel *perducens*, ex τέλϙ, ιϙ, τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. §. 740.

Τελευτήν, acc. à τελευτή, ῥε, ἦ, idem quod τελευτή, *finis*, exitus. Th. τέλος, ιϙ, τὸ, *finis*. §. 333.

Τελευτός, genit. à τελέως, *perfectus*. Them. τέλος, ιϙ, *finis*. §. 242.

Τέλος, ιϙ, τὸ, *finis, exitus*. α. 167. 218.

Τερμῖ, *luco*, à τέρμεν, ιϙ, τὸ, *lucus*. Th. τερμῶ, f. μῶ, *seco*. α. 58.

Τέρδι, *arrodit*, 3. præf. ind. à τίνδω, *rodo*, arrodo. α. 624.

Τέροντε, accus. dual. à τέρον, *extensio*, ε, *tendo*. Thema est τέρω, *tendo*, f. ἔω, p. τέτακρ. α. 419.

Τέρεδξ, *paritura*, fut. 1. med. inf. finit. à πάλω, f. 1. m. τέκεμαι, a. 2. ἱπκον, a. 1. pass. ἐτέχθῶ, præf. m. τέτακρ. §. 469.

Τέρον, *tenet*, à τέρε, ἦ, ἐν, *tenet*, α, *tenet*, Doricè, pro σὺς, σή, σὴν, Th. σὺ, tu. α. 341.

Τέρος, *avis*, τὸ, *prodigium*. §. 744.

Τέρενα, acc. sing. à τέρεν, *avis*, ε, *tener*, *mollis*. Th. τέρεν, *veho*, *affligo*. §. 5.

Τερμίσσιν, *salarem*, acc. singul. à τερμίσσι, *avis*, *ad pedes usque demissus*. Thema τέρεν, *avis*, τὸ, *terminus, meta*. α. 337.

- Τίεσσι**, 3. præf. ind. **τίεσσιν**, pro **τίεσσιν**, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. **τίεσσι**, f. **ψω**, delecto. s. 115.
Τίεσσι, delectat. à **τίεσσι**, f. **ψω**. θ. 37. α. 47.
Τίεσσι, fulminibus gaudens. à **τίεσσι**, delecto, & **κροσσός**, ὤ, ὀ. s. 52. 273.
Τίεσσι, ης, ῆ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans. à **τίεσσι**, delecto, & **χορός**, ὤ, ὀ, chorus, tripudium. θ. 78.
Τίεσσι, εως, ῆ, delectatio. Thema, **τίεσσι**, delecto, f. **ψω**. θ. 917.
Τίεσσι, quadraginta. Them. **τίεσσι**, quatuor. s. 385.
Τίεσσι, quadragenarius, ex **τίεσσι**, quadraginta, & hoc à **τίεσσι**, quatuor, & **ἔτος**, εἶ, πῶ, annus. s. 441.
Τίεσσι, extensus est, præf. pass. & **τίεσσι** pro **τίεσσι**, plusq. perf. verbi **πίνω**, f. **ῶ**, p. **τίεσσι**, præf. pass. **τίεσσι**. θ. 68.
Τίεσσι, quarta, dat. à **τίεσσι**, α, ὀ, quartus. Them. **τίεσσι**. s. 800.
Τίεσσι, honorata est, per epenthesein Poëticam **τίεσσι**, perf. part. pass. à **πίνω**, punio, honoro, f. **ῶ**, p. **κω**. θ. 415.
Τίεσσι, honorata est, à **πίνω**, honoro. Thema, **πίνω**, idem. θ. 449.
Τίεσσι, sustineas, pro **τίεσσι**, per reduplicationem pro **τλήω**, a. 2. imperat. ab aor. 2. **ἔτλω**, verbi **τλήω** vel **τλάω**, per synopen pro **πυλάω**, f. **τλήω**, s. 718.
Τίεσσι, 3. sing. præf. subj. à **τίεσσι**, fortior, invenio. Vide **τίεσσι**, f. co. unde **τμήω**, **τμήω**, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) **τίεσσι**. θ. 610.
Τίεσσι, enixa, præf. med. part. à **πίνω**, pario, f. **τίεσσι**, a. 2. **ἔπινω**, p. m. **τίεσσι**. s. 591.
Τίεσσι pro **τίεσσι**, in dual. num. **τίεσσι**, quatuor. sic accipitur à Poëtis pro **τίεσσι**. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. s. 698.
Τίεσσι, versus, perf. part. pass. à **τίεσσι**, verto, f. **ψω**, p. m. **τίεσσι**. s. 727.
Τίεσσι, αἶδος, ῆ, quaternarius, **πτερόδ**, **πτερόδ**, acc. pro **πτερόδ**. Th. **τίεσσι**, quatuor. s. 794 798.
Τίεσσι, qui in quatuor partes finditur, ex **πτερά**, αἶδος, ῆ, quaternio, & hoc à **τίεσσι**, quatuor, & **πτερόδ**, frango, f. **ψω**, perf. pass. **τίεσσι**. s. 442.
Τίεσσι, per metathesein **τίεσσι**, α, ὀ, quartus. Them. **τίεσσι**. s. 596.
Τίεσσι, cicada. α. 393.
Τίεσσι, 3. perf. pass. à **τίεσσι**, verbi **πύχω**, sum. Th. **πύχω**, f. **ξω**, fabricor. s. 745. 752.
Τίεσσι, pl. perf. pro **τίεσσι**, à **πύχω**, fabricor. Vide in **τίεσσι**. α. 154.
Τίεσσι, Doricè pro **τίεσσι**, & hoc pro **τίεσσι**. Th. **τίεσσι**, tu. s. 330.
Τίεσσι, a. 1. ind. pro **τίεσσι**, ut & **πύχω** pro **τίεσσι**, a. 1. aor. 3. plur. **πύχω**, Ionicè pro **πύχω**, a. 2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79. θ. 141.
Τίεσσι, πῶ, **πύχω**, πύχω, pro **πύχω**,

- πύχμα, πύχσι. α. 60. 9. 186.*
*Τύχων, machinans, à verbo πύ-
 χω, εις, ει, fabricor, f. ξω. ε.
 265.*
*Τίχνη, ης, ή, ars, τέχνησι, Ionicè
 pro τέχναις. θ. 496. 863.*
Τίς, dat. à πός, τις. ε. 23.
Τῆ, hac, τῆς. ε. 208. 635.
*Τῆς, υἱ, ή, nomen mul. in acc.
 τιῶν. θ. 136.*
*Τάκται, liquefcit, à τίκω. θ.
 866.*
*Τῆς, procul, adverb. τηλῆ pro-
 cul, idem cum τῆς, τηλόθεν.
 9. 785.*
*Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis.
 α. 19.*
*Τηλεκλειτοῖο, gen. Ionic. pro τη-
 λεκλειτοῦ, inclyti, & τηλεκλει-
 τής, ε, ο, est nomen viri.
 q. d. longè latèque celeberrimus.
 ex τῆς, procul, & κλειτός, in-
 clytus. Them. κλειώ, celebros.
 α. 327.*
*Τηλέσκοπον, eminus apparentem,
 ex τῆς, procul, & σκοπέωμαι,
 f. ψαμμαι, video. 9. 566.*
*Τῆμ, τῆς, τημῶν, pro τῆ-
 μ. Thema, ἡμ, quum.
 ε. 576.*
*Τιῶ, τιῶ δ, τιῶ γε, τῆν pro
 τιῶν, Ionicè ab ή. ε. 12. 39.
 9. 917.*
*Τητῆ, careas, 2. perf. præf. à τη-
 τίωμαι, ὤμαι. Th. τητίω, ὤ,
 f. ἥσω, privo. ε. 408.*
*Τι, interrogativum quare. ε. 207.
 α. 380. τι indefinitum aliquid.
 ε. 88.*
*Τίσκειν, honorabat, imperf. Poë-
 ticè pro ἵπει, à τίω, honoro, f.
 τίω. α. 9. hinc & τίσται.*
Τίη, Poëticè pro τι, quid. θ. 35.
*Τίθεισι, πθεῖσι, faciunt. πθεῖν præf.
 opt. ε. 518.*
*Τίθεις, præf. part. τιθῶν, Ionicè
 pro τίθειν, præf. inf. à τίθη-
 μι, pono, α. 2. ἵθω. ε. 744. 9.
 597.*
*Τιθῶν, dativ. casus nomen viri.
 9. 984.*
*Τίπει, Poëticè pro ἵπει, im-
 perf. præf. verbi ἵκτω, pario.
 f. τίξωμαι, α. 2. ἵπκην, p. m.
 τίτοκω. 9. 223.*
*Τιμᾶ, honorat. τίμω, imperf. pro
 ἱμῶς, honorabat. Th. τίω, ho-
 noro. τίμωσι. α. 1. ind. pro ἱμῶ-
 σι. 9. 532.*
*Τιμῆ, ἥς, honor, τιμῶν, à τίω, ho-
 noro. 9. 203.*
*Τίνυαδ, puniri, præf. inf. idem
 quod τίωδ, πινυμῶς, vindican-
 tes, præf. part. Th. τίω, punio.
 ε. 804.*
*Τίον, honorarunt. 3. pl. α. 2. act.
 pro ἵπον, prima in α. 2. brevis
 est, ceteroquin longa, à τίω,
 honoro. α. 85.*
*Τίρωθς, nomen oppidi. ἥρωθ,
 per apostrophum insolentem
 pro ἥρωθον. α. 81. 9. 292.*
*Τίς, quis? interrogativum, ge-
 nit. τίν. α. 72.*
*Τίς, indefinitum in g. maf. quis-
 piam. εἴ τις, si quis. in focm. g.
 τίς, ulla, & in neutro τι, quod.
 ε. 21. 190.*
*Τισαίμεθς, ulti fuerimus, 1. pl.
 α. 1. med. opt. τίω, ulciscor,
 punio, f. τίω, α. 1. ἵπον. 9.
 165.*
*Τίσι, ultionem, acc. à τίς, ultio.
 Th. τίω, punio. 9. 210.*
*Τιπίντες, nocentes, acc. pl. præf.
 part. à τιπίνω, idem quod τίω,
 punio, lado. τίω, habet primam
 longam. Alii vertunt festinan-
 tes, à τείνω, sed sic prima fo-
 ret brevis. 9. 209.*

Τιπίνω,

- Τιταίνω**, *calce, gypso*, dat. sing. à *τίτνω*, *u, v, calx*. *u. 141.*
- Τιτῶν**, *Titanes*, posterii Saturni. *πῶν*, dativ. plur. & *τιτῶν*, Poëticè à *τιταίνω*, *ulciscor, pœnas luo*. Thema, *τίω*, *punio*. *9. 630.*
- Τιμῶν**, *casa*, a. 1. part. pass. à *τίμνω*, *feco, scindo*, f. 1. *τιμῶ*, p. *τίμνω*, a. 2. *τιμῶν*, a. 1. pass. *τιμῶν*, præt. med. *τίμνω*. *u. 420.*
- Τὸ, ἓν, & ἑδὲ**, articulus præposit. *u. 485. 364. 50.*
- Τότε**, pro *ἔτι, tunc*, & *ἔθεν*, idem. *u. 32. 76.*
- Τοί**, particula est enclitica, quæ adverbii vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatûs tantûm gratiâ. *u. 106.*
- Τοίῳ**, *illi*. *u. 726.*
- Τοῖς**, Poëticè pro *ἔ*, ab *ὀ*, art. præpos. pro *αὐτοῦ*. *9. 493. 210.*
- Τοῖς**, talis. Them. *οἷς*, *qualis*. *u. 41.*
- Τοῖς**, ipsis, dat. pl. *τοῖς*, paragoge Ionica, *τοῖς*, ab *ὀ*, *u, τὸ*, artic. præposit. *u. 57. 172.*
- Τοκῆι**, dat. Ionicè, pro *τοκίῳ*, à *τοκός*, *parens*, acc. *τοκῆα*, dat. pl. *τοκῶν*, à *τίλω*, f. *τίλωμαι*, *pario*. *9. 155. u. 188.*
- Τὸν**, quem, acc. ab *ὀ*, art. præp. *u. 32.*
- Τόσος**, & Poëticè *τόσος*, *tantus*. Thema, *ὅσος*, & Poëticè *ὅσος*, *u, ὀ*, *quantus*. *u. 660. u. 441.*
- Τότε**, *ἔτι*, pro *ἔτι, tunc*. Them. *ὅτε*, *quando*. *u. 565. 616.*
- Τὸ, τ'**, *hocque*, artic. præposit. ab *ὀ*, *u, τὸ*. *u. 360.*
- Τοπῶν**, *primum*. Sic *τὸ ἀρχαῖον*, *manè*, *τὸ καθῆμενον*, *quotidie*, eleganter præponitur, *τὸ. u. 487.*
- Τοπίος**, idem quod *πίος*, Poëticè pro *ὅ*, ante, *τοπίος*. *u. 184. 9. 394.*
- Τῷ**, & *τῷ*, quo, art. præp. ab *ὀ*, *u, τὸ*. *u. 33. 284.*
- Τῷ**, & *τῷ*, pro *τῷ*, ab *ὀ*, *u, τῷ*, *hic, hac, hoc*. *u. 121. 362.*
- Τῷ**, *quocirca*, pro *ἔ* *ἔνεα*, *cujus gratiâ*. *u. 49. 9. 88.*
- Τῷ**, *hos*, ab *ὀ*, art. præp. *u. 136.*
- Τρέτῳ**, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro *τρέτῳ*, ad formam *τρέτῳ*, à *τρέω*, *tremo*, f. *τρέω*. *u. 171.*
- Τρέων**, imperf. pro *τρέων*, *tremobant*, à *τρέω*, *tremo*. *u. 213.*
- Τρεῖς**, *ei, & ai, tres*. *θ. 148. 321.*
- Τρέψας**, *convertens*, & in accus. *τρέψας*, a. 1. part. act. *τρέψας*, *verto*, p. m. *τρέψας*. *u. 316. 416.*
- Τρεφίμῳ**, Ionicè pro *τρέφῳ*, a. 2. act. infin. à *τρέφω*, *alo*, f. *τρέφω*, p. *τρέφω*, a. 2. *τρέφω*, p. m. *τρέφω*. *9. 480.*
- Τρεχῆν**, *aspera*, f. g. à *τρέχω*, *corro*. *u. 119.*
- Τρέω**, Poëticè pro *τρέω*, *expavit*, à *τρέω*, *expavesco*. *9. 850.*
- Τρέχῳ**, *abit*, 3. præf. ind. à *τρέχω*, *curro*, f. *τρέχω*, perf. *τρέχω*, a. 2. *τρέχω*, p. m. *τρέχω*. *u. 219.*
- Τρητῷ**, *cavernosa*, Poëticè pro *τρέτῳ*, in form. g. à *τρέτῳ*, *u, ὀ*, *perforatus*. Thema, *τρέω*, pro quo usitatum, *τρέω*, *perforo*, f. *τρέω*, dicitur & *τρέω*, pro *τρέω*, unde aor. 1. *τρέω*. *9. 331.*
- Τρητῷ**, genit. à *τρέτῳ*, *u, ὀ*, *nomen mul.* *u. 355.*

Τρηχός, Ionicè pro τραχός, asper.
s. 291.

Τετύναι, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τεῖνω, f. ψω, tero, attero, p.
φα, præf. pass. τέτυμαι, p.
m. τέτεσθαι. s. 251.

Τετρακύνων, τέτρα κύνων, tria ca-
pita, ex τετρίς, οἱ, & αἱ, tres,
& κύνων, τὸ, caput. §. 288.

Τετηκόντων, triginta, pro τετράκον-
τα: sunt enim ἄκλυται. Them.
τετρίς, tres. s. 696.

Τετρακίδα, acc. à τετρακίς, ἄδδς,
ἡ, tricosima pars, τετηκονσίας, tre-
centas, à τετρακίσιοι, trecenti.
Thema, τετρίς, tres. s. 766. θ.
715.

Τετράβητος, nomen mul. α. 197.

Τετράπυλον, tricubitalem, accus. à
τετράπυλος, ex τετρίς, & πῆχυς, ἰω, ὁ,
cubitus. s. 423.

Τεῖποδ', pro τεῖποδα, tripodem,
à τεῖπος, ὀδς, ὁ, tripes, τε-
πόδιον, acc. tripedale, à nomi-
nat. τεπόδης, υ, ὁ, τεῖπον, υ,
ὁ, Æolicè pro τεῖπος, ὀδς, ὁ.
ex τετρίς, tres, & πῆς, ποδός, pes.
α. 312. s. 423. 657.

Τεῖπον, dat. singul. ter arato,
hinc τεῖπον γῆ, terra qua
ter aratro versa fuit, à τετρίς,
tres, & πάλιν, verto, aro. §.
971.

Τεῖς, ter, à τετρίς, tres. s. 173.
252.

Τετσηνάδα, acc. à τετσηνάς, ἄδδς,
ἡ, tertius nonus, dies mensis, h.
e. vigesimus septimus, ex τεῖς
& ἐνάς, novem, ἐνάς, ἄδδς, ἡ,
& εἰς, ἄδδς, ἡ, nonus dies.
s. 814.

Τετσηνδεκάτιον, h. e. tricesimum.
ex τετρίς, tres, & δέκα, decem.
s. 780.

Τεταπύραρον, à τεταπύρα, ἡς, ἡ, spi-

thama, ein spanne, quantum
longissimo digitorum porrectu
complecti licet. s. 426.

Τετραχί, triplici serie, adverb. ex
τεῖς, seu τετρίς, tres, & τεῖχων,
f. ξω, ordine eo. §. 727.

Τεῖτον, tertium, pro τεῖτον, di-
citur etiam τεῖτον. Thema,
τετρίς, tres. s. 143.

Τετράβητος, nomen mul. θ. 924.

Τεῖχος, pili, à nominat. Τεῖξ,
τεῖχος, ἡ, α. 391. in dat. plur.
Τεῖξιν. s. 539.

Τροίαν, Trojam, à τρώς, τρώος,
ὁ, Trojanus. s. 165.

Τροπή, conversio, τροπῆς, acc. pl.
ubi ας corripitur per licentiam
Poëticam, quam vocant συ-
λλώ. s. 479. 564.

Τροχάλος, incurvus, metaphora
desumpta à rota. Th. τροχόν,
curro. s. 518.

Τρυγητήριον, genit. pl. à τρυγητής,
ἥρος, ὁ, vindemiator, h. e. qui
vina demit, à τρυγία, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τρύγη, κς, ἡ, triti-
cum. α. 293.

Τρυφάλειαν, galeam, q. τεῖφαλον,
à triplici cono. Th. φαλός, υ, ὁ,
conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, absumunt, à τρύχω, idem
quod τρύω, attero. s. 305.

Τυών, τυ, pro Dorico, τὸ, & hoc
pro σὺ, τυ. s. 10.

Τυπείς, percussus, α. 2. pass. à
τύπω. α. 361.

Τυρσινωῖον, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τυτθός, υ, ὁ, parvus, & τυτθόν,
paululum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbiis. Th. τυτθός, υ,
ὁ, mamma. s. 469.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, ον, ὁ,
nomen proprium viri, τυφά-
ων,

316 ΤΥ. ΤΩ. ΤΑ. ΥΒ. ΤΓ. ΤΔ. ΤΕ. ΤΙ. ΤΑ. ΤΜ. ΤΟ.

νοτ, nomen proprium loci. §.

306. α. 32.

Τυφώϊς, genit. τυφώδης, nomen est gigantis. §. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. §. 360.

Τυχόνη, ei qui obviam fuerit, part. 2. 2. act. ἀτυχάνω, sum. evenio, incido, f. τολύμααι, 2or. 2. ἔτυχον, p. πετύχα. §. 973.

Τῶγ', hi, dual. num. ab ὅ, hic.

1. 439. sed. τῶ, dat. sing. 1. 281.

Τῶν, & τῶν γε, genit. pl. ab ὅ, ἱ, τῶ, hic, hæc, hoc. 1. 335. 246.

Τῶς, sic, pro ἔπως, per aphæresin. Th. ἔπος, 1. ὅ, hic. α. 219.

Υ.

Υ'Αδης, stella septem in cornibus tauri, quæ quædam oriuntur aut occidunt, pluvias excitant, ab ὕω, pluo. 1. 615.

Υβρις, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις, injuria. Hinc est ὕβριζω, contumeliā afficio. unde est, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις, insolens, protervus. in acc. ὕβρις. 1. 214. §. 307.

Υγρός, ὕγρος, ὕγρος, humidus. hinc ὑγραίνω, humectio. 1. 625.

Υδρ', aqua, dat. cas. ab ὕδωρ, ὕδωρ, τὸ, Poëticè, pro ὕδαρ, aqua. 1. 61.

Υδρῶν, Ionicè, pro ὕδαρ, Hydram. ab ὕδαρ, ὕδωρ, τὸ, aqua. §. 313.

Υδαρ, aqua, genit. ὕδαρ. 1. 196.

Υἱ, pluit, 3. præf. ind. ab ὕω, pluo, f. ὕω. hinc ὑιός, ὕς, ὅ, pluvia. 1. 552. 545.

Υἱ, à nominativo ὕις, filius, in

genit. ὕις, & contractè, ὕις, in dat. ὕι, & contractè ὕι. α. 150. ὕις, ὕις, ad formam βασιλῆος, ab ὕδωρ, filius. vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itémque in 2. & 3. contractorum. §. 268.

Υλη, 1. ὕλη, 2. ὕλη, 3. ὕλη, sylva. hinc ὕληος, ὕληος, ὕληος, sylvestris, ὕληος. §. 1010.

Υλκιστῆς, qui in sylvis dormiunt, nom. pl. ab ὕλκιστος, ex ὕλη, 1. ὕλη, 2. ὕλη, 3. ὕλη, lectus, confer supra ὑμνοῦντες, τὸ, qui toto die dormit. 1. 529.

Υλοτόμιος, 1. ὕλοτομος, casor lignorum. hinc & ὕλοτομία, ligna in sylvis cædo, ab ὕλη, sylva, & τέμνω, secō, f. μῶν, p. m. τέμνω. 1. 422. 807.

Υλοφάγος, genit. Ion. ab ὕλοφάγος, qui sylvas depascitur, ab ὕλη, sylva, & φάγω, edo, 2. 2. ὕλοφάγος. 1. 591.

Υμῆς, vos, à σὺ, tu. hinc ὑμῆες, vester. §. 963.

Υμῆας, ὕμναιος, ab ὕμναιος, ὕμναιος, ὕμναιος, pellicula, qua factus involvitur. α. 274.

Υμῶν, vobis, Æolicè, pro ὑμῶν. ὕμναιος, pro ὑμῶν. §. 662. α. 328.

Υμῶν, celebros, laudo, f. ὕμναιος, Poëticè, pro ὑμῶν, pl. part. præf. f. ὕμναιος, 2. 1. act. subj. ὑμῶν, Doricè, pro ὕμναιος, ὕμναιος, part. præf. f. g. pl. num. pro ὕμναιος, Doricè, ab ὕμναιος, hymnus, carmen. Th. ὕδω, celebros, cano. 1. 2. §. 11. 33.

Υμῶν, 1. ὕμναιος, 2. ὕμναιος, carmen, ab ὕδω, celebros, ὕμναιος, carmine. 1. 657.

Υἱός, ὕς, ὅ, filius. 1. 271.

Υπῶν,

Υπαί, præposit. pro υπέρ, Poëticè. ubiredundat. α. 71. 278.

Υπυλάσας, subterfugere, scil. debes, (a. i. med. infin. Th. αἰλίω, molo, vito, Poëticè, αἰλάω.) ε. 557.

Υπυλάξαι, effugere, a. i. æt. infin. ab υπαλύσκω, f. υπαλύξω. Thema, αἰλίω, vito. ε. 304.

Υπιδίκε, suscepit, pro υπεδίδικε, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab υποδίδικμαι, f. ξομαι, præt. υποδίδισμαι, suscepit. Thema, δίδικμαι, f. ξομαι, capio. ε. 513.

Υπὶηκε, instruxit. 3. sing. a. i. med. indic. ab υποπῆημι, suppono. Th. πῆημι, pono. ε. 175.

Υπναντί, adversarius, ab ἐναντί, oppositus. Thema, ἀντί, præpositio, pro. α. 347.

Υπὶνερθε, ab ὑπέρθε, infra. Th. ἔρθε, ας, ἦ, terra. α. 410.

Υπὶκῆλυξε, evitavit, a. i. ind. Th. αἰλύω, unde αἰλύσσω, F. ξω, a. i. ἡλύξα, ας, ε. ε. 615.

Υπὲρ, præposit. pro supra. ε. 45.

Υπερβάλλων, superans, præf. part. Thema, βάλλω, jacio. f. αλλῶ, p. βίβληκα, a. 2. ἔβαλον. ε. 489.

Υπερβασία, ας, ἦ, transgressio, Poëticè, pro υπέρβασις, ab υπέρβαίνω, transgredior. Th. βαίνω, co. f. βήσομαι, a. 2. ἔβην. ε. 827.

Υπὶρβι, violentus, omnem vim excedens, ex υπέρ, supra, & ἰβίαας, ἦ, vis, robur, unde est, Latinorum superbus. ε. 139.

Υπερφαῖς, & υπερέφαι, α, &

ὁ κ' ἦ, superbus; conspicuus super alios; ut υπερέφαια τέκνα, superba proles, ex υπέρ, & φαῖνα, f. αἰῶ, p. πέφαικα ostendo, in lucem edo. ε. 140.

Υπὶρλώρ, οργς, ὁ, superbus, Thema, ἀνὴρ, ἀνδρς, ὁ, vir. ε. 995.

Υπὶρθε, seu ὑπέρθε, supra. Th. υπέρ, super. ε. 545.

Υπέθυμ, ὁ, magnanimus. Th. θυμός, ὅ, ὁ, animus. ε. 937.

Υπερύκειον, superliminare. Th. ὑρέα, ας, ἦ, janua. α. 271.

Υπεριονίδας, gen. Æolicè, pro υπεριονίδης, ab υπεριονίδης, α, ὁ, nomen gentil. ε. 1010.

Υπερίων, genit. ab υπέρων, nomen viri. ε. 134. 374.

Υπερυδανί, acc. ab υπερύδας, ἀνί, ὁ, gloria supereminentens. Them. κῶδ, ι, τῶ, gloria.

Υπερμή, præpotentis, ab υπέρμης. Th. μῆ, ιας, τῶ, animus. α. 413.

Υπὲρς, α, ὁ, pistillum, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 423.

Υπερόπλη, genit. ab υπέροπλη, ἰσfolens, cujus robur arma superat. Th. ὄπλον, α, τῶ, & in pl. τὰ, arma. ε. 516.

Υπὶση, pollicitus erat, a. 2. æt. ab ὑφίστημι, suppono. Them. ἵστημι, statuo, f. ἵστω, a. 2. ἵστω. θ. 402.

Υπὶρταπ, supremas, superlat. ab υπέρ, super, comp. υπέρπερς, superior. ab υπέρτατ, dicitur etiam ὑπὶλ, per syncopen, Consul. ε. 8.

Υπὸληθεῖα, congressa, a. i. part. pass.

- pass. pro ὑποδουλεύειν, ab ὑποδουλεύω. Them. δουή, ἡς, ἡ, *lectus*. §. 374.
- Υπῆσαν, *prominebant*, imperf. ab ὑπιδμι, *subsum*. α. 266.
- Υπνῶ, α, ὁ, *somnus*, ὑπνῶ. α. 118.
- Υπὸ, & ὑφ', à vel *sub*. præposit. α. 63. 367.
- Υποδδίδως, *subveritus*, part. a. 1. act. δ, *ingeminatur* metri causâ, ab ὑποδίδω. Them. δίδω, *timeo*, f. δίδωμαι, p. δέδωκα. α. 98.
- Υπεκασφύγγη, α. 2. act. subj. alii ὑπεκασφύγγει, α. 2. act. opt. *effugerit*, à φάγω, *fungio*, f. φάγομαι, α. 2. ἔφυγον. α. 42.
- Υποδμηθεῖσα, *subjugata*, participium, α. 1. pass. ab ὑποδμῶμαι, f. ἴσται, p. δέδμηται, pro ὑποδαμῶμαι. Th. δαμῶ, ὦ, *domo*. α. 53.
- Υπεκυσσάμενη, α duplicatur metri causâ, part. a. 1. med. ab ὑποκύνωμαι, *sio gravis*. Thema, κύω, f. σῶ, in utero fero. §. 308.
- Υπόδρα, *torvè*, adverb. ponitur ἐπιρρηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπὲρ, per epentheseν § δ. Th. ὄραω, f. ἴσται, p. ὤρακα, & Att. ἑώρακα. α. 445.
- Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμπής, *sublucidus*. Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. α. 142.
- Υπαλιύω, *fuge*, pro ὑπαλιύω, præf. imperat. ex ὑπὸ & αλιύωμαι. Thema est αλιών, *nido*, item *vito*. α. 760.
- Υπόπτερος, *qua liberos habet*, à πτέρος, α, ἡ, *vitula*. α. 601.
- Υποταρταροί, *sub tartarum detruşi*.
- Th. τάρταρος, α, ὁ, *tartarus*. §. 851.
- Υποσδομῶν, *irruentibus*, præf. part. verbi σῶω, *agito*, idem quod σείω. α. 373.
- Υποχόμην, part. a. 2. med. ab ὑπείχομαι, *promitto*, f. ὑπείχομαι, p. ὑπέχομαι, α. 2. m. ὑπεχόμην, ab ὑπείχω. Th. ἔχω, *habeo*. §. 170.
- Υσμίνη, ἡ, *pugna*. Them. ῥήμαι, *maneo*. α. 178.
- Υστέρ, α, ὁ, *posterior*, *sequens*. α. 351.
- Υττανε, *texebat*. imperf. act. ab ὑφαίω, idem quod ὑφαίνω, *texo*. α. 28.
- Υφίστων, *aliquantò minor & junior*, q. d. *subminor*, ab ὑπὸ, & ἥτων, vel ἥστων, α, ὁ, ἡ, *minor*. α. 258.
- Υψηλός, ἡ, ὄν, *altus*, α, ὤν, ab ὑψέω, α, τὸ, *altitudo*. α. 440.
- Υψιβεβητής, α, ὁ, *altitons*, ex Adverbio ὑψί, *altè*. Th. ὑψέω, α, τὸ, *altitudo*, & βέβηκα, *fremo*, *resono*. α. 8.
- Υψίζυγος, *altijugus*, ex ὑψί, *altè*. Th. ὑψέω, α, τὸ, *altitudo*, & ζυγός, *jugum*. Th. ζεύω, *jungo*. α. 18.
- Υψιγµος, *altè comatus*. Epith. quer. us, ex ὑψί, *altè*, & κόμη, ἡ, *coma*. α. 376.
- Υψιμίδωτος, *genit. ab ὑψιμίδω, in alto regnans* ex ὑψί, *altè*, hoc ab ὑψέω, α, τὸ, *altitudo*, & μίδω, *impero*. §. 529.
- Υψόθεν, & ὑψὺ, *altè*, adverbia. Th. ὑψέω, α, τὸ, *altitudo*. α. 849. 551.

Φ.

Φαῖθοντα, *Phaëthonta*, nomen viri. φαῖθων, οὐς, ὅ, *lucidus*, præf. part. q. d. *lumen currens*. à φαῖθω, idem quod φαῖω, *luceo*. §. 760.

Φαέειν, *lucet*, 3. præf. ind. aët. à φαέω, *luceo*. Th. φαῖω, *luceo*. s. 528. §. 372.

Φαεινός, ὤ, ὅ, *splendidus*. à φαείνω, idem quod φαῖω, *splendo*. α. 225.

Φαισμοβροῦν, genit. à φαίσμοβροῦς, *lucem hominibus prabens*. à φαῖω, *luceo*, & βροῦς, *mortalis*. §. 958.

Φαίδιμος, υ, ὅ κ' ἡ, *illustris*. Th. φαίδρος, ὤ, ὅ, *hilaris*. §. 940.

Φαιδριώταξ, *abluo*, præf. inf. pass. à φαδριών, *nitidum reddo*. Th. φαίδρος, ὤ, ὅ, *alacer*. s. 753.

Φαινομένη, *apparentem*, præf. part. pass. à φαίνω, *ostendo*, *facio apparere*. φαίνετι, *ostendite*, φαῖν pro ἵφαινε, *exferebat*, imperf. Ion. Vide φαίνειν. §. 443, 689.

Φάλαγξ, acc. pl. φάλαγξ, ἡ, *acies quadrata*. §. 935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. subj. φανέτω, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἵφαινα, p. πίφαμαι, p. pass. πίφαιμαι, a. 2. pass. ἵφαινῶ. s. 458, 598.

Φάω, εἶ, τὸ, *lumen*. à φαῖω, *luceo*. s. 155.

Φαρέασι, dat. pl. Poëticus, à φαέρος, εἶ, τὸ, *vestis exterior*, *palla*. s. 198.

Φαρίτρω, acc. Ion. παρὰ τὸ φέ-

ρω, *quia sagitta in ea foruntur*. α. 129.

Φάρμακον, ε, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. s. 485.

Φασί, & φασὶν, *aiunt*, 3. pl. ind. præf. à φημι, *dico*. s. 803.

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσκε, *distitabat*, imperf. pro ἵφη, Poëticè, abinufit. Φάσκω, Sic γάσκε (*iliad.* 6. v. 60.) pro ἵγη. §. 209.

Φατός, *celebris*, φατειός, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειῶν. Th. φημι vel φαῖω, *dico*. s. 3. α. 144, 161.

Φάτω, a. 2. med. pro ἵφατο, *ad formam ἵσχυμῶ, ασι, ἵστω*. Th. φημι, vel φαῖω, *dico*. α. 115.

Φείδο, *parcas*, præf. imperat. m. Ion. pro φείδε, verbi φείδωμαι, *parco*, f. φείσμαι, p. πίφκομαι. s. 604.

Φειδῶ, ὅ, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc φειδωλή, *parca*. s. 369, 720.

Φειδίμην, Ionicè pro φείδεω, *pasce*, præf. inf. à φείρω, f. ψω, *pasco*. s. 377.

Φειροίη, epitheton cochleæ, domiporta. à φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus*. s. 571.

Φειρόβη, ε, ὅ, ἡ, *almus*. φέρω, *fero*, & βίη, ε, ὅ, *vita*. §. 693.

Φερισσακίας, *ferentes scuta*, scutiferos, à φερισσακίς, hoc à φέρω, *fero*, & σάκος, εἶ, τὸ, *scutum*. Th. σάτω, *onero*. α. 13.

Φερούω, *gererent*, 3. præf. ind. opt. φέρουσι, præf. part. φέρει, pro ἵφειρεν, 3. perf. imperf. φερίμην. Ionicè pro φέρειν. à φέρω, *fero*, f. εἶσω, a. 1. ἡνεγκον. p. m. ἡνεγον. α. 150. s. 215.

Φέρονται,

Φέρουσι, ης, ἡ, nomen Nymphae.
§. 248.

Φέρτατος, superl. *præstantissimus*. à
φέρω, φέρεσθαι. §. 49.

Φέρων, φέρουσι, *ferens*, præf. part.
Vide in φέρειν. §. 204.

Φεύγουσιν, *fugientes*, præf. part.
f. g. plur. num. à φύγω, *fugio*,
φεύγεσθαι, f. 1. inf. a. 2. ἔφυγον.
p. m. πέφυκα. §. 620. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel im-
perf. à φημί, *dico*. §. 550.

Φηλήτησι (alii φιλήτησι.) *furibus*,
dat. plur. Ion. à φιλήτης, ης, ὁ, *fur*.
hoc à φίλῳ, ης, ὁ, *amicus*. sed
φηλήτης, ης, ὁ, *impostor*, à
φήλῳ, ης, ὁ, *impostor*. hinc
φηλέω, *decipio*. §. 375.

Φάμη, ης, ἡ, *fama*. à φημί, vel
φάω, *dico*. §. 761.

Φημί, *dico*, præf. ind. ἔφλω, a. 2.
hinc φημίζω, *divulgo*, *dico*.
§. 656. 764.

Φηλάμην, *antevertens*. part. a. 2.
med. à φηλάω, *prævenio*, F. φθά-
σω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. αἶτ. ἔφθλω.
a. 2. med. ἔφθαμην, ad formam
ἔσταμην. §. 554.

Φθίζοντ', pro ἑθίζοντο, *sonabant*,
imperf. à φθίζομαι, *loquor*,
φθίζεσθαι, a. 1. med. Ion. præf.
pass. ἑθιγγμαι, præf. m. ἑφθον-
γα. §. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. perf. pl. ind.
præf. à φθείρω, f. εἰρῶ, p. ἑφθα-
ρα, a. 1. ἑφθαρε, a. 2. ἑφθαρον,
p. m. ἑφθαρε. Them. primum
φθίω. §. 876.

Φθίω, *pereo*, *deficio*, præf. ind.
hinc in genit. part. φθιόνῃ, φθιόντων.
§. 59. §. 798.

Φθισιλόος, acc. sing. à φθισιλόω, *perdens viros*,
epitheon bello congruentissimum, à
φθίω, *corumpo*, & ἀνὴρ, *vir*. §. 431.

Φθονέει, *invidet*, 3. perf. præf. ind.
à φθονέω, *invideo*, f. ἤσων, p.
ἑφθονήσῃ. Them. φθονέω, ης, ὁ,
invidia. §. 26.

Φίκιον, accus. à φίκιον, nomen
montis. ex ἴφι, *fortiter*, & κίω,
incedo, quia ardui montes sum-
mis viribus sunt superandi. α.
33.

Φιλήτησι, *furibus*, dat. plur. pro
φιλήταις, à φιλήτης, ης, ὁ, *fur*.
Th. φίλῳ, *amicus*. §. 375.

Φίλῳ, ης, ὁ, *amicus*. φίλῳ & φίλῃ
in pl. §. 306. 184. *carus*, *gratus*.
§. 116. φίλοι θεοῦ.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præf. ind. à φιλέω,
f. ἤσων, p. πεφίληκα, præf. m.
πέφιλα. §. 15. 300. 342.

Φιλεῖνται, Doricè pro φιλεῖνται,
3. pl. præf. à φιλέω, *amo*. Th.
φίλῳ. §. 97.

Φιλανυρίδης, nomen gentile. §.
1002.

Φιλομυμεδής, ἑῷ, ὁ, ἡ, *amans ri-
sus*. die gern lachet, Poët. ge-
minant με ex φίλῳ, *amicus*,
& μυμεδία, *rideo*. §. 989.

Φιλομυμηδία, acc. sing. à φιλομυ-
μηδής, ἑῷ, quæ amat genitalia,
à φίλῳ, & μυμηδία, ἑῷ, *cura*, &
μυμηδία πῆ, πῆ αἰδέω, *rudenda*.
In carminis dimensione hic le-
gendum φιλομυμηδῆ: §. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia*. Them.
φίλῳ, ὁ, *amicus*. §. 651.

Φίλῳ, *carè*. genit. à φίλῳ, ης, ὁ,
amicus. §. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. sing. ut & φί-
λῃ, in f. g. φίλοις, & φίλῃ-
σι, dat. pl. Ion. §. 283. 162.
§. 370.

Φίλπερος, *caricè*, comparat. pro
φιλοπερῳ, in superl. φίλπερῳ,
à φίλῳ, ης, ὁ, *amicus*. α. 78.
§. 309.

Φλαγγήτις,

Φλαγέοντες, *ardentes*, genit. part. præs. à φλαγίζω, ex φλέγω, uro, & θέω, *curro*. §. 846.

Φλαγύα, *aquila*, genit. Æolicus à φλαγύας, α, ο, *aquila*. ἀπὸ τῆς φλέγουσιν καὶ λαμβανούσιν εἶναι. α. 134.

Φλόξ, γῆς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φόβομαι, in præter. med. πίφοβα. α. 144. 155.

Φοβίσκον, 3. pl. imperf. Poëtice pro φόβου, à φοβέω, ὦ, *timorem injicio*, *terreo*. φοβίζομαι, ἔμω, *timeo*. Th. φόβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβη, *purus*, *lucidus*. estque Apollinis epitheton : & φοῖβη, nomen Deæ. §. 404.

Φωκίσις, εἰς, *punicus*. à φοῖνιξ, κτος, ὅ, *palma arbor*, *color ruber*. α. 194.

Φοιτῶσι, à φοιτῶ, *ventito*, *frequentito*, f. ἦσω, p. κτα. α. 103.

Φόνος, *cædem*, à φόνος, α, ο, *cædes*, à φίνω, *occido*, unde præter. med. πίφονα. θ. 228. α. 17.

Φόρυκος, genit. à nominat. φόρυκος, ιω, ὅ, & φόρυκος, *nomen monstri marini*, in accus. φόρυκος, in dat. φόρυκι, pro φόρυκω. §. 237.

Φόρυγι, dat. ἡ φόρυγι, ιγ, *cithara*, *testudo*. α. 280.

Φορμός, ὦ, ὅ, *sportula*. α. 482.

Φορτίζω, *imponito*, præf. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σω, p. πίφορπη. Them. φόρτος, α, ο, *onus*. α. 690.

Φόρτος, α, ο, *onus*, hinc φορτίον, α, τὸ, *onus*. φορτία, φορπ, pro φορτία, *opera*. α. 644.

Φόως δὲ, in lucem, à φέω, idem quod φῶς, ὠς, τὸ, *lux*. Th. φέω, *luceo*. §. 669.

Tom. II.

Φρεδμοσύνησιν, dat. pl. Ion. pro Φρεδμοσύνης, à Φρεδμοσύνη, ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. α. 245.

Φράζω, *cogitare*, præf. inf. φρεσάτω, 2. dual. α. 1. act. Ion. φρεσάω, pro φρεσάω, φρεσάω, pro φρεσάω. 3. sing. α. 1. med. opt. φρεσάω, part. α. 1. medii, pro φρεσάω, metri causâ, à φράζω, *considero*. Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. κτα, α. 2. φρεσάω. α. 367. θ. 892. α. 218.

Φρεσί, & φρεσίν, *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρέω, *mens*. α. 47. 391.

Φρίσσει, *horret*. 3. præf. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. κτα. φρίσσει, pro φρίσσει, φρίσσει pro φρίσσει, imperf. α. 171. α. 512.

Φροῖν, *sapio*, *cogito*, f. ἦσω, p. πίφρονη. Them. φρέω, εἶς, ὅ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, α. 2. opt. act. à φύγω, *fugio*, f. φύγομαι, α. 2. φύγην, p. m. πίφυγα. α. 684.

Φυλὸς, *naturam*, *indolem*, à φυή, ἡ, ἡ. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακας, nom. pl. à φύλαξ, κτος, ὅ καὶ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, α, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοις. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. præf. φυλάσσει, pro φυλάσσει, præf. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. κτα. §. 769. α. 491.

Φύλον, α, τὸ, idem quod φυλή, ἡ, ἡ, *tribus*, *genus*, φύλ, pro φύλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, εἶδος, ἡ, *rugosa*, in accus. φύλοπιν & φύλοπιδας, *proprie clausa*

clamor bellicus, à φύλον, seu φυλή, ἡ, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὄπες, ἡ, vox, q. d. ὄψ τῷ φύλῳ, *clamor nationum*. Sic βῶν, ponitur pro bello, *iliad.* β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τῷ φύλῳ ὄπες, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπες, ἰδὲς, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præf. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æol. φύρω, p. κρ. ε. 61.

Φυτόν, ἡ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτάω, *planto*, φυτάω, *plantaret*, 3. perf. a. i. subj. φυτάσκειν, a. i. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. ε. 571. 782. 812. α. 29. 986.

Φωκῆς, *nomen gentis*. α. 25.

Φῶκον, *nomen viri*. *phoca*, est bellua marina φαίκανα, φαίκη, *vitulus marinus*, pessimè olet. ὀδύσ. δ. 443. 9. 1004.

Φωνή, dat. sing. à φωνή, ἡ, ἡ, vox. α. 382.

Φῶτις, *vir*, genit. singul. φῶτι, *virum*, accus. sing. à φῶς, *vir*, φῶτων, *virorum*, per syn. spec. *hominum*, φῶτις, *vir*. Sed φῶς, ὠτός, τὸ, *lumen*, differentię causa facit Genitivum pluralem, φῶτων. Th. φάω, *luceo*. ε. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocalelem aspiratam pro κ. pro καί, sæpè pro κς, κιν, quæ sunt dictiunculæ potentiales. ε. 292. 434.

Χαίς, genit. sing. à χαί, ε, τὸ, *rudis indigestaque materia qualem fingeant*. Vide in χάος. 9. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. perf. præf. verbi, χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κίχαρκα, a. 2. ἔχαρον, i. 2. pass. χαρήσομαι, p. m. κίχαρκα. ε. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præf. part. à χαλαίνω, idem quod χαλασ, f. ἄσω, *laxo*. α. 308.

Χαλέπῳ, *damno afficio*, euerio, hinc χαλεπός, *gravis*, χαλεπή, χαλεποῖο, genit. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτατος, *difficilimus*, superl. & χαλεπῶς, *adverb.* ε. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκίοφων, υ, ὁ, *area voce*, ex χαλῆς, ἡ, ὁ, ας, & φωνή, ἡ, ἡ, vox. 9. 311.

Χαλκιορυστῶ, *area galea munitum*, acc. sing. à χαλκιορυστής, ex χαλῆς, ἡ, ὁ, ας, & ὀρυς, ὄρυς, ἡ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῶ, *ære*, dat. sing. χαλῆς, ἡ, ὁ, ας. α. 415. ε. 151. hinc χαλκί, ἡς, *æreus*, & χαλκίον, metri gratiā. χαλκίδα, accus. à χαλκίς, *nomen urbis*. ε. 145. 151. 655.

Χαμαί, *hum*, *adverb.* hinc χαμαιγυνίαν, *hum*, *prognatorum*, à χαμαιγυνίς, ex χαμαί, & γυνίον. 9. 879.

Χά, hiatus, tenebræ, à χάω, *hisco*: hinc χάω, in chaos verito. 9. 116.

Χαροτόμῳ, præf. part. χαροτόμεναι, *Doricè & Æolicè pro χαροόσεν*, à χαροόσω, f. ξω, *sculpo, incido*. α. 573.

Χαρίεις, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, εν, *elegans*, à χαίρις, ἡ, gratia. 9. 129.

Χάρις, ιτις, ἡ, *gratia*, in accus. χάριν. ε. 709. 720.

Χαίρις, *Deæ*, in genit. pl. χαίριων. 9. 907. ε. 73.

Χάρις.

- Χάρις, αἰ@, τὸ, *gaudium*. Th. χαίρω, *gaudeo*. α. 400.
- Χαροποιό, gen. Ionic. à χαροποιί, *inices*, fulvi alioquin, χαροπός, ὤ, ὁ, *latus*, vultu *serenus*, *caesus*, *caeruleus*, ab ὠψ, *oculus*. Th. ὁπθίωμαι, *video*, & χαίρω, *gaudeo* θ. 321.
- Χάσμα, αἰ@, τὸ, *hiatus*. Thema χαίνω, *hisco*. θ. 740.
- Χαπίζων, *egens*, *præf. part.* à χαπῖω, *ego*. α. 21.
- Χαυλιόδων, οἰ@ς, ὁ, *curvos dentes habens*, dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδός, ὀνός, ὁ, *dens*. α. 387.
- Χεί, *fundit*, 3. *præf. ind. verbi* χέω, seu χέω, *fundo*, f. χέσω, χέσω, & χέσω, α. 1. ἔχδωα, ἔχδωα, & ἔχω, α. 1. *pass. ἔχθω*. α. 421.
- Χέλις, *dat. pl.* à χέιλ@, ε@, τὸ, *labium*, *labrum*. α. 97.
- Χείμαρρος, *clavus ligneus sub carina*, χείμαρρ@, *hyeme fluens*, à χεῖμα, αἰ@, τὸ, *hyems*, & ρίω, *fluo*. α. 626.
- Χεῖμα, χεῖματος, *hyems*, hinc χειμῶν, ὦν@, *idem*, hinc χειμῶνι@, & χειμαρῖν, *hyemalis*. α. 640. 675. 494.
- Χεῖμα, 1. *pl. præf. ind. Poëtice* pro χέσω, à χέω, *fundo*, f. χέσω, α. 1. ἔχδωα, & ἔχω, pro ἔχδωα, f. 2. χεῖ, α. 1. *pass. ἔχθω*, quasi à χέω. θ. 83.
- Χειροδίκαι, *nom. pl.* à χειροδίκης, *cujus est in manibus*, ex χεῖρ, *manus*, & δίκη, ἡ, *jus*. α. 189.
- Χειρὸς, *genit.* à χεῖρ, *manus*, χειρὸς, χεῖρα, χεῖρες, *dat. pl.* χερσὶ, χερσίν, & χεῖρισσι, *Ion. & Poët.* ut & χεῖρισσιν. α. 480. 797. α. 188. θ. 747.
- Χείρων, *Chiron*, *nomen viri*. θ. 1001.
- Χελιδών, οἰ@ς, ἡ, *hirundo*. α. 568.
- Χερίων, *deterior*, & χειρότερον, *deterius*, *novus comparativus*, à χειρός, *malus*, in *comp.* χερσίων, χεῖρων, & *Poët.* χερσίων, in *superl.* χερσίωτος, & χεῖριωτος. α. 821. α. 51.
- Χηλῆσι, *dat. pl. Ion.* à χηλή, ἥς, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.
- Χηρῶται, *remoti cognati*. Thema, χῆρ@, α, *viduus*. θ. 607.
- Χίτῃ, *dativus sing.* à χῆτος, τοῦ, τὸ, *penuria*. Th. χαπῖω, ὦ, *ego*. θ. 605.
- Χθονίς, *genit.* à χθόνιος, *terrestris*, à χθών, οἶος, ἡ, *terra*. α. 373.
- Χίλια, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλια. θ. 364.
- Χίμαιρα, in *gen.* χημαίρης, *Ionice*, *capra hyeme nata*, à χεῖμα, τὸ, *hyems*, per *syncopen*, χῆμα, *metri causâ*. θ. 322. 323.
- Χιτῶνα, *acc. sing.* à χιτῶν, ὄνος, ὁ, *tunica*, *Ionice* κητῶν. α. 287. α. 536.
- Χλαῖνα, *acc.* à χλαῖνα, ἡ, *lana*, *vestis species*. α. 537.
- Χλωρῶ, *dativ.* à χλωρός, *viridis*, unde per *crasium*, χλωρός, χλωρῶ. α. 743. α. 393.
- Χλῆμα, *agrestes*, à χλῆμα, per *crasium* pro χλοῖωσι, ut sit qui in virenti gramine cubat, *epitheton apri*, ex χλόα, *herba virens*, & λή, ἡ, *cubile*. α. 177.
- Χοάνιος, *genit. Ion.* à χῶνος, *caetivus*, à χέω, *fundo*. θ. 863.
- Χόλοιο, *gen. Ion.* pro χόλος, à χόλος, α, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. χολή, ἥς, ἡ, *bilis*. θ. 221.
- Χολέμυρος, *iratus*, *præf. part.* à χολέωμαι, ἔμωα, *irascor*. Thema, χολή, ἡ, *bilis*. α. 139.
- Χολωσάμυρος, *iratus*, *part. a. i. med.* pro quo *Poëtæ* quoque dicunt.

- χροπιδμῶ , à χολών , irascor.
 Th. χολή, bilis. s. 53.
 Χορός, ὤ, ὅ, chorus, chorea, tri-
 pudium. α. 201.
 Χόρτῶ, ὤ, ὅ, fœnum, hinc χερ-
 τίζεν, propriè herbis, seu fœ-
 no pascere, per synecd. fatura-
 re. s. 606.
 Χρεία, debita, in dimensione Poë-
 tica legendum, χρεῖ, vel πῖ,
 abesse debet, quod mihi fit ve-
 risimilius, χρεία verò derivatur
 à χρεῖον, ὤ, τὸ, debitum, χρεῖος,
 ὠ, idem. s. 647.
 Χρεῖων, genit. pl. à χρεία, αἱ, ἡ,
 egestas, utilitas, &c. s. 404.
 Χρίμιον, hinnivere, α. 1. Ion. à
 χριμίζω, per syncopen pro χρι-
 μιτίζω, f. ἴστω, hinnio. α. 348.
 Χριζέον, præf. inf. à χριζέω, idem
 quod χριζέω, egeo. Th. χρεία,
 indigentia. s. 367.
 Χρήμα, αἰ, τὸ, res, χρεῖμα, pro
 χρεῖμα, & χρεῖμα, pro χρεῖμα-
 τι. s. 344. 605.
 Χροσμιδμή, part. a. 1. med. ὑπερ-
 Errant ergo qui aiunt, α. 1.
 med. non habere passivam signi-
 ficationem, à χροῖω, f. ἴστω, ὑπε-
 go, perf. p. κίχρωμαι. s. 523.
 Χρόνῶ, ὤ, ὅ, tempus. s. 133.
 Χρῶς, genit. à χρῶς, cutis. Them.
 χρῶς, αἱ, ἡ, color. Dicitur χρῶς,
 ὤ, ὅ, & χρῶς, χρῶς, ὅ, χρῶς,
 χρῶς. s. 5, 6. 74 198.
 Χρυσάμπους, aurea mitra revin-
 cta, ex χρυσός, ὤ, ὅ, aurum,
 & ab ἀμπτύ, υἱός, ὅ, ἡ, pro-
 priè funiculus auratus, quo ju-
 ba equorum in fronte sparsa col-
 ligantur, ab ἀμπτύ, circumdo.
 Deinde per metaph. tribuitur
 mulieribus. s. 916
 Χρυσάωρ, accinctus aureo gladio,
 nomen viri, in accusativ. χρυ-

σάωρ. α. 771. ex χρυσός, αἱ-
 τium, & αἶρε, ὠ, τὸ, enfia.
 s. 282.

Χρύσεια, plur. à χρύσιος, χρυσός,
 pro χρυσίης. s. 975. χρυσίω.
 s. 65.

Χρύσιος, idem quod χρύσιος. α.
 313.

Χρύσιος, & contractè, χρυσός, au-
 reus, à χρυσός, ὤ, ὅ, aurum.
 α. 297. θ. 216.

Χρυσόχρως, ὤ, ὅ, aureo crine con-
 spicuis, ex χρυσός, & χρώς, ἡ,
 coma. s. 947.

Χρυσόπιδλον, aureis calceamentis
 gaudentem, ex χρυσός, ὤ, ὅ, au-
 rum, & πιδλον, ὤ, τὸ, calcens.
 s. 454.

Χρυσόσιφανος, aurea redimitus co-
 rona, à χρυσός, ὤ, aurum, &
 σίφανος, corona. Th. σίφω, co-
 rono. θ. 17.

Χρῶς, αὐτός, ὅ, corpus, idem quod
 χρῶς, χρῶς. Th. χρῶς, ἡ, color.
 s. 598.

Χυτσοπόδων, genit. plur. à χυτσο-
 πους, olla pedes habens, ex
 χύττος, ὤ, ὅ, olla, & πους. s.
 748.

Χυτσοπόδων, succensens, part. præf.
 med. pro χολοπόδων. χρυσάμπους,
 part. a. 1. med. verbi χυτσομαι,
 idem quod χολέωμαι, irascor.
 Th. χολή, ἡς, ἡ, bilis. s. 533.
 α. 12.

Χῶρε, genit. à χῶρος, ὤ, ὅ, locus,
 sedes. item, spatium. item,
 ager, pradium, fundus. s. 731.
 α. 410.

Χῶρετο, προῖχλῶρετο, iratus fuit,
 α. 1. m. Ion. à χῶρεμαι, irascor.
 Thema, χολή, ἡς, ἡ, bilis.
 α. 554.

†.

Ψ *Ἀμάρην*, nomen mul. à ψάμμος, s. ὁ, arena, sabulum. α. 260.
Ψάδης, mendacia, acc. pl. à ψῆδης. *Ψάδης*, ubi in dimensione legendum *Ψάδης*, acc. pl. à ψάδης, ὁ, ὁ, ὁ, falsus, mendax. Th. *Ψάδης*, fallo, f. *Ψάδης*, p. *Ψάδης*, p. pass. *Ψάδης*, α. 1. m. *Ψάδης*, α. 78. 9. 219. 783. α. 709.
Ψάδης, gustas, acc. pl. à ψάδης, αἶδης, ἡ, toris gustas. α. 384.
Ψάδης, ardens, dat. sing. à ψάδης. Th. *Ψάδης*, α, ὁ, fuligo. α. 492.
Ψυχή, vita, anima. *Ψυχή*, vitam. per metonym. causæ. α. 172.
Ψυχρός, frigidus, à ψύχω, f. ξω, refrigero. *Ψυχρή*, pro *Ψυχρά*, Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω [†], ὁ, vocativus. α. 27.
 Ω [†], cui. α. 57.
Ωγύγιον, antiquum. ab ὠγύγιος, antiquissimi Thebanorum regis nomen, per syn. speciei, *vetustus*, antiquus. θ. 806.
Ωδὲ, sic. α. 35.
Ωκεανὴ, Oceanis, nomen puerperæ. *Ωκεανῆς*, filia Oceani. 9. 264. 956.
Ωκεανός, Oceanus, ex ὠκείας, citò, & ναῶν, fluo. α. 171. *Ωκεανός*, pro ὠκεανῶ. α. 566. 9. 133.
Ωκείας, pl. *veloces*. ὠκείας, genit. sing. ab ὠκός, celer, in t. g. ὠκείας, in n. g. ὠκός. α. 61. 9. 998.
Ωκείων, acc. ab ὠκός, ὁ, ὁ, celer, ὠκείας, ὠκείας, pro ὠκείας, lon. dat. pl. 9. 266. 780.

Ωκείων, celeriter volans, ex ὠκός, ὁ, ὁ, celer, & πέπυγας, volo. est & ὠκείων, nomen mul. α. 212. 9. 267.

Ωκείων, alipedum, ab ὠκείων, ὠκός, ὁ, idem quod *πέπυγας*. ὠκείων, dat. pl. lon. α. 470. 302.

Ωκείων, nomen mul. 9. 360.

Ωλίσσας, α. 1. ind. ab ὠλίσσας, πορδῶ in fut. ὠλίσσας, α. 1. ὠλίσσας, 3. pl. ὠλίσσας. α. 372.

Ωμίσσας, α. 1. ind. αἶ. ab ὠμίσσας, πῶ, sequor, f. ἦσας. Thema, ὠμίσσας, simul. idem quod ὠμῶ. 9. 201.

Ωμισυ, 9. ὠμισυ, pro ὁ ὠμισυ, quod dimidium. Th. ὠμισυ, ὠ, ὁ, dimidius. α. 559.

Ωμίσσας, crudis vescentem, acc. ab ὠμίσσας, ὠ, ὁ, crudivorus, παρὰ τὸ τὴν ὠμῶ ἰδῶν. ab ἰδῶν, edo, & ὠμῶς, ὠ, ὁ, crudus. 9. 300.

Ωμῶς, crude, dat. ab ὠμῶς, ὠ, ὁ, crudus. item crudelis. α. 705.

Ωμῶς, α, ὁ, humerus, ὠμῶν, gen. pl. ὠμῶν, & ὠμῶν, dat. plur. α. 468. 159.

Ωνῆ, 3. sing. præf. subj. med. ab ὠνίσσας, εἶπο, f. ἦσας. α. 541.

Ωπῶς, acc. ab ὠπῶς, ὠπῶς, ὁ, vultus. Th. ὠπῶς, video. α. 62.

Ωπῶς, dedit, & ὠπῶν, α. 1. αἶ. indic. ab ὠπῶν, t. σῶ, praedo, item insequor. 9. 442.

Ωρεῖς, tempestivus, speciosus, ab ὠρεῖς, αἶ, ἡ, pulcritudo, tempus. α. 32.

Ωρεῖς, matura reddunt, pro ὠρεῖς, Ἑolicè, ab ὠρεῖς, Th. ὠρεῖς, tempus. 9. 903.

Ωρίξας, petiit, α. 1. med. à Th. ὠρίξας, porrigo, f. ξω, p. 2α. α. 1.

- α, ι. pass. ὠρίζεσθαι. §. 178.
 ὦρον, Ion. pro ὠρε, hora, & per
 syn. membri tempus. ὠρης, ὠρη.
 ὠρίων, ὠρεος. §. 501. α. 30.
 ὠρίζεσθαι, certabant, parrigeban-
 tur, 3. pl. imperf. pass. ab ὠρι-
 ζάμεσθαι, ὠμαί, idem quod ὠρί-
 ζω vel ὠρίζομαι, f. ζω, p. ζα,
 parrigo. α. 190.
 ὠρει, concitat, α. ι. act. ab ὠρέω.
 Thema est ὄρω, excito. α. 674.
 ὠρεῖ, tempestivus. ab ὠρε, hora,
 ὠρεα, ὠρεῖ. α. 394. α. 490.
 ὠρίων, ὠριον, ὄ, Orion, signum
 coeleste. α. 609.
 ὠριετο, excitabatur, imperf. pass.
 ab ὠριμι. Them. ὄρω, excito.
 θ. 191.
 ὠρεε, immisit, α. ι. act. ab ὄρω,
 f. ὄρω, & Æolic. ὄρω, ὠρετο, 3.
 sing. præter. plusq. pass. ut &
 ὠρε. α. 40. §. 990. 523.
 Ως, particula varios habens usus.
 α. 86. 110. ὡς κ', ὡςπι. α. 699.
 §. 402.
 Ως, pro ὅπως, sic. α. 44.
 Ὡς, perinde. α. 189.
 Ὡς, adeò ut, ὡς, ὡςque, pro
 ὡς π. α. 405. θ. 831.
 Ὡς, εἰ, dativ. ab ὅς, quis.
 α. 31.
 Ὡς, jubeant, imperf. ab
 ὠρεῖω, incito, f. ὠω, p. γη.
 §. 883.
 Ὡς, auritum. h. e. ansatum,
 ab ὠς, ὠτος, τὸ, auris unde est
 ὠτός, ὠτα, α. 657.
 Ὡς, imperf. ab ὠρεῖω, de-
 beo, f. ὠρεῖω, p. ὠρεῖω,
 α. 2. ὠρεῖω. α. 174.
 Ὡς, gradiebatur, 3. sing. im-
 perf. med. ab ὠρεῖω, abeo, un-
 de ὠρεῖω, abeo, morior, f. ὠ-
 ρεῖω, perf. ὠρεῖω. α. 200.

F I N I S.

